

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BOND
dissolution
OMEGAVERSE

THE Heat OF Us

ELIANA LEE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİZİM ISIMIZ

BAĞIN ÇÖZÜLMESİ OMEGAVERSE

ELIANA LEE

Telif Hakkı © 2024 Eliana Lee Kapak

Tasarımı Maldo Designs tarafından

yapılmıştır.

DerpyWickedFox Editorial tarafından düzenlenmiş ve

düzeltilmiştir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kendilerinin savunmasız kısımlarını onları en çok sevecek olanlardan saklayanlar için.

CONTENTS

[Omegaverse' Tanımlaması](#)
[İçerik Uyarısı](#) [Yazarın](#)
[Notu](#)

[Önsöz](#)

1. [Hazel](#)
2. [Hazel](#)
3. [Remy](#)
4. [Aleks](#)
5. [Hazel](#)
6. [Hazel](#)
7. [Ben](#)
8. [Hazel](#)
9. [Aleks](#)
10. [Ben](#)
11. [Ben](#)
12. [Hazel](#)
13. [Remy](#)
14. [Hazel](#)
15. [Hazel](#)
16. [Remy](#)
17. [Hazel](#)
18. [Remy](#)
19. [Hazel](#)
20. [Remy](#)
21. [Ben](#)
22. [Hazel](#)
23. [Aleks](#)
24. [Remy](#)
25. [Hazel](#)
26. [Remy](#)
27. [Hazel](#)
28. [Ben](#)
29. [Ben](#)
30. [Aleks](#)
31. [Hazel](#)
32. [Hazel](#)
33. [Hazel](#)
34. [Ben](#)
35. [Hazel](#)
36. [Hazel](#)

37. [Hazel](#)
38. [Remy](#)
39. [Remy](#)
40. [Aleks](#)
41. [Aleks](#)
42. [Hazel](#)
43. [Hazel](#)
44. [Hazel](#)
45. [Hazel](#)
46. [Hazel](#)
47. [Ben](#)
48. [Hazel](#)
49. [Remy](#)
50. [Aleks](#)
51. [Ben](#)
52. [Remy](#)
53. [Ben](#)
54. [Hazel](#)
55. [Hazel](#)
56. [Hazel](#)
57. [Remy](#)
58. [Aleks](#)
59. [Hazel](#)

[Epilog](#)

[Bonusu](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

DEFINING 'OMEGaverse'

Bu roman, insanların ikincil biyolojik özelliklere sahip olduğu çağdaş, alternatif bir evrende geçiyor. Cinsiyet spektrumuna ek olarak, insanlar üç kategoriden birine girerler - alfa, beta veya omega. Alfalar sürülerin ve genel olarak toplumun baskın liderleri olma eğilimindedir. Betalar çoğunluğu oluşturur ve sıradan insanlardır. Omega'lar en nadir bulunanlardır ve çevrelerindeki kişiler hakkında daha fazla empatik içgörüye sahip olma eğilimindedirler. Onlar şekil değıştirici değildir.

Kokular, düğümler, sıcaklıklar ve bunlara eşlik eden tüm ilkel eğlence var. *The Heat of Us*, tatlılık ve kırgınlık dengesine sahiptir. Bazı ağır temalar işlendiğı için içerik uyarılarını kontrol ettiğinizden emin olun.

The Bond Dissolution Omegaverse, koku eşleşmeleri ve ömür boyu bağlarla ilgili gelenekleri araştırıyor ve tersine çeviriyor.

CONTENT WARNING

Bu kitap keder/kayıp, kopuk ebeveyn ilişkileri ve dini suçluluk/utanç temalarını ele almaktadır.

Yan karakterler arasında duygusal olarak istismar edici bir ilişki tasviri vardır. Aile içi şiddete varan olaylar var.

Tıbbi istismar vakaları da vardır. Yaşlı bir yan karaktere bunama teşhisi konur.

Kahramanımız fiziksel/zihinsel sağlığına yönelik bir dış tehditle karşılaşır.

Spoiler içeren daha detaylı içerik uyarıları için lütfen [web sitemi ziyaret ediniz](#).

The Heat of Us, birden fazla açık seks sahnesi içeren, 18 yaşından büyük izleyiciler için tasarlanmış bir ters harem romantizmidir.

AUTHOR’S NOTE

Bu kitap Avustralya İngilizcesi ile yazılmıştır.

Lütfen fazladan u'larımıza, z yerine s'lerimize ve metrik ölçü birimlerimize aldırmayın.

Yine de baharatlı nedenlerle 'inç' kullanımına rastlayabilirsiniz.

Bu kitap, farklı kültürlerin bir potada eritildiği ve Avustralya'da geçen bir ailenin hayatını anlatıyor. İngilizce konuşuyorlar ancak bu, kültürlerinin farklı yönlerinin küçük şekillerde ortaya çıkmadığı anlamına gelmiyor. Bu benim kendi deneyimlerimin gerçekçi bir tasviridir ve burada temsil edilen tüm geçmişlerin deneyimleri adına konuşma niyetinde değilim. Benim dışındaki kültürel geçmişler için duyarlılık okuyucularına danışılmıştır.

PROLOGUE

HAZEL

Bunaltıcı sıcak ve kendi yapışkan terim kıcımı deri araba koltuğuna yapıştırmıştı.

Hiç umurumda değildi, çünkü yaz gelmişti ve nihayet yıllık aile gezimiz olan August Bay'e gidiyorduk.

"Şerit değıştirmezsens mola yeri sapağını kaçıracaksın." Annem babamın omzuna vurdu. Bazen tam bir kontrol manyağı oluyordu.

Daha çok her zaman, düriüst olmak gerekirse.

"Hayır," diye sızlandım. Sadece bir saatlik yolumuz kalmıştı, babam yoluna devam edebilir miydi? "Devam edebilir miyiz lütfen?"

Birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar ve babam derin bir iç çekti. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Adrian'la bol bol vakit geçireceksin Hazel," dedi boyun eğmiş bir ses tonuyla, 17 yaşındaki kızının uzun mesafeli bir erkek arkadaşı olduğunun hatırlatılmasını istemiyordu. Bu aptalcaydı çünkü çocukken her yaz ailelerimizi bir araya getiren *onlardı* - ne olmasını bekliyordu ki? Adrian'ı *görmemiş* miydi?

Telefonumun ekranına dokunarak aydınlanmasını sağladım ve Adrian'ın bir hafta önce bana gönderdiği bir selfie olan duvar kâğıdına baktım. Nefis.

Babam yine iç çekti ve dikiz aynasından beni izlediğini görebiliyordum. "Şimdi bir hamburger alayım, sonra gerçekten pişman olacağım," diye mırıldandı çıkış şeridine kayarken.

Saat gibi işlerdi. Her yıl babam araba kullanırken yememesi gereken yağlı bir hamburger sipariş ederdi. Sonra da altı saatlik yolculuğun son ayağı olan sakın sahil kasabası August Bay'e doğru geçirerek yol almaya devam ederdi. Sydney ve Melbourne'un neredeyse tam ortasıındaydı ve Adrian'ın ailesi ve benim için mükemmel bir kaçamaktı.

Sydney'e taşındıklarında ne kadar yıkıldığımı hala hatırlıyorum. Ağustos Körfezi yaz tatili geleneğimiz haline gelmeden önce, dünyanın sona erdiğine ikna olmuşum.

Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar on üç yaşımdaydım ve aşkımın *zirvesindeydim*. O zamanlar bu duygularla ne yapacağımı bildiğimden değil. Ne de olsa aynı kilisede büyümüştük ve ona boynundan aşağısına bakmaya iznim olup olmadığından bile emin değildim.

Tanrıya şükür ailelerimiz arkadaş kaldı.

Onu yılda sadece bir kez görmeme rağmen, her seyahatimde ona olan aşkım daha da derinleşti. Sadece güzel ve *yaşlı* (tam on bir ay!) olmakla kalmıyor, inanılmaz derecede zekiymi. Tüm derslerinde başarılı olmuş ve sekiz sınıf piyano dersini başarıyla tamamlamıştı. Sanırım ailesinin onun arazi bisikletine binmek ve sörf yapmak gibi daha az 'uygun' hobileri hakkında bir şey söyleyememesinin tek nedeni buydu.

Okyanustan koşarak geldiği ve tuzlu suyla ıslanmış saçlarını gözlerinden savurduğu görüntüsü daha sonra aylarca kafamda tekrar tekrar oynadı.

Ona olan aşkımın karşılıksız olmayabileceğine dair ilk işaretleri benim için küçük şeyler yapmaya başladığında aldım. Şapkamı plajda unuttuğumda koşarak eve dönmesi gibi. Ya da film bitmeden uyuyakaldığımda üzerime battaniye örtmesi gibi.

Başım dönene kadar her küçük bakışı ve dokunuşu analiz ettim.

"Erkekler için çok gençsin," diye uyarırdı annem beni. "Okula odaklan, onlar sonra gelir."

Dört *süper Hristiyan* Asyalı ebeveyn, hormonlu iki genç için çok iyi refakatçilerdi. Ancak bir akşam çıkan korkunç bir yaz fırtınası ayak izlerimizi gizledi ve ailelerimizin tüm çabalarına rağmen Adrian ve ben ilk öpücüğümüzü gece yarısı sahilde paylaştık. Çarpan sörfün sesiyle hayatlarımız sonsuza dek değişti.

On beş ve on altı yaşlarındaydık.

Bunu takip eden iki yıl aynı anda hem güzel hem de ıstıraplıydı. Sadece bir avuç çalıntı öpücük. Bir sürü görüntülü arama, sesli notlar, birbirimize komik bulacağımızı düşündüğümüz şeyler gönderdik.

Ve vaatler. Çok fazla vaat ve çok fazla plan.

Bir gün. Bir gün.

Adrian aylar önce bir alfaya dönüşmüştü, tıpkı benim bildiğim gibi.

"Nasıl kokuyorsun? Lütfen, Adrian?" Bir gece, telefonumu komodinime dayamış, yatağımda büzüşürken ona sordum. Keşke küçük ekrandaki muhteşem yüzü yerine onun ağırlığını yanımda hissedebilseydim.

Gizli gülümsemesi kalbimi hoplattı. "Bu bir sürpriz, Zelly." Her gün iki şey diliyordum.

Omega olmak

için.

Ve onun olmak

için.

İstatistikleri biliyordum. Bir alfa ve bir omega ile iki beta ebeveyn mi?

Ama Tanrım, inanmıştım. Ve diledim. Ve *istedim*.

Her zaman tuttuğumuz evin garaj yolunun tanıdık girişini gördüğümde bacağım beklentiyle zıplıyordu. Han'ın kırmızı SUV'si çoktan çakılların üzerine park edilmişti. Babam daha el frenini çekmeden kendimi arabadan dışarı attım.

"Zelly!"

Adrian'ın sesi öncekinden daha da derindi ve kum tepelerinden bana doğru koştuğu yerden yankılanıyordu. Ona doğru koşuyordum. Ve gülüyordum. Çünkü ailelerimiz artık ne yapabilirdi ki? Liseden mezun olmuştuk ve üniversite yerleştirmelerimizin yapılmasını bekliyorduk.

Yine de hiçbirinin önemi yoktu, çünkü benim geleceğim oydu.

Adrian beni kollarının arasına aldı, beni etrafında döndürürken bacaklarım havaya kalktı. Burnum doğrudan boynunun kalın kasına girdi ve içime çektim.

Bir yaz yağmuru. Vücutlar sıcak ve yapış yapış. Öpüşme, dokunma, keşfetme. Islak ve kaygan bir ten ve çaresiz bir inilti. Kıyı şeridi boyunca sıralanmış limon kokulu sakız ağaçlarının gölgesine sığındık. Topraklama ve tatlılık sarmalı beni daha yükseğe gönderdi.

Nefes nefese kaldım, vücudunu daha sıkı ve daha yakına çektim. Neden yeterli değildi? Kokusu *her yerdeydi* ama ben hâlâ daha fazlasını istiyordum.

"Tanrım, *kokun*. Sen, sen."

Adrian burnunu daha derine gömerken hırladı. Sıkıca bastırıldığı burnu ateşli, ağzı açık öpücöklere dönüşürken inledim. Dişlerin umutsuzca kazınması.

Omega'm kaderimdeki alfa'yı selamlamak için yükselirken yeni uyanan kokum *patladı*.

Bana bir g n bağ       ila  taşıyan bir iğne boynuma batarken hı kırarak hı kırarak ağlayacağımı s yleseydiniz size inanmazdım.

HAZEL

Sekiz yıl sonra.

Yansımama baktım, uzun pastel pembe peruğumu ayarladım ve sağlam olduğundan emin olmak için çekiştirdim.

Ryder biraz saç çekmeye meraklı bir tipe benziyordu. Ve ben de ilk işbirliğimde profesyonel olmayan biri gibi görünmek istemedim.

Küçük şeylerdi.

Onun durumunda değil. Onun hakkında *küçük* olan pek bir şey yoktu.

Telefonum Ryder'ın mesajıyla aydınlandı, azgınlığın koruyucu tanrısı tarafından bana çağırılmıştı.

RYDER

Ben aşağıdayım.

Duvara yapıştırılmış telefona doğru yürüdüm ve resepsiyonu aramak için düğmeye bastım. Yarım zil sesiyle açıldı.

"Neden ahlaksız görünümlü bir alfa sizin katınıza çıkmak istiyor?" Aleks tısladı.

Onu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum. Ryder'a gözlerinden şimşekler çaktırıırken, mahremiyet görüntüsü vermek için kapıcı masasının köşesine sıkışmış.

"Çünkü onu ben davet ettim."

Sesi alçak bir uyarı fısıltısına dönüştü. "Hazel."

"Aleks."

Küçük beyninin bununla nasıl başa çıkacağını hesapladığını duyabiliyordum. "Ehliyetini tarayacağım ve bunun normal protokol olduğunu söyleyeceğim."

"Tamam, sen yap." Benim için hiç fark etmedi. "Ve sonra onu yukarı gönder."

Aleks telefonu kapatmadan önce alfa erkek cinayet istatistikleri hakkında bir şeyler homurdandı.

Yaklaşık on dakika sonra kapım sert bir şekilde çalındı. Bir ehliyetin taranmasının bu kadar uzun süreceğini kim bilebilirdi?

Ryder'ı boynundan yukarısını hiç görmemiştim ama yüzü de en az geri kalanı kadar güzeldi. Ve eminim geri kalanını da çok görmüştüm. İnsan formunda bir kartal, geriye taranmış koyu renk saçları, güçlü kaşları ve delici ela yeşili gözleri. Tüm keskin açılara rağmen yaydığı çapkın enerji göz kamaştırıcıydı. Onu sokakta yürürken ve genç kız gruplarını fısıltılı kıkırdamalara sevk ederken hayal edebiliyordum.

Muhtemelen bu yüzden OnlyA'da Ryder Hard olarak çok popülerdi ve binlerce abonesini mastürbasyon videolarıyla krema haline getiriyordu.

Videoların çoğunu onu ne kadar zorladığımızı *uzun uzun* anlatarak geçirdi, o kadar derin ve seks dolu bir sesle bizi becermesine izin vermemiz için yalvardı ki bu yasadışı olmalıydı.

Ve eğer bu yeterli değilse, taşaklarının üretebileceği sperm miktarının incelenmesi gerekiyordu.

Bilim için.

Benim için.

"Huh," dedim, başımı bir tarafa eğerek bronzlaşmış zeytin tenini inceledim. *Ona nereli olduğunu sorma, onu kamerada becermek için gereksiz kişisel bilgilere ihtiyacın yok.* "Nedense seni sarışın sanmıştım."

Sırıttı. "Halı perdelerle uyumlu mu Pink?"

İçeri girebilmesi için kapıyı ardına kadar açtım. "Halım olmadığını biliyorsun," diye burnumu çektim.

Ryder güldü ve selamlamak için yanağını öptü. Hızlı, kasıtsız bir koku işareti. *Şenlik ateşinin sıcaklığı davetkâr bir şekilde etrafımda kıvrılıyor, sıcaklık açıkta kalan boynumdan ve göğsümden aşağı yayılıyor. Gizli bir şişe ve gizli, yanan bir yudum.*

Başımı salladım, kokusunu beynimden temizledim. Elbette ateşli olduğu kadar güçlü de olmalıydı. Ryder bana bakıyordu, gözleri odaklanmamış ve uzaktı.

"Bu senin teçhizatın mı?" Elindeki çantaya başımla işaret ettim.

Ryder gözlerini kırıştırdı. "Ah, evet. Evet, öyle. Nereye kurmamı istersiniz?"

İki yuvam vardı. Ryder'ı Haven + Nest'in sunduğu en iyi ürünlerle donatılmış olana yönlendirdim. İplik sayısı yüksekti, pamuk sürdürülebilir kaynaklıydı ve kuş tüyü oranı listelerin dışındaydı. Her detayı yakalayan 4K kamera ve 3 noktalı aydınlatma düzeneği ile öyle olmalıydı.

Ryder takdirle ısıklık çaldı. "Vay be, bir de görüntüleme monitörünüz var."

Omuz silktim. "Bu bir yatırım." Bu benim kariyerim ve geçim kaynağımdı, elbette ciddiye alıyordum. "POV kameranı eklediğimizde bu yeterli olacaktır."

Çantası açıktı ve düzgünce sarılmış bir kablo çıkarıyordu. "Bir de mikrofon ekleyeceğim."

Yüzüm kızardı. Bu ekstra düzenleme işiydi. Ryder yüzümü gördü ve güldü. "Merak etme," dedi, gözleri parlayarak. "Senkronizasyon ve işleme işini ben hallederim, sen sadece benim için o güzel seslerini çıkar, tamam mı?"

"Bu, onları benden çıkarıp çıkaramayacağınıza bağlı."

Ryder saniyeler içinde önümdeydi. Mikrofonu bıraktı. Ona meydan okurcasına baktım, küstah gülümsemelerimiz birbirine uyuyordu.

Avucumu göğsüne koydu. Altındaki kaslar sıcaktı. İnattıydı. Ryder elimi kendi eliyle kapatıp aşağı doğru yönlendirdi. Gömleğinin kumaşından her kıvrımı ve eğimi hissedebiliyordum.

Güzeldi ama aklını kaybedecek bir şey değildi.

Gözümü kırpmadan onun cesur bakışlarını üzerimde tuttum.

Parmak uçlarım karın kaslarının üzerinde dans etti. Bir, iki, bir milyon tane. Sert, V şeklinde kaslar. Tamam, bu biraz daha zordu. Bir yudum yuttum. Elim artık onun yönlendirmesi olmadan kendi başına hareket ediyordu. Kalçasında kalınlaşıp sertleşen sikinin dış hatlarını görebiliyordum. Onu ekranda görmek bir şeydi ama ona bu kadar yakın olmak tamamen başka bir şeydi. Uyluklarımın arasında bir sıcaklık birikti, onu çıkardığımı ve tadının onun kadar güzel olup olmadığını gördüğümü hayal ettim-

Ryder'ın avucu aniden bastırarak beni durdurdu. Reddedildiğim için boğazımdan küçük ama utanç verici derecede muhtaç bir inilti kaçtı.

"Siktir," diye yemin ettim.

Ryder beni bıraktı ve geri çekildi, az önce yaşananların açıklığına rağmen iyi huylu bir şekilde gülüyordu. Kına yakmadı, her ne kadar

İsterse buna çok hakkı vardı ve mikrofonunu kurmaya başladı.

Dalgınlıkla kollarının tüm bu süre boyunca çok güzel esnediğini fark ettim. "Diş kapaklarını getirdin mi?" diye sordum.

Ryder üst dudağının köşesini kaldırarak dişlerinin zaten takılı olduğunu gösterdi. Köpek dişlerinin ve çevresindeki birkaç dişin üzerine küçük şeffaf plastik kalıplar yerleştirilmişti. Kızgınlık döneminde değildim, bu yüzden beni ısırmak istemesi *ve aramızdaki* bağın oluşması için gereken tüm mutluluk hormonlarıyla dolmam ihtimali düşüktü.

Yine de tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Mikrofonun pozisyonundan memnun kaldıktan sonra doğruldu ve arka cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı. "İşte sonuçlarım. Hepsi negatif," dedi Ryder ve kağıdı bana doğru uzattı. "Patolojiden geldiğini görebilmeniz için size telefonumdaki e-postayı da gösterebilirim ama gerçek kimliğimi bundan ayrı tutmayı tercih ederim." Odaya doğru belli belirsiz bir hareket yaptı.

Yeterince adil. Kendi test sonuçlarımı çıkardım ve isim kısmı üste gelecek şekilde ona sundum.

"Doğum kontrolü benim tarafımdan da hallediliyor tabii ki. İğneyi vurulacağım. Sana gönderdiğim sahne listesi tamam mı?" Sayfayı hızlıca tararken sordum.

Başıyla onayladı. "Biraz doğaçlama yapmaya da açık mısın?"

"Tabii, neden olmasın?" Omuz silktim. "Eğer sahnede yönümüzü değiştirme fırsatı doğarsa ve ikimiz de bunu istersek, bizi nereye götüreceğini görmekten memnun olurum."

"Giriş yapmak için trafik ışığı sistemini kullanabiliriz." "Bana uyar."

Ryder bir adım daha yaklaştı, eli tanıdık bir şekilde kalçamda duruyordu. "Bu çok profesyonelceydi, değil mi?" Başparmağı belimdeki açıkta kalan küçük deri parçasını okşarken sesi alçak ve dumanlıydı.

"Çok." Sesimin düpedüz astımlı çıkması için tek gereken şeyin bu olması sinir bozucuydu. "Bunu yıllardır yaptığına yemin edebilirim."

"Yapmadım. İlk kez."

"Ben de."

"Kirazımı patlatmaya hazır mısın, Sierra Echo?"

Sierra Echo XXX. Bu odada Hazel Wu değildim. Burası Sierra'nın yuvasıydı. Uzun (vergiden düşülebilen) pembe bir peruğu vardı ve uzun telleri gözlerini ve yüzünü kapatmak için kullanıyordu (tabii ki bazen meşgul olabildikleri için dudaklarını değil). Hiçbir şey onu, hayranları için kendini tatmin etmekten daha mutlu edemezdi.

OmegaFans aboneleri. Tanrım, amı her zaman ıslaktı ve sürekli azgındı ve elinden çıkarılması gereken çok fazla kaygan lekeli külotu vardı.

Sierra'nın gerçekçi olduğunu hiç söylemedim.

Tekrar abone olmadan önce Ryder'ın bana ne kadar süredir abone olduğunu hatırlayamıyordum. Ama sonunda yaptığımda, çok pis bir Pandora'nın Kutusunu açmak gibiydi. Kendime sadece onun tüm çalma listesini izleyerek araştırma yaptığımı söyledim. Sonra orgazm oksitosinim hala yüksekken ona bir mesaj gönderdim.

Beni çok zorladın, teşekkür ederim.

Geri alamadan ya da nasıl sileceğimi bulamadan cevap verdi.

RYDER

Rica ederim. Otuz bir çekerken videolarını oynattığım için sana kazancımdan bir pay borçluymuşum gibi hissediyorum.

Tam bir deneyim istiyorsanız kaygan külotumu satıyorum.

Alışkanlıktan dolayı bir öpücük emoji ekledim. Ve küçük bir yağmur damlası emoji. Çünkü, bilirsin.

RYDER

Oh hayır, tatlım. Tam deneyim, o kayganlığı kazanmam olurdu.

Bir homurtuyla telefonumu yere attım. İki saniye sonra da hızlı bir geri dönüş yaptıktan sonra telefonu elime aldım.

Çok tatlısın. Bunu bütün kızlara söylüyor musun?

RYDER

Sadece işbirliği yapmak için can attığım kişi.

Kelimelere baktım ve bunun neye benzeyeceğini hayal etmekten kendimi alamadım. O siki sürmek, düğümünü almak ve sonrasında saatlerce dölünün içimden damladığını hissetmek.

RYDER

Pardon, çok mu uzak? Solo çalışmaya devam etmek istemenize tamamen saygı duyuyorum. Belli ki senin için çok iyi çalışıyor. Ama ortak bir çalışma ikimizi de bir üst seviyeye taşıyabilir.

Mesele şu ki, abonelerim bunu istedi. Hem de çok. Bazıları bu konuda kibar değildi. Bana gerçek bir horoz sürmemi söylüyor ve genellikle kendilerininkini teklif ediyorlardı. Ama daha kibar, daha saygılı abonelerim partner işine girip girmeyeceğimi soruyorlardı.

Bunu
düşüneceğim.

Tohum bir kez atıldıktan sonra her şey kaçınılmaz bir sonuç gibi gelmeye başladı. Daha fazla sohbet ettik ve sadece aynı eyalette ikamet etmediğimizi, aynı zamanda 20 dakikadan daha kısa bir mesafede olduğunu öğrendik. Sohbetimiz hep aramızdaki *varsayımsal* bir işbirliğinin neye benzeyebileceği üzerineydi. Ryder "eğer devam edersek gelip benim evimde çekim yapabilirsin" gibi şeyler söylüyordu ve ben de ekipmanımın onunkinden çok daha iyi olduğunu söyleyerek karşılık veriyordum. Yaptığımız şey bu değilmiş gibi davranırken ayrıntıları planlıyor ve hallediyorduk.

Ryder'ın yayınladığı her yeni video beni evet demeye daha da yaklaştırıyordu. Sonunda, *yirmi dakika uzunluğunda* bir eğitim videosu yayınladı ve izleyicinin sızan horozunu okşarken amlarını orgazm için nasıl ovmasını istediğini açıkladı.

İki kez tek elle izledim ve hemen ardından ona mesaj attım.

Ben de
varım.

RYDER

Evet.

Ryder Hard ve Sierra Echo. Bir elmanın iki yarısı.

Ve şimdi benim dairemdeydi. Bana öyle bir bakıyordu ki, sanki beni tamamen mahvetmek için dudaklarımdan tek bir nefes alması yeterliydi.

Başımın yana düşmesine izin verdim ve onu öpecekmişim gibi hafifçe kaldırdım. Ryder'ın nefesi kesildi, göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu.

"Kirazını patlatmayı çok isterim, *Ryder Hard*," dedim elimden geldiğince yumuşak bir sesle. "Üzerimi değiştirdikten hemen sonra."

Sonra doğruca yuvadan çıktım ve kapıyı yüzüne kapatmadan önce dilimi ona doğru uzattım.

Yandaki banyoya girdim, soyundum ve tazelandım. Kameraya hazır olduğundan emin olmak için çıplak vücudumu inceledim (serseri burun kılları: koparılmış, kanepemden rastgele bacak çürüğü: gizlenmiş, kıllar: hala lazerle alınmış) ve giyindim. Çıplak bedenimin üzerine ucuz bir çift gri tayt giydim.

kedi ve dar, kırpılmış beyaz bir tişört. Açık kahverengi meme uçlarım ince kumaştan tamamen görünüyordu ve göğüs dekoltem uygun bir şekilde görünene kadar yakayı daha da aşağı çektim.

Yuvaya tekrar girdiğimde Ryder'ın kafasını kaldırdı.

"*Lanet olsun. Hepsi mi...?*"

"Peruğuma dikkat et." Göğüslerimi biraz daha düzeltmek için o anı seçtim, tekrar aşağı inmelerine izin vermeden önce onları yukarı kaldırdım. "Ama diğer her şeyi mahvedebilirsin."

Sallandı ve istemsiz bir adım attı. Kendini tam zamanında durdururken yumruğu kıvrıldı. Sert boyunun eşofmanını şişirdiğini görebiliyordum.

"Çekmeye başla. *Şimdi.*"

HAZEL

Ryder tek bir kasını bile oynatmadı. Gözleri hareketlerimi takip ediyordu ve alfa yırtıcılığının yükseldiğini hissedebiliyordum. Ryder'ın POV kamerasının erişilebilir olduğundan emin olmadan önce ana kameramda ve mikrofonda kayıt tuşuna bastım. Monitörden pozisyonumu kontrol ederken kendimi yuvaya yerleştirdim. Yüzüm kadrāja girmemişti ama Ryder ellerini üzerime attığında gireceğinden emindim. Önemli değil, eğer kenara yeterince yakınsa kırabilir ya da değilse bulanıklaştırabilirdim.

Ryder'la gözlerimi kilitledim ve dizlerimi yavaşça ayırarak kameraya ve ona taytımın kasıklarını çoktan karartmış olan küçük kaygan bölgeyi gösterdim. Parfümüm aramızdaki boşluğu doldururken göz bebekleri büyüdü. Kendini tutma çabası yüzünden göğsü kabardı.

Kokumun cennet ve günah olduğu söylenmişti. Ryder ikisine de hazır görünüyordu.

"Yuvama gel, alfa."

Her tarafımdaydı. Bir eli hemen boğazımı buldu ve eli sıkılaştığında takdir dolu bir ses çıkardım. Diğeri kıcımlı kavradı ve ıslak merkezimi onun kaya gibi sert uzunluğunun üzerinde öğüterek *çekt*i. Göz göze geldik ve bir an tereddüt ettik. Öpüşmenin iyi olacağı ama bunu minimumda tutacağımız konusunda anlaşmıştık. Öpüşmek yakınlaşmak demektir ve bu bir işti. İzin vermek için çenemi ona doğru eğdim ve birkaç dakika sonra dudakları dudaklarımdaydı.

Ryder beni sadece bir kez öpecekmiş gibi öptü. Dudaklarının yumuşaklığında, tadında ve ateşli kokusunda kendimi biraz kaybettim.

Ama ayrıldığımızda, önümüzdeki göreve odaklanmaya kararlıyım.

Ayağa kalktı ve belirlediğimiz sahne listesini takip ederek kamerasını aldı. Ben diz çökme pozisyonuna geçerken mükemmel görüş açısı için çenesinin altına yerleştirdi. Kayda başladığında bir bip sesi duyuldu.

"Gözlerimi mümkün olduğunca kırpmaya çalış," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum," dedi güven verici bir şekilde, başparmağını çenemde gezdirdikten sonra alt dudağımın üzerine bıraktı. Aletini eşofmanından kurtarıırken aynı anda onu ağzıma aldım.

Ryder seansımızda iki kez boşalabileceğine dair bana güvence vermişti. Ona inanmadığımdan değil, ama oral seksle başlamak ona maksimum iyileşme süresi sağlayacaktı.

"Sikim ağzındayken çok güzel görüneceksin." Başparmağını çekti ve çenemi kaldırdı. "Bütün gün bunu düşündün, değil mi?"

Gömleğini çıkarıp yuvanın dışına fırlattı. Yarığından damlayan döllere baktım ve tekrar ona döndüm.

"Onu emmeyi çok istiyorum, alfa," dedim, 'alfa'ya umutsuz bir omega sızlanmasının mükemmel ipucunu ekleyerek.

Sert bir baskı uygulamadan önce elini saçlarıma doladı. Onun ilk tadına baktığımda inlemelerimi tutamadım. Erkeksi misk kokusu, bir miktar tuz ve viski kokusunun acılığıyla güçlüydü. Tükürükle parlayana kadar dilimi ucunun etrafında döndürdüm. Her iki elimi de kullanarak, yontulmuş vücudu her vuruşta gerilene kadar şaftını çalıştırdım.

Ryder'ın parmak uçları bir işaret olarak başımın arkasına bir, iki kez dikkatlice bastırdı. Ben de karşılık olarak kalçasını iki kez sıktım.

Ryder tüm uzunluğunu boğazımdan aşağı sokarken yüksek sesle öğürdüğümde emin oldum.

"Kahretsin, ne kadar aç bir sürtük olduğuna bak."

Büyüyen düğümü her vuruşunda dudaklarıma çarpıyordu. Tıpkı anlaştığımız gibi acımasızdı, çenemden tükürük akana kadar yüzümü beceriyordu. Bir noktada başımın açısını hafifçe ayarladığını hissettim ve beni kameradan daha iyi koruduğu için minnettar oldum.

Göz ucuyla monitöre baktım. Kahretsin, iyi görünüyorduk. Kasları gergindi ve şimdiden terden bir parıltıyla parlıyordu. Sırtım eğildi ve yuvarlak kıkımın topuklarımın üzerine oturduğu yere doğru kıvrıldı. Omuzlarımı dikleştirdim, böylece zar zor dikilen göğüslerim daha da dikleşti.

Ve siki kocaman görünüyordu. Kocaman da hissettiriyordu. Hayranları çıldıracaktı.

Ryder hırlayarak kamerayı bir kenara fırlattı. Dikkatimi çekmek için çenemi sertçe kavradı.

"Sana spermimi verirken bana bak."

Gömleğimin yakasını iki eliyle sıktığında nefesim kesildi. Kâğıt gibi yırtarak açtı, iri göğüslerim serbest kaldı. Tam zamanında onları birbirine bastırmayı başarmıştım ki, kalın ve ılık döllerini fışkırtarak üzerlerini örttü.

Boşalırken gerçekten de çok güzel sesler çıkarıyordu. Başını arkaya atmış, her inleyişi ve sessiz laneti sikiğin nabız atışıyla aynı zamana denk geliyordu.

Parmağımı üzerinde gezdirip tadına bakma isteğime direnerek tenime bıraktığı serbestliğe baktım.

"Bu oldukça iyi hissettirdi," dedim onun yerine, atılmış kamerayı alıp kaydı durdurarak. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ryder cevap vermedi. Göğüslerimi okşamakla, döllerini ve kokusunu tenime sürmekle meşguldü.

"Orada eğleniyor musun?" Bir kaşım kalkık, *makul* miktarda el yordamından sonra sordum.

Güldü, bu neşeli ses az önce olanlarla hiç uyuşmuyordu.

"Lanet olsun, bu harikaydı. Kameramdaki görüntüleri görene kadar bekle." Sırıttı.

Ben de gülümsüyordum. "Monitörde de iyi görünüyordu."

Ryder işaret parmağımı banyoya kadar takip etti ve beni temizlemek için sıcak bir havluyla döndü. Havluyu boğazıma silerken yavaşladı. "Sana zarar vermedim, değil mi?"

"Mm, sadece iyi anlamda."

Eliyle bir sarsma hareketi yaparken gözleri yukarı doğru yuvarlandı ve gülerek onu şakacı bir şekilde ittim.

Ben yüzümün alt yarısına dikkatlice makyajımı tazelerken onun kayıtları durdurup bana bir bardak su getirmesi neredeyse evcimen bir duyguydu. Omuzlarımdan sarkan yıkık dökük tişörtü silkmeye başladım ve aniden orada belirdi, tişörtü çıkarıp attı.

"Devam etmeye hazır mısın?" Pudra pudramı kapatırken sordum. "Ne zaman *i s t e r s e n*, Pink." Ona bıkkın bir bakış attım.

Takma adı ve bunu yakın zamanda kullanmayı bırakmayacağını söyleyen bir sırıtışla karşılık verdi.

Yuvada arkama yaslandığımda kameralar yine kayıttaydı. Peruğumu ayarladım, böylece saçlarım kimliğimi gizlemek için dikkatlice konumlandırılmak yerine tutkunun sancıları içinde gözlerimin üzerine düşmüş gibi görünüyordu.

Ryder bacaklarımın arasına yerleşti, büyük avuç içleri uyluklarımdan yukarı kayarak belimi sardı.

Aşağı ve yukarı baktı. "Bu tatlı amcığı yerken gerçekten bir POV istiyorum ama aynı zamanda iki elimi de kullanmak istiyorum," dedi kederli bir şekilde.

"Altın arar gibi kafana bağlayacak bir alet getirseydin keşke" diye karşı çıktım.

Ryder boynuma sokulup öptü, kokularımız birbirine daha da karıştı. "Mm, kesinlikle bir şey çıkaracağım. Ama altın değil. İhtiyacın olan küçük G-noktan mı? Ya da belki de yüzümün her tarafına fişkırtman gereken tam olarak ne tür bir parmak sikişi?"

Kaygan tozluklarımı ıslattı, aramızdaki boşluğu narin mürver çiçeği tatlılığıyla doldurdu.

Kendini beğenmiş kıkırdaması en hafif tabirle sinir bozucuydu.

"Sanırım onu dişlerinin arasında tutman gerekecek. En azından başlangıç için," diye önerdim, çalışma moduna geri dönmeye çalışarak.

Bunu yaptığımda homurdandım. Gülünç görünüyordu. Ryder hemen kamerayı ağzından geri çıkardı. "Gülme, beni güldüreceksin ve ben gülemem!"

Alt dudağımı ıslattım. "Kapa çenemi o zaman."

Ryder beni yüzüstü çevirmeden önce hiçbir uyarıda bulunmadı. Kıcımlı ona sunana kadar kalçalarımı geri çekti ve parmaklarının tozluğumun dikişine girdiğini hissettiğimde inledim.

Ripp.

Ucuz kumaş ele veriyordu ve parlayan amımı filme aldığını biliyordum. Arkama dönüp baktığımda kameranın yine elinde olduğunu gördüm. Diğer eli

biri beni keşfediyordu. Daha da yaklaşarak dudaklarımı araladı ve üzerimden kaygan bir sıvı damlarken amımın her ayrıntısını gösterdi.

Vur.

Avucunun kıcımdaki yakıcı etkisiyle haykırdım. "Ne renk?" Ryder sordu.

"Yeşil, *lanet* olsun," diye nefes nefese kaldım. "Çok yeşil amına koyayım."

İki tokat daha cınladı ve bacaklarım titremeye başladı. Parmaklarını aniden içime soktu, birkaç kez girip çıktıktan sonra geri çekildi ve tenime nem bulaştırdı. Bunu tekrar tekrar yaptı. Bana şaplak attı. Parmaklarıyla sikti. İkisinin de ne zaman başlayacağı ya da duracağı konusunda hiçbir uyarı yoktu.

"Çok ıslaksın. Küçük pis bir sürtük gibi şaplak yemeye bayılıyorsun, değil mi?"

Evet. Evet, söyledim. Yanlışlıkla yüksek sesle söylememek ve egosunu muhtemelen olduğundan daha fazla şişirmemek için yastığa doğru sızlandım. Elleri beni bıraktı ve ürperdim, kığım acıdı ve kayganlaştı.

Dilini klitorisime sadece iki kez yaladığında boşalmam çok aşağılayıcıydı.

REMY

İlk kez bir omega yemiordum ama ilk kez onun kayganlığında boğulurken mutlu bir şekilde ölebilirdim. Kahretsin, Sierra'nın tadı güzeldi. Sulu, tatlı ve anlaşılması *zor*. Onu daha fazla yaladım, baş döndürücü, bağımlılık yapıcı kombinasyondan yeterince alamadım. Tadı tropikal bir kokteyl gibiydi, dişlerinin arasına sıkışmış pipet ve çapkın bir gülümseme. Taze hindistan cevizi, mürver çiçeği şurubu ve cömertçe sıkılmış misket limonu. *Dilimle dökülen bir damlayı kovalamak için öne eğildiğimde mükemmel bir göğüs setinde ter oluştu.*

Dilimi sıırıslıkam girişinin derinliklerine soktuğumda titriyor ve inliyordu.

Hâlâ burada olduğuma, biricik Sierra Echo'yu dilimle becerdiğime inanamıyordum. OmegaFans'ta birçok yaratıcı vardı - ismine rağmen çoğunlukla betalardan oluşuyordu. Sadece küçük bir yüzdesi doğrulanmış omegalardı. Hepsi de bu nadir unvanları sayesinde en çok kazananlardı.

Ama *onun* gibi sadece bir tane vardı.

Her şeyi saklayan taytlar giyerken kendini fişkırması neden bu kadar ateşliydi? Çıkardığı seslere, amının ne kadar kaygan olduğunu tarif edişine ve doruğa yaklaştıkça kumaşın koyulaşmasını izlemeye bağımlıydım.

Çıplak amının düğümlü bir dildonun üzerine battığı ilk videosunu yayınladığında, ne kadar çok döl ürettiğim için bugüne kadarki en çok izlenen videolarımdan birini yapmak için kullandım.

Çok daha ahlaksız insanlarla çok daha ahlaksız şeyler yapan insanlardan daha popülerdi. Ve yüzünü bile göstermiyordu. Eğer gösterseydi durdurulamaz olurdu çünkü çok güzeldi. Çekik gözlü, dolgun dudaklı ve elma gibi yanakları vardı.

Ve o tamamen benimdi. Ya da Ryder'ın.

En azından şimdilik.

Düğümüm sikimin dibine vuruyordu. Sierra'nın orgazmı amını kayganlaştırmış, onu yoğun şişmiş kası almaya hazırlamıştı. Alfa bulanıklığı görüşümün kenarlarına doğru sürünüyordu ve zihinsel olarak kendimi tokatladım, kaygan sarhoş alfama bunun bir iş olduğunu hatırlattım.

Kıvransa ve aşırı hassaslaşmış klitorisini benden uzaklaştırmaya çalışsa bile amını yalamaya devam ettim. Kıçının yanaklarındaki tutuşum daha da sıkılaşıyor onu daha da yakınımaya çekti.

"Mm, dilin amımda çok iyi hissettiriyor. Tadım nasıl, alfa?" Sierra bana nefes nefese sordu.

Sanki başka hiçbir şey yapmıyormuş gibi. Ağzım cevap veremeyecek kadar başka şeylerle meşguldü, bu yüzden sadece kık yanaklarını daha geniş açtım ve daha derine daldım.

"Tanrım, seni çok istiyorum. Beni bu kadar heyecanlandıracağına inanmıyorum." Yüzüme doğru geri itti. "Sanırım onu istediğin yere koymana izin verirdim."

Hırlayarak karşılık verdim ve kıkını sertçe ısırdım. *Lanet olası şımarık omega.* İkimizin de bugün anal oyun olmayacağı konusunda anlaşmıştık gayet iyi biliyordu. Isırığım deriyi parçalamadı ama biraz fazla yakındı.

Diş kapakları için Tanrı'ya şükür.

Mahvolmuş taytının geri kalanını üzerinden çıkardım. Onu döllerimle doldurup sikmek için duyduğum ilkel dürtü daha da yükseldi. Elim kamerayı bulana kadar yuvanın etrafında dolaştı. Ağır sikimi kıkının kıvrımına yerleştirerek çekmeye başladım. Sierra inledi ve yatağa bastırılana kadar ön yarısını indirdi.

Sikimi bekleyen, istekli bir omega.

Çünkü bu onun işi, sik kafalı.

Yavaşça içine girdiğimde mikrofonun onun iniltilerini duyduğunu umuyordum. Etrafımda erimişti. Sıcak, ıslak ve çok dardı, amcığı titreyen zevkiyle beni sıkırmaya başlamıştı bile. Kamera, ben çekilirken sikimin ne kadar parlak ve sırlıklı olduğunu her ayrıntısını yakalamış olsa iyi olur çünkü odaklanamıyordum. Düşünemiyordum. Yeterince şanslı olduğum bu anın hissinde boğulmaktan başka bir şey yapamıyordum.

kamera ayarları ya da kadrajlama gibi saçma sapan şeylerle uğraşmayı bırakın.

Hayır. Bu bir iş.

Çalışmak için buradasın.

Ekranı ve monitörü kontrol ettim -olacağını bildiğim gibi mükemmeldi- ve sikimin ucunu tekrar içine soktum.

"Bu siki mi istiyorsun, omega? O zaman kendini becer."

Daha önce ilk yükümü onun göğüslerine boşalttığım için son derece minnettardım. Çünkü Sierra kendini hevesle benim boyumda becerirken, o sulu zıplayan kıcı kalçalarımın çarptığında kendimi tutmamın başka bir yolu yoktu. Kamera ona bayılmıştı - her yerindeki kıvrımlar ve yumuşaklık.

Sikimdeki baskı artıyordu, döllerim şaftıma doğru hızla akıyordu. *Kahretsin, henüz değil.* Onu üzerimden çektim ve sert bir itişle sırt üstü çevirdim. Göğüslerinde kokumu hissettim ve arka beynim memnuniyetle *kükredi*. Kendimi eğilmiş, dudaklarımı boynunun narin derisinde gezdirirken buldum. Ne yaptığımın farkına varmadan, ağız şeklinde morumsu bir iz belirdi.

Oops.

Tekrar içine kaydım, dikkatimi dağıtmak ve daha uzun süre dayanabilmek için kameraya odaklandım. Önce dudaklarını çektim, alttaki dişlerinin arasına sıkışmıştı. Yemyeşil göğüsleri - *benimle* kaplıydı - her itişte zıplıyordu. Son olarak, para vuruşu. Ucu içinde kaybolurken, açılmış pembe amcığı sikimin etrafında geriliyordu. Avucumu karnına dayadım ve kayganlığı altımızdaki çarşafları karartana kadar onu becerdim.

Kamera her şeyi yakaladı.

"Düğümünü istiyorum alfa," diye yalvardı. İzleyicileri için mükemmel bir muhtaç omega. "Spermini içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Artık kendimi tutamıyordum. Elim titremeye başlamadan önce Sierra'nın amının düğümümü almak için zorlanışını görüntülemeyi başardım. Düğümümün geri kalanını derine ittim, kameranın yuvasının yumuşak çarşaflarına inmesine izin vermeden önce vücutlarımızı sıkıca birbirine yapıştırdım. Amının duvarları sıkıştı ve benden boşalmamı istedi. Kendimi kaybettim, şiddetli bir titremeyle onu sular altında bıraktım.

"Tanrım, çok fazla geliyorsun. Kendimi çok dolu hissediyorum, buna bayılıyorum," diye inledi Sierra. Eğildim ve o kirli ağzını öpücüğümle boğdum.

Karın kaslarım hafifçe itildi ve geriye yaslandım. Kameram şimdi *onun* elindeydi ve *onun* bakış açısını yakalıyordu. Sierra parmaklarını kullanarak

Yavaşça yukarı doğru hareket etmeden önce içindeki düğüme odaklanabilmek için kendini açtı. Eli de vücudumda aynı yolu izledi, tembelce karın kaslarımı, göğüs kaslarımın arasını okşadı ve sonra çeneme geldi. Gözlerimiz buluştuğunda başımın hafifçe onun dokunuşuna gömülmesine izin verdim.

Bir şekilde daha önce yaptığımız her şeyden daha samimiydi.

Sonra bana hafif bir tokat attı. "Ah, bu kadar ateşli olmayı bırak," diye yakındı. Homurdandım, kamerayı ondan aldım ve kapattım. Avuç içim sırtının küçük kısmı boyunca kayd, böylece o üstte olacak şekilde bizi yuvarlayabildim. Küçük bir iç çekişle rahatladı ve bu göğsümde düzensiz bir gümbürtü ile aynı zamana denk geldi.

Düğümüm hâlâ çok büyüktü.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Bir süre sonra söyledim.

Güldü, iki avucunu göğsüme koydu ve çenesini avuçlarının üzerine yasladı. Bir anda şuhluktan şirinliğe geçebilmesi ne kadar da komikti. Cevap vermek yerine koltuk altı kıllarımla oynamaya başladı.

"Kes şunu, gıdıklanıyorum."

Kıkırdadı ve daha fazla yaptı.

"Oh, yani şimdi işkence göreceğim, öyle mi?" İstemsiz seğirmeler arasında talep ettim.

Sierra dramatik bir iç çekiş yaptı ve bir elini - *Tanrı*'ya şükür beni gıdıkladığı elini - alnına koydu. "*Hapishanemde* bir omega amcığı düğümlemek zorunda kalarak işkence gördüğün için üzgünüm. Burada ne kadar korkunç bir suç işleniyor. Eğer bu zavallı penisin için çok zorsa başka bir alfa bulabilirim."

Durduramadan içimden bir hırıltı yükseldi. Bana basmakalıp diyebilirsiniz ama bir alfa bir omega'yı düğümlediğinde, isteyeceği son şey başkasının *onun* olanı aldığını hayal etmektir.

"Özür dilerim," diye homurdandım. "Birbirimize düğümlenmişken böyle şeyler söyleme."

Sierra başka bir omega gibi beni yatıştırmak yerine sabırsızca iç çekti. "Açık konuşayım Ryder. Ait olduğum tek kişi *benim*. Eğer bu kadar sahiplenici olacaksan beni seninle bunu yaptığımı pişman etme."

Haklıydı. Benimle çalışmaya devam etmesi için onu ikna edeceksem bunu bir *an* önce atlatmam gerekiyordu. "Alfa'm sadece aptallık etti," diye kolayca açıkladım. "Bir daha olmayacak."

Sierra bunu kabullenmiş görünüyordu ve tekrar göğsümdeki pozisyonuna yerleşti. "En azından mırlamadın, bu beni *gerçekten* korkuturdu."

Yüzümdeki ifadeden onun hoşnutsuzluğunu yansıtmış olmalıyım ve o da güldü. Onun için mırıldanmak, bir ipoteğin üzerine çıkmak düzeyinde bir delilik olurdu.

Elimin omurgasının kıvrımına yerleşmesine izin verdim. "Şimdilik sadece işbirliği yapmak konusunda ne düşünüyorsun?"

Bana şüpheyle bakmaya devam ediyordu. Görünüşe göre bir adım ileri, on adım geri.

"Bunun hırıltıyla bir ilgisi yok, değil mi?"

Sinirlenmeye başlamıştım. "Sadece iş hakkında konuştuğuma inanmanız için bir evrak çantası, silindir şapka ve monokle mi ihtiyacım var?"

"Harika, şimdi seni Monopoly adamı olarak hayal ediyorum Ryder."

Bu düğümümün hafifçe aşağı inmesini sağladı. Sierra fark etmiş gibiydi, üstümde kıvranıyordu. Kedisinde birleşen sınırlarımızın kaydığını ve *ezildiğini* hissedebiliyordum, bana onu ne kadar cinsel olarak işaretlediğimi hatırlatıyordu.

Monopoly'den hoşlandığınızı düşünmesini istemiyorsanız bunun dışında her şeye odaklanın.

Düğümüm sinir bozucu bir şekilde daha fazla sönmedi.

"Bakın, bence gerçekten harika içerikler üretebiliriz. Altın bulduğumuzu anlamak için görüntüleri görmeme gerek yok," dedim ona, ses tonumu ciddi tutmaya çalışarak.

Çok ikna edici, devam et.

"Belli ki aramızda bir kimya var. Ve anonimliğimize değer veriyoruz. Bu bizi sık sık test yapmak zorunda kalmaktan kurtarıyor."

Hepsi mantıklı argümanlar. Onu içeri alın.

"Ne düşünüyorsun?"

Sierra'nın dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü. "Mantıklı. Sen bana mesaj atmadan önce tek başıma bir yaratıcı olarak kalmaktan az çok mutluydum, yani birlikte çalışmak istediğim potansiyel insanların bir listesi yok."

Listeye gerek yoktu çünkü liste BEN'dim!

Alfa'nın son derece aptalca düğümlenmiş düşüncelerini dile getiremediği için çok mutluydum.

"Bekle, benim ateşim ne olacak?" Koyu renk gözlerinde kısa bir meydan okuma parıltısı vardı. "NOC'un ısı hizmetlerini kullanmayı bırakmayacağım. Saygısızlık etmek istemem ama mükemmel bir sikişçisin ama bunun için sağlığımı riske atmayacağım."

Muhtemelen mükemmel bir sikiş olarak adlandırıldığım için içten içe böbürlenmemeliydim ama yine de küçük kutlama fişekleri patladı.

Bir el salladım. "Bu farklı. Elbette yarışlarınız için ne gerekiyorsa yapmalısınız. Ulusal Omega Komisyonu'nun kendi sağlık kontrolleri var, değil mi?"

Daha önce hiç alfa kızgınlık partneri olmamıştım, o yüzden bilmiyordum. Sierra haklı olduğumu doğruladı.

"Peki ya özel hayat?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Peki, özel hayatımızdaki diğer *partnerler* konusunda ne yapacağız? Sen çok yakışıklı ve muhtemelen bekâr bir alfa erkeğisin. Senden amım için keşiş olmanı beklemiyorum."

Zihnimin doğrudan bir tür pis rahip/itiraf kabini rolüne gitmesi muhtemelen psikanaliz için olgunlaşmıştı.

Ama aynı zamanda aletimin onun içinden başka bir yerde yaşamak istemediğine bensiz karar verdiği hissinden de kurtulamıyordum. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Umarım artık birlikte kilitli olmadığımızda bu his kaybolurdu.

"Yeni biri varsa test edelim," diye önerdim. Muhtemelen eninde sonunda toparlanmak isteyen bir omega idi. Hepsinin istediği bu değil miydi? Bunun için elimi kaldırmıyordum, bu yüzden ondan başkalarıyla görüşmemesini istemek için herhangi bir gerekçem yoktu.

Kişisel olarak ilişki kültürüne ara vermişim - vasat işlem hissi veren seks bir süre sonra eskidi. Ayrıca *biriktirdiğim* şeyler daha etkileyici oluyordu.

"Bu konuda sana güvenebilir miyim?" Sierra ciddi bir şekilde sordu.

"Evet," dedim ısrarla. Onun sağlığını tehlikeye atma düşüncesi beni mantıksızca üzdü. "Peki ya sen?"

"Evet, elbette. Senin için doğru olanı yapacağım." Sierra sonunda tatmin olmuş görünüyordu. "Pekâlâ. Özel olmayı düşüneceğim. Bakalım bu videolar nasıl olacak."

Eğer bundan kurtulmaya çalışıyorsa, bu kötü bir barometreydi. Bunun abone sayımızı stratosfere çıkaracağını zaten biliyordum.

Birkaç dakika daha biraz rahatsız edici bir sessizlik içinde uzandık. Elleri çıplak tenimin üzerinde tembelce dolaşmaya başladı. Ben de bilinçsizce aynısını yaptım, kolunu okşadım. Parmak uçlarımla boynunu sıyırarak pembe saç tellerini yana doğru ittim ve Sierra dondu kaldı.

Elimi itmeden önce eski, soluk bir bondmark'a kısa bir bakış attım. Yüzünü benden çevirmeden önce soğuk bir ifadeyle "Red," dedi. Bu iyiydi.

Onun hayat hikayesi için burada değildim. Bir alfa, omega'sını siktiğim için gelip beni dövmediği sürece, bu beni ilgilendirmezdi.

"Güzel. Zaten bilmek istemiyordum."

Hoş bir şaşkınlıkla bana baktı. "O zaman bu iş mükemmel bir şekilde sonuçlanabilir."

Kapıcı, resepsiyon görevlisi, güvenlik görevlisi -adına ne dersiniz deyin- asansörden çıkarken bana kocaman bir kem gözle baktı.

Ehliyetimi okutmanın bu lüks apartman kompleksine giriş için bir gereklilik olmadığından oldukça emindim. Özellikle de zihinsel olarak bir dizi ortaçağ işkence aletinden geçiriliyormuşum gibi kaşlarımı çatarken.

"Çok çabuk oldu."

Sanki benimle konuşmuyor olma ihtimali varmış gibi boş lobiye baktım. "Ben mi?" diye sordum, göğsümü işaret ederek ve en iyi şaşkın ifademi takınarak.

Kaşları daha da çatıldı. "Belli ki."

Bu beta gerçekten de berbat bir poker suratına sahipti. "Merak etmeyin, ben çok verimliyimdir. Tüm taraflar memnun bırakıldı," diye göz kırparak onu temin ettim.

Bana dik dik baktı. "Senin derdin ne lan?"

Bütün numaralarımı bıraktım. "Konuşmayı başlatan ben değilim dostum," dedim ona açıkça. "Bir dahaki sefere görüşürüz."

Çıkarken ıslık çaldım ve onun bakışları sırtıma saplanan buz gibi bir hançer oldu.

Hiçbir iş mükemmel değildi.

ALEKS

Sen lanet bir aptalsın.

İnledim, sandalyeme çöktüm ve elimi başımda gezdirdim. 101 Riverside'da birçok bağlanmamış omega sakini yaşıyordu. Hepsine karşı bir özen yükümlülüğü hissediyordum ama 14A'dan Hazel Wu bende bambaşka bir şey uyandırmıştı. Canlı bir kasırgaydı ve tam onu anladığımı düşündüğüm anda, onunla ilgili fikirlerimi baştan aşağı değiştiren bir şey yaptı.

Evet, ne iş yaptığını biliyordum.

Hayır, abonesi değildim.

Geldiğinde nasıl görüldüğünü bilseydim, bir daha asla gözlerinin içine bakamazdım.

Alfa'nın ehliyetinin grenli fotokopisini aldım. *Remington Blake*. Adamın adı yerine soyadı, soyadı yerine de adı vardı. Güvenilecek biri olmadığı açıktı.

Kısa bir süre diğer personel için belirgin bir işaret düşündüm.

GİRİŞE İZİN VERMEYİN.

Onun yerine ezip top haline getirdim ve biraz fazla güç kullanarak attım.

Masa telefonuna bakarken yüzümü buruşturdum. Yine de yaptığım şeyi kabullenmeliydim. Hazel'ın oda numarasını çevirdim ve telefon çaldıkça parmaklarımı huzursuzca hareket ettirdim.

"Hayır Aleks, internetten daha fazla alışveriş yapmadım. O paket, yürüttüğüm çok ayrıntılı bir dolandırıcılık için."

Kendime rağmen güldüm. Lanet olsun, bunu benim için daha da zorlaştırıyordu.

Yırtıp at. Yara bandı gibi.

"Arayan beyefendiye biraz, biraz hakaret ettim," diye itiraf ettim karmakarışık bir telaşla.

"Benim beyefendi arayanım!" Hazel tekrarladı ama daha çok Güney Amerika'ya özgü bir aksanla. "Neden Aleks, seni böyle *çirkin* bir şekilde davranmaya iten ne olabilir?"

Gerçekten iyi bir cevabım yoktu. "Bu önemli değil," diye blöf yaptım. "Ama ilk benden duymanız için size haber veriyorum."

"Aleks," dedi, eğlendiği her halinden belliydi. "Sence Aleks'e sana?"

Telefon görüşmem her geçen saniye daha da anlamsızlaşıyordu. "Hayır, ben... o..."

"Onu bir daha geri gelemeyecek kadar ölümcül bir şekilde gücendirdiniz mi?"

Keşke.

"Hayır, öyle bir şey değil."

"O zaman *beni ilgilendirmiyor* gibi görünüyor." Sanırım Hazel'ın sesi her şeyi çoktan aşmış olduğu için minnettar olmalıydım. "Bu arada paketim geldi mi? Bana aynı gün kargo için boşuna o kadar para ödediğimi söyleme."

Duvara yaslanmış, balonla sarılmış devasa kareye baktım.

"Evet, öyle oldu." Onu biraz iğnelemeden duramadım. "Üzerinde senin adını gördüm ve hemen attım."

Hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Harika, bir saniye içinde aşağı inip çöp kutunuzdan çıkaracağım."

Asansör inerken rakamların yanmasını izlemediğimi söyleyebilirdim ama bu yalan olurdu. Hazel masama doğru ilerledi ve yeni düş almış olduğunu ve *Remington Fucking Blake* gibi kokmadığını fark etmediğimi söylemek de yalan olur.

Gözleri doğruca büyük pakete gitti. "Sen yalancı bir yalancısın."

Omuz silktim. Bu doğrudu.

Hafifçe kaşlarını çattı ve kalın sargıların kenarını karıştırdı.

"Burada açabilirsin ve ben de senin için fazladan ambalajı atarım?" Ben teklif ettim.

Birlikte çalışarak koli bandını ve balonlu naylon katmanlarını kesip ortaya çıkardık...

"Bu bir dart tahtası mı?"

Hazel inanılmaz derecede memnun görünüyordu. "Aman Tanrım, bu mükemmel." Geri çekildi ve hayranlıkla baktı. "O pisliğin suratını buraya koyduğumda Juno buna bayılacak."

Ne? Parmaklarımı şakağıma bastırdım. "Bilmek istediğimi sanmıyorum."

Beklediğim gibi benimle alay etmedi ya da gözlerini devirmedi. Bunun yerine bana ciddi bir bakışla baktı. "Aleks. Bağların çözülmesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Bağların çözülmesi mi?

Son zamanlarda haberlerde sıkça yer alıyordu. Ulusal Omega Komisyonu, yıllar süren başarılı klinik deneylerin ardından kısa süre önce halka bağ çözme hizmeti sunacaklarını duyurmuştu. Pek çok mutsuz çift ve sürü kaydolmak için yarışmıştı. Yıllarca ayrı yaşamış ya da feromon sersemliğine kapılmışken uyumsuz koku eşleşmeleriyle genç yaşta bağ kurmuş olanlar için bir rahatlamaydı bu.

Ama Hazel'ın bana *bu* tür bir bağ çözme yöntemini sormadığından oldukça emindim.

Bana tek yönlü tahvil feshi hakkında sorular soruyordu. Tartışmalı olanı. Ömür boyu omega/alfa bağları ilk kez sadece bir tarafın rızası ile koparılabilir.

Bir omega ile bağ kurmak ancak alfa ile mutluluk hormonları yüksek olduğunda gerçekleşir.

Ya da ısınmaları sırasında ihtiyaçtan akıllarını yitirdiklerinde.

Tek yönlü bağın çözülmesini isteyen kişiler, ezici bir çoğunlukla savunmasızken bastırılmış ve ısırılmış omegalardı.

Çevremde duran bir meseleydi. Bir ilişki için zamanım yoktu. Bir beta olarak sürü hayatı için doğal bir seçim değildim. Ve beta bağları, ister bir alfa ister bir omega ile olsun, o kadar yaygın değildi ve zaten bir süre sonra kayboluyorlardı.

Ama hiç kimse tahammül edemeyeceği biriyle kapana kısılmamalıydı. Sonunda, "Bence çok gecikti, gerçekten," dedim.

"Güzel," diye onayladı.

Hazel ve devasa dart tahtası asansörün içinde kayboldu.
Sayıların yükselişini izledim.

Birkaç saat sonra ön kapımdan içeri girdim. Karanlık oturma odasındaki televizyon ekranının soğuk mavi titreşimini gördüğümde anında tüylerim diken diken oldu. Çantamın omzumdan düşmesine izin verdim ve büyükannemi tam olarak bıraktığım yerde otururken bulmayacağımı umarak oraya koştum.

Sikeyim.

Karanlıkta kalmasın diye ışığı yakma nezaketini bile göstermedi mi?

"Babulya," dedim nazikçe, yanına çömelerek. "Uzun zamandır mı izliyorsun?" Onu telaşlandırmamak için sesimi hafif tutmak için elimden geleni yaptım.

"Alyoşa." Elini benimkinin üzerine koyarken kâğıt gibi ince derisinin altında mavi damarları belirgindi. "İş nasıldı?"

En son ne zaman yemek yedi? İçti mi?

Ekrana baktım ve cesur bir suç dramasının oynadığını gördüm. "Neden bunu izliyorsun? Bu adamların hiçbirisi senin tipin değil," dedim, ayağa kalkmasına yardım ederken sahte bir neşeyle.

Cık cık etti. "Bıyıklı olan iyi."

"Her zaman bıyıklı olanın iyi olduğunu düşünüyorsun, babulya," dedim ona kuru bir şekilde. "Senin standartlarınla ilgili bir şeyler yapmalıyız."

Yürütecine uzandı ama ben onun yerine kolumu uzattım. Birlikte koridorda ilerledik ve banyo kapısına geldiğimizde bana el salladı. Öfkem kabardı ve vahşi, gıcırdayan hissi uzak tutmak için savaştım.

Daha da kötüleştirme.

İçeri girdiğimizde babam mutfaktaydı. Onu görmezden geldim, büyükannemin önüne bir su bardağı koydum ve hızlıca bizim için basit bir şeyler hazırlamaya başladım. Dondurucuda son bir porsiyon pancar çorbası bulunca rahatladım.

Zihinsel not: Bu hafta sonu daha fazla pişir.

"Hepimize yetecek kadar mı yapıyorsun, evlat?" Herifin her zaman söyleyecek bir şeyi vardı.

Her zaman alacak bir şey arıyorum.

"Büyükanne yeterince içtikten sonra biraz kaldıysa alabilirsin," diye cevap verdim kısaca.

Kendim için başka bir şey bulurdum.

Babam cevap vermek yerine sadece homurdandı.

Büyükanne önüne bir kase koydum ve üzerine bir topak ekşi krema koydum. "Beklediğinden emin ol ki seni yakmasın," dedim uyararak.

"Alyoşa, bu benim ilk pancar çorbası yiyişim değil," dedi kibarca. Ama gözlerindeki pırıltı için minnettardım.

Bugünlerde en sevdiği yemeği ilk kez yiyormuş gibi hissettiği zamanlar *oluyordu*. Kaşığa daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Eğer kendime karşı dürüst olursam, böyle tek olay bu değildi.

Büyükanne bakıcılık yaparken bir yandan da yarı zamanlı hemşirelik yapıyordum. Onu randevularına götürmekle başlamıştı. Şimdi evin içinde yardıma ihtiyacı vardı.

Bağımsızlığının azalması ve bana olan güveni giderek artıyordu. Zamana karşı yarışıyormuşum gibi hissediyordum. Sonunda yaptığım hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Bu gerçekten aptalcaydı. Ona her ne oluyorsa düzeltemezdim.

Ama *bir şeyler yaptığımı* hissetmem gerekiyordu.

Derslerime 101 Riverside vardiyası sığdırdım ve masamın altında anatomi ders kitaplarını çalıştım. Tam zamanlı çalışabilmeyi isterdim ama babamın ev masraflarına katkıda bulunmama ihtiyacı vardı.

Bir *erkek* gibi.

Büyükanne bana hakkında hikâyeler anlattığı kişiyi hiç göremedim.

Ben sadece omega'sını oğlunu doğururken kaybeden dulu tanıyordum.

Adaletsizliği içimi yaksa da pancar çorbasının kalanını ikinci bir kâseye doldurdum ve babamın önüne koydum. Bana doğru bir bakış bile atmadan yemeye başladı, bana yalakta höpürdeten şişman bir domuzu hatırlattı.

Süpermarkete gidemediğim için bir şey bulamayacağımı bilsem de dolapları açtım.

"Yakında dükkâna gidecek misin?" Babam konuşmak için yemek yemeyi bırakma zahmetine bile girmeden sordu.

"Gerçekten de işten yeni geldim ama tabii ki giderim," diye kendimi durduramadan ısırdım. "Burada saat 3'te paydos eden ve kendi başına gidebilecek biri yok ki."

Beni saniyeler içinde dolaba sıkıştırdı, başım ucuz tahtaya sertçe çarpıyordu.

Çeneni kapalı tutmalıydın.

"Ivan." Büyükannemin yumuşak protestosu içime işledi.

Kavga etmemizden nefret ederdi.

"Masa başı işlerini benim sahada yaptıklarımla mı kıyaslıyorsun evlat?"

Kaslı cüssesi benimkine baskı yapıyordu. Bu pek de büyük bir başarı sayılmazdı. Fiziksel olarak her zaman birbirimize denk olmuştuk. Daha sıska, daha zayıf, daha *küçük*. Onun doğal hâkimiyetinin eziciliği omurgama inen bir çizme gibiydi, boğucu ve aşağılayıcıydı.

"Hayır. Şimdi gideceğim."

Beni serbest bıraktı. Büyükannemin yüzüne bakacak halim yoktu. "Bana da bir dilim bira getir," diye ekledi, kasesine geri dönerek.

Alfa bir babanın aşağı bir beta oğlu olma suçunun bedelini ne zaman ödemeyi bırakacağımı merak ediyordum.

HAZEL

"Oh, Şimdi bunun içindesin, Zelly!"

*KoŐarken ığlık atıyordum, her adımda yumuşak kuma batıyordum.
Tamamen boŐunaydı*

- Adrian benden çok daha uzun, hızlı ve glyd. Soğuk, ıslak kolları belimi sardı ve tanıdık yağmur kokusu beni sardı.

"zerime bir kova deniz suyu dökmek komik mi sence?" Boynumu bir kez öptü. Bana amıŐ gibi tekrar dalmadan önce keskin nefesini yakaladım, elleri dolaşıyordu.

"ok zgnm," diye inledim, ona doğru geri ittim ve bana karşı büyüyen sertliğini hissettim. "Kesinlikle dersimi aldım ve bunu bir daha asla yapmayacağım."

Adrian'ın büyük adımı yanlışlıkla benim küçük adımıma dolandı ve ciyak ciyak gülerek kuma düştük. stme düştüğünde nefesim ciğerlerimden kesildi.

"Adrian, bırak beni seni koca adam," diye güldüm. AĞırlığı daha da arttı.

"Adrian, canımı yakıyorsun." Altında kıpırdandım. Garip bir Şekilde bükülmüş avucumu çenesinin altına dayamayı başardım ve ittim. Başı bir tarafa düştü ve ben de dönüp kül rengi yüzünü, çukurlaŐmıŐ göz çukurlarını ve ağzının olması gereken yerde kaynaŐmıŐ derisini gördüm ve çığlık attım.

Sarsılarak uyandım, kalbim boğazımda güm güm atıyordu. Çarşaflar nemli tenime yapışmıştı. Her zaman yaptığım gibi hemen telefonuma uzandım.

Saat 3:37.

Geçirdiğim en kötü gece uykusu değildi ama harika da değildi.

Yorganı üzerimden attım ve gardırobuma doğru ilerledim, yerde bir pijama izi bıraktım. Spor sutyeni, tayt, ceket üstten fermuarlı. Saçımı yüksek bir at kuyruğu yaptım ve koku nötrleştirici sprey sıktım. Yolun karşısına geçip 24 saat açık spor salonuna gittim, şehir gün ışığındaki halinden eser kalmamıştı.

Kaslarım efordan çığlık atana kadar vücudumu squat, lunge ve deadlift hareketleri ile zorladım. Sonra bacaklarım altımda jöle gibi hissedene kadar koştum. Tüm ekipmanları silmek için gösterdiğim dikkatli çabaya rağmen kokum hâlâ gözenekli tutacıklara ve kauçuk paspaslara sinmişti. Duvardaki büyük dijital saate baktım. Temizlikçiler yakında gelip benden kalan her izi sileceklerdi. Eve döndüm ve sıcak bir duşun altında tenimi pembe pembe haşladım. Sonra yuvama geri çöktüm ve orada uzanarak Güne başlamak için uygun olana kadar telefonumda amaçsızca dolaşım.

Bunu daha fazla inkâr edemezdim. OmegaFans profilimi izliyordum ve bir şey açıktı.

Abonelerim Ryder ile yaptığım ortak çalışma için vahşiydi.

Videolarımızı tam olarak aynı anda yayınlamıştık - o POV oral seks yapıyordu ve ben de kıcıma şaplak attırıp amımı yediriyordum.

Ryder'ın hayranları onu daha önce hiç bu kadar çok boşalırken görmemişlerdi. Göğüslerimde ne kadar çok yer kaplaması gerektiği düşünüldüğünde, bu adil olmak için oldukça doğru bir değerlendirmeydi. Hayranlarım da benden çıkardığı seslere takmış durumdaydı ve benim böyle boşaldığımı hiç duymadıklarını söylüyorlardı. Bu da doğrudu ama biraz sinir bozucuydu.

Ve bizi sikişirken görmek için *ölüyorlardı*.

Tavsiyeler kesinlikle yağdı ve gelen kutularımız doldu taşı.

Boşaldığında çok ateşli oluyorsun.

Senin dar omega amcığını yok edişini görmek istiyorum.

Günün nasıl geçiyor bebeğim? Onunla işin bittiğinde, kendini kremleyeceğin kocaman bir düğümüm var. Sana o kadar iyi davranırdım ki bebeğim, seni doğru şekilde doldururdum ve bir daha asla başka bir alfaya ihtiyaç duymazdın. Sana taparım, her tarafını yalarım ve küçük güzel ayak parmaklarını emerim.

Bunu okumayı bıraktım.

Bana meme

gönder Bana

meme gönder

Memeler

İtaatkar Asyalı amcığa bayılırım.

Tamam, tüm yorumlar harika değildi. Daha önce duymadığım bir şey değildi, sadece şimdi *çok* daha fazlası vardı. Ve sık resimleri. *Tanrım*, ne kadar çok penis resmi var. Gelen kutumda bir Alman sosis festivali vardı.

Birçoğunda ipuçları vardı. Şeker dağıtır gibi uyarılar ve kısıtlamalar dağıttım. Hiçbir para onların kavisli, mantarlaşmış, tuhaf renkli, hafif sola yatık aletlerini görmeme değmezdi.

RYDER

Bunu tekrar yapıyoruz, değil mi?

Boş bir kullanıcı simgesi yerine bir insan yüzünden gelen bir mesaj görmek neredeyse rahatlatıcıydı. Ya da daha kötüsü, uzakta elinde balık tutan bir adam.

Videolar iyi giderse tekrar işbirliği yapacağımızı söylemiştim, değil mi? Artan abone sayımız ve ekstra gelirimiz reddedilemez bir kanıttı. Sözümünden dönecek değildim.

Tüm sebep buydu ve ne kadar iyi bir sikişçi olduğu hiç önemli değildi. Dilinin ne kadar yetenekli olduğu, sikinin beni ne kadar iyi doldurduğu, nasıl-

Lanet olsun.

Üstümü çıkardım ve sütyenimden taşan memelerimle doğaçlama bir selfie çektim.

RYDER

siktir

Geliyorum lütfen.

Sütyenim çıktı ve bir selfie daha çekti.

RYDER

S.KTİR

Acı dolu mesajları karşısında kıkırdamalarım, kendi fotoğrafı geldiğinde çabucak dağıldı. Bana yatağının ucunda otururken çekilmiş bir ayna fotoğrafı gönderdi. Sikinın sert şekli gri eşofmanından taşıyordu.

Oh, o iyiydi.

Komodinimi açtım ve en sevdiğim düğümlü dildomu çıkardım. Onu göğüslerimin arasına yerleştirdim ve bir fotoğraf daha çektim, bu sefer çıplak amımın en ufak bir görüntüsüyle.

Acele etsen
iyi olur.

RYDER

SIKTIR!!!

Yoldayım, iyi fikir.

O amcığı sikim için uzat.

ama kendini düğümlersen dölümü alamazsın

Kaba.

Ryder daireme girmeden önce peruğumu takmayı başardım, beni duvara yaslayıp sertçe sikmeden önce kameramı yuvadan yukarı doğru hafifçe eğdim. Sadece ikinci bir açı ayarlamak için kısa bir süre durduk - kamerası aşağıya yerleştirildi - amımın içinde kaybolan horozunun her pis, yüksek çözünürlüklü detayını yakalamak için.

Daha sonra yuvada yan yana uzandık ve onun dizüstü bilgisayarına aktarılan görüntüleri inceledik.

"Şuna bak," dedi Ryder, işaretçisini ekranda ileri geri hareket ettirerek. Birleştığımız yerden kaygan bir damla kayarak aşağıdaki zemine damladı. Sonra tekrar amımın içine kaydı. Sonra tekrar aşağıya düştü. Sonra yukarı. Ve-

"Aman Tanrım, *dur!*" Kıkırdadım ve ellerini dizüstü bilgisayardan ittim ve karşılığında kendime en kör edici sırtışı aldım.

"Bunu bir gif yapıyorum. Çok ateşli."

Yüzüne bir yastık sıkıştırdım. Yastığı hemen kenara fırlattı ve Ryder beni kendine çekerken aramızdaki boşluk daraldı. Başımı sallayarak, "Genelde sadece sıcaklığım bu kadar yakınken böyle olurum," dedim.

Eli uyluğumun üzerinde tembel daireler çizmeye başladı. "Bu geliyor mu? Görevde olmadığın zamanlar için içerik biriktirmen gerekiyorsa, ben varım."

"Bu, beni bir hafta boyunca aralıksız becermekten mutlu olduğunu söylemenin güzel bir yolu."

"Hey." Doğrulup oturdu. "Bu büyük bir fedakârlık. Sonunda aletim düşebilir ve-"

Dudaklarını birbirine yapıştırmak için elimden geleni yaptım. "Şşşt. Konuşmadığın zaman daha güzelsin."

Ellerimin arkasında bile gülümsemesi iflah olmazdı. "Sanırım *konuşmamdan* çok hoşlanıyorsun," diye karşılık verdi.

Kahretsin, beni yakaladı.

Ryder ellerimi kaldırıp tekrar kalçama koydu ve dalgın bir şekilde okşadı. "Bu arada, sana videomuzun tamamının bitmiş kurgusunu gönderecektim ama şimdi birlikte gözden geçirebiliriz."

"Oh. İyi fikir."

Bu iyi bir fikir değildi. Ekrandaki kişi yanımda otururken gerçek anlamda porno izliyordum. Ryder'ın mikrofonunun eklenmesi, benim çaresiz küçük çığlıklarımı, onun efor homurtularını ve vücutlarımızın terli tokatlarını toplayarak deneyimi yükseltti.

Parfümüm yuvayı doldurdu, dışarı taşı ve daha önceki çaresizce birleşmemizin zaten birbirine karışmış kokularının üzerine yayıldı. Yaz tatlılığı yerini ateşin aydınlattığı bir geceye bırakıyor.

Amımın derinliklerine saplanmış düğümünün son görüntüsü de kayboldu ve birbirimizin üzerine atladık. Kamera şu anda yuvada sarmaş dolaş olduğumuz yere değil, daha önce seviştiğimiz duvara çevrilmişti.

"Telefonlarımızı kullan-" Ryder cümlemin geri kalanını bir öpücükle boğdu. "Telefonlarımızı kullan," diye nefes nefese kaldım.

Diğer eliyle etrafı karıştırırken boynuma acı veren bir morluk emdi (bunu alışkanlık haline getirmeye başlamıştı). Beni tekrar vücuduyla sarmadan önce telefonunu ön kamerası açık bir şekilde dik konuma getirecek kadar uzun bir süre uzaklaştı. Meme ucuma sıcak bir ağız kapatmadan önce "Seninkini tut," dedi.

Zar zor odaklanabiliyordum ve telefonumu üç kez düşürdüm. Durmadan göğüslerimi ısıyor, burnunu sokuyor, başparmakları meme uçlarımı sert noktalara kadar okşuyordu. Şu anda çekim kompozisyonu, açılar ya *da herhangi bir şey* hakkında nasıl düşünebilirdim ki?

"Onu bana ver."

Tanrıya şükür.

Ryder üzerimde yavaş bir kaydırma çekimi yaptı. Boynumdaki kararın morluğu göstermek için peruğumu bir tarafa doğru itti. Sonra öpücükle ısırılmış göğüslerimin üzerinde durakladı ve daha da alçalarak açılmış bacaklarımı ve parlayan amımı ortaya çıkardı.

"Kahretsin, yapamam. Y yapmak zorundayım-"

Telefon yüzüstü yanıma düştü ve ardından Ryder yüzüstü amıma indi. Susuzluktan ölmekten kurtulan bir adam gibi inleyerek kayganlığımı yaladı. Kalçalarım yüzüne çarptı ve kolları hemen kalçalarım dolanarak beni aşağıda tuttu. Kendi zevkim üzerinde herhangi bir kontrole sahip olmama izin vermeyerek beni tamamen dilinin insafına bıraktı.

"Tanrım, şimdiden geliyorum. Ryder, ben-"

Ben onu kayganlaştırırken parmak uçları tenimi zedeledi. İç uyluğum onun tatmin edici kıkırdamasıyla titreşti.

"O kadar iyi, ha?"

Gözlerim kısıldı. Ayağımı omzuna koydum ve *ittim*. Şaşkın bir homurtuyla yuvanın duvarına yaslandı. Kamerayla aynı hizada olup olmadığımızı kontrol etmek için arkama hızlıca bir göz attım ve sonra onun kucağındaydım, sikine gömülmüştüm. Elleri kıcıma doğru uçtu ve sıkıca kavradı.

"Aç beni," diye fısıldadım. Ryder'ın gözleri gökyüzüne çevrildi ve itaat etti, kameranın birleştiğimiz yerin her mahrem detayını görmesine izin verdi. Islaklığım onun uzunluğunu nasıl kapladı, iffetsiz ve parlıyordu. Ben aşağı yukarı kayarken am dudaklarımın onu nasıl sıkıca kavradığı.

Ve eğer biraz öne doğru eğilirsem, Ryder'ın siki de içimdeki o tatlı, çaresiz nokta için mükemmel, mükemmel şeyler yaptı.

"Sen benim sikime binmek için yaratıldın, değil mi?" diye sordu hararetle. Başparmağı klitorisime bastırdı ve ek uyarımla sızlandım. "Beni kullan ve o küçük dar amcığınla beni becer."

Kalçalarımı çaresizce ona doğru yuvarladım, ta ki kalçalarım bu çabadan yanana kadar. Diğer eli kıcımda kaldı, kontrolü ele almama izin verirken hareketlerime rehberlik etti. Parmağının ilerlediğini hissettiğimde ihtiyacım olan şeye çok yaklaştım.

"Yakında bir gün bu götü sikeceğim," diye söz verdi Ryder karanlık bir şekilde, doğrudan kıvrılmış deliğimin üstüne bastırarak. Nefesim kesildi, yıldız ışığı

görüşümün kenarlarında. "Dölümün hissini bilmeyecek tek bir parçan bile yok."

Sözleri içimi parçaladı ve o yanan gözlerle beni izlerken ben dağıldım. Vücudu gergindi, karanlık bir enerji serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Tek ve pervasız bir cümleyle zincirlerini kıldım.

"Önce bana bu amcığa sahip olabileceğini göster."

Ryder kendini bana bıraktı. Sahiplenici. Ham. Aç. Sırtım yumuşak yatağa çarptı, bacağımı omzunun üzerinden atarak uzun aletini tekrar içime soktu. Beni ters çevirmeden önce ciğerlerimden en müstehcen, en tiz sesleri çıkardı. Kalçalarımı tekmeleyerek kapattı, beni yere yatırdı ve sıkıca sıkıştırılmış amımı arkadan sikti. Avuç içiyle bana öyle sert vurdu ki tüm vücudum tutuldu, sonra bana bunun sikini boğmamı ne kadar iyi sağladığını söyledi.

Bayıldım.

Zavallı, harap olmuş amımın nasıl tekrar boşalabileceğinden bile emin değildim ama karnımdaki ve kalçalarımıdaki belirgin sıkışmayı inkâr edemezdim. Beni tamamen boğmadan önce bina ve bina.

Ryder kalçalarımı yukarı doğru sürükledi - mükemmel bir omega sunumu - ve hiçbir uyarıda bulunmadan düğümünü içime itti. Kaygan sırlıslıkam amım onu hevesle içine aldı, iç kaslarım sıkıca kilitlendi. Beni günün ikinci yüküyle doldururken omzum onun sıvı zevk iniltisini boğdu. Yüzünü boynuma gömdü, kokusu beni duman gibi kapladı. Yuva kaybolmuş gibiydi. Ateş böceklerinin hayaletleri gibi parlayan közleri serbest bırakan bir kütüğün keskin çatlağını neredeyse duyabiliyordum.

Ryder bizi kaşık pozisyonuna getirirken kolu beni sıkıca ortamdan destekledi. Boynuma kondurduğu öpücükler bakım gibi geldi. Göğsümün alt tarafını hafifçe sıyıran başparmağı şefkat gibi hissettirdi.

İşin bu kısmı hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Alfa'mla kilitlendiğimde ortaya çıkan sessiz nezaket.

Bu hatırlatılmak istediğim bir şey değildi.

"Sence bugün kaç içerik parçası çıkardık?" Biraz fazla parlak bir şekilde sordum.

Sadece işe odaklan.

"Sierra. Şu anda beynim lapa gibi," diye mırıldandı omzuma karşı. "Ya da en azından şişmiş ve senin içinde sıkışmış durumda."

Yumuşak bir kahkaha attım, bunların hiçbirinin ciddi olmadığını hatırlattığı için mutluydum. Bana karşı çok sıcaktı, sanki büyük, harika, yumuşak bir

Battaniye.

"Sen... uyuyor musun?"

Vücudum aniden sarsıldı. *Kahretsin*. Gerçekten uyumaya başlamış olmalıyım. Beynimin sikilip atılması beni sandığımdan daha fazla yormuş olmalı.

Sabah 3'ten beri ayakta olmanın verdiği küçük rahatsızlıktan bahsetmiyorum bile.

"Özür dilerim," diye özür diledim, utangaç hissediyordum. "Dün gece pek iyi uyuyamadım."

Ryder'ın kolu belime dolandı. "Sorun değil, dinlenebilirsin. Düğümümün hâlâ yerinde olmasına aldırmadığın sürece..."

Ben çoktan çıkmıştım.

HAZEL

Ryder tam bir centilmendi, yani vücuduma yaptığı onca iğrenç şeyden sonra *ne* kadar centilmen olunabilirse o *kadar* centilmendi. Uykumun bir noktasında içimden çıktı, beni bir burrito gibi yatırmadan önce gizlice *temizlemeye* çalışırken beni kısa bir süre uyandırdı. Gittiğini bile duymadım.

Zaman kavramı olmadan, kalçalarımın arasında nefis bir sızı ve peruğun altından kafama yapışmış gerçek saçlarımla uykumu bitirdim.

Kendime çeki düzen vermem itiraf etmek istediğimden çok daha uzun sürdü. Ama bunu yaptıktan sonra asansörü her zamanki gibi on dört kat aşağı sürdüm ve Aleks'in bu akşam resepsiyonda olup olmayacağını merak ettim.

Riverside 101'e ilk taşındığımda, onu pek çok açıdan yanlış değerlendirmiştim. Yüzündeki sürekli düz ifadeyle benden nefret ettiğinden emindim.

Bunun için bir sürü neden uydurdum. Saçlarım onun dağınık kısa sarı dalgalarından daha uzun ve tatlıydı ve o bunu kıskanıyordu. Ya da belki de bir keresinde bifteğimi hokey diskinde dönüşene kadar yanlışlıkla kömürleştirdiğimde tüm katın yangın alarmını çalıştırdığım içindi. Bir de teslimat olayı vardı. Bana bir paketim olduğunu söyledi, hemen geleceğimi söyledim, dikkatim dağıldı ve sonraki 3 iş günü boyunca unuttum.

Yani, kendimden nefret ederdim.

Sonra bir kader sabahı, iş arkadaşlarının ona bir doğum günü pastası ile sürpriz yapmasını izledim ve yüz ifadesi tüm şarkı boyunca değişmedi.

İşte o zaman sadece yüzü olduğunu anladım.

Ama emin olmak için kontrol etmeye karar verdim.

"Hey Aleks. Benden nefret mi ediyorsun?" Kollarımı önündeki tezgâhın üzerine koyarken sormuştum.

Gözleri panik içinde açıldı. "Ne? Hayır! Hazel, ne oluyor-"

Tamam, bunu açıklığa kavuşturmak iyi oldu.

O andan itibaren arkadaş olacağımıza karar verdim.

Lobiye adım attım, onu gördüğümde istemsiz bir gülümseme oluştu.

"Bugün dart tahtası yok mu?" Aleks espri yaptı.

Ders kitabından başını kaldırıp bakmadı bile. Yine de dilimi çıkardım.

"Hayır. O sadece bir kereye mahsus özel bir olaydı."

Aleks sonunda başını kaldırdı ve aynı anda ben de onun tatlı su kokusunu aldım.

Berrak, buzullarla beslenen sular, bozulmamış bir gölde evlerini bulmadan önce pürüzsüz kayaların üzerinden akıyordu. Dinginlik, eldivenli bir el benimkinde ve sessiz nefesin iki sisi.

Unutulmaz buz mavisi gözlerine uyuyordu.

Kafamı olabildiğince rahat bir şekilde salladım ve temizlemeye çalıştım. Bu... farklıydı. Sanırım onun için sızlanmak gibi gerçekten utanç verici bir şey yapmama neden olmak yerine beta kokusunun daha soluk olmasına şükretmeliydim.

Hayatımızın geri kalanında bunu başımın üstünde tutacaktı.

Aleks şaşkınlıkla kıyafetime bakıyordu. Geceme doğru bir başlangıç yapmak için iç açıcı bir iltifat beklemenin çok fazla şey istemek olduğunu biliyordum.

"Haydi. Çıkar ağzındaki baklayı," dedim.

Ders kitabına dönmeden önce ciddi bir ifadeyle, "Sadece dikkatli olun," dedi. "Açık denizlerde korsanlık hâlâ bir suçtur."

Küçük korsemin gündelik kıyafetime ihtiyaç duyduğu yapıyı ve şekli verdiğini anlamayan bir morundu.

"Tanrım, başımı ağrıyorsun," dedim bıkkınlıkla tavana bakarak.

"Güzel. Bunu bana verdiğin on binin karşılığı olarak düşün."

Elimi uzatıp onu hak ettiği şekilde yana doğru itmek istedim. "Juno'ya gidiyorum," diye açıkladım. "Sürüsü bu gece kutlama yapıyor."

Aleks'in eli sayfayı çevirirken durdu. "Ah. Şu röportajdaki arkadaşım."

Aleks'in bile duymuş olmasına şaşırmadım. Juno'nun ünlü gazeteci Ava Simmons'la yaptığı röportaj ülke çapında milyonlarca kişi tarafından izlenmişti. En iyi arkadaşım önceki istismarcı sürüsünün bağlarını çözdükten sonra çok şey atlatmıştı. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim, eski asalinın geri dönüşünü, onun yalanlarının aşırı alfa hakları grubu Alfa Kardeşliği ve sansasyonel haber ağı SSNN tarafından güçlendirildiğini görmek. Birlikte geçirdikleri zamana dair farklı bir hikâye uydurduğunu duymak zorunda kalmak. Pek çok insanın ona *inanması*. Tüm bunlar, omegaların rızasız bağları çözebilmelerine karşı bir tür berbat gündemi ilerletmek içindi.

Tüm omegalar adına konuşmayı seçtiği için onunla inanılmaz derecede gurur duydum. Tek yönlü tahvil çözülmesine karşı yükselen kamuoyu muhalefetine karşı savaşmak.

Benim dart tahtam, olayların büyüklüğü içinde çok küçük görünüyordu ama Juno, tacizcisinin resmini iğnedenliğe dönüştürerek biraz katarsis elde etmiş gibi görünüyordu, bu yüzden önemli olan tek şey buydu.

"O nasıl?" Aleks sordu. "SSNN'in hikâyesini bu kadar çarpıtması çok boktan. Andrew Zhao'ya ne oldu bu arada?"

Juno'nun baş alfasının o pisliği havlayarak tamamen boyun eğdirdiğinin herkesçe bilindiğinden emin değildim, bu yüzden Aleks'e yarım ağızla omuz silktim. "Juno her şeyi geride bıraktığı için mutlu."

"Eğer tekrar ortaya çıkarsa, eminim ki onu tahtada yürütebileceksiniz."

Bu *kadar*.

Tezgâhın kenarının geniş göğsümü desteklediğinden emin olarak eğildim. "Kıyafetimin kötü görüldüğünü mü düşünüyorsun?" Dudaklarım sahte bir güvensizlikle titreyerek sordum. Gözlerimi itaatkâr bir şekilde indirdim. "İstersen gidip üstümü değiştirebilirim."

Aleks şaşırmış görünüyordu. "Hayır, hiç de değil," diye kekeledi, iki elini de aceleyle sallayarak. Gözleri göğüs dekolteme kaydı, hafifçe genişledi ve sonra panikle yüzüme geri döndü. "Harika görünüyorsun. Yorumumla hiçbir şey kastetmedim. Hazel, ben asla-"

Daha fazla dayanamadım. Tezgâhtan geriye doğru ittim ve güldüm. "Erkekler. Bazen çok kolay oluyorsunuz."

"*Lanet* olsun."

Ayrılmak için döndüm, bunu yaparken kalçalarımın fazladan bir hareket verdiğimden emin oldum. Aleks seslendiğinde neredeyse lobi kapısına varmıştım.

"Teslimatlarını hala tek başına mı yapıyorsun?"

İçimi çektim. Bu aramızdaki tek anlaşmazlık noktasıydı. Aleks'in işimi öğrendiği günü hâlâ hatırlıyordum.

Postaneye giderken ayağım takılıp düştüm ve özenle paketlenmiş, vakumla kapatılmış kaygan külot çantamı lobinin parlak fayanslı yüzeyine döktüm. Aleks yardıma koştu. Dikkatli paketlememe ve neden bu kadar çok paketim olduğunu sorduğunda hiç şüphelenmemesine rağmen beynim kısa devre yaptı. Aklıma gelen tek yalan "ona uyuşturucu kuryesi olduğunu söyle!" diye tekrar tekrar bağırma oldu.

Muhtemelen Japon balığı suratımdan dolayı kafası karışmış bir şekilde bana tekrar sordu ve sonunda ağzımdan kaçırıldım: "OmegaFans'ta çalışıyorum ve abonelere külotlarımı satıyorum."

Aleks elindeki paketi canlı bir yılan gibi yere düşürdü. "Ve bunları postaneye kendin mi götürüyorsun?"

Kafasını takacağını düşündüğüm onca şey arasında bu, listedeki en son şeydi.

"Bu güvenli değil, Hazel! Ya alıcılarınız izinizi bulursa?"

"O zaman iyi ki pahalı, güvenli bir apartmanda yaşıyorum ve onları durduracak meraklı bir beta var."

"Ben ciddiğim!" "Ben de ciddiğim!"

Birbirimize baktık, çıkmaza girmiştik, göğüslerimiz kabarıyordu.

Aleks sonunda kararlı bir ifadeyle, "Bırak senin yerine ben alayım," dedi. "Hayır," diye karşılık verdim hemen.

Bazen insanlar omegaları şımartma ihtiyacı hissederler. Muhtemelen kertenkele beyinlerinin uzun süredir uykuda olan bir kısmı devreye giriyor ve onlara sürülerinin nadir bulunan taç mücevherini korumalarını söylüyordu.

Ben bir mücevher değildim ve biz de bir sürü değildik.

"Aleks." Uyarı tonumun yeterli olacağını umuyordum.

Ağzı ince bir çizgi oluşturdu. "İyi geceler Hazel. Partinin tadını çıkar."

Kapıyı açan omega'nın, bir kahve içmek için zihnini çalıştırmadan önce kendini koku nötrleştirici spreyle yıkayan aynı kız olduğuna inanamıyordum. Juno artık sürüsünün *altı* üyesine de mutlu bir şekilde bağlanmıştı.

Onun adına çok sevinmiştim. Juno ve ben, neredeyse dört yıl önce bağ çözme denemelerinin aktif aşamalarında birbirimize kenetlenmiştik. Kokteyl saatindeymişiz gibi haplarla tıkırdayan küçük kağıt bardakları alkışlıyorduk. Diğerleri bondmark enjeksiyonlarını yaptırırken gergin bir şekilde beklerdik.

Grup terapisi seanslarından sonra dışarıda yemek yemek bizim kurtarıcımızdı. Çikolata genellikle bağımıza odaklanmamız ve koptuğunu gözümüzde canlandırmamız gereken en yorucu seanslarda yer alırdı.

Dağlar kadar yükü olmasına rağmen en kötü zamanlarımda bile yanımdaydı. Sanırım o ilk günlerde ne kadar kırılgan olduğu için bir yük olduğuna inanıyordu.

Ama gerçek şu ki, her şeyi onun sayesinde atlattım.

Juno beni evinde karşıladı ve Omega Köyü'nde yaşadığımız zamanlardan tanıdığımız birkaç omeganın yanına götürdü.

"Hey Hazel!"

"Addie!" Koşarak yanına gittim ve Adeline'e sarıldım. Çok daha geç bir grupta da olsa, o da denemelerden geçmiş olan diğer tek bağlanmamış omega oydu. Yine de onunla otomatik bir akrabalık hissettim. "Geleceğinizi bilmiyordum!"

"Bebek, Appa ve Umma'mla kaliteli zaman geçiriyor." Adeline saatini kontrol etmeden önce sırttı. "Çok geç saatlere kadar kalamam ama dışarı çıkmak ve gerçek yetişkin etkileşimlerinde bulunmak *çok* güzel."

Diğer omegalarla selamlaştım ve birbirimize hayatlarımız hakkında bilgi verdim. Alice ve Tilly'nin omega olarak çok daha sorunsuz bir yolları olmuştu, sürülerle flört ederken Omega Köyü'nde düzenli sakinler olarak yaşıyorlardı. Tilly ilk galasında üç alfa kardeşle hemen uyum sağladığında peri masalı gibi bir kur dönemi geçirmişti. Hiçbiri koku eşleşmesi değildi ama yine de çok mutluydular. Alice koku eşleştirme departmanını denemeye karar vermeden önce bütün bir sezonu başarısızlıkla geçirdi. Orada çalışan omegalar her türlü tepkinin tamamen normal olduğunu soyleseler de, alfasının kartını kokladığında ne kadar *heyecanlandığı* konusunda hâlâ utanıyordu.

Alice ve Tilly Alfa Kardeşliği hakkında şikâyetle bulunuyorlardı. Neyse ki alfaları destekçi gibi görünmüyordu.

Alice, "Val'e sürekli onların videolarını izlemeyi bırakması gerektiğini ve Looptok algoritmasının kendini düzelterek kendini düzelterek söylüyorum," diye yakındı.

"Aman Tanrım, evet! Onlara görüntü vermeyin!" Tilly başını sallayarak söyledi.

"Biliyorum ama bu araba kazası gibi bir durum. Başka tarafa bakamıyor. En azından Juno'nun röportajından sonra yalanlarını ortaya çıkarmak için bu saçmalığı diken *çok* daha fazla insan var." Alice rahatlamış bir nefes verdi.

"Keşke o videolar kayınpederimin çektiği videolar olsaydı," diye iç geçirdi Tilly. "Oğullarım, bağların çözülmesinin alfa haklarını ellerinden aldığına dair atıp tutmaları yüzünden babalarını tamamen dondurmaya çok yaklaştılar."

Alice parmaklarıyla bir kesme hareketi yaptı. "Onu SSNN'den ayırın."

"*Ölürdü*, o adam o aptal kanalda yaşıyor ve nefes alıyor."

Tilly'nin daha önce alfalarının ailesi hakkında söylediği bir şeyi hayal meyal hatırladım. "Kaç tane eski karısı vardı?" Eğlenerek sordum. "Üç!" Tilly bıkkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı. "Bütün betalar Tabii ki ilişkiler koptuğunda bağları kolayca çözüldü. Bunun birini empatik yapacağını düşünürsünüz ama *hayır*."

Adeline hepimize baktı, belli ki kendini olayın dışında hissediyordu. "Henry'nin yürümesine çok az kaldı," diye beceriksizce ekledi, sonra da başı mağlup bir şekilde öne eğildi. "Tanrım, bebek balonu gerçekmiş."

Güven verici bir şekilde kolunu okşadım. "Henry tüm bu karmaşa sırasında yanında olması gereken mükemmel bir adama benziyor," dedim ve minnettar bir gülümseme kazandım.

"Peki ya sen Hazel? Etrafta koklayan bir alfa var mı?" Alice dirseğiyle bana şakacı bir yumruk attı.

"Neden bahsediyorsun, *tabii ki* biliyor," diye mırıldandı Tilly. "Hazel'in her zaman nefis ısı hizmetleri alfaları hakkında en iyi hikayeleri vardır."

"Haftanın lezzeti kim, Hazel? Biz pratikte evli olanlara sulu *bir şeyler* vermelisin!"

Sosyal olarak kabul edilebilir bir yalan uyduramadan Juno ortaya çıktı ve beni kurtardı.

"Kardeşimle tanışmak ister misin?"

BEN

Kaynıyordum.

Juno termostatu kaç dereceye ayarlamıştı? Küçük kız kardeşimin partisinde kimse rahatsız görünmüyordu.

Sadece ben.

Kendime teşhis koymaya çalışırken kafam semptomların listesini karıştırdı. Ateş, cilt gerginliği, eklem ve kas ağrıları.

Ya grip olmak üzereydim ya da kızgınlık dönemine girmiş bir omega.

Tamam, muhtemelen A şıkkıydı. Ama Tanrım, eğer Juno düzenli olarak böyle hissediyorsa kız kardeşim için üzüldüm. Elbette, bazen benim için bir sivrisineğin vücut bulmuş haliydi ama bu sempati duymadığım anlamına gelmiyordu.

Ayrıca sürekli izlerini aldığım bir koku vardı. Bir beta olarak kokuların dikkatimi dağıtmasına ya da beni etkilemesine alışık değildim. Onlar daha çok günümü geçirirken aldığım sessiz oda spreyleri gibiydi.

Ama bu özel olan - tatlı, meyvemsi ve çiçeksi bir şey bir arada - kafatasıma bir çivi çakılmış gibiydi.

Kendine gel, Ben. Juno ile kutlama yapmak için buradasın. Buna odaklan.

Beş yıl önce biri bana bir kız kardeşim olup olmadığını sorsaydı

Hayır.

Utanç verici. Utanç vericiydi ve bunu hatırlatan her şeyden nefret ediyordum.

Juno'nun ailemizi ve maddi sıkıntılarımızı zengin bir alfa sürüsü için terk ettiğini düşünmüştüm.

Gerçekte zorla bağlanmış, hayal bile edilemeyecek bir cehennemden geçmişti. Biyolojik kızı olmadığını anlayan babamız tarafından kumar borcunu ödemesi için teslim edilmişti.

Bahanelerimin hiçbiri yeterince iyi değildi. Tıp fakültesindeki ders yükümün ne kadar zorlayıcı olduğu önemli değildi. Ailem ev masraflarına yardımcı olmak için yarı zamanlı işimi sürdürmem konusunda bana baskı yaptığı için ne kadar meşgul olduğum da. Ya da Juno'nun sözde mutlu hayatı hakkında bir yalan uydurmaya nasıl katıldıklarının.

Her zaman onu hayal kırıklığına uğratmanın suçluluğuyla yaşayacaktım.

"Gelecek yıl için asistanlık tekliflerinizi aldınız mı?"

Beynimi kaplayan sisi dağıtmak için gözlerimi kırıştırdım. Juno'nun sinir bozucu alfası Isaac ile havadan sudan konuşmanın ortasındaydım ve ikimizin de başka bir yerde olmayı tercih edeceğinden emindim. Ses tonu yeterince arkadaşçaydı ama bakışlarında çok şey ifade eden bir düzlük vardı. "Ee, evet aslında." Boğazımı temizledim ve boynumun arkasına masaj yaparak sertleşmiş kaslarımı gevşetmeye çalıştım. "Yakında St. Elizabeth'te işe başlıyorum.

Şehirde kiralamak için bir yer arıyordum."

"Böylece Juno için daha sık buralarda olacaksın."

Baş alfaya yan gözle bir bakış attım. "Bunun seni memnun mu ettiğini yoksa kızdığını mı anlayamıyorum."

"Çünkü henüz karar vermedim, Ben."

Bu adil. Onun yerinde olsaydım ben de kendimi pek sevmezdim.

Muhtemelen Isaac'in onayını kazanma şansımı mahvedecek aptalca bir şey söyleyemeden, babalarından biri ortaya çıktı ve onu mahjong için dördüncü olmak üzere kaçırdı. Rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldım.

İşte yine oradaydı. *O lanet koku.*

Etrafımda dönüp durdum, gözlerim delice kaynağın izini sürmeye çalışıyordu. Sonunda köşede sohbet eden küçük bir kadın grubuna takıldım. İçlerinden birinde kaçınılmaz ve unutulmaz bir şey vardı. Tek görebildiğim ipeksi, uzun siyah saçlarından oluşan bir perde olmasına rağmen.

Gözlerim aşağıya doğru kaydı. Kıvrımlar, kıvrımlar, kıvrımlar, kıvrımlar.

Sikeyim.

Kendimi kalabalığın arasında kız kardeşimi ararken buldum, onu açık büfe masasının yanında gördüğümde ona doğru koştum. Onu kolundan yakaladım.

dirsek, yemekten ya da başka bir şeyden alıkonulduğuna dair protestolarını sadece yarım duyuyordu.

"Yaşayacaksın," diye kestirip attım. "Hey, bunlar Omega Köyü'nden arkadaşların, değil mi? Uzun saçlı, uzun boylu olan kim?"

Bana bu odada başka kimse yokmuş gibi hissettiren.

Juno ve ben tam o hafifçe dönerken ona baktık. Yan profiline ilk kez baktım ve gözlerinin parıltısı o kadar çekiciydi ki efsanelerdeki ölümcül sirenlerin soyundan gelip gelmediğini merak ettim.

"Ew, Ben."

Hoşnutsuz bir ifadeyle elini tişörtüne silen Juno'ya baktım. Alnım gerçekten de o kadar terlemiş miydi? Bana üst katta uzanmamı teklif etti ki bu istediğim *son* şeydi.

Tek istediğim *onun* kim olduğunu bilmektir. "Lütfen söyle."

Tanrım, Juno beni bir sirk hayvanı gibi mümkün olan her çemberden atlatacak, değil mi?

"Lütfen," diye mırıldandım. "Bu Hazel." *Hazel.*

Onun adı kalbimde bir katedral çanının derin yankısıyla çınladı. "Aynı deneme grubundaydık ve Köy'de birlikte yaşıyorduk. Yap Sizi tanıştırmamı ister misiniz?"

Evet, evet. Bin kere evet. Ama-

"Onunla bu şekilde buluşamam. *Saçlarım.*" Elimi kafa derimde gezdirdim ve normalde kalın olan saç tellerim yerine kirli sakallarımı hissedince kaybımın yasını tuttum.

Telafi etme ve daha iyisini yapma çabamın bir parçası olarak tıraş etmişim (daha doğrusu Juno yapmıştı). Röportajına katılıp hikayesini doğrulamak en azından benim yapabileceğim bir şeydi. DNA testlerimizi yaptırdık ama eski bir fotoğrafın benim (kel) babama tıpatıp benzediğini, Juno'nun ise benzemediğini göstermesi televizyon için daha iyi oldu.

Onun için anında tıraş olurdum. Belki de.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi Juno ellerime sert bir tokat attı. Altı sürü arkadaşının öfkesini üzerime çekmenin iyi bir fikir olmadığını fark etmeden önce neredeyse karşılık verecektim. "Görüşmede benim için çok özverili bir şey yaptın. Bu onun için saçını kazıtmadan önceki halinden çok daha fazla omega kedi nanesi olacak."

Muhteşem. Öyle görünüyordu. Neden kabul etmedi ki?

Benden uzaklaşıp Hazel'e doğru yürüyene kadar Juno'nun söylediği son şeyi tam olarak anlayamadım.

"Hayır! Juno. Juno!" Ne yapıyordu? Hazır değildim. "Buraya geri gel."

Juno yanında Hazel'la dönüyordu. *Vay anasını*. Panik atak, kalp krizi ve solunum yetmezliğini bir arada yaşıyormuşum gibi hissettim.

"Ben. Seni tanıştırmak istiyorum-"

Oh. Hazel'ı yakından görmek felaketti.

Sadece güzel değildi. Bu efsanevi, tarihin kanıyla yazılmış, binlerce gemiyi denize indiren bir yüzdü.

Ve ben sadece Ben'dim. Saçsız Ben.

Boku yemiştım.

"Görüşme sırasında Juno için yaptığın şeyin çok tatlı olduğunu düşündüm." Sesi şeker gibi hafif ve yumuşaktı. "Gerçekten hepsi senin fikrin miydi?"

Göz ucuyla Juno'nun geri çekilmeden önce tutarsız bir şeyler taklit ettiğini gördüm.

"Evet, ben..." Duraksadım ve dilimin ağzımda ölü bir ağırlık gibi hissetmemesini dileyerek yutkundum. "Geçmişte onu ciddi şekilde hayal kırıklığına uğrattım ve en azından bunu yapabiliyordum."

Muhtemelen söyleyebileceğim en az çekici, ruh halimi bozan şey olmasına rağmen gerçeğim ağzımdan dökülüyordu. Ama Hazel'la ilgili bir şey, darmadağın olmuş ruhumun ağarmış kemiklerini ortaya çıkarma isteği uyandırdı.

Hazel gözlerini kırptırdı. "Vay canına, bu... takdire şayan." Neredeyse flörtöz yüzünün geri çekildiğini görebiliyordum. Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Kızlarla ben bağların çözülmesiyle ilgili olumsuzlukları artık duymadığımız için ne kadar minnettar olduğumuzu konuşuyorduk. Şey... *yok* olduğundan değil. Ama çok daha sessiz olduğu kesin."

İfadesinde bir kırılma vardı. Göğsüme batan bir bıçak gibi keskin bir hatırlatmaydı, bağ çözme denemeleri istismarcı durumlardan kaçan omegalar içindi.

"Birçok omega bu sayede daha iyi bir yerde." Sesim sertleşti. "Umarım sen de öyle olursun."

Hazel'in alaycı gülümsemesinde yeterince neşe yoktu. "Bir bakıma öyle."

Nedense bu beni deli ediyordu. Onun ışıl ışıl ve mutlu olmasını istiyordum.
Her zaman.

"Hayattaki tüm iyi şeyleri hak ediyorsun Hazel."

İğrenmiş görünmek yerine, Hazel... çarpılmış gibi baktı. Sonra gözleri sertleşti, parıldayan su cama dönüştü.

"Beni tanıımıyorsun, Ben."

Tanıımıyordum. Ama
tanımam gerekiyordu.

Ve ben zaten her şeyi berbat ediyordum.

Hiç tanımadığınız birine 'hayattaki tüm iyi şeyleri hak ediyorsun' gibi şeyler söylemeyin.

"Yeniden başlayabilir miyiz?" Elimi uzattım ve en iyisini umdum. "Ben Ben, Juno'nun kardeşiyim ve saçlarım genellikle daha uzundur, yemin ederim."

Elini avucumun içine koymadan önceki duraklama muhtemelen hayatımın en uzun duraklamasıydı. Temas ettiğimizde nefesinin kesildiğini hayal ettiğimden emindim.

"Hazel. Bazen saçlarım pembe oluyor," dedi dudaklarında bir gülümseme belirerek.

Kaşlarım çatıldı. "Pembe mi?"

"İyi bir çocuk olursan belki sana söylerim."

İyi bir çocuk olarak adlandırılmanın beni neden göğsümden vahşi bir hayvan çıkacak, onu tutacak ve ona yanlış yaptığı tüm yolları gösterecekmiş gibi hissettirdiğinden emin değıldim.

Sol gözümün arkasındaki donuk ağırı iyice keskinleşti. "İyi misin?"

Sesi, çömelmiş, ellerimi dizlerimin üzerine koymuş olduğum yerden çok uzakta geliyordu.

"Evet, sanırım biraz hava almaya ihtiyacım var."

Hazel arkama baktı. "Arka bahçede koşuşturan çocuklar var. Muhtemelen yaşadığın şeyi on kat daha kötü hale getireceklerdir. Belki ikinci kattaki balkonu deneyebilirsin. Hadi gel."

Merdivenleri çıktıkça partinin gürültüsü azaldı ama kulaklarımdaki cınlama daha da arttı.

Balkon ve sessizlik yardımcı oldu.

Hazel'in orada olması, duvara yaslanıp beni izlemesi daha da yardımcı oldu.

"Ne olursa olsun, Juno seni yanında görmekten memnun." İçime bir umut dalgası yayıldı.

"Öyle mi?"

Hazel aptallık ediyormuşum gibi başını yatıştırıcı bir şekilde salladı. "Onu böyle görünce ne hissediyorsun?"

Bu yüklü bir soruydu. Omegalar çoğu insandan daha fazla sezgi ve empati duygusuna sahip olma eğilimindeydi ve Hazel da farklı değildi.

"Nasıl yani?" Kendime biraz zaman kazandırmak için sordum. "Mutlu. Bağlandık."

Juno'nun sürü evinin bulunduğu zengin banliyösünün manzarasını seyrederek uzaklara baktım. "Acı tatlı," diye itiraf ettim. "Onun adına çok mutluyum." Balkona doğru eğildim ve kenetlenmiş ellerime baktım. "Acı çektiği her şeyi bildiğim için kızgınım. Bunda benim de payım olduğu için suçluluk."

Hazel yaklaştı ve kokusu aramızda dolaştı. *Çiçeklerle kaplı bir patika, sarkan yaprakları bir kenara itiyor, her adım beni daha da yaklaştırıyor-*

Olduğum yerde sallanmamak için altımdaki taşı kavradım. Hazel,

"Biliyorsun, geçip gitmiyor," dedi.

Sesi gecenin durgun havasında zar zor duyulabiliyordu.

"Ne değil?"

"Suçluluk duygusu."

Kendimi onun üzerinde dururken buldum, o sonsuz karanlık gözlerde kendimi kaybediyordum.

"Sana ne oldu Hazel?" Kısık sesle sordum.

Cevap vermedi. Bunun yerine, sonraki üç nefesimizi birlikte aldık. Al ve ver. Al ve ver. Al ve ver.

"Neden böyle hissediyorum?" diye fısıldadı.

Ne demek istediğini biliyordum ama yine de sordum. Söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. "Ne gibi?" Kalın bir sesle söyledim.

"Neden birbirimiz için en kötü yanlarımızı ortaya çıkarabileceğimizi ve bunun asla çok fazla olmayacağını hissediyoruz?"

"Bilmiyorum."

Sanki önceden kararlaştırılmış gibi birbirimize doğru ilerledik. Ellerim belinin kıvrımlarını buldu ve onu kendime doğru çektim. Ensemdeki parmakları, dudaklarımın onunkilere ilk dokunuşunda gerildi.

Tek bir yıkıcı anda dünyanın sonu ve hayatımın başlangıcıydı. Onu tatmanın ve hissetmenin unutkanlığına gömüldüm. Öpücüğü derinleştirdiğimde çıkardığı küçük istemsiz sesle benlik duygumu kaybettim. Ayrıldığımız anda başımı tekrar kendine çekişi beni damgaladı.

Ve onun kokusu.

Ağaçlar beni yutuyor gibiydi, süslemelerinden gelen aroma kaçınılmazdı. Dolgun ıhlamurlar, yumuşak beyaz çiçekler. Son dalı kenara ittim ve işte oradaydı. Geçmiş, şimdiki zaman, gelecek birbirine karıştı. Beni selamlamak için döndü ve yüzü bulanıklaştı-

Dillerimiz ilk kez buluştuğunda kalçam bacaklarının arasına kaydı ve aramızdaki enerji eğildi. Karanlık, ilkel ve aç bir hal aldı. Onun sıcaklığı sistemimi yaktı ve aletimde beni tahrik eden ısrarlı, titreşen bir baskı vardı.

Ona dört ayak üzerinde
ihtiyacım vardı. Damlayan amını
göstererek. Benim için
olgunlaşmıştı.

Rut.

Benimle dolu bir cins-

Hazel ağzını benimkinden ayırdı ve ben mahvoldum. Bana bakıyordu, bakışlarına sızan şaşkın bir dehşet vardı. Derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı ve bir şeyi doğrulamış gibi ifadesi değişti.

"Hayır." Hazel geri adım attı.

"Hazel," diye mırıldandım, ne için yalvardığımı bile
bilmiyordum. "Hayır," diye tekrarladı, bu kez kararlı bir şekilde.

"Olamazsın."

Döndü ve koşmaya başladı. İçimdeki her şey beni takip etmem için
bağırıyordu. Sadece takip etmemi değil, kovalamamı da. Zapt
etmek.

"Bana ne oluyor böyle?" demeden
önce onu yere yapıştırdı.

Duvarın dibine çöktüm, kafamı bir anda bombardımana tutan kuduz
dürtülerden arındırmaya çalışıyordum. Bedenim sarmalanmış, yüklenmiş ve
patlamaya hazır hissediyordu.

Ve büyük utancıma rağmen, sikimden başka bir şey değildi.

Elimi aşağıya uzattım, kendimi terbiye etmeye çalışıyordum. Şaftımın
dibinde tanımadığım yuvarlak bir kas hissettiğimde parmaklarım hareketsiz
kaldı ve her şey benim için büyük bir telaş içinde kristalleşti.

Hiç de beta değildim.

Ben bir alfaydım. Yeni uyanmış, geç ortaya çıkan bir alfa.

Ve az önce benden kaçan omega *benimdi*.

HAZEL

"Bu ay nasıl gidiyor Hazel?"

Terapistimle aramdaki masanın üzerinde duran, pürüzsüzce parlatılmış taşlardan oluşan anlamsız kaseye göz kırptım. *Yeni* terapistim. Şimdiye kadar kaç terapistte gitmiştim? Bağların çözülmesi için gereken zihinsel boyut nedeniyle, sürekli terapi tedavinin zorunlu bir parçasıydı. Uzun vadede ilerlememizi düzgün bir şekilde izlemek için denemelerde bulunan bizler için daha da önemliydi.

Kerry'nin eline muhtemelen benimle ilgili bir dosya geçmişti ve bu dosya dev bir orta parmak çıktısı da olabilirdi. Ona en iyimser gülümsememi verdim, muhtemelen bir korkuluk gibi görüldüğümün tamamen farkındaydım.

"Güzel. Teşekkür ederim."

Kerry alay etmedi ve saçmaladığını söylemedi. Bunun yerine sadece gülümsedi. "Harika. Nesi iyiydi?"

İyi olan neydi?

Ryder ve ben ortak çalışmalarımızdan avuç dolusu para kazanıyorduk. Keşke düğüm sonrası yakınlığı yaptığımız işten ayırma konusunda daha iyi olduğumu söyleyebilseydim ama omega'm onunla uzun süre kıvrılıp yatmaktan çok mutluydu.

Deadliftlerimde yeni bir kişisel rekor kırdım çünkü uykum hiç olmadığı kadar baktandı.

Adrian'dan beri ısı hizmetleri ve *Ryder Hard* dışında biriyle ilk kez öpüştüm. Kesinlikle büyük bir oyun oynadım ama hepsi buydu. Konuşmak.

İşim bu yanılsamayı pekiştirmeye kesinlikle yardımcı oldu.

Ben'den hemen etkilenmişim. Biraz muamma gibiydi, çelişkiler yumağıydı. Uzun boyluydu ama hiçbir zaman beni ezdiğini ya da sıkıştırdığını hissetmedim. Nazik, duygulu kahverengi gözlerinde ciddiyet vardı. Hafif gergin duruşu sevimliydi ama daha savunmasız anları onu muhteşem kılıyordu. Mükemmel altın sarısı teni (cidden, 12 adımlık bir Kore cilt bakım rutini var mıydı) ya da kirli siyah saçlarının hiçbirisi korkutucu değildi. Ama altında beni yutmayı bekleyen daha karanlık bir şeyin gizlendiğini hissedebiliyordum.

Güvende olması gerekiyordu. Bir beta. En iyi arkadaşımın kardeşi olmanın eğlenceli, hafif tabu unsuruyla.

Sadece bir partide zararsız bir öpücük, değil mi?

Tüm uyarı işaretlerini görmezden gelmemeliydim.

Çünkü o gitti ve benim kokumla eşleşen alfama uyanarak her şeyi tamamen mahvetti.

Hayır.

Kokum alfayla eşleşmedi, kendimi zihinsel olarak yüzüncü kez düzelttim. Öyle *hissettirmişti* ama öyle *olamazdı*.

Ben sadece geç ortaya çıkan bir alfaydı ve uyandığında talihsiz bir tesadüf eseri onun yanımdaydım.

Ama kokusunun hatırası *tanrım*. Konuştuğumuz süre boyunca onun yumuşak nane *beta* kokusu beni sakinleştirdi. Bunun bir yem olduğunu bilmiyordum. Sonra geçici öpücükleri vahşileşti. Yoğun. *Çökertici*. Bitter çikolata beni bir anda çarptı ve birdenbire tam olarak ihtiyacım olan şey ve arzuladığım her şey oldu.

Kerry'nin bana merakla bakmasını görmezden gelerek başımı salladım. Bunun *hiçbir* anlamı yoktu.

Zaten kokusu bana uyan bir alfam vardı ve o Ben Liu değildi.

"Bir OnlyA's yaratıcısı ile işbirliği yapmaya başladım ve bu ikimiz için de çok başarılı oldu. Spor salonunda hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum ve..." Ben'le olan durumu en iyi nasıl açıklayacağımı düşünerek durakladım. "Arkadaşım Juno'nun kardeşi Ben ile tanıştım. Onun partisinde," diye yarım yamalak bitirdim.

Kerry başını kaldırmadan önce not defterine birkaç şey yazdı. "Hazel, bu harika. Sana hatırlatmak isterim ki tam burada-" Kalemikle aramızda bir işaret yaptı. "Bu bir ilişki. Bu seanslardan ne elde etmek istediğinize siz karar verin. Deneme katılımcısı olduğun için bunların zorunlu olduğunu biliyorum ama lütfen bunun senin için ne kadar faydalı olabileceğini göz ardı etme.

Sen. İsterseniz bu OnlyA'nın alfası ve Ben hakkında daha fazla şey duymak isterim."

Tabii ki biliyordu. Dosyalarımda ısı ortakları dışında başka bir erkeğe dair en ufak bir referans bile olmazdı.

Bugün iki tanesinden bahsettim.

"Hayır," dedim, duygudan yoksun bir şekilde. "Bugün olmaz, lütfen."

Hiçbir zaman.

"Elbette. Kendini daha hazır hissettiğinde bunları tartışabiliriz ama bence bunu yapmamız önemli." Kerry'nin sayfasına yıldız işaretine benzeyen bir şey çizdiğini görebiliyordum. Sonra da daire içine aldı. Kesinlikle çok titizdi. "Şimdi söyle bana, ısı yönetimin nasıl gidiyor?"

Kerry'nin konuyu zorlamayacağını bildiğim için göğsümdeki ağırlık biraz azaldı. Telefonuma bir göz attım. "Oldukça düzenliyim ve döngü takip uygulamamın öngördüğü doğrultudayım. Isı hizmetleriyle her zamanki randevularım yaklaşıyor."

"Sürece her ısıda sıfırdan başlamaktan hala memnun musunuz?"

Yaptığım şeyin normal olmadığını gayet iyi biliyordum. Ulusal Omega Komisyonu'nun ısı hizmetlerini kullanan Omegalar genellikle koku kartları, sağlık taramaları ve rıza kontrollerini içeren uzun bir mülakat sürecinden geçiyordu. Düzenli olarak kullananlar ise her seferinde aynı alfa rotasyonunu kullanma eğilimindeydi, yani ilk işe alımdan sonra süreci hızlandırıyorlardı.

Her seferinde en baştan başladım. Kızgınlığım boyunca bana yardımcı olmak için ne kadar özenli davranmış olursa olsun, aynı alfayı asla iki kez istemedim.

"Evet." Kerry'nin gözleriyle sıkıca buluştum. "Bu konuda en rahat olduğum şey bu."

Kerry'nin kalem kapağı çenesindeki küçük çukuru buldu ve başı bir yana eğildi. Büyük gözlükleri onu bir baykuş gibi gösteriyordu. "Bazen en rahat olduğumuz şey bizim için en iyisi olmayabilir, Hazel."

Ve işte oradaydı.

"Sanırım neden aynı alfayla bir daha asla ısınmaya girmeme ihtiyacı hissettiğinizi irdelememiz gerekiyor."

Eminim Kerry bunu yapmayı çok isterdi. Diğer tüm terapistler kesinlikle denedi.

"Rastgele ısı hizmetleri alfalarına bağlanmamam *daha iyi* değil mi?" Ben de karşı çıktım. "Buna bir tür randevu servisi gibi davranmam gerektiğini sanmıyorum."

Beni düzenli ısı hizmeti alfalarına sahip olmanın norm olduğuna ve tutarlılığın omega için daha iyi olduğuna ikna etmeye çalışırken zar zor dinledim.

Kerry hiçbir yere varamadığını fark edince farklı bir yol denedi. "Son zamanlarda ailenle hiç görüştün mü?" diye sordu.

Gözlerimin buğulanmasına izin vererek tekrar taş dolu kâseye baktım. "Hayır."

Kerry iç çekti.

Arka koltuğa kaymadan önce aradığım omega araba servisinin plakasının uygulamamdakiyle eşleştiğini teyit ettim. Kerry'nin NOC'deki ofisinden daireme tramvayla da gidebilirdim ama bağların çözülmesiyle ilgili tansiyonun yüksek olduğu zamanlarda araba servisini aramayı alışkanlık haline getirmiştım.

Juno'ya şehirde bir gecede ortaya çıkan grafitilerden hiç bahsetmedim. Büyük Yunan A'ları ve altında kalın bir alt çizgi. Tuğla duvarlarda, arka sokak kapılarında ve reklam panolarında. *Alfa Kardeşliği*. Ayrıca umumi tuvaletlerdeki kadın sembolünü de bununla etiketlemeyi seviyorlardı, kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeylerin üzerine işeyen vahşi köpeklerden daha iyi değillerdi.

Ayrıca, içkinin körüklediği ve dünyanın onlara bir şey borçlu olduğunu düşünen genç alfaların tetiklediği gerginlikler nedeniyle hafta sonları artan şiddet olaylarından da bahsetmedim.

Grafitiler o zamandan beri temizlenmiş ve düşmanlıklar düşük bir seviyeye indirilmişti.

Ancak araba servisi, gerçekten tekmelemek istemediğim bir lüks haline geldi.

O sabah Juno'dan aldığım mesajı açtım. Hâlâ cevap vermeye cesaret edemediğim mesajı.

JUNO

Kardeşim şimdi de alfa mı oldu? Ne oluyor be! Olay olduğunda senin de orada olduğunu söyledi.

Gün boyunca yaklaşık on beş yanıt yazdım, sildim ve yeniden yazdım ve hiçbirini hakkında iyi hissetmedim.

Sadece garip bir tesadüf sanırım - çok fazla küçümsedi ve muhtemelen Juno'yu daha şüpheli hale getirecekti.

Bu çok vahşi! Kaç yaşında, 29 falan mı? Oldukça geç değil mi? - Yanlış şey için fazla hevesli ve muhtemelen Juno'yu daha da şüphelendirecek.

Evet, muhtemelen öpüştüğümüzde oldu. Belki öpüştüğümüz için bile - Juno'dan sadece çılgık atan bir sesli not almakla kalmaz, aynı zamanda onu daha da şüphelendirirdi.

Özetle, şansım pek yaver gitmiyordu.

Ama bu Juno'ydu. Birlikte çok şey atlatmıştık.

Evet, oradaydım. Beklediğim gibi değildi ve dürüst olmak gerekirse hala her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Gönderdim ve en iyisini umdum. Telefonum neredeyse anında Juno'nun cevabıyla titreşti.

JUNO

Seni seviyorum Haze. İhtiyacınız olursa ikiniz için de buradayım.

Rahat bir nefes aldım. En azından şimdilik bu konu halledilmişti. Başparmağım mesajlaşma uygulamasının üzerinde boş boş gezindi ve ne olduğunu anlamadan, kendim ve ailem arasındaki sessiz grup sohbetini bulana kadar kaydırdım. Açmaya devam ettim çünkü tam bir ceza oburuydum.

Annem ısrarcıydı, her gün mesaj atıyordu. Babam sadece oradaydı. Yani, her zamanki gibi.

MUM

Senin için dua ediyorum.

Tanrı seni korusun kızım.

2.Tarihler 7:14 Adımla çağrılan halkım alçakgönüllülük gösterip dua eder, yüzüme bakar ve kötü yollarından dönerse, göklerden seslenir, günahlarını bağışlar ve ülkelerini iyileştiririm.

Bao bei, Tanrı bu ayeti seninle paylaşmam için beni etkiledi.

Tövbe etmen için hâlâ zaman var.

Sohbet penceresi vızıldayarak uzaklaştı. Sonrasında kendimi bu kadar boktan hissederken bunu kendime neden yaptığımı merak ettim.

Mesele İncil ayetlerinin üstü örtülü bir suçluluk aracı olması bile değildi. Kiliseyle ilgili anılarım berbat olsaydı daha kolay olurdu.

Ama öyle değildi. Geriye dönüp baktığımda öğretileri bugünkü değerlerimle çok uyumsuz olsa da çocukluğum çoğunlukla mutlu geçmiş, sevgi dolu bir topluluk tarafından kuşatılmışım. Ailem bazen boğucu olabiliyordu ama bu Asyalı ebeveynler için oldukça standart görünüyordu. Yani, sevgilerini bu şekilde gösteriyorlardı, herkes böyle demiyor muydu?

Şimdi tüm bunlar *buna* indirgenmişti.

Yine de onları engellemeyi kendime yediremiyordum. Başparmağım ne zaman o kesin kırmızı harflerin üzerinde gezinse, annemin ne kadar yaşlandıklarından yakındığını duyabiliyordum. Her zaman yanlarında olan, yardımsever ve ebeveynleriyle ilgilenen kızları olan arkadaşlarıyla ilgili hikayeler.

Babamın yüzündeki kasvetli, şişmiş ifadeden bahsetmiyorum bile. Kendini ifade etmek bir yana, duygularını işleme yeteneği bile yoktu.

Onları düşündüğümde içimi kaplayan pişmanlık bataklığını çözmeye başlayamadım bile.

Telefonum titredi ve Juno'dan gelen başka bir mesajı görmek için aşağıya baktım.

JUNO

Bu arada partimde sormadım ama COLLABBING nasıl gidiyor
wink wink wink wink

Sırıtarak cevap yazdım.

RYDER HARD'ın adının hakkını verdiğini söyleyelim.

Gönder tuşuna basıldı.

Ve *aileme* mesaj attığımı fark ettim. Yıllardır iletişim kurmadığım aileme. "Siktir. Oh, siktir siktir siktir."

"Her şey yolunda mı hanımefendi?" diye sordu şoförüm dikiz aynasından gözüme takılarak.

"Ah, evet! Özür dilerim!" Telaşla cevap verdim, sesim her zamankinden daha tizdi.

Hayır, her şey yolunda değil!

Altında *teslim edildi* yazıyordu ama *okunmamıştı*. Başparmağımı hızla üzerine tuttum ve çıkan kırmızı çöp kutusu simgesini parçaladım. *Sil. Silinmişsilinmişsilinmiş.*

Metin bir karikatür bulutu içinde vınlayarak uzaklaştı. Keşke utancım ve paniğim de onunla birlikte gitseydi.

O kadar hızlı yaptım ki, görmelerine imkan yok, değil mi?

Yani, babamın telefonunu nasıl kullandığını biliyordum. O deri kapağı çevirerek açar, gözlüklerini takar ve zaten büyütülmüş metni okumakta zorlanıyormuş gibi uzaktan bakardı.

Ebeveynlerinizin hala teknolojik dinazorlar olduğuna güvenin.

Juno'nun sohbet penceresinde olduğumu üç kez kontrol ettim ve ona düzgün bir şekilde yanıt verdim.

Noel Baba görünümlü nazik şoför beni *iyi günler dilerim, hanımefendi* diyerek indirdi ve 101 Riverside'ın kapısından güvenle girdiğimi görünce çekip gitti.

Aleks'i masanın arkasında görmek beni rahatlattığına göre hâlâ titriyor olmalıydım. "Selam kış surat," diye selamladım onu, çünkü Aleks'i tanınmasına izin veremezdin.

Bu.

Aleks bana, o ana kadar hayatında aldığı her karardan pişmanlık duyuyormuş gibi baktı. "Ben kış suratlı değilim," dedi sonunda.

"Kulağa bir kış suratlının söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

Hakaretime karşılık vermek yerine bana zoraki bir tebessüm etti.

"Sorun nedir?" Anında ciddileşerek söyledim. Her zaman tıraşlı olan yüzünün bugün kirli sakallarla kaplı olmasına şaşmamalı.

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdi hemen.

Bu adam tam bir istiridyeydi. O çene çizgisi çelik bir tuzak da olabilirdi. "Eminim bu fikir seni hasta ediyordur ama konuşmak istersen ben buradayım," diye teklif ettim. Elimi çantama attım ve her zaman sakladığım zuladan beyaz bir tavşan şekeri çıkardım. "Al bakalım."

Aleks açtı ve sırf pirinç sargısını koparmaya çalışmaya başladı. "Bu yenilebilir," dedim ona. Yalan söylediğimi düşünme ihtimaline karşı Kremalı süt şekerlerinden birini kendim için açtım ve ağzıma attım.

O da itaatkâr bir şekilde aynı şeyi yaptı. "Her şey dişlerimde," dedi biraz suçlayıcı bir şekilde.

"Evet," diye gülümsedim.

"Ama tadı güzel," diye ekledi isteksizce.

"Al bakalım." Gülümsedim ve gitmek için döndüm. Kerry'yle geçirdiğim felaket seanstan sonra onu hazır olmadan konuşmaya zorlamak son derece ikiye yüzü bir davranış olurdu.

"Hazel."

Asansöre giden yolu yarılamişken durakladım. "Büyükannem hastanede."

Oh. Bu şekerleme düzeyinde bir güvenceden *çok daha fazlasını* gerektiriyordu. Masasına geri döndüm, ellerimi tezgâhın üzerine koydum ve çenemi onlara dayadım. "O iyi olacak mı?" Açıkça sordum. Aleks bana kriz anında bile şımartılmaya ihtiyaç duyan biri gibi gelmemiştir.

Stresli bir elini saçlarında gezdirirken nefes verdi. Kısa, gevşek bukleleri, başkalarının muhtemelen elde etmek için saatler harcayacağı zahmetsizce kıvrılmış bir şekilde durmayı başarmıştı.

Güzel! Omega'm coştı.

Büyükannem hastanede. Ona acilen zihinsel bir tokatla hatırlattım.

"Bu sabah erken saatlerde göğsünde bir ağrı hissetti. Onu doğruca acil servise götürdüm ve yaşı nedeniyle bir gece orada tutmaları gerektiğini söylediler." Aleks gergin bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Kalmama izin vermediler," diye kasvetli bir şekilde sözlerini tamamladı.

"Ciddi misin?"

"Kural kuraldır, sanırım." Dudağı hafifçe kıvrıldı, hastanenin protokollerinden etkilenmemişti.

Onu nasıl rahatlatabilirdim ki? "Doktoruyla tanıştın mı?" diye sordum.

"Evet, o kadar da kötü görünmüyordu. Hemşirelerden biri Rusça konuşuyordu ve büyükannemle ilgileneceğinden emin olduğunu söyledi," diye kabul etti Aleks.

"İyi ellerde gibi görünüyor," dedim dikkatlice. "İyi olduğundan emin olmak için zaman ayırmalarına sevindim. Orada tek başına olduğunu bilmek zor olsa da. Umarım bu sadece bir kereliktir ve daha ciddi bir şey değildir."

Aleks bir süre sessiz kaldı. Düşünüyordu, daha fazlasını söylemenin eşiğindeydi. Bekledim ve ona boşluk verdim, doldurup doldurmama kararını ona bıraktım.

"O... bir süredir kendinde değil." Sonunda konuştuğunda sesi sessiz ama sertti. "Ona bakmak gittikçe zorlaşıyor. Parasını nasıl karşılayacağımıza dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen onu bir bakım tesisi için bekleme listesine koydum."

Bir an düşündüm. "Sence büyükannen ne yapmanı isterdi?"

"Bana okumaya devam etmemi ve geleceğim için çalışmamı söylerdi. Ve zamanı geldiğinde koşulların değişebileceğini söylerdi," dedi yavaşça.

"Akıllı kadın." Gülümsedim.

Aleks geri verdi ve midem küçük bir takla attı.

"Öyle. O en iyisi." Kalemimi eline aldı ve huzursuzca parmaklarının arasında evirip çevirdi. "Ben sadece... işten sonra onun orada olmadığını bilerek eve gitmek istemiyorum."

Bu lanet sayaç, aramızdaki bu *bariyer*. Nedense beni rahatsız ediyordu. Kucağına kıvrılabilmek, o hüznü kafasını boynuma çekebilmek ve nefesimi içine çekmesine izin verebilmek için-

Hazel, ne oluyor lan?

"Akşam yemeği," diye ağzımdan kaçırdım.

Aleks gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Akşam yemeği yemeliyiz. İşin bittiğinde," dedim, bu sefer daha tutarlı bir şekilde. "Buradan yürüyerek 10 dakika uzaklıkta harika bir köri evi biliyorum. Kafalarımızı ateşe verelim, böylece aklın bir süreliğine dağılır."

"Evet, kulağa hoş geliyor aslında. Teşekkür ederim." Yükünün hafifçe hafıflediğini hissedebiliyordum, fırtınadan sonra güneş ışığının küçük yaldızlı bir parıltısı gibi. "Beni bekler misin? Saat 8'de çıkıyorum."

"Tabii ki."

Bana duyduğu güvenin neden bu kadar çok şey hissettirdiğini merak ettim.

ALEKS

"O kadar çok, ha?"

"Evet."

Hayal etmeye çalıştım. "Hepsi birden mi?"

"Evet! Tabii ki." Hazel onu sorguladığım için oldukça sinirlenmiş görünüyordu. "Bunu yapmamın başka bir yolu var mı?"

"Hayır, hayır, sanırım değil," diye çabucak onu rahatlattım. "Yine de biraz aşırı gibi görünüyor," diye ekledim bir süre sonra.

"Aşırı *değil*." "Hepsi nasıl sığacak?" "Ben uydururum."

Hazel, bize servis edilen her bir Hint turşusu ve raita ile doldurmaya başardığı papadumu kaldırdı. Sonra ağzını o kadar geniş açtı ki yarı pelikan olduğuna ikna oldum ve hepsini içine tıktırdı.

Bir şeydi.

Muzaffer bir edayla, "*Söylemiştim*," dedi. Gözleri başının arkasına yuvarlandı ve çiğnerken içimde tuhaf bir his uyandıran bir ses çıkardı. "*Çok iyi*."

Hemen bir tane daha doldurmaya başladı ve bana uzattı. Onu hayal kırıklığına uğratmayı kendime yediremedim ve hepsini ağzımda ezmesine izin verdim.

"İyi, değil mi?"

Ağzımda bir lezzet patlaması oldu. Yıkıcı.

Yakıyor.

Şok dalgası üreten.

Cevap olarak zayıf bir başparmak işareti yaptım.

Hazel'in kahkahası parlak ve gümüşü bir renkteydi. "Tamam, tamam.

Sadece ben o zaman."

Son birkaç aydır o pırıl pırıl lobide yollarımız defalarca kesişmesine rağmen Hazel hakkında hâlâ yeni şeyler öğreniyordum. Seri bir aşırı siparişçiydi ve içkisinden aldığı her yudumdan sonra küçük bir melodi mırıldandığının farkında değildi.

O da hevesli bir spor salonu faresiydi, ancak sabahın erken saatlerinde gidiyordu, bu yüzden onu hiç görmemiştim. Doğal olarak daha yumuşak olan omega fiziğini kaslı hale getirmek için gereken disipline saygı duyuyordum. Kameralar karşısında iyi görünebilmek için dayanıklılık ve güç geliştir-

Sakin oraya gitme, Aleks.

"Hemşirelik senin birinci derecen mi?" Hazel'in ağzına salça yüklü bir canavar daha girdi.

"Evet." Adil bir soruydu. Pek çok insan 25 yaşında hâlâ ilk dersini çalışmıyordu.

"Ben hiç diploma almadım, bu yüzden sen benden bir üsttesin." Hazel omuz silkti, hayata daha yavaş başladığım için beni yargılamaktan eser yoktu.

Başım öne eğildi. "Neden bir tane almadın?"

"Sebepler." Gülümsemesi gerginleşti. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sebepler."

Beni şaşırtarak güldü ve aramızdakileri işaret etti. "Şu halimize bak. Kilisedeki bir göt deliğinden daha sıkı kenetlenmişiz."

Görüntü rahatsız edici ve istenmeyen bir şeydi.

"Bak ne diyeceğim, Aleks. Sen bana bir tane verirsen ben de sana bir tane veririm." Ben cevap veremeden içkisinden cesaret artırıcı bir yudum aldı. "18 yaşındayken üniversite derslerimi bir alfaya yakınlıklarına göre seçiyordum."

Aklıma milyonlarca soru geldi.

Bu alfa şimdi neredeydi?

Derslerini seçtikten sonra gitmesini engelleyecek ne oldu?

OmegaFans'ı nasıl bitirdi?

Gözlerimi kırptım ve cevap vermemi beklediğini fark ettim.

Hazel'in yumuşak, tatlı kokusu zarif büyüsunü etrafımda dolaştırırken mutfaktan yayılan güçlü baharatlar bir şekilde kayboldu. Yaz ve

bahar, yeni büyüme ve umut.

"Babamın istediği kişi olmaya çalışarak çok uzun zaman geçirdim ve bunun asla yeterli olmayacağını anladım."

Oh.

Bir omega'nın yanında olmanın insanı açtığını duymuştum. Bunu daha önce lobide yapmıştı. Şimdi ikide iki yaptı.

Belki de bu arkadaşlığı yeniden değerlendirmem gerekiyordu.

Hazel kazara ortaya çıkan savunmasızlığımı ne kadar iğrenç bulduğumu anlamış görünüyordu ve sözünü tuttu. Karşılıklı bir itiraf. Ne eksik, ne fazla.

"Bence senden harika bir hemşire olur. Sana ancak burnunu anatomi kitabına gömdüğün zaman katlanabiliyorum." Sırıttı.

Göğsümdeki düğüm önemli ölçüde gevşedi.

"Kimsenin haberi olmadan seni öldürmenin tüm yollarını öğreniyorum."

Evet, yalnız yaşayan, bağlanmamış omega arkadaşınızı öldürmekle ilgili bir şaka yapın.

Çok akli başında, Aleks.

Hazel parmağını tehditkâr bir şekilde bana doğru uzatarak güldü. "Tırnaklarımın altında senin deri hücrelerini bulurlar, seni pislik. Ve saçlarım kıyafetlerinin *her yerinde* olurdu. Ne kadar döküldüğümü biliyor musun?" Uzun siyah saçları bir şampuan reklamındaki gibi omzunun üzerinden savruldu. "İyi şanslar."

Kollarımı kavuşturdum. "Daha az *Otopsi İncelemeleri* izleyin."

"Son bölüme yetişemediğim zaman beni *gerçekten* rahatsız ediyorsun."

Haklıydı.

"Şimdi bana hangi hastanede staj yaptığını tekrar söyler misin? Böylece beni öldürme girişiminde hata yaptığında sağlık görevlilerinin beni başka bir hastaneye götürüp tıbbi yardım almalarını sağlayabilirim."

Masanın kenarındaki küçük kürdan kutusunu alırken bakışlarını üzerimden ayırmadım.

"Sakın buna cüret etme."

Dikkatlice çıkarılmış bir tane.

"Yemin ederim Aleks, yaparım-"

Ve ön kolunun etli kasına (*hafifçe*) sapladı.

"Özür dilerim!" Garson, ana yemeklerimizle birlikte ortaya çıkmak için o anı seçmişti. "Lütfen kürdanlarımızı kız arkadaşınızı bıçaklamak için kullanmayın."

Hazel burnunu çekerek ona bakınca dehşete kapıldım. "Bunu her zaman yapıyor."

"Biz çıkmıyoruz bile!" İtiraz ettim. "Hazel, ona çıkmadığınızı söyle!"

Onun yerine gözleri inanılmaz derecede gerçekçi yaşlarla doldu. "İlişkiyi tanımlamayacak bile!"

Garson kız, yemeklerimizin isimlerini sıralamadan önce, daha sonra bir polis krokisi için yüz hatlarımı ezberliyormuş gibi bana baktı.

"Umarım mutlusundur," diye

mırıldandım. "Mest oldum," diye

sevindi Hazel.

Şefin seçtiği paylaşım menüsünü tercih ettik ve önümüze serilen yemeklere bakarken çok farklı tepkiler verdik.

"Bu iki kişi için nasıl olur?" İnanamayarak söyledim.

"Yiyeceğim... *her şeyi*." Gözleri lanet olası bir çizgi film karakteri gibi parlıyordu.

Hazel ile yemek yemenin farklı hissettiren bir yanı vardı. Çok hevesliydi. Favorileri hakkında ne düşündüğümü soruyor, aynı şeyi yememize rağmen bana tabağından ısırıklar ikram ediyordu.

Ona bir yüzme havuzu kadar yiyebileceğimi söylediğim için tabağımdaki son aloo baingan'ı kaşıkladığımda, bu beni çok etkiledi.

Önemliydi.

Yaptığı her küçük şeyde beni düşünüyordu.

"İyi misin?" Hazel'in sorusu kafamdaki uğultuyu yarıp geçti. İkimiz de tabağıma baktık. "Üzgünüm, alışkanlık. Juno ve ben bunu birbirimize hep yaparız, birbirini besleyen bir çift saldırgan Asyalı büyükanne gibiyiz. İstemiyorsan yemek zorunda değilsin."

"Hayır, benim için sorun değil. Teşekkürler," diye cevap verdim,

tabağımda ittirerek. Yemek istiyordum ama istemiyordum da.

Göğsümdeki bu hissin gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için bir yola ihtiyacım vardı.

Eşikten geçer geçmez evimin soğuğu anında bedenimi ısırdı. İçeride babamı hissedebiliyordum. Tasmaından kurtulmuş ve dövüşmek için can atıyordu.

"Neredeydin?"

Sağlam bedeni, büyükannem ve benim dokunmamıza izin verilmeyen "kendi" koltuğuyla kaynaşmıştı. Boş bira kutuları etrafındaki halıyı kirletiyordu.

"Bir arkadaşım ile yemek yiyorum." Adımlarımı hızlandırarak oturma odasının önünden geçtim ve konuşmayı başlamadan bitirmeye çalıştım.

"Dur."

Ben bir omega değildim.
Havlamasının bir ısırtığı
olmamalıydı. Ama yine de itaat
ettim.

İyi eğitilmiş.

Babam koltuğundan kalktı ve ardında çökmüş minderlerin üzerinde rengi solmuş bir iz bıraktı. Bana doğru attığı üçüncü adımda geçirdi.

"*Babulya* burada değil diye evde olmak zorunda olmadığını mı sanıyorsun?"

Sanki rahat bir yolculuktaymış gibi söyledi. Yeterince karanlığın ve ışığın olmadığı, sürekli bir ses mırıltısının olduğu yalnız bir koşuşturma olmak yerine.

"Yemekte plov artığı vardı-" Eli
boğazıma dolandı.

"Burada kalmana izin verdiğim için burada olduğunu unutma." O
haklıydı.

Büyükannemi onunla daha fazla yalnız bırakamazdım.

Büyükannemi yanımda götürecek param yoktu.

Düzensiz bir üçgenin üç köşesiydik, benim noktam her geçen gün daha da daralıyordu.

"Benden ne yapmamı istediğini söyle," diye zorladım, sesim parmakları tarafından kısılmıştı.

Beni bıraktı ve öksürerek geriye düştüm. "Bir
şey yok. Ben sipariş ettim."

Harcamak zorunda olmadığımız parayla.

Tüm bunlara nasıl bir yanıt vereceğimi bile bilmiyordum. "Artık gidebilir miyim?" Ona basitçe sordum.

Babam homurdanarak tahtına geri döndü. "Çok fazla gürültü yapma."

Dışarıdaki koridorda ayak seslerinin gıcirtısını duyana kadar yatakta uyanık yattım. Yatağa yığılan bir bedenin gümbürtüsü. Horluyor olacaktı ve birkaç dakika içinde dünya için ölmüş olacaktı.

Yavaşça evden çıktım, sesi en aza indirmek için düğmeyi anahtarla aynı anda çevirdiğime emin oldum. Motorun kükreyerek çalışmasını göze aldım ve pencerelerimizden sarkan ucuz perdelerin arasından parlamaması için farlar kapalıyken geri geri gittim.

Eve dönerken her zaman yaptığım gibi benzini doldururdum, böylece babam arabasını aldığıı fark etmezdi.

Yollar sessizdi ve tanıdık rotada ilerlerken zihnimin boşalmasına izin verebiliyordum. Issız bir otoparka girdim. Sadece tek bir sokak lambası aydınlatıyordu ve sert beyaz ışığı asfalta yayılıyordu.

Kıyıya vuran ilk dalgayı duyduğumda nefesim derinleşti ve göğsümdeki gerginlik gevşedi. Kum boyunca yürüdükçe gerginliğim uzuvlarımdan uzaklaştı. Acı ve yakıcı duyguları içime gömdüm ve nihayet yakında stajıma başlayacağım gerçeğine odaklanmaya çalıştım.

Bir geleceğim vardı. Bunun üzerinde çalışıyordum.

Kendimi doğru hissedene kadar dolanmaya devam ettim ve oturup karanlık suya baktım.

Her şey çok ağır geldiğinde gelebileceğim tek yer burasıydı. Bazen dağlarda dolambaçlı bir yürüyüş olurdu. Bir orman patikası boyunca yürüyüş.

Kendime verebileceğim tek şey buydu - deniz, toprak ve sessizlik.

Genelde işe yarardı ama bugün bir şeyler ters gitti.

Boğucu güneş ışığının ve serbest düşüş hissinin kısa süreli bir anısı var. Cesur kahverengi gözler ve küstah bir gülümseme.

Hızlı bir göz kırpma ve kasvetli çevre yeniden maddeleşti.

Bunu aklından bile geçirme,

Aleks. O buraya ait değil.

BEN

"Rafı uzatır mısın... B," diye sordu Ollie, gözlerini kısarak düz paket talimatlarına bakarken.

Küçük yuvarlak etiketle işaretlenmiş tahta kalası buldum ve gözlüklü alfaya uzattım. Juno ve sürüsünden birkaç kişi yeni daireme taşınmama yardım ediyordu.

Basit bir *sehpa* yapmak için kız kardeşimle eşleşme hatasına düşmüştüm ve ayaklarla tam bir ortaçağ düellosu yapmamıza ramak kalmıştı. Juno'nun bağlı betalarından biri olan Miles, dübel şeklindeki ahşabı elimden dikkatlice aldı ve beni yarım kalmış bir kitaplığa doğru yönlendirdi.

"Neden sen Ollie'ye yardım etmiyorsun, ben de Juno'yla masayı hazırlayayım?" Miles yardımsever bir şekilde teklif etti.

Juno'nun aptalca büyüklükteki alfası Everett, televizyonu bir ciltsiz kitap gibi taşıırken sahneyi inceledi. "Sana birlikte çalışmalarına izin vermemei söylemiştim," diye homurdandı, sonra da tek başına daha ağır şeyler getirmek için ayrıldı.

En azından kız kardeşimin sürüsünün diğer üyeleri bunu yüzüme vurmayacak kadar kibardılar.

Ollie rafı vidalamayı bitirdi ve sağlamlığını test etmek için salladı. "Bir alfa olarak hayat nasıl, Ben?" diye sordu neşeyle. "Bahse girerim kokular artık seni çıldırtıyordur. Kendini yepyeni bir köpek yavrusu gibi hissediyor olmalısın."

Evet. Yavru köpekler, çok yaklaştıkları için insanların yüzlerini parçalama dürtüsüyle savaşıyor ve özellikle bir kişinin kokusuna karşı gerçekten çıldırtıcı bir takıntı geliştirirlerse.

O zaman tabii, ben bir köpek yavrusuydum. "Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

Everett geri dönmüş ve son kutuyu sert bir gümbürtüyle kapının içine bırakmıştı. "Aşağıda bir spor salonu var," dedi kısaca. "Katılmalısın."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam...?"

"Bir alfaya uyandın ve koku eşinle aynı anda karşılaştın," dedi açıkça. "Yanlışlıkla yanlış alfayla karşılaşmadan ve kafanı içeri sokmadan önce bu saldırganlığı biraz azaltmalısın."

Yarışma kelimesi bile omuzlarımı dikleştirdi. Önümdeki zavallı rakibimle yüzleşmek için döndüğümde kanımda baskınlık, güç ve acımasız bir savaş isteği yükseldi ve-

Omega büyüklüğünde küçük bir spor ayakkabı şakağıma isabet etti.

"Tıpkı şu anda yaptığın gibi, aptal," diye çıkıştı Juno. Diğer ayakkabısı elinde kilitli ve doluydu.

Everett benden hiç etkilenmemiş görünüyordu ve beni yeni dairemin zemininde Ben şeklinde bir sıçramaya dönüştürmediği için şanslı olduğumu fark ettim.

İnledim, Raf D'yi alnıma kaldırdım ve ritmik bir şekilde kendime vurmaya başladım. "Neden şimdi bu benim lanet hayatım?"

Ollie onu benden dikkatle aldı, yüzünde hoş bir gülümseme vardı. "Her şey o kadar da kötü değil," diye gülümsedi. Ollie'nin iyi tarafından bakmadığı bir konuya henüz rastlamamıştım. "Bir koku eşin var. Kim olduğunu bile biliyorsun!" Ollie Juno'ya gerçekten mide bulandırıcı bir hayranlık bakışı attı. "Bu benden hemen kaçtı."

"Hey, seni bulmak için koku eşleştirme bölümünde *o kadar* çok koku kartı inceledim ki, tamam mı?" dedi kız kardeşim savunmacı bir tavırla. "Ve biliyorsunuz buna gerçekten *koku sempatisi* demeliyiz. Birinin kokusuna karşı güçlü bir tepki veriyor olmanız, aranızdaki ilişkinin devam edeceği anlamına gelmez.

."

Ollie onu öpmek için kendine çekmeden önce son derece mahrem şeyler mırıldanmaya başlayınca gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. *İğrenç*. Everett'i beni izlerken yakaladım ve o daralmış bakışlardaki her şey *onun kardeşi olduğun için şanslı olduğun*u söylüyordu. Yutkundum.

"Tamam. Spor salonu olsun."

Eğer spor salonuna gitmek kendimi *daha az* barbar hissetmemi sağlayacaksa, o zaman bu yanlış bir şeydi.

Bana tesisleri gezdiren, ağırlık raflarını yepyeni bir arabaymış gibi gösteren aşırı hevesli betaya zar zor odaklanabildim. Sürekli *onun* kokusunu alıyordum. Çiçeksi bir şeyin ilk kokusunu üzerimden atmaya çalışıyordum. Ama o hindistan cevizi ve ardından gelen narenciye kokusu?

Hayır. Buradaydı, biliyordum.

"Omegalar bu spor salonuna gidiyor mu?" Sınırdaki ergenlik öncesi görünümlü çalışana havladım. Beta ürktü ve bunun için kendimden nefret ettim. Kendi bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hissetmeyi ne zaman bırakacaktım? Burnumu LAT makinesinin kollarında gezdirebilmek için onu kenara itmeme ramak kalmıştı.

"Evet, tacize karşı sıfır tolerans politikası olan her şey dahil bir spor salonuyuz." Sesi *sıfır tolerans* konusunda tizleşiyordu. "Hafta boyunca sadece omega saatlerimiz var ve titiz bir temizlik programı uyguluyoruz."

"Bana zaman çizelgesini göster." *Lanet olsun, pislik gibi davranmayı bırak.* "Sakıncası yoksa," diye ekledim zorlukla.

Duvardaki lamine edilmiş, renk kodlu bir çıktıya yönlendirildim. Omega saatlerini hemen hafızama kaydettim ve bir sonraki haftamı onları takip eden dakikalarda spor salonuna gitmeye göre planladım. "Özür dilerim. Genelde böyle değilimdir. Hayatımda... çok fazla değişiklik oldu," diye özür diledim, ona bakmadan. "Tur için teşekkür ederim. "Tur için teşekkür ederim. kaydolmak için."

Dışarı çıkar çıkmaz Juno'yu aramaya gittim ve babamdan gelen 3 cevapsız aramayla karşılaştım. Bildirime öfkeli bir tokat attım, öfkem hızla alevlendi. Neden beni rahat bırakmıyorlardı? Onlara nerede durduğumu açıkça belirtmemiş miydim?

Spor salonunun tuğla duvarına baktım ve yumruğumu duvara vurmak için dayanılmaz bir istek duydum.

Kendimi durdurduğumda kolum geri çekilmeye başlamıştı. Elimdeki kemiklerin yarısını kırmaya çok yaklaşmıştım.

Alfa olmak berbat bir şeydi.

Öfkem yatışana kadar kendimi yavaşça nefes almaya zorladım. Telefonumu paramparça etmeden tekrar tutabileceğimi hissettiğimde kız kardeşimi aradım.

"Benim ısıltılı varlığımdan uzakta olmak *bu kadar* zor mu?"

Kendimi koruma duygum yoktu. Yardımına ihtiyacım olmasına rağmen, anında küçümseyici bir cevap verdim, "Parıltı mı? El işi malzemelerinin uçuğu mu demek istiyorsun?"

"Tamam, şimdi kapatıyorum, hoşça

kal." "Bekle!"

"Lütfen deyin."

"Ciddi misin, Juno? Her seferinde mi?" "Her seferinde."

"*Lütfen.*"

"Sanki..." Dudaklarıyla iğrenç öpücük sesleri çıkarmaya başladı.

Sabırsızca ayağımı yere vurdum. "İşin bitti

mi?" "Şimdilik."

Eğer ölümcül bir düşmanım olsaydı ona küçük bir kız kardeş dilerdim.

"Hazel ya kınımı da mı yaşıyor? Spor salonunda kokusunu aldım," di ye açık açık sordum, doğrudan konuya girerek.

Juno sessizleşti. "Yaptığına emin misin yoksa sadece-" "O yaptı, Juno."

Yavaş konuşuyordu, sanki cevap verirken dikkatli olmaya çalışıyordu. "Şehirde tek başına bir apartman dairesinde yaşadığını biliyorum. Ama nerede olduğuna gelince... Hiç gitmedim Ben."

Ne? "En iyi arkadaşının evine hiç gitmedin mi?"

"Omegalar birbirlerinin evlerini pek ziyaret etmezler," dedi kızgın bir şekilde. "Evinizde gerçekten de büyük partiler ve toplantılar düzenliyorsunuz," diye karşılık verdim.

Geri.

"Pek çok insan için durum farklı. Herkesin kokusu birbirine karışıyor ve sorun olmuyor. Ama birimizin diğerinin evine gitme düşüncesi? *Tek başımıza?*" Ürperdiğini duyabiliyordum. "Sanki onun evinin her yerine kedi tüyü döküyormuşum gibi olur ve o da burada olsaydı aynı şey olurdu. Sürümün geri kalanı evde olsaydı daha da kötü hissederdim. Bunu sadece bir kez yaptık ve o her zaman çok dikkatliydi. Neden hep dışarı çıkıp yemek yediğimizi sanıyorsun?"

Karmaşık olmayan beta hayatım bana bir dünya uzakta gibi geliyordu. Alfa ve omegaların kendi bölgesel özellikleri olduğunu biliyordum ama onları deneyimlemek ve onlar hakkında bir şeyler duymak...

Bunu kim ister ki? Berbat durumdaydık.

Juno tüm bunları benim yorgun nefes verişimden anlamış gibiydi.

"Bir koku eşleşmesinin sizi nasıl delirtebileceğini ilk elden biliyorum. Ama o hâlâ Hazel ve sen de hâlâ Ben'sin. İşe yarayıp *yaramadıklarını* öğrenmelisin.

feromonlar kaybolduğunda birlikte."

Yeni atamam yerleşirken şu anda porselen dükkanındaki boğa gibiydim. Bir şekilde kendimi kaybetmeden onunla *konuşup konuşamayacağımı* bile bilmiyordum. Kur yapmak boş bir hayal gibi görünüyordu.

"Hep böyle zeki miydin?" "Evet,

Ben. Aptal olan sensin."

Bunu hak etmiştim.

"Yani..." Uzattım. "Birlikte çalışıp çalışamayacağımızı öğrenmek adına... Hazel'ın numarasını alabilir miyim?"

"Söyle pl-"

Oh, Tanrı aşkına.

Juno'nun sözlerini ciddiye aldım ve hâlâ alfamla başa çıkmaya çalışırken Hazel'ı spor salonunda takip etmeye çalışmadım.

Bunun yerine, evime hiç benzemeyen tuhaf kokulu dairemdeki yeni yatağıma uzandım ve henüz gönder tuşuna basmadığım mesaja baktım.

Merhaba Hazel, ben Ben. Juno bana numaranı verdi. Geçen gecenin ikimiz için de çok zor olduğunu biliyorum. Rahat olmadığın hiçbir şey için seni zorlamayacağımı bilmeni istiyorum. Ama seni tanımak istiyorum.

İnledim, gözlerim bir sonraki satırda gezindi ve kız kardeşimin tavsiyesine gerçekten uyup uymayacağımı merak ettim.

Hazel onun en iyi arkadaşı. Juno onu herkesten daha iyi tanıyor.

Ama ben aynı zamanda onun kardeşiydim.

Hangi bir oldu gidiyor içinkazanmak Dışarı mı? Juno'nun dürtü için sabotaj ya da matchmake?

Sadece bir sorum var. Breakdans yaptığım için mi yoksa oyun yayıncısı olarak başarılı olacağımı düşündüğüm için mi daha çok soğudunuz?

Gönder tuşuna bastım, telefonumu sertçe yatağa fırlattım ve nefes alamayana kadar yüzümü yastığımla kapattım. Kalbim o kadar şiddetli çarpıyordu ki gözbebeklerimden kan fişkırmadığına şaşırımdım.

Lanet bir *mesajdan*.

Birkaç dakika sonra telefonum titrediğinde yataktan fırladım. Ve sonra tekrar çaldı. Ve tekrar.

HAZEL

HAHAHAHAHAHAHA

Ölüyorum. İki

sorum var. Yel

değirmeni yapar

mısın?

ve kaç tane denizaltınız vardı

Tamam, Juno bir şekilde ikisini de yapmayı başarmış gibi görünüyordu. Cevap yazarken avuçlarım terlemişti.

neredeyse ve

Parmaklarım durakladı. Utanç beni canlı canlı yiyordu.

4

Bir cevap yazıyordu. Zıplayan üç daire nasıl böyle bir endişeye neden olabiliirdi?

HAZEL

Hala bu yüce hayallerinize tutunuyor musunuz?

Kesinlikle, doktor olmak benim için bir yedek.

Doktor olduğun gerçeğini konuşmaya dahil etmenin yolu.

Benim içimi gördü ve 30 saniye konuştuk.

Sadece kendime bir mücadele şansı vermeye çalışıyorum.

Ara sıra sana mesaj atmamın sakıncası var mı?

Çok mu erken? *Hay sikeyim.*

HAZEL

Bilmiyorum, oyun oynayan bir b-boy doktoru beni aşar gibi geliyor. Ama tabii, hoşuma giderdi.

Juno'ya çok şey borçlu olduğumu kabul etmek zorundaydım.

BEN

Hazel'la mesajlaşmak sinirlerimi yatıştırdı. Müstehcen mizah içeren memleri seviyordu. Sevimli şeyler yapan hayvanlar, umduğum ciyaklamayı ortaya çıkarmadı. Ancak insana benzer şeyler yapan hayvanlar yaptı.

Ona iki ayağı üzerinde paytak paytak yürüyen bir kedinin videosunu gönderdiğimde aldığım hıçkırıklı, hırıltılı sesli nota çok değer verdim.

Hazel'ın oldukça niş bir zevki vardı.

Hayatlarımız, görevlerimiz ve gerçeklerimiz hakkında pek konuşmazdık. Onun ne iş yaptığını bile bilmiyordum.

Bunun yerine birbirimizi güldürmenin, düşündürmenin ya da tiksintiyle geri tepmenin yollarını aradık. Günlük yaşamın sıradan ve küçük ayrıntılarından keyif aldık. Bu süreçte birbirimize kendimizden küçük parçalar verdik.

HAZEL

Ayağımın yanında garip bir yumru var, iyi

bakamıyorum.

Gerçekten acımıyor ama biraz kırmızı mı?

Bana bir resim
gönder.

Uzun bir süre cevap vermedi. Sonra bana ayağı olduğunu tahmin ettiğim bir şey gönderdi, tamamen üzerine NO FEET STUFF yazdığı bir kağıt parçasıyla kaplıydı.

Ben bir tıp uzmanıyım!

HAZEL

Ve açıkça bir sapık

St Elizabeth'teki ihtisasıma başladım ve spor salonunda onun kokusunun izlerini almaya devam ettim. Yalnızca alfa saatlerine bağlı kaldım ve yalnızca omega bloklarından hangisine katılabileceği konusunda normal miktarda takıntı yaptım.

Yer fıstığı neden yer fıstığı içerebileceğini belirten bir uyarı etiketiyle birlikte gelir?

HAZEL

Yine de yalan değil. Olabilir.

Etiket. Yer fıstığı. İçindekiler. Yüzde 100 yer fıstığı. Uyarı etiketi. Yer fıstığı içerebilir. Başka ne içerebilir?

Sağlıklı bir ebeveyn ilişkisi için umutlarımız ve hayallerimiz

Touché

Bu, değindiğimiz 'derin' konulardan biriydi. Onlarla neden konuşmak istemediğimizi anlamayan ebeveynler tarafından mesaj ve telefon bombardımanına tutulmanın ortak bir deneyim olduğu ortaya çıktı.

Benimkiler taşındığını fark ettiklerinde gittikçe umutsuzluğa kapıldılar, inkârdan ("Tatilden ne zaman döneceksin?") pazarlığa ("Her şeyi açıklayabiliriz, sadece geri dön ve bizi gör") ve ağır dozda suçluluk duygusuyla depresyona ("Bu akşam sevdiğin siyah fasulye yemeğini pişirdim ama yemek için burada değildin") arasında çılgınca gidip geldiler.

Kabullenme açıkça ufukta görünmüyordu.

Hazel'in gerçek suç belgesellerini sevdiğini zor yoldan öğrendiğimde kız kardeşim ve sürüsüne yetişmek için yola çıkmıştım, iştahımı tamamen mahvetti.

HAZEL

Bir cesedi asitte eritmek ne kadar sürer? Asidin bileşimi önemli mi? Elbette önemlidir.

Ne oluyor lan?

Google'da arattırdım ama bir tür listeye girmek istemiyorum. Bunun

yerine benim yapmamı mı istiyorsunuz?

Sakıncası yoksa. Doktor hasta mahremiyeti, değil mi?

Hasta kim? Çözülen beden mi?

Ama ne olursa olsun, o her zaman günümün en güzel parçasıydı.

Sanırım barista bana normal süt verdi.

Tadı çok güzel.

HAZEL

Kıçın kurusun.

Alfa'mla başa çıkma konusunda, kendimi ihtisasıma vermek muhtemelen benim için en iyi şeydi. İlk birkaç haftayı yeni bir hastanede, yeni bir sistemde ve bir sürü yeni yüzle başa çıkmaya çalışmakla meşgul olduğum için komik, çekici, *coşkulu* kokumla eşleşen omega'mın yakınımda yaşayıp yaşamadığını çok fazla düşünemedim.

Koku sempatik! diye düzeltti kafamın içindeki cıvıl cıvıl Juno'ya benzeyen ses.

Benim, diye karşılık verdi göğsünü döven barbar alfa.

"Ben," dedi danışmanım Dr. Mitch Anderson.

Lanet olsun. Rounds.

"Davayı sunmak ister misiniz?"

Önce yanında toplandığımız hastaya, sonra da çalışma masasına baktım.

"55 yaşında bir erkek olan Bay Nguyen sol tarafta güçsüzlük, akut disfazi ve konfüzyon şikayetiyle hastaneye yatırıldı. Geçmişinde tip iki diyabet öyküsü var. Taramalar beyinde küçük bir enfarktüs olduğunu gösteriyor."

Vay canına, ne yaptığımı biliyormuşum gibi konuştum. Gelmiş geçmiş en kötü kardeş olabilirim ama muhtemelen oldukça iyi bir doktor olurdum.

"Bay Nguyen'in durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?" Mitch sordu.

"Tomografi sonuçlarına dayanarak, başka bir hastalık olup olmadığını katkıda bulunan faktörler." Bay Nguyen'e güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Bay Nguyen yemek tepsisini dürttü ve hoşnutsuz bir ses çıkardı.

Kafası karışık ve konuşması bozuk. Başka ne bekliyordun ki?

"Peki... tamam o zaman." Boğazımı temizledim ve kendimi toparlamaya çalışırken ekrana baktım. "Hemşirelerden daha geniş bir resim elde etmek için EKG çekmelerini ve daha fazla kan almalarını istedim."

Mitch başını salladı. "Güzel. Gözünüz bu sonuçlarda olsun. Bay Nguyen hakkında başka fikri olan var mı?"

O grubun geri kalanına hitap ederken nefesim kesildi.
Bunu yapabilirim. Burada ayaklarımı bulmaya odaklansaydım belki
yavaş yavaş atamamla daha az uyumsuz hissederdim.
Her şey yoluna girecekti.

Tamam değildi çünkü Bay Nguyen'in üç saat sonra acil bir çağrısı vardı.

Dr. Anderson ve ben geldiğimizde odada zaten iki hemşire vardı. Yaşlı hemşireyi Patty olarak tanıdım, hemşire istasyonundaki bulaşıcı, gürültülü kahkahaları tüm koğuştan duyulabiliyordu ve her zaman en iyi unlu mamulleri getiriyordu. Genç adamın künyesine hızlı bir bakış onun bir öğrenci olduğunu gösteriyordu.

"Hastaya ne oldu?" Mitch yatağın yanına doğru ilerleyerek ve gözlerini Bay Nguyen'in üzerinde gezdirerek sordu.

Patty hızlı bir şekilde, "Karısıyla konuşurken boğazına bir şey kaçtı," diye cevap verdi. "Satürasyonu düştü ve dudaklarının etrafı morarmaya başladı."

Genelde hemşirelik öğrencilerine pek dikkat etmezdim (biraz ürkek bir grup), ama o gözüme çarpınca aramızda bir şeyler geçti.

Vay

anasını.

Biliyorum

.

Ne yaptığım hakkında hiçbir

fikrim yok. Sence var mı?

"Ben."

Kafam Mitch'e döndü. Kafamı oyuna vermeliydim ve hızlı olmalıyım.

"Liderliği al. Bu senin davan."

Diğer hemşire ilk kez konuştu. "Ona oksijen verdik, bu da işe yararmış gibi görünüyor," diye öneride bulundu.

Beynimdeki gerekli bilgi merkezini aydınlatan küçük bir kıvılcım gibiydi.

"Ne kadar aşağıya düştü ve şu anki değerleri nedir?"

"Düşükten 80'in ortasına kadar, maskeden on litre çalıştırdım. Şimdi 97'de."

"Emmeye gerek var mı?" Devam ettim. "O s ı r a d a bir şey yiyip
içiyor muydu?"

"Emin değilim. Karısı nefes alamadığını fark edince acil durum ziline basmış," diye cevap verdi hemen.

Aramızda hızlı bir enerji titreşimi vardı. İkimiz de kendimizi koordine olmuş hissediyorduk, birbirimize kolayca ayak uyduruyorduk.

Bunu yapabiliriz.

"Onu nazal pronglarla değiştirin ve emme ihtiyacı olup olmadığını kontrol edin. Eğer yoksa, gözlemlerini artırın ve oksijen vermeye devam edin," dedim kararlı bir şekilde.

"Ve?" Mitch sordu.

Neyi kaçıırıyordum? Zihinsel olarak Bay hakkında bildiğim her şeyi katalogladım.

Nguyen ve-

"Onu ağızdan sıfır yapın, konuşmasını gözden geçirin ve ona bir göğüs röntgeni isteyeceğim. Yiyor ya da içiyorsa aspire etmiş olabilir." Erkek hemşireye döndüm. "Hâlâ damar yolu var mı?"

Başını salladı. "Damarları çok iyi olmadığı için onu içeride tuttum." "Güzel. Her ihtimale karşı antibiyotik de sipariş edeceğim."

Bay Nguyen stabil hale geldiğinde Mitch ayrılmadan önce bana başıyla selam verdi. O kaya suratlı adamdan alabileceğim en iyi aferin buydu.

Patty ise çok daha coşkuluydu. "Bakın bebekler, ilk kodunuz ve her şeyinizle büyüdünüz," diye mırıldandı, sanki ilk sallantılı adımlarımızı atan taylarmışız gibi.

Diğer hemşire yüzüne düşen saç dalgalarını geriye doğru itti. "Kahretsin, tamam. Şimdi nefes alabiliyorum," diye hafifçe mırıldandı göğsünü tutarak.

Başparmağımla işaret ettim. "Çarpışma arabasına ihtiyacın var mı?" Şakayla karışık teklif ettim.

"Hayır. Bunu gerçek hastalara sakla," dedi alaycı bir şekilde. "Bunu oldukça iyi idare ettin."

Güldüm ve başımı salladım. "İçimden çığlık atıyordum, yemin ederim."

"Bu beni daha iyi hissettirdi."

"Bu arada ben Ben," diye ekledim ve elimi uzattım. Beta elimi tutarken sırtıttı. "Aleks."

HAZEL

Bu noktada, neredeyse ısı hizmetleri danışmanı ile birlikte hüküm ve koşulların sözlerini ağızma alabilecektim.

"...Ulusal Omega Komisyonu, ısı eşlerinin cinsel sağlığı konusunda gerekli özeni gösterecektir, ancak ısı eşlerinin kızışma sırasında nasıl tepki verdikleri de dahil olmak üzere diğer faktörlerden sorumlu tutulamaz. Bu sözleşmeyi imzalayarak Ulusal Omega Komisyonu'nu sebep ve koşullardan bağımsız olarak her türlü sorumluluktan muaf tutmayı kabul etmiş olursunuz."

"Jill," diye yakındım. "Neden her seferinde bunu dinlemek zorundayım?"

Diğer kadın profesyonel hayallerinden sıyrılıp elindeki kâğıt destesiyle koluma hafif bir şaplak attı. "Çünkü bu benim işim, seni aptal."

Jill, NOC'un çalışanlarından talep ettiği katı kıyafet kurallarına dev plastik küpeleri (bugün ters kalp şeklinde çıplak göğüsleri vardı) ve doğal gri saçlarındaki renkli çizgilerle karşı çıktı.

Ondan hoşlanıyordum, canımı sıktığı zamanlarda bile.

Jill, "Önceki ısı partnerlerini kullansaydın bunu bu kadar sık dinlemek zorunda kalmazdın," diye beni azarladı. Boğazını temizledi ve beynim yavaşça perilerle birlikte göç ederken devam etti.

Ve Ben'in düşüncelerine sıkıca yerleşti.

Beni şaşırtmıştı. Yeni uyanan alfalar hakkında duyduklarım göre, en ufak bir bahar esintisinde öfke ve saldırganlık saçan gevşek testosteron toplarıydılar.

Onun yerine ne aldım? Ne kadar kaçık ya da saçma olursam olayım, hiç istifini bozmayan bir sohbet ortağı.

Onun senin koku eşin olmasının bir nedeni var, diye mırıldandı kafamın içindeki küçük, her şeyi bilen ses. Onu hemen susturdum, çünkü yapmak üzere olduğum şeye *duygularımın* karışmasına izin veremezdim. Kendime *ateşime* baktırmanın tıbbi bir ihtiyaç olduğunu hatırlatmaya devam ettim.

Isı hizmetleri bunu yapmanın en iyi yoluydu. Odaklanmaya çalışarak Jill'e döndüm.

Jill bugün benim için dört görüşme ayarlamıştı. Bugünkü alfalardan herhangi biriyle uyum sağlayamazsam yarın üç alternatifle arka arkaya sıralanmıştı. Hepsi koku kontrolümden geçmişti, yani beni itmiyorlardı ve kendimi onların eğlence çubuklarına binerken görebiliyordum.

Isı hizmetlerini ilk kullanmaya başladığımda, genellikle benimle ilgilenen paketlerim veya tek alfa çiftlerim vardı. Ancak onları yeniden rezerve etmenin bir seçenek olmadığını fark ettiğimde, tamamen matematiksel nedenlerle bir tanesine bağlı kaldım.

Önümde daha birçok etap vardı ve alfa etap partnerleri, insanların düşündüğünün aksine, sınırsız bir kaynak değildi. Pek işe yaramadı - birkaçı daha sonra bana ayak uydurmakta zorlandıklarını itiraf etti - ama gerekliydi.

Jill sonunda işini bitirdi ve ben de biraz fazla iştahlı bir şekilde imzayı attım.

"Tamam, seni hevesli kunduz," dedi, eğlenen kızgınlığı açıktı. "Hadi gidip bir numaralı yarışmacıyla tanışalım."

Birden dörde kadar olan yarışmacıların hepsi fiyaskoydu. Üçüncü alfanın ilk kokusunu alır almaz öksürdüm, kelimenin tam anlamıyla *öksürdüm*. Bunu hiç anlamamıştım. Tüm koku kartları zararsızdı ama onlarla aynı odaya girdiğimde omega'mın tiksintisi neredeyse anında ortaya çıkmıştı.

Keşke onu metafizik yakasından tutup bir güzel silkeleyebilseydim. *Hey. Burada yapmamız gereken bir iş var.*

Muhtemelen cevap olarak sadece mızızlanırdı.

Ve onun gibi koku takıntılı bir şıfıntı gibi bana şenlik ateşlerini ve naneyi düşündürdü.

Dağ göllerini de unutmayın. Güzel, sakın ve mavinin çok hoş bir tonu tıpkı-

Son görüşmeden aceleyle *ç ı k t ı m*, umutsuzca başımı sokacak bir pencere bulmaya çalıştım. Yosun gibi zararsız bir koku nasıl olur da

Küf, spor ve mantarı bu kadar çok mu çağrıştırıyor?

Jill tam arkamdaydı, kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Hazel, koku eşleştirme bölümüne geri dönüp bir tur daha yapman gerekiyor mu? Daha önce alfaları hiç bu kadar çabuk geri çevirmemiştin."

Parmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım. "Neyim var bilmiyorum Jill," dedim ona umutsuzca.

Biliyorsun! Omega'm bağırdı. Ben zaten kimi istediğimi biliyorum!

Koku. Takıntılı. Hussy.

"Eve git, iyi bir uyku çek-"

Evet, bu kesinlikle olmayacak.

"Ve yarın bir sonraki mülakat turun için geri gel, eminim işler daha iyi gidecektir," diye bitirdi Jill, omzuma güven verici bir şaplak atarak. Bana doğru tereddütlü bir bakış attı. "Ama eğer birini seçmekte zorlanıyorsan belki de eski partnerlerinden biriyle yeniden görüşmeyi düşünebilirsin."

O da olmuyordu. Bir özür mırıldandım, Jill'e zaman ayırdığı için bolca teşekkür ettim ve dışarıdaki berrak sonbahar havasını solumak için minnettar bir şekilde oradan ayrıldım. Sırtım tuğla binaya yaslandı ve kaşlarımın arasındaki noktayı ovuşturdum.

"...ofiste takıldım. Çok özür dilerim, tatlım. Lanet olası mezunlar bugün bizi iyice batırdı. Bugünlerde üniversitede ne öğretiyorlar bilmiyorum, gerçekten."

Kulaklarım diken diken oldu. Binanın kenarına doğru ilerledim ve köşeden baktım. Takım elbise giymişti, gümüş rengi saçları ve sakalı vardı. Bu kadar uzaktan kim olduğunu anlayamadım. Ama sahip olduğu şey için çok çalışmak zorunda kalmayan ama onun seviyesine ulaşamayan diğerlerinin yeterince çabalamadığına inanan bir adamın ışıltısını yayıyordu.

Alfa. Bundan emindim.

Ve kesinlikle ofiste yakalanmamıştı.

"Bu hafta sonu bunu telafi edeceğim," diye devam etti gür sesiyle, benim burnumu sokmamdan habersiz. "Söz veriyorum. Kordon boyundaki şu yeni restoranı denemek istiyordun. Elbette bunu hak ediyorsun." Bileğinin bir hareketiyle saatini kontrol etti. "Tatlım, gitmem gerek. Akşam görüşürüz."

Alfa telefonu aniden kapattı ve beni tamamen dehşete düşürerek evlilik yüzüğünü kolayca çıkarıp cebine soktu. Yürüdü.

doğrudan ısı hizmetleri binasının alfa girişine girdi. Cam kapılar arkasından otomatik olarak kapanmadan önce resepsiyon görevlilerine son derece tanıdık *öğleden sonra, hanımlar, hepimiz nasılsınız?*

Oh.

O evli bir alfaydı.

Ulusal Omega Komisyonu'nun ısı hizmetleri departmanında.

Alfalar buraya sadece bir şey için gelir. Bunu bilmeliydim. Bunun için dördüyle görüştüm.

Topuğumun üzerinde döndüm ve aniden binaya yeniden girdim.

"Lütfen, Jill'i tekrar görmem gerekiyor." Resepsiyon görevlisi ani ve yıpranmış isteğim karşısında biraz afallamış görünüyordu.

"Hazel?" Jill'in renkli kafası koridorun ötesinde belirdi. "Sorun nedir?"

Jill'in ofisinde otururken bacaklarım huzursuzca sallanıyordu. "Alfaların bağlı ilişkiler içinde olup olmadıklarını kontrol ediyor musunuz? Ya da evli mi?" Kapıyı kapattıktan sonra ona sordum.

Jill'in kafası karışmış görünüyordu. "Alfalarımızın hiçbiri omegalara bağlı değil. Burada çalıştığım süre boyunca sadece bir avuç bağlı alfa başvurdu ve onları geri çevirme konusunda oldukça kararlıyız."

Ellerim titriyordu. "Hayır, Jill. Bir omega'ya bağlı değil. Ama bir betaya, sanırım. Muhtemelen mi? Sanırım öyle olmalı," diye amaçsızca gevezelik ettim.

Jill hiç profesyonel olmayan ama rahatlatıcı bir kolla omuzlarıma sarıldı. "Ne oldu Hazel? Konuş benimle."

İçimdeki çalkantılı, mide bulandırıcı hissin geçmesini gerçekten diledim. "Dışarıda bir alfa vardı. Karısıyla konuşuyordu," dedim ellerime bakarak. "Evlilik yüzüğünü çıkardığını ve sadece alfaların girebildiği girişe girdiğini gördüm."

Jill uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Şey... Bunun doğru olduğunu söylemiyorum, ama bazı alfalar açık ilişki yaşarlar, böylece bir beta partnerin tatmin edemeyeceği dürtüleri tatmin edebilirler-"

"Bundan şüpheliyim," diye araya girdim. "Geç saatlere kadar çalıştığını söyledi."

Diğer kadının yüz ifadesi solgun ve teslim olmuş gibiydi. "Üzgünüm Hazel," dedi Jill sessizce. "Açıkçası alfaların omegalarla bağ kurmasını kabul etmiyoruz. Ama bir beta ile bağ kurup kurmadıklarını anlamamızın bir yolu yok, bunu biliyorsun."

Biliyordum. Alfa/beta bağı kalıcı değildi ve her iki partnerde de bunu yansıtacak herhangi bir feromon değişikliği yoktu.

Daha önceki kaç partnerimin betası onları evde bekliyordu? Eşlerine dönmeden önce bilmeden kaç erkek arkadaşımı ve kocamı becerdim. *Aileler mi?*

"Hasta olacağım." Köşedeki çöp kutusuna koştum ve kustum ama hiçbir şey çıkmadı. Safra boğazımın arkasında aşındırıcı bir şekilde oturuyordu. "Jill, ben... Ben artık bunu yapamam. Diğer görüşmelerimi iptal et."

Jill ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды ve hâlâ söyleyecek bir şeyleri olduğunu hissedebiliyordum.

"Ne oldu?" İnce ince sordum.

"Ateşin hâlâ yükseliyor Hazel."

Başımı ellerimin arasına alarak inledim.

Eve dönüş yolculuğum bulanıktı. Omega araba servisi şoförünün uygulamadakiyle eşleşip eşleşmediğini kontrol etmeyi bile unuttum ve yanaşan arabanın arka koltuğuna dalgın dalgın kaydım. Neyse ki beş dakika sonra panik içinde kontrol ettim ve her şey yolundayken rahatladım.

Araba servisini tekrar kullanmak bana geçen sefer aileme gönderdiğim felaket mesajı hatırlattı. Aslında 3 saat sonra hiçbir şey olmamış gibi günlük kutsal kitabımı suçluluk duygusuyla birlikte aldığım da rahatlamış hissettim.

MUM

Kıymetli kızım, nasılsın?

Bugünkü Kutsal Kitap çalışmam sırasında bu pasaja rastladım. Belki size de açıklık getirir?

Yeşaya 55:6-7 "Bulunabiliyorken Rab'bi arayın, Yakındayken O'na yakarın; Kötüler yolundan vazgeçsin, Haksızlar da-

Zor pas.

Yolculuğumu OmegaFans gelen kutumda gezinerek geçirdim. Genelde her DM'ye genel ve kısa bir yanıt vermeye çalışırdım. Ancak en büyük (yani en yüksek ödeme yapan) takipçilerimi mutlu etmek için yanıtlara biraz daha fazla çaba harcadım.

Sen inanılmazsın. Büyüleyici bir tanrıça. Son gönderinizdeki kıvrımlarınıza inanamıyorum. O kıçtan bir ısırık alayım.

Açılar. Açılar deniyordu. O atış için neredeyse belimi kırıyordum.

Bugün nasılsın Sierra Echo?

(15 dakika sonra)

Bugün nasılsın dedim?

(5 dakika sonra)

Sürtük her neyse, o kadar da seksi değilsin.

Hâlâ aboneydi ve bir saat sonra kaygan külotlarımdan birini satın aldı. Yeni bir abonem mesajına bir ipucu ekledi, böylece gelen kutumun en üstüne çıktı.

Sen pis bir fahişesin.

Zor kazandığı parayı ne güzel değerlendirmiş.

Düpedüz küfürlü olmayanlara flörtöz, emoji dolu yanıtlar gönderdim. Sonuncusuna "*ama ben SENİN pis fahişenim, değil mi?*" diye cevap verdim ve şüphesiz onun bozulma sapkınlığını besledim.

Çok geçmeden şoför evimin önünde durdu. Aleks bu gece çalışmıyordu ve hayal kırıklığım beni şaşırtmıştı. Büyükannesinin daha iyi olmasını umuyordum.

Dairem bu gece farklı hissettirdi. Genelde yalnız olmayı severdim. Ama ilk kez kendimi yalnız hissediyordum. Kalan yemekleri tekrar ısıttım ve tadına bakmadan yedim. Televizyon çalarken telefonumda gezindim ve hiçbir şeye dikkat etmedim.

Bugünkü sıcak röportajlar yüzünden. Tüm o berbat kokular. Ne olacağının belirsizliği. Omega'm huzursuzdu ve yuvama girmekten korkuyordu. Çalıntı kıyafetler, hediye yatak takımları ve en önemlisi yanında sıcak bedenler istiyordu.

Çikolata. Viski. Göller.

Yüzümü yıkayıp pijamalarımı giydiğimde içgüdülerim yıpranmıştı. Göğüs kafesimin altında sanki saatlerdir huzursuzca ileri geri volta atıyormuşum gibi çılgınca bir his vardı.

Yuvamın kapısını açtım ve omega tıslayıp tükürdü. Onu suçlamadım.

Yerde tek kişilik bir yatak. Çökük, yumrulu bir yastık ve ince, yıpranmış bir battaniye.

Dört yıl önce Omega Köyü'ne taşındığım ve bağ çözme denemelerinden geçtiğim gün yaptığım yuvanın aynısıydı. Bunun berbat uykuma katkıda bulunduğunu biliyordum ama önemli değildi.

Hak ettiğim tek şey buydu.

REMY

Tamamen yetişkin, 27 yaşında bir adamdım.

Ama ailemin yemek masasında kardeşlerimle otururken, tatlı olarak özenle kesilmiş meyveler servis edilirken hiç de öyle hissetmiyordum.

İşıl işıl parlayan omega annemin uzattığı elinde bir çatal vardı. "Bunun için teşekkürler anne," dedim içtenlikle. Neden yemediğimize üzülmesin diye bir parça kavun koparıp hemen ağzıma attım.

Ayrıca bu lanet olası aile yemeğinin son bölümünün daha hızlı geçmesini sağlardı. Yemekten hemen sonra o kapıdan çıkıp gidebileceğim anlamına gelse tüm tabağı mideye indirirdim.

Küçük kız kardeşime baktım. *Bana yardım et.* Gri bıkkınlıkla gözlerini tavana dikti ama şikayet etmeden bir portakal yedi.

Lachlan annesinin ona çatal uzatma girişimlerini engelledi. "Bundan sonra babamla ofisinde bir viski içeceğim."

Doğru ya. Viski içmeden önce meyve yiyemediğin için mi?

Saçma sapan bir aileydik.

Annem Lachlan ve beni sadece birer yıl arayla doğurduktan sonra babam alfa spermini özellikle erkeksi ve erkeksi buldu. Sanırım geleceğinde alfa oğullardan oluşan bir yürüyüş grubu öngörmüştü. Dört yıl sonra Gray'in gelişi bu teoriyi çürüttü ve o zamandan beri bunun bedelini ödedi.

Bir alfaya uyanan tek kişi olma cüretini gösterdim. Ben, hiçbir zaman bir şey ifade etmeyen aptal. Lachlan, mükemmel dalkavuk ilk doğan

Babamın şişirilmiş avukat ayak izlerini takip eden, bir beta olarak kaldı. Sıfatının ne olduğu umurunda değildi. Ne olursa olsun hıyarın tekiydi.

Annem daha yeni oturmuştu ki hemen ayağa kalktı. "Remy, senin sevdiğin bisküvilerden bende de var!" diye bağırarak dolaba doğru yürüdü. "Hayır anne, yok... Ben iyiyim, gerçekten." Onu durdurmaya çalıştım ama işe yaramadı. Annemin gerçekten yardım edemeyeceğini biliyordum. Tüm hayatımı alfa babamın ihtiyaçlarını karşılayarak, her şeyi tam olarak onun istediği şekilde yaparak geçirmişti. Aynı şeyi tekrarlamaktan kendini alamaması sürpriz değildi.

alfa oğluna karşı davranışları.

"Hana, onu şımartmayı bırak."

Babamın uyarısı masada zaten dayanılmaz olan gerilimi daha da artırdı. Lachlan küçük bir homurtu çıkararak onayladı ve işleri on kat daha kötü hale getirdi.

Elinde bisküviler, dolapla masa arasında gidip gelirken panik içinde kararsızlığını görebiliyordum.

"Aslında biliyor musun? Biraz isterim," diye yalan söyledim. "Oh, o zaman-"

"Hana."

Kahretsin, kabuğunu onun üzerinde kullanmasından nefret ediyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Tersledim. "Ona havlıyor. Bisküviler yüzünden. Gerçekten mi?"

Göz ucuyla Gray'in ince bir kesme hareketiyle yakasını çekiştirdiğini görebiliyordum. *Kes şunu.*

Sanırım onlarla aynı çatı altında yaşadığı için tüm bunlara karşı hissizleşmişti.

"Kavga etme," diye araya girdi annem, babam bana patlamadan önce. "Sorun yok, Remy. Her şey yolunda." Babama döndü, paketi çoktan dolaba geri koymuştu. "İyi fikir, onları bir dahaki sefere saklarım canım."

Kız kardeşimin uyarısını görmezden gelmeye ve ayıyı dürtmeye karar verdim.

"Son zamanlarda Jas Teyze ve Liya Teyze'den haber aldın mı anne?"

Gray masanın altından bacağıma tekme attı. Acıya rağmen yüzümü boş tutmak için mücadele ettim.

Anneme Malezya'daki kız kardeşlerini sorarak ne yaptığımı biliyordum. Babam anneme artık Avustralya'da olduklarını ve öyle davranmaları gerektiğini söylemeyi çok severdi. Nadiren de olsa ailesi

ziyaretinde, uçaklarının tekrar kalkacağı zamana kadar saniyeleri geri sayıyormuş gibi davrandı.

Teyzelerim bu durumdan habersizdi, bir alfa yakaladığı ve bir Batı ülkesinde 'iyi bir hayat' yaşadığı için onu övüyorlardı. Tek gördükleri büyük bir ev ve çalışmak zorunda olmadığı gerçeği idi.

Zorunda değil miydin? Daha çok izin verilmedi.

Yine de babama, hoşuna gitse de gitmese de hayatının bir yönünün onun dışında var olduğunu hatırlatmaktan mutluluk duyuyordum.

Annem beni kız kardeşlerinin hayatları hakkında bilgilendirirken dikkatle dinledim ve birçok soru sormayı ihmal etmedim. İşimiz bittiğinde babam sinir krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Güzel.

"Yakın zamanda hayatında işe yarar bir şeyler yapmayı düşünüyor musun evlat?"

Yemi yutmayın.

Babama biraz fazla geniş bir şekilde gülümsedim. "Hayır. Henüz değil. Ama ilk öğrenen sen olacaksın."

Ailem ve Lachlan'a göre ben kişisel antrenördüm. Boks salonumda çok zaman geçirdim, bu da yalanı yutturmaya yardımcı oldu.

Gray bir gün daireme geldi, dışarıda bıraktığım tripodun yerleşimine şöyle bir baktı ve "Porno çekiyorsun, değil mi?" dedi.

Her zaman benden çok çok daha zeki olmuştur.

Para için mastürbasyon yaparak bir kariyer yapmayı *planlamamıştım*. Eski sevgililerimden biri filme çekilmeyi *çok seviyordu* ve şaka olsun diye bir yere yükleme konusunda şakalaştık. Bir gece sarhoşken yaptık.

Benim edepsiz konuşmalarım ve inlemelerim onun göğüslerinden daha çok dikkat çekiyordu.

Kısa bir süre sonra ayrıldık ve ertesi hafta profilime başladım. "Baba, ayrılmalı mıyız?" Lachlan'ın gözlerindeki umut iç karartıcıydı.

Babam başını sallayarak ayağa kalktı. Lachlan bu küçük jesti, sanki kendisine firfırlı, kabartmalı bir ofis davetiyesi verilmiş gibi sevinçle karşıladı. Annemi yanağından öptü ve Gray'e garip bir şekilde yandan sarıldı.

"Bir dahaki sefere görüşürüz Grace."

Sıkışmış ifadesini özlemedim. En azından kimse bugün giydiği kıyafet hakkında yorum yapmamıştı. Onun 'güzel' görünme tanımının bir etek içermemesi neden bu kadar önemliydi ki?

"Hoşça kal Lachy," diye mırıldandım, parmaklarımı kardeşime doğru sallayarak.

Lachlan kendisine Lachy denmesinden Gray'in Grace denmesinden nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu.

"Siktir git, Rem."

Erkekler viski içmeye gitmişti. Biz köylüler mutfakla ilgilenecektik.

Üçümüz ortalığı toparladıktan sonra çantama uzandım ve karmaşık altın detaylara sahip zarif kırmızı bir kutu çıkardım.

"Bunu dün şehirdeki bir markette buldum," dedim anneme. "Birkaç farklı çeşidi vardı ama durian olduğunu görünce senin için almam gerektiğini anladım."

Kapağı kaldırdım, altın madalyonlar gibi ayrı bölmelerde oturan altı güzel desenli ay keki ortaya çıktı.

Gri, nefesinin altından *iyi tanrım* diye mırıldanarak yüzünü avuçladı.

Annemin yüzü bembeyaz oldu.

"Onu buraya getiremezsin."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Kapağı geri itmeye başladı, hareketleri daha da tedirginleşti. "Baban kokusunu alamaz. Durian'ın nasıl bir şey olduğunu unuttun mu? Bana getirdiğini bilmemeli. *Remy*. Ne yaptın sen?"

"Anne, bu bir *ay kekinin* içinde, gerçek meyve kadar güçlü değil-"

"Çıkarın şunu buradan!" diye bağırdı.

"Tanrım, tamam!" Kutuyu titreyen ellerinden kaptım.

Gray çok sert bir bakışla onu benden aldı ve odadan çıktı.

Ön kapının açılıp kapandığını duydum.

Anneme baktım, gerçekten baktım. Doğal dalgalı saçları düz bir şekilde toplanmıştı. Pişmiş toprak teni boyunca yaşlılık lekeleri çillenmişti. Gözlerinin köşesinde giderek derinleşen kaz ayakları.

Önümdeki kadın, teyzelerimin son ziyaretlerinde getirdikleri eski fotoğraflardaki kadına hiç benzemiyordu. Genç hali gülümsüyordu, etrafı arkadaşları ve ailesiyle çevriliydi, renkli tudung'u içinde kaygısızdı. Babam anneme başörtüsünü bir kenara bırakması için baskı yapmak için ne kadar beklemişti?

Bazen annemin tüm hayatını alışkanlıklarını, ilgi alanlarını ve tercihlerini başka bir insanın etrafında şekillendirerek geçirdikten sonra gerçekte kim olduğunu merak ederdim. Onu umursamayan ya da takdir etmeyen, onlarca yıl boyunca sevgisinin peşinden koşmasına izin vermekten memnun olan bir kişi.

Gray şimdi soracağım şey için beni öldürecekti.

"Tahvillerin çözülmesiyle ilgili haberleri takip ediyor musun?"

İlk çakıl taşı suyun dalgalanma şeklini test etti.

Annemin yüzünde beliren tiksinti dolu ifadeyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Gençler," dedi başını sallayarak. "Anlamıyorsunuz. Bağlar ömür boyu sürer. Artık saygı kalmadı."

"İnsanların değişebileceğini düşünmüyor musunuz? Farklı şeyler isteyebilirler mi?" Devam ettim.

"Remy. Yeter."

Öyle miydi?

Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onun görmesini sağlamaya yetmeyecek gibi görünüyordu.

Tahviller ömür boyu mu? Evet, onlar hakkındaki en kötü şey buydu.

Ama bunu söyleyemezdim. *Sonumun sen ve babam gibi olmasını istemediğimi* duymanın annemde yaratacağı kalp ağrısını hayal edebiliyorum.

Kız kardeşim eli boş döndü ve ben de gitmek için ayağa kalktım. "Hoşça kal anne." Yanağından öptüm. "Bir dahaki sefere görüşürüz." "Seni geçireyim," diye teklif etti Gray.

Garaj yolundan aşağıya doğru yürüdük. Durdum ve park halindeki arabama baktım, kendimi ringde on raunt yapmış gibi hissediyordum.

"Nerede-" "64 numaranın kutusu."

"Doğru. Güzel."

Bana döndü. "Eğer istersen gidip odak eldivenlerimi alabilirim-"

"Siktir." Rahatlamış bir şekilde yüksek sesle nefes verdim. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Yakalayın ve binin."

Gray bana gecenin ilk gerçek gülümsemesini verdi. "Çalma listesinde benim de hakkım var. O zaman birbirimizi yumruklayabiliriz."

Ertesi gün Sierra'nın evine gittiğimde peruğunu takmamıştı.

Bu, bugün kendinde olmadığının ilk işaretiydi.

İlk başta diğer on bini kaçırdım çünkü bakmakla çok meşguldüm. Gerçek saçları çok koyuydu. Parlak siyah, kalın ve çok uzun. Bütün bunlar nasıl

o pembe peruğun altına sığar mı? Kafa derisinin içinde bir çeşit uzay-zaman sürekliliği mi vardı?

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu Ryder?"

Ayağıyla onaylamadığını gösteren tık tık tıklar yapıyordu. Yanakları pembenin en tatlı tonuna döndü. Verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden karışık bir ağız sesi eşliğinde omuz silkmekle yetindim.

"Aman Tanrım," diye homurdandı.

Hemen yanına gittim, ellerim kalçalarını buldu. "Özür dilerim," diye hızlıca özür diledim ve ona gerçeği söyledim. "Sadece saçların çok güzel."

"Sadece saç," diye mırıldandı.

Bugünü organize eden Sierra olmuştu. Regl dönemi yaklaşıyordu ve anlaşılır bir şekilde son bir çekim seansı yapmak istiyordu. Yine de onun kötü ruh halini 'hormonlara' ya da 'kadınsal sorunlara' bağlayacak kadar kayıtsız bir erkek örneği değildim.

"Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?" diye sordum. Boynuna bir öpücük kondurmanın onu daha da tatlandırıp tatlandırmayacağını merak ediyordum.

En iyisi güvenli davranıp ikisini de yapmamak. Şimdilik.

"Beni zar zor dinliyor olman dışında mı?"

Bilgece başımı salladım. "Evet, evet. Dikkatini vermeyen koca bir aptal olduğumu biliyorum ama geldiğimden beri bir şeye üzülüyorsun."

Sierra ellerini bileklerimde kenetledi. Onları belinden çıkarmak üzere olduğunu düşündüm ama bunun yerine... onları ön kollarımda gezdirdi.

Onun sözlerine odaklanmak ve basit bir dokunuşun beni nasıl etkilediğini düşünmemek için çok uğraşmam gerekti. 'Birini sisteminden çıkarmak' diye bir şey yok muydu? Bunun ne zaman devreye girmesi gerekiyordu?

"Geçen gün ısı ortağı görüşmelerim vardı."

Neden basit bir cümle alfamı tamamen *öldürücü* hale getirdi?

"Pek iyi gitmedi," diye derin bir iç çekti. "Koku kartları iyiydi ama onlarla yüz yüze görüşmek tam bir felaketti. Ve sonra..."

Sonra ne olacak? *Sonra ne olacaktı?* Aklıma hemen olabilecek en kötü senaryolar geldi ve bunun tek çözüm yolunun şiddet olduğunu düşündüm.

"Bir alfa vardı..."

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, ölü bir alfa.

"...Binanın alfa girişine girmeden birkaç dakika önce karısıyla konuşurken kulak misafiri oldum," dedi Sierra, duruşu çökmüştü. "Bu durum

Geçmişte birlikte olduğum alfaların bekar olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Tüm bunlar kendimi iğrenç bir kadın gibi hissetmeme neden oldu."

"Hayır." Sert bir parmakla dudaklarına dokunarak onu durdurdum. "Kendine her ne isim takacaksan *takma*," diye sertçe uyardım onu. "*Sen yeminini bozmadın ya da hile yapmadın. Sağlığınız için gerekli hizmetleri aradınız. İğrenç olan onlar. Sen değilsin.*"

Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"Hâlâ vaktin var, değil mi?" Devam ettim. "Belki seninle konuşurum... seninle..."

"Sanırım kendilerine 'ısı hizmetleri danışmanları' diyorlar," diye Sierra yardımsever bir şekilde bana bilgi verdi.

"Evet. Onlar. Kendini bu kadar... boktan hissetmediğinde seninkilerle konuş," diye yarım yamalak bitirdim.

Bir omega bağlamak istememem iyi bir şeydi çünkü duygusal bakım konusunda çok kötüydüm.

Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Teşekkürler Ryder."

Birdenbire, dudaklarından *gerçek* adımı duyma isteği beni tamamen ele geçirdi.

"Benim adım Remy," diye ağzımdan kaçırdım.

Oh. Kahretsın.

Sanırım bunu yapıyordum.

"Yani, benim adım Remington," diye devam ettim. "Ama genelde sadece Remy derim."

Gözleri o kadar büyüktü ki tüm yüzünü yutuyordu.

Sessizlik aramızda kanyon gibi uzanıyordu.

İşleri tamamen berbat etmenin yolu-

"Hazel."

Onun yükselen kokusuyla birlikte keskin bir nefes aldım.

Bolca misket limonu - içeceklere sıkılmış ve içkilerden sonra dudakların arasında emilmiş. Güneşin ısıttığı tende, göğüslerin arasında, kıkırdayan bir göbek boyunca sokulan sarhoş öpücükler. Dişlerin arasına sıkışmış ve mükemmel, kaygan bir amı ortaya çıkarmak için çekilmiş bir bikini ipi.

"Merhaba Hazel," dedim

kısık sesle. "Selam Remy."

Birdenbire eğildi ve acı içinde kıvrandı. "Hazel, sen-"

"Bu bir ısı artışı, Remy," diye açıkladı dişlerini sıkarak.

Yanağını sıktım. "Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle," diye ısrarla sordum.

Gözbebeklerinin koyu siyahı neredeyse gözlerinin yumuşak kahverengisinin önüne geçmişti. Omzuma sert bir el bastırdı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Saçlarımı avuçlayıp yüzümü tam da bana ihtiyaç duyduğu yere doğru iterken inledim.

"Beni boşalt, *alfa*."

HAZEL

Alfa beni hırlayarak tezgâhın üzerine kaldırdı, eteğimin altına uzandı ve külotumu bacaklarımın üzerinden yırttı. Ağzını üzerimde hissetmek için çaresizce onları daha geniş açtım.

Senin için çok ıslandım.

Ne kadar kayganlaştığıma bak, alfa. Beni yala ve tadımın ne kadar güzel olduğunu söyle.

"Tanrım, Hazel, bu iğrenç ağzın bir yarağa ihtiyacı var." Bunların hepsini ona söylemiş miydim?

Sorun değil, bilmesi gerekiyordu. "İstiyorum, alfa," diye nefes nefese kaldım.

Şimdi beni taşıyordu. Büyük eller çıplak bacakları kavriyordu. Kalçalarım belinin etrafında ve amım onun sıkışmış şişkinliğine karşı. Boynunu yaladım ve ısırdım, kokusundan yudumlar aldım ve baskın feromonlarını içtim.

Kanepeme sertçe düştük, ben üstteydim. Başımı boynundan çektiğinde sızlandım. Tüm vücudumu ters yöne çevirerek beni aşağıya doğru yönlendirmeye devam etti. Bir eli fermuarımı açıp kendini serbest bırakana kadar anlamamıştım. Diğeri yüzümü sikine doğru itti. Kokusu burada daha da güçlüydü, tuz ve erkeksi misk kokusuyla karışmıştı. *Ona içimde ihtiyacım var.* İnledim, dilim onu tatmak için dışarı çıktı.

Saçlarımı sıkıca kavradı ve beni boğucu bir nefeste hepsini almaya zorlamadan önce kıcıma sert, talepkar bir tokat attı. Beni geri çekti ve tekrar boğazımın derinliklerinde becerdi.

"İhtiyacın olan şey bu, değil mi? Tatlı amını yemem için bana yalvarman yetmiyor, aynı zamanda gırtlığının da sikilmesini istiyorsun. Öyle değil mi?"

Şaftının şişmiş düğümüyle buluştuğu yeri yaladım. O hareketlerime rehberlik ederken dilim damarlı uzunluğunu takip etti. *Tadı çok güzeldi.*

"Kahretsin, bak her tarafımdan kaygan damlıyor. İyi bir saksocu olduğun için çok azgınsın. Benim için devam edebilirsin, değil mi?"

Alfa başımın arkasına baskı uygulayarak sikini ağzımın derinliklerinde tuttu. Dilinin amımın üzerindeki ilk uzun yalamasında çığlığını bastırdı. Elleri saçlarımdan ayrıldı, böylece kalçalarımı açabildi ve içimden akan kayganlığı içmek için daldı. Kalçaları devraldı, klitorisimi emerken boğazımı cezalandırdı.

Omega'm buna bayılıyordu. Bu alfanın benimle ilgilenme şekline kesinlikle bayılıyordu. Bacaklarımda arasındaki baskıyı artırırken aynı zamanda bana lezzetli aletini veriyordu. Her dokunuşunda, yalamasında ve itişinde beni daha fazla kül ve likör kokusuyla kaplıyordu.

İyiliğine karşılık verdim, yüzünün her yerine boşalırken titriyor ve ağlıyordum. Onu kaygan ve tropik tatlılığımla damgaladım. Vücudumda yankılanan her dalgayla birlikte amımı diline doğru bastırdım.

Berraklık görüşümü keskinleştirdi. Bir solukla geri çekildim, kendimi hâlâ sert olan sikinden kaldırdım, boğazım acıyordu.

"Döndün mü?"

Remy'nin sesi iç bacaklarım tarafından bastırıldı.

Üzerinden kalkmak için çabaladım. Kot pantolonu dizlerini bile geçmemişti, işte onu emmek için bu kadar çaresizdim. Gözlerim onun parlayan, sallanan sikine ve amımı sızlatan şişkin düğümüne mıknatıs gibi çekilmişti.

"Hazel, sikilmek istemiyorsan sikime öyle bakma," diye homurdandı Remy.

Sıcaklık artışı sona ermişti ama doymuş muydum? Yakınından bile geçemedim.

"I..." Ben başladım.

Eteğim yere düştü. "Olmak istiyorum..."

Birkaç dakika sonra üstüm yanına düştü. *"Bok gibi."*

Remy atılarak beni tekrar kanepeye fırlattı. Sütyenimin kopçasını parmaklarıyla tek bir hamlede açarken beni vücuduyla sardı. Göğüslerim içlerinden fırlarken inledi, bir meme ucumu ağzına alırken diğerini avuçlayarak ağırlığının elini doldurmasına izin verdi.

"Bunu çekmemi ister misin?" diye sordu, sesi gergin çıkıyordu.

İnledim, kotunu iterek çıkardım, böylece amımı kalçasına doğru kaydırabildim ve arkamda bir kaygan çizgi bıraktım.

"Hazel!" Remy adımı alfa havlamasının bir ipucuyla bağladı ve sevgili tanrım bu beni *ıslattı*. Kıyafetlerimi yırtıp ona sunmak istememe neden oldu. Üstüme çıkıp beni azdırması için yalvarmak.

"Evet, alfa?" Nefes nefese cevap verdim. "Am. Ben. Filme alıyorum.

Bunu mu?"

Gerçekte ne istediğini anladım.

Bu iş miydi? Yoksa daha fazlası mıydı?

Burnumu boynuna gömebilmek için başını aşağı çektim ve kokusunu uyuşturucu gibi içime çektim. Sarhoş ve hararetiydi, takımyıldızların altında çalınan öpücükler ve sessiz kalmak için verilen acil bir söz.

Dikkatsiz ve aptalca davranıyordum ama o anda bunu umursayacak durumda değildim.

"Hayır."

Remy bir saniye bile boş durmadı, beni öyle bir sikti ki nefesim kesildi. Başım kanepenin kolçağına çarptı. Kolu havaya kalktı, elini başımın arkasına dayadı ve beni daha sert becerdi. Çıldırılmış gibiydi, beni arzulamaktan gözü *dönmüştü*.

"İstediğin buydu, değil mi?" Remy bir hırıltıyla kelimeleri boğazından kopardı. "Aminin sikimi sıkıldığını hissedebiliyorum. İçine boşalmamı istiyorsun, değil mi?"

Cevap vermek şöyle dursun, nefesimi bile zor tutuyordum; sikinin her darbesi benden tiz bir çığlık çıkarıyordu. O biliyordu. İkimizi de boşaltmak için kaygan deliğimi kullanmasını ne kadar çok istediğini biliyordu.

Eli boğazımda dolaştı. Sıktı ve şaşkın nefes alışımı kesti. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldandı Remy.

"Düğümün," diye boğuldum. "Beni geriyor. Beni dölünle o kadar dolduruyorsun ki günün geri kalanında külotumu ıslatıyor."

Gergin, terden sıırıslıklam olmuş vücudunda bir dalgalanma oldu ve boğazımdaki parmaklarının gerildiğini hissettim. Vuruşları yavaşladı, sadece ucu kalana kadar çekildi.

İçime öyle bir çarptı ki bütün bir galaksiyi gördüm. "Bunları satamayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Onlar sadece senin için." Remy yakınımı eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Çünkü sen benim mükemmel küçük cumslut'umsun."

Bu çok fazlaydı. Doğrudan benim omega içgüdülerimi memnun etme isteğime dokundu ve orgazmım onun için tüm vücudumu yırttı. Remy'nin düğümü beni mükemmel bir şekilde doldurdu, amım onu herhangi bir sürtünme olmadan açgözlülükle kabul etti. Zonkluyor, sıkıyor ve onu *tutuyordu*. Tohumunun tek bir damlasının bile amımın derinliklerinden başka bir yere gitmesine izin vermiyordu.

İkimiz de doyduktan sonra Remy boğazımdaki tutuşunu dikkatlice bıraktı ve yerine yavaş, yumuşak öpücükler koydu.

Remy.

Tabii ki adı aslında Ryder değildi. Remy onun üzerinde çok güzeldi. *Ryder* omuzlarında bir zırh gibi duruyordu ama *Remy* onun üzerine ipek gibi dökülüyordu.

Gerçek adını bilmek içimdeki temel bir şeyi sarstı. "Kızgınlığını atlatmana yardım etmek istiyorum," dedi sonunda.

Sertleştim.

"Isı hizmetlerini tekrar deneyebilirsiniz. Ama başka bir seçeneğe ihtiyacın varsa, işte burada." Remy ellerimizi birleştirdi ve parmaklarımı öptü. "İsteyeceğim son şey, ısı hizmetinin bir şekilde yarım kalması için bu konuda kararsız kalman olur."

"Bunun olmasına izin vermezdim," dedim sessizce. "Ama bu sefer sıkıştım. Günler geçti ve ben hala NOC'a geri dönme fikrine alışamadım."

Remy'nin sabit bakışları biraz sinir bozucuydu. "Bırak beni. Lütfen."

Kararlılığımın parçalandığını hissedebiliyordum. "Kolay olmayacak," diye uyardım onu. "Sorun değil."

"Diğer alfalar bunu tek başlarına yapmanın neredeyse çok fazla olduğunu söylediler." "Harika. Meydan okumayı severim."

"Burada yapamayacağım, bu yüzden ısı hizmetlerinde bir yuva kiralayacağız." "Nasıl rahat edersen."

Gözlerimi kısmıştım. "Ve o güne kadar dev bir oyuncak ayıyla kucaklaşmanı istiyorum, böylece senin gibi koksun ve ben de onunla kucaklaşabileyim."

"Elbette, ama bana sokulabilir ve benzer bir sonuç elde edebilirsin." Remy omuz silkti.

"*Sert kaslısın* ve bir oyuncak gibi hiç de yumuşak değilsin."

"Bir oyuncak hemen geliyor o zaman."

Ona baktım, açık yüzünde herhangi bir isteksizlik izi olup olmadığını değerlendirdim. "Ayıyı gerçekten istemiyorum."

"Biliyorum. Yine de sen yapsaydın ben de yapardım."

Az önce verdiğim kararı zihnimde tekrar tekrar evirip çevirirken dalgın bir şekilde göğsünde daireler çizdim. Bir alfaya ihtiyacım vardı. O teklif etti. Mantıklı gelmişti.

Sadece son bir şey vardı. "Remy?"

"Mm?"

Isı servislerinin söylemek üzere olduğum şeyi önlemek için özellikle önlemler aldığını biliyordum ama yine de kesinlikle emin olmalıydım.

"Beni kesinlikle ama kesinlikle bağlayamazsın."

İfadesi sertleşti.

"*Bu konuda* ikimiz de hemfikiriz."

HAZEL

Isı s  tlerinden birini rezerve edeceğimi ve kendi alfamı getireceğimi s  ylediğimde Jill   ok heyecanlandı.

"Oh tatlım, bu harika. Buraya gelmeden   nce hala vaktin var. Neden yuvanı evde kurmuyorsun? Yiyecek damlaları i  in de   nerebileceğim ısı desteği dağıtım servislerim var." *Dikkatli ıslak zemin* tabelası k  peleri co  kuyla sallandı.

"Hayır, ben... Ben bir s  it ayırtmak istiyorum, l  tfen."

Jill neyse ki baskı yapmadı ve takviminde benim i  in bir hafta ayırdı.

Bu arada Remy bana giderek daha da devle  en oyuncak ayılar i  in listeler g  nderdi. Ciddi olmadığım konusundaki ısrarıma aldırmadan. Aslında bir tane satın alacağından ve evimde onunla sıkı  ıp kalacağımdan korkuyordum. Diki  li bir g  l  msemeyle bana sırtıyor, bana vazge  meyen alfayı hatırlatıyordu.

Ertesi g  n reglim ba  ladı ve bir kez daha hangi doğum kontrol  n   alırsam alayım, omega biyolojisinin rahmimin kendisini mutlu bir   ekilde kiracıya hazırlamasını engelleyemeyeceğini hatırladım. Kiracısı olmadığında da kramplı, kanlı bir   fkeyle her   eyi yerle bir ediyordu. Omega'lar betalar kadar sık regl olmuyordu ama en azından onların doğum kontrol y  ntemleri genellikle regl olmamalarına ya da en azından daha hafif regl olmalarına neden oluyordu.

  lk g  n   mesajları, i   DM'lerini g  rmezden gelerek ve arka planda tarikatlarla ilgili yeni bir diziyle kanepede      yerek ge  irdim. Rahatsız edici ve m  kemmeldi.

Evdeki tüm naneli bitter okolataları yiyip bitirirken. Uyku dzenim daha da dzensizleşti - öğleden sonra 3'te 4 saatlik şekerlemeler ve sabah 5'te baharatlı ramen zlemimi tatmin etmek için tamamen uyanık. Sonunda sabah 8'de mesajlarımı açtım ve-

BEN

YAşIYOR MUSUN

Haklı bir soruydu. Ona 24 saatten fazla bir süredir cevap vermemiştim. Ona *The Shining* filmindeki kapıdan akan kan fiskiyesinin olduğu gif'i gönderdim.

BEN

Regl olduğunu söylemek istiyorum ama cinayet işlemiş olma ihtimalin de aynı derecede yüksek.

Beni o kadar iyi tanımasına izin verilmedi.

Neden ikisi de değil?

Beş dakika sonra süslü bir çörek zinciri için bir kupon geldi. Miktar, bir düzine premium çörek ve daha fazlasını almaya yetecek kadar büyüktü. Bu ne cüret! *Bir günde on iki çörek* yiyebileceğimi mi sanıyordu?

-

Ah, kendime yalan söyleyemezdim. Bunu yapacaktım ve pişmanlık duymadan mutlu bir şekilde yapacaktım.

BEN

Teslimat için de kaynak yaptığınızdan emin olun.

Hepsini yiyeceğimi biliyorsun.

Eğer yapmazsan hayal kırıklığına uğrarım.

Ugh. O... son derece düşünceliydi.

Başlangıçtaki iyi duygular hızla kendinden nefret etmeye dönüştü. Dikkatli, muhteşem bir alfanın koku eşleşmesi yapacağı tüm omega'lar arasında ben kötü bir seimdim. Onun dikkatini ve ilgisini neden hak ediyordum ki?

Başka bir kokuyla eşleşmek aşk için ikinci bir şans gibi gelmedi.

Be

n. Kaderin acımasız bir oyunu gibi hissettirdi.

Bakalım bunu da batıracak mısın?

Her zamanki gibi kaçınarak Remy'nin mesaj dizisine göz attım.

REMY

Vajinadan kanaman mı var?

Homurdandım.

Evet

Nehirleri

Belki bu onu korkutur ve ısı ortağım olma teklifini geri çeker.

REMY

metal sesler

Görünüşe göre öyle değil.

REMY

Uğrayabilir miyim? İçeri girmeyeceğim. Sadece sana bir hediye getirmek istiyorum.

...bu bir oyuncak değil, değil mi?

Ne yazık ki
hayır.

O zaman
evet.

Remy bir saat sonra yeni bir solgunluk ve her zamanki deri ceketiyle kapımda belirdi. Eğer bu onu yeterince çekici yapmadıysa, daha sonra yaptığı şey düpedüz kabaydı. Bir kolunu pervaza dayadı ve sanki yağlı bir rakuna benzemiyormuşum gibi o çarpıcı yeşil gözleriyle bana baktı.

"İşte," dedi Remy, pelüş, kapüşonlu bir battaniye uzatarak. Hemen içine dalmak istedim. Dairemin içine bir göz attı ve keşke biraz toparlanacak kadar ileri görüşlü olsaydım dedim.

"Geri geleceğim. Bir saniye, tamam mı?"

"Ne demek geri döneceğim?" Arkasından seslendim. Bu battaniyeye bir kez girdim mi bir daha çıkamazdım, bunu bilmiyor muydu?

Remy gizlice, "Bir şey unuttum," dedi.

Bana, sehpanın üzerinde duran ambalajların aynısından bir yığın naneli bitter çikolata getirdi.

"Mutlu kanamalar," diye gülümsedi, şakağıma bir öpücük kondurdu ve gitti.

Sonraki birkaç günü sürekli çikolata ve çörek yiyerek atlattım. Ancak kendimi yeniden kendim gibi hissettiğimde, yapmam gereken işler olduğunu biliyordum. Regl dönemimin sona ermesi, en yoğun dönemime hazırlanmamın başlangıcını işaret ediyordu,

bir OmegaFans yaratıcısı olarak en kazançlı zamanımdı. Sıcaklığa yakın bir omega feromonlarını sergilemeye başlamak üzereydim.

Kokum tatlanır, kayganlığım aşırı artar ve libidom tavan yapardı.

Bu süre zarfında külotlarım için beş kat daha fazla ücret talep ettim. Uzakta geçirdiğim süreyi karşılayacak kadar içerik üretebilmek için çekim programımı artırdım. Yeni videoların yayınlanmasını titizlikle planlayarak abonelerime damlattım. Ateşimi canlı yayınlamamı isteyen tüm umutsuz mesajları savuşturdum.

Bu çok sert bir hayırdı.

Bu, kıtlıktan önceki ziyafetti; bir hafta boyunca düğümlemlenip kaldıktan sonra iyileşirken, bir sonraki hafta işimin başında olamayacağım ve içerik üretme havasında olmayacağım zamanlar için hazırlıktı.

Remy ve ben içerik programımı ve daha fazlasını hevesle ve eksiksiz bir şekilde tamamladık. Bazılarını benim için düzenlemeyi teklif edecek kadar nazikti. Bir süre evimden uzak kalması muhtemelen en iyisiydi çünkü ısı artışlarına neden oluyordu.

Hiçbirini filme almadık.

Kendi halime bırakıldığımda tüm siparişlerimi paketlemeye başladım. Postaneye teslim etmek için aşağı inmeden önce koku nötrleştirici sprey uyguladım. Her ne kadar *medeni bir toplum* olduğumuza inanmak istesem de, bir omega olarak böylesine hassas bir zamanda evden ayrılmak hoşuma gitmiyordu. Bu eskiden endişelendiğim bir şey değildi. Juno'nun ne zaman dışarı çıksak kendini nötrleştiriciye batırdığı için onunla dalga geçtiğimi hatırlıyorum. Ama şimdi tek bir yanlış alfanın kokuyu almasının yeterli olacağını ve aniden akşam haberlerinde bir istatistik olacağımın farkındaydım.

Lobiye ulaştığımda gözlerim otomatik olarak masaya kaydı. Aleks yine çalışmıyordu. Yerleştirmeye başladığını ve vardiyalarını azalttığını biliyordum. Ayrıca günlerdir inzivaya çekilmiştim. Yine de birbirimizi sürekli öznlüyormuşuz gibi hissediyordum, geceleyin geçen iki gemi gibi.

Sandalyede onun yerine, kel kafası ne kadar parlaksa kalbi de o kadar büyük olan neşeli Samoalı beta Jesse oturuyordu.

"Günaydın Hazel." Beni fark ettiğinde alametifarikası olan gülümsemesini takındı. "Hafta sonu küçük kızımın doğum günüydü. Biraz pasta ister misin?"

"Pastaya asla hayır demem." Elimle tutma hareketi yaptım ve o da gülerek masanın altından bir tupperware kabı çıkardı. Jesse bile

peçeteleri hazırlamıştı ve çok geçmeden bana pembe krema ile süslenmiş bir dilim sünger sunuyordu.

"Bugün Aleks yok mu?" Çiğnerken kendimi sorarken buldum.

Yakındaki zaman çizelgesinden bir sayfa çevirdi. "Bugün daha sonra çalışması planlanıyor."

Kalbim deli gibi çarptı.

Jesse kendi dilimine daldı, gülümsememi ne kadar kötü bastırduğımdan habersizdi. "Bunları dağıtmam gerekiyordu ama... bu çok iyi," diye mırıldandı. "Karım öğrenmemeli."

Güldüm. "Sırrın benimle güvende," dedim ve çıkarken ona el salladım. Parmaklarına bulaşan kremanın her şeyi ele vereceğini söylemeye dilim varmadı.

Yolun karşısındaki spor salonunun camına büyük bir Alfa Kardeşliği "A" harfi yazıldığını fark edince durdum. *Şerefsizler*. Bu sabah saat 4'te soğuk terler içinde uyandığımda orada değildi. Bu saçmalığın sona ermesi gerektiğini sanıyordum.

En azından çalışanlar temizlemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Onları çılgınca silerken izledim, lekeli sabunlu su oluklara akıyordu.

Arkamdan alaycı bir ses, "Neden şehrin her yerine işaretlerini koyarak *daha az* vahşi olduklarını düşünmemizi sağlayacaklarını düşündüklerinden emin değilim," dedi.

Arkamı döndüğümde geniş omuzlu, korkutucu bir adamın benim gibi temizliği izlediğini gördüm. Neredeyse beyaz sarı saçları kafa derisine yakın bir şekilde tıraş edilmişti ve bir kaşında çentik vardı. Ama aynı zamanda kocaman elinde küçücük görünen bir paket kahve fincanı tutuyordu; bu komik kombinasyon onun heybetli yelkenlerindeki tüm rüzgârı alıp götürüyordu.

Bir alfa olmalıydı. Ama grafitiyi onaylamıyordu. Cevabımla şansımı denedim. "Eleştirel düşünceyle pek tanınmıyorlar, değil mi?" Pişmanlıkla söyledim.

Gürültülü bir şekilde güldü. Tamam, komiktim ama *o kadar* da komik değildim. "Bu çok doğru. Temizlenmesine sevindim. Omegaların da bu ülkede güvende hissediyorum." Bunu söyleme şekli neredeyse prova edilmiş gibiydi. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok," diye ekledi.

Bir an için kafam karıştı. *Endişelenmeme gerek yok...?*

Beni beta sandı. O zaman sprey işini yapıyordu.

Hâlâ konuşuyordu. "Bekar mısın? Benim adım Damien. Seni dışarı çıkarmak isterim. Şımartmak sadece omegalar için değildir, biliyorsun." Göz kırptı ve bağırsaklarımın ters yüz olduğunu hissettim. Çıkma teklifi edilmek

yabancılar tarafından reddedilmek benim için yeni bir deneyim değildi. *Gerçekte* nasıl hissettiğimi söyleme riskini alamayacağımı biliyordum çünkü reddedilmeye her zaman iyi tepki vermiyorlardı.

Her zaman yaptığınızı yapın - kibar ama kararlı olun ve sonra buradan defolup gidin.

"Bu çok gurur verici," diye yalan söyledim. "Ama ben zaten biriyle görüşüyorum."

"Ah şey, şimdi denediği için bir adamı suçlayamazsın, değil mi?" Damien gülümsedi. "Affedersiniz," dedim aceleyle, konuşmayı bitirmek istiyordum. "Ben geç kalıyorum."

Onu geçmek için hamle *yaptım*, tam o sırada kolunu cesur bir hareketle *uzattı*. Geri çevrilmeyi sineye çektiği için minnettardım ama çantam omzumdan düştüğünde daha az minnettar oldum.

"Kahretsin. Bu benden, tatlı şey. İzin ver-"

"Sorun değil, zorunda değilsin."

Tabii ki beni görmezden geldi. Sanırım centilmenlik yaptığını düşünüyordu ama bu sadece sinir bozucuydu. Çantamdaki dağınık eşyaları toplamama yardım ederken paketlerimin ayrı bir çantada güvende olmasına çok minnettardım.

"Günün geri kalanında iyi eğlenceler," dedi Damien. Kayışı koluma geçirdi ve ben de onu kızdırmamak için geri çekilmemeye çalıştım.

"Sen de," diye cevap verdim otomatik olarak.

Postanenin kapısından çıkana kadar doğru düzgün nefes alamadım. Beta olarak geçtiğim için *gerçekten* şanslıydım ve omega olduğumu fark etmemişti. İçgüdüsel olarak kollarımı kavuşturdum, sırada beklerken kendimi küçük ve mütevazî göstermeye çalıştım. İlgisiz posta görevlisi tüm külotlarımı aldı ve ben de fahiş kargo ücretini olaysız bir şekilde ödedim.

101 Riverside'a geri adım attığımda Aleks'i görmeyi beklemiyordum. Lobide duruyordu, belli ki vardiyasına başlamak için yeni gelmişti. Jesse, Aleks'in daha sonra çalışacağını söylediğinde, *bunun yirmi dakika* sonra anlamına geldiğini fark etmemiştim. Biraz daha önceden haber verseydi iyi olurdu.

Aleks de en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Gözlerimiz buluştu ve tüm vücudum elektriklendi, alfa ile daha önceki karşılaşmam unutuldu.

Sinir telaşı içinde birbirimizin üzerine konuştuk.

"Hazel, h-hi."

"Nasılsın? Büyükannen nasıl? St. Elizabeth nasıl?" Aptal gibi gevezelik ettim.

Jesse aramıza baktı ve eğlencesini gizlemek için berbat bir iş çıkardı.

Aleks ona sert bir bakış fırlattı ve ikimizi de dışarı çıkardı. Sırtımın alt kısmındaki elinin farkındaydım.

Bana daha önce hiç böyle dokunduğunu sanmıyorum.

"Nasılsın?" diye sordu bana usulca, dinleyicilerimiz olmadığında.

Hemen konuyu saptırdım. "Ben mi? Benimle ilgili bir şey değil, *seninle* her şeyin nasıl gittiğini bilmek istiyorum."

Aleks'in gözleri hafifçe kısıldı ama beni rahatlatmak için bana bir güncelleme sundu. "Büyükanne bir bakım tesisinde yer teklif edildi. Doğru zamanda da geldi çünkü..." hafifçe yüzünü buruşturarak daldı. "Her neyse. Artık iki işte birden çalıştığım için bu mümkün."

Değer verdiği biri için daha azını yapmayacağını biliyordum ama kendisini bu şekilde zorladığını duymaktan nefret ediyordum. Sadece maddi yükünü hafifletmek için değil, gözlerindeki o boş bakıştan kurtulmak için de etrafındaki insanların onu desteklemesine ihtiyacı vardı.

Sürü gibi.

Bu sonuç da nereden çıktı?

"Şimdi bana *gerçekte* nasıl olduğunu söyleyecek misin?" Sorusu düşüncelerimi yarıp geçerken gözlerimi kıptım.

"Ben iyiyim," diye başladım yavaşça, sonra bakışlarımı kaçırdım. "Ben... yakında kızışacağım."

"Oh." Yutkunurken adem elması yerinden oynadı. "Açık olmadığını fark etmemiştim, şey-"

"Evet, um... hayır. Ben onları almam." "Senin bir, um-"

"Bir ateş ortağı. Evet. Sanırım onunla tanıştınız? Birlikte çalıştığım alfa."

"Ah. Hatırlıyorum."

Bu tam da onunla tartışmak istediğim şeydi. Bastırcılar ve günlerce düğümlenmek.

"Numaranızı alabilir miyim?" Düşüncesizce sordum.

Çenesi gevşedi. "Ne?"

"Seni kontrol edemedim bu kadar uzun süre geçirmiş olmak hoşuma gitmiyor," dedim basitçe.

Birbirimizin telefonuna bilgilerimizi girmeyi bitirdiğimizde yüzü biraz daha kızarmıştı. Aleks başparmağıyla lobiyi işaret ederek, "Mesaim yakında başlıyor," dedi.

"Oh. Elbette. Sizi tuttuğum için özür dilerim."

"Değildin." Sonunda ondan ilk gerçek gülümsememi almıştım ve bu bana bir hediye gibi gelmişti.

Bana ne oldu bilmiyorum ama Aleks içeri girmek için döndüğünde bileğinden tuttum ve sarılmak için onu aşağı çektim. Kirli sakalı yanağıma sertçe değdi ve burnum içgüdüsel olarak boynuna gitti.

Derimin altındaki çaresiz kaşıntı ve göğüs kemiğimin altında yükselen sıcaklık bir anda soğudu. Buz gibiydi, sert bir rüzgâr ve göz alabildiğine uzanan durgun mavi bir su.

Sıcaklığıma yaklaştıkça kokulara karşı daha da hassaslaşmış olmalıyım. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım.

Bunu ona güven vermek ya da boş bir klişe sunmak için söylemedim. Bir dilek gibi nefes aldım, bunu onun için gerçekleştirmek istedim.

Sanırım anlamıştı çünkü içeri girmeden önce bana sertçe başını sallayarak cevap verdi. Jesse'nin ikimiz arasındaki meraklı bakışlarından kaçındım ve asansöre atladım.

Yolda telefonum birkaç kez çaldı. Kim olduğunu biliyordum. Bütün gün Ben'in mesajlarına cevap vermemiştim ve onun da bunun farkında olduğunu söyleyebilirdim.

BEN

Artık bir alfa olduğumu ve erkeksi olmam gerektiğini biliyorum ama saçlarım yeniden uzuyor ve bu beni gerçekten mutlu ediyor

Beni yargılama.

Bir selfie geldi. Hafif şapşal bir gülümsemesi vardı ve başparmağını kaldırmıştı. Ve evet, saçları kesinlikle geri dönüyordu, koyu renkti ve alnından yukarı doğru dalgalanıyordu.

Kendime rağmen güldüm ve ekranım aracılığıyla yanağına dokunmaktan kendimi alamadım.

Bence harika
görünüyorsun.

BEN

Tamam, bir şeyler kesinlikle yanlış, kendime olan saygımı kıracak bir şeyler söylemen gerekiyordu.

Ona kızgınlık dönemine girdiğimi söylemekten kaçınıyordum. Yarattığımız baloncuk hoşuma gitmişti. Ama artık bekleyemezdi.

Birkaç gün benden haber alamayabilirsiniz. Ateşim geliyor.

Özür dilerim, Ben.

Pek çok şey için üzgündüm ama hiçbiri için isim koyacak cesaretim yoktu. Hemen ardından sohbetimizi sessize aldım.

Birkaç saat sonra tenimde tanıdık bir kızarıklık ve içimde giderek artan bir sızı hissettiğimde neredeyse rahatlamıştım. Oblivion yakında geliyordu. Remy'yi aradım ve hemen telefonu açtı.

"Hazel?"

"Remy. Başlıyor."

REMY

Kiraladığımız ısı hizmetleri yuvasında bizi kontrol eden bayanın patlıcan emojişi şeklinde küpeleri vardı.

Kolumun altına sıkıştırdığım canavara bakarak, "Çok şirin bir oyuncak," dedi. O kadar büyüktü ki bacağının yerde hafifçe sallanmasını engelleyemiyordum.

Ve evet, kesinlikle benim gibi kokuyordu. İki hafta boyunca her gece kaşıkladım.

"Hazel istedi," dedim ciddiyetle.

"Jill, lanet olası bir şakaydı," dedi Hazel öfkeyle, yanakları kızarmış, alnında ince bir ter tabakası oluşmuştu.

"Çok hoş ve sevimli bir şaka Hazel. Yakışıklı da. Senin adına çok sevindim." Jill bana göz kırptı ve sanki ödevimin üzerine altın bir yıldız koymuş gibi hissettim.

Hazel benim aptal ifademe baktı. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Birkaç hafta önce gerekli evrakları imzalamıştık, bu yüzden odamıza girmeden önce dişlerime yarı kalıcı yapıştırıcı sürmem gerekiyordu. En iyi ihtimalle faydacıydı - Hazel'in çekim yuvasının mobilyaları çok daha lükstü - ama kiralık bir yuvadan beklenenin bu olduğunu sanıyordum.

Hazel etrafına bakmıyor bile gibiydi. Katlanmış battaniye ve yastık yığnını kendisine uygun bir şekle sokmak için hiçbir hareket yapmadı.

Daha iyi. Depo dolabını açtı ve eşyalarını yerleştirmeye başladı. Bez bir çantayı arkasına atarken yatağın üzerine bir gümbürtüyle düştü.

"Bunların ulaşabileceğiniz bir yerde olmasını isteyeceksiniz."

Açtım ve sosis gibi bir silikon bana baktı.

Jill boğazını temizledi. "Remy, odanın etrafında birkaç çağrı düğmesi var." Her tarafa dağılmış olan dahili telefonları işaret etti. "Aklı başında olduğun dönemlerde bir şeye ihtiyacın olursa onları kullan. Eğer bir süre senden haber alamazsak ya da normal yiyeceklerine uzun süre dokunmazsak, kontrol edeceğiz. Aksi takdirde, bitene kadar oda sizindir. İyi şanslar."

Hazel'in bavulunu dolaba yerleştirmeye çalıştığı yere doğru yürüdüm. "Hiç sığmıyor lan," diye mırıldandı.

"Hazel." Elinden dikkatlice aldım ve köşeye oturana kadar yuvarladım. Ona arkadan sarıldım, burnumun boynunun ve omzunun kıvrımlarında dinlenmesine izin verdim. Kokusunun gücü beni anında sertleştirdi ve bunu ona karşı hissedebileceğini biliyordum. "Sana bir banyo hazırlayayım."

HAZEL

Burası çok sıcak.

Su şırıltısı. Doğru değildi.

Yumuşaklığa ihtiyacım vardı. Rahat.

Korunmaya.

Üzerimde havlu gezdiren alfayı tersledim. Çok cızırtılı. "Bekle

Hazel, hâlâ-"

Onu yuvanın içine çektim, vücutlarımıza yapışan su çarşaflara sızıyordu.

"...ıslak."

Her şey yanlış hissettiriyor, yanlış

kokuyordu. Onun dışında.

En azından doğru hissedene kadar sevişebilirdik.

"Tanrım, en azından önce geri kalanımızı kurulamama izin ver, oh

kahretsin-"

Sikini aç bir şekilde ağzıma aldım. Kokusunu da içime çekebilmek için onu derinlere çekmek zorundaydım. Bir kez olsun onun ateşi içimdeki erimiş ocağın yanında cüce kalmıştı. Doyamıyordum. Lezzetli prekum ağlayan başını dilliyor, sert shaftını öpüyor ve ağır kesesini hafifçe emiyordum. İçime, her tarafıma boşalmasını istiyordum.

Benim, benim, benim.

Bir sızlanma duyuldu. Becerilmeye ihtiyacı vardı. Bir düğüme ihtiyacım vardı. Ama aynı zamanda bu alfanın aletini emmeye ve tatmaya devam etmeliydim.

İhtiyacım kokumu kızgınlık uyandıran feromonlarla doldurdu, önümdeki alfayı bir kırbaç gibi kamçıladi. *Doyur beni, düğümle beni, doğur beni.*

"Seninle ilgileneceğim, omega."
Tam zamanında.

REMY

Onu becerirken omega'm mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Yalvardığı dildoyu kıcına o kadar iyi sokmuştu ki.

Onu kokumla ve dölleriyle işaretlediğimden emin oldum.

Düğümlendiğimizde onun için mırıldandım.

Ama en önemlisi, benim olduğunu bilmeliydi. "Isır beni, alfa."

Yalvarıyordu. Buna izin veremezdim. Ona istediğini vermek zorundaydım.

Ona istediği *her şeyi* verdim, çünkü o *benimdi*.

Eğildim ve boynunu öptüm. Başka bir öpücük daha eklediğimde inledi, teni artık ısırtıklarımla kaplanmıştı.

Bağ neden kurulmuyordu? Onu hissedemiyordum. Dişler körelmiş, işe yaramaz. "Alfa, lütfen. Seni hissetmem gerek. Isır beni. *Beni sahiplen.*"

Belki de daha sert ısırmalıydım.

Önce onu düğümle.

O zaman tekrar dene.

Yabancı kokular yuvayı istila ederken kükredim. Tıbbi ve steril.

Omega'nızı koruyun! Lanet gaspçıları parçalara ayırın!

Bir kol boynuma dolandı, aynı anda diğer iki kol da dirseklerimden tutup *çekt*i. Beni lanet omega'mdan *çekt*i!

"Nefes al, alfa."

Burnuma ve beynime hançer sapladılar. Burnumun altına soktukları şey, omega ve benim birlikte inşa ettiğimiz tüm tatlılık ve ateşi yakıp yok etti. Hırladım ve beni tutan heriflere karşı direndim.

"Tekrar, alfa. Kızgınlığın bir anlığına yatışana kadar." Şarapnel, beni parçalıyor. *Hayır. Bizi mahvetmelerine izin verme.* "Çok derinde, efendim."

"Olayı tırmandırmadan önce bir kez daha."

Gözlerim sulandı, burun deliklerim yandı. Bana ne koklatıyorlardı böyle? Başımı salladım, sivri kayaların ve kırık camların hissini temizlemeye çalıştım.

"Remy."

O bendim, değil mi?

"Çok kaba davranıyorsun."

Omega'mın ne istediğini biliyorum.

"Onu ısırmaya çalışıp duruyorsun."

Yüzüm yuvanın şiltesine bastırılıyordu ama *bizi* koklamak yerine alabildiğim tek koku sert amonyaktı. Üzerimdeki donuk şekillere göz kırptım. Üniformalı adamlar beni tutuyor ve bana bakıyorlardı.

Tamam. Isı servisindesin.

"Eğer ısrar ederseniz, dişleriniz için size daha kalın bir koruyucu vereceğiz. Devam edersen susturulacaksın. Anladınız mı?"

Onu bağlamaya mı çalışıyordum?

Birbiriyle çelişen duygular göğsümde savaşıırken başım durmaksızın çarpıyordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Anlıyorum."

HAZEL

Lanet alfamı aldılar.

Neden onu benden alıp durdular? Onu
becermek zorundaydım. Elimde tutmalıydım.

Düğümü az önce içimden çıkmıştı ama ona tekrar ihtiyacım vardı. Onu
tekrar kaybedemezdim.

Sertleşmiyordu, neden sertleşmiyordu? "Bir
dakika ver, bebeğim."

Çok yorulmuştu. Silikon bir horoz girişime doğru dürttü.

Hayır. Ona ihtiyacım vardı.

Yeterli değil.

Asla yeterli olmadı.

Adrian'a da ihtiyacım

vardı. Adrian

neredeydi?

Neden onu hissedemedim?

Boğazımdan bir feryat koptu.

REMY

Dudaklarından çıkan ses beni parçaladı.
Çünkü tek istediğim oydu. Ve
ben yeterli değildim.

Kızgınlığı geçtiğinde artık aynı Hazel ve Remy değildik. "Çok
üzgünüm Hazel."
Onu bağlamak için yaptığım başarısız girişimlerden dolayı boynu
çürüklerle kaplıydı.
Sen lanet olası akılsız, rut beyinli bir alfaydın.
"Senden tek bir şey istedim."
Pişmanlığımdan boğuluyordum. "Biliyorum. Her şeyi berbat ettim."
"Hayır, tüm suçu senin üstlenmene izin veremem," diye iç geçirdi. "Bunu
ben de istiyordum, biliyorum. Sıcak ve rutubet... Oldukça berbat bir durum."
Kendimi bedensiz hissettim, ona bakan kendi sersemlemiş halimi
izliyordum.
"Ama eğer alfanız benim omega'm üzerinde bir tür hak iddia ettiğini
düşünüyorsa..." Gözlerinin altındaki torbalar derinleşiyor gibiydi. "Bu iş bizim
için yürümeyecek."
Göğsümdeki parazit-vızıltı hissi daha da kötüleşti. "Haklısın." Haklıydı.
Haklı değil miydi?
Sikişmek eğlenceliydi ve birbirimizden para kazanmak *harikaydı*.
Ona ateş ortağı olmayı teklif ederek çizgiyi aşmamalıydım.

Tahviller güzel değildi. Onlar bir tuzaktı. Bu bir hataydı.

BEN

Omega'm kızıışmıştı.

Neredeyse diğerk t m bağlanmamış omega'lar  yle olduğu i in *neden* onun baskılayıcı kullandığını varsaydığımı bilmiyordum.

Hazel'in son mesajları retinalarıma kazındı.

HAZEL

Birka  g n benden haber alamayabilirsiniz. Ateşim geliyor.

 z r dilerim, Ben.

Onun peşinden koşmak, ona kur yapmak, *onunla birlikte olmak* yerine, onunla sa ma sapan mesajlaşmaya karar vermiştim!

D nyanın en b y k aptalıydım. "Neyin var senin?"

Başımı kollarımın arasına alıp hemşire odasının tezgahına g m ld ğ m yerden başımı kaldırdım. Aleks, depresif halimi defteriyle silip s p rme işteğiyle savaşıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Kokumla eşleşen omega kızgınlık d neminde," dedim sefilce. "O zaman neden buradasın?" diye sordu.

"      onu *tanımak* istedim. Bir *insan* olarak."

Aleks bana temkinli bir şekilde baktı. "şu anda seninle nasıl konuşacağımı... bilmiyorum," dedi omuz silkerek.

Birlikte katıldığımız ilk acil durum  ağrısından bu yana ge en birka  hafta i inde betayı biraz daha iyi tanımaya başlamıştım. O tutmadı

Sırf ben doktor, o hemşire olduğu için benden uzak duruyordu. Sanırım bunun nedeni, benim de kendisi gibi kendi yağımda kavrulduğumu anlamasıydı. Çok arkadaş mıydık yoksa kendi siperlerimizde yan yana mıydık emin değildim ama ondan hoşlanıyordum.

Telefonumu çıkardım. "Tipik... bir... omega....heat... ne kadar... uzun..." diye yazdım.

"Bunu zaten biliyor olmanız gerekmiyor *mu doktor?*"

Sayfanın yüklenmesini beklerken onu susturdum. Teknik olarak zaten biliyordum ama belki Google'da aratınca beynimdeki bilgiler bir şekilde değişirdi. "5 ila 7 gün arasında bir süre," diye homurdandım. En az dört gün daha beklemem gerekecekti.

"Onunla kim ilgileniyor ki?"

"Bilmiyorum!" Başımı tekrar ellerimin arasına aldım. Birkaç dakika sonra bir pano tarafından garip bir şekilde okşandığımı hissettim.

Aleks benimle sanki bir çocukmuşum gibi yavaşça konuştu. "Omegaların da insan olduğunu biliyorsun. Tıpkı sen ve ben gibi... Onları tanımanın, gelecekteki ısınmalarında onlara yardımcı olmak için oldukça iyi bir yol olduğunu düşünüyorum."

Ona parmaklarımı şıklattım. "Sen. Sen çok zekisin."

Şaşkın görünüyordu. "Sanırım sende bir çeşit alfa beyin çürümesi var, Ben. Söylediğim hiçbir şey çığır açıcı değil."

Bundan korkuyordum.

Kendimi savunmam gerekirse, Aleks'i dinledim.

Juno'ya Hazel'in ateşinin genellikle ne kadar sürdüğünü soran bir mesaj dışında (ve cevap olarak yabanıl bir "Buna cevap vermiyorum" aldım), Hazel'e mesaj atmadım ve hastaneye bilerek daha fazla saat ayırarak işe odaklanmaya devam ettim. Yasal olarak kabul edilebilir olanın tam eşiğindeydim. Çalış, eve git, uyu, işe geri dön. Alfa'm sinirlendiğinde spor salonuna git. Dur, tekrarla. Kısmen dikkatimi dağıtmak için, kısmen de planladığım şeye hazırlık olarak iki haftalık kotamı doldurmak için.

Çünkü o dört gün bittikten sonra Aleks'i dinlemeyi bıraktım. Alfa içgüdülerimi inkar etmeyi bıraktım ve tam takipçi moduna geçtim.

Eğer evren benim bir alfa olmama karar verdiyse, o zaman lanet olası bir alfa olacaktım.

Beş gün önce Hazel'e gönderdiğim panik dolu mesajlardan beri ondan haber alamamış olmama rağmen spor salonumuza gittim. Her bir makineyi kullanabilmek ve onun kokusunun izlerini alıp alamayacağımı görmek için rutinimi tamamen göz ardı ettim.

İki gün boyunca hiçbir şey yoktu. Ve lanet olası burun deliklerim bana çok kızgındı. Eve döndüğümde kafamı hazır kahve kavanozuma sokup onlara yaşattığım kokuyu gidermeye çalışıyordum.

İyi tarafından bakarsak, Hazel sonunda mesajlarıma cevap verdi.

HAZEL

Hey Ben. Geçti artık. Bana bakıldı ve ben iyiyim. Sadece yorgunum.

Yavaş ol, tamam mı? Yapabileceğim bir şey var mı?

Hayır, ben iyiyim. Yine de teşekkürler.

"Ben iyiyim "in ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu, onu bulana kadar özenli spor salonu koklama rutinime devam etmem gerektiği anlamına geliyordu çünkü o iyi değildi.

Bir gün sonra tatlı, taze hindistan cevizini kürek makinesinin kollarından aldım ve alfam neredeyse beni görünmez bir aya ulutacaktı. Ona *her yerde* güvenlik kameraları olduğunu ve gerçekten çılgınca bir davranış yüzünden üyeliğimin sonlandırılmayacağını hatırlatmak zorunda kaldım.

Sabah erken saatlerde gittiğini anlamıştım. Temizlikçilerin kullandığı limon kokulu dezenfektan, onu çıkarmaya çalıştıkları yerin üzerinde her zaman bulanık bir şekilde dururdu. Alfa'm, Hazel'in canlı misket limonu yerine bu üretilmiş, kimyasal narenciyeden son derece rahatsız oldu. Sabah 6'da gittim ve temizlikçilerin çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Ertesi gün sabah 5'te denedim ve orada olmadığına kendimi ikinci kez tahmin ettim.

Ertesi gün, sabahın dördünde kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve aşağıya indim. *Kesinlikle olmaz.* Ama başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Onu pencereden gördüğümde kendimi tuğla duvara yaslamak zorunda kaldım. Onu şahsen görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, hiçbir boktan floresan ışığı onun ne kadar güzel olduğunu azaltamazdı.

Döndü ve boynundaki benek benek sararmış *diş şeklindeki* morlukları gördüm.

Her şeyi.

Gitti.

Kırmızı.

Çılgılık atan sirenler, yanıp sönen ışıklar ve kafatasımın içinde tam bir kargaşa vardı. Kendi isteğimle hareket ediyordum. Kapıyı itip açarken testosteron ve adrenalin pompalanıyordu.

"Ben!"

Küçük bir nefes ve onun baş döndürücü, rüya gibi kokusundan bir toz bombası.

"Bunu sana kim yaptı?" Hırladım. Ona dokunmalıydım, gerçek olduğundan, *burada* olduğundan emin olmalıydım. Onu kendime doğru çekmeden önce parmaklarım boğazının yumuşak, yaralı etini okşadı.

Onu asla bırakmayacaktım. "Ben iyiyim, Ben. Her şey yolunda. Ben iyiyim." *Bununla ilgili hiçbir şey iyi değildi.*

Küçük bir el başımın arkasına doğru kaydı ve parmakları saçlarıma dolandı.

"Ben ve... kızgınlığım boyunca bana yardım eden alfa," diye iç geçirdi.

"Çok yoğundu, ikimiz de bağlanma dürtüsüyle savaşıyorduk."

Çok mu geç kalmıştım? Beni yatıştırmak için çizdiği nazik daireler çok geç kalmışım gibi hissettirmiyordu.

"Artık sağlıklı düşünebildiğine göre onu bağlamak istiyor musun?" Kısık sesle sordum.

Şansım bile olmadan seni kaybediyor muyum?

"Henüz hiçbirini doğru düzgün düşünemedim bile," diye fısıldadı.

"Bunu çözene kadar benimle konuşmayı kesmek ister misin?"

"Hayır. Asla." Başını salladı ve gözlerini kaçırdı. Onun bu kararlılığı içimde bir ateş yaktı. "Ben... küçük sohbetlerimizi seviyorum."

Hâlâ çok yenilmiş görünüyordu. "Sana zarar vermediğinden emin misin?" Boynundan başka bir yere bakamayarak sordum.

Hazel, "Kötü göründüğünü biliyorum ama gerçekten fiziksel bir acı yok," diye beni temin etti. "Ama benim omega'm için sanki... bir ağrı var."

Omega'sının diğer alfaya çekildiğini duymak beni kışkandırmalıydı. Ama yapmadı. Bunun yerine, içgüdülerimden gelen garip bir hisse kapıldım. Sıcaklık, aidiyet ve birliktelik.

Sürünü bul.

Bir an başım döndü.

"Bekle, burada olduğumu nereden biliyordun?" Hazel'in başı aniden geriye gitti.

"Ben, şey, olabilir..."

"Ben," diye sertçe sordu.

"Bu binada yaşıyorum ve buraya katıldığım ilk gün, neredeyse aylar önce kokunu almıştım ama alfamla başa çıkana kadar mesafemi korudum. Ama kızgınlık döneminde olduğunu öğrendiğimde seni bulmak için kendimi durduramadım," diye aceleyle açıkladım.

"Bu binada mı yaşıyorsunuz?"

Benim kelime kusmuğumdan çıkardığı *şeyin bu* olması iyiye işaret olmalıydı.

"Evet."

"Yolun hemen karşısındayım."

Biz buna *kader* demeden önce daha kaç yıldızımızın aynı hizaya geleceğinden emin değildim.

Ona iyice baktım, bir tutam saçını kulağının arkasına doğru kıvırdım. Geri kalanı sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, küçük tutamlar saç çizgisinin etrafından kaçıyordu. Yüzü çıplaktı, pembe kızarmıştı ve cildinde ince bir ter tabakası kurumuştu.

"Bir süredir buradasın." Endişeli bir şekilde söyledim. "Neden bu kadar erken geldin?"

Omuzları çökmeden önce Hazel'ın gözlerinde yakalanmış bir bakış vardı. "Ben... pek iyi uyuyamıyorum, Ben," diye itiraf etti.

"Çok iyi tanımlayın," diye sordum, sesimdeki tehlikeli t o n u uzak tutmaya çalışarak ve ancak zar zor başarak.

"Her gün sabah 2:30 ile 4 arasında uyanıyorum ve bir daha uyuyamıyorum."

Beynim uykusuzluk ve uyku bozukluklarının uzun vadedeki kümülatif etkilerini hemen gözden geçirmeye başlayınca tüylerim diken diken oldu. *Artan depresyon riski, yüksek tansiyon, kalp hastalığı, hafıza kaybı ve-*

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırdı ama ben bir şekilde biliyordum.

Yıllar. Lanet yıllar.

"Evden çalışıyorum, bu sayede öğleden s o n r a l a r ı kestirebiliyor ve eğer teselli olacaksa uykumu alabiliyorum."

Yeterince iyi değil.

"Hazel." Çaresizdim. "Benimkine geri dön. İzin ver, izin ver-"

Sana sarılacağım ve asla bırakmayacağım.

"-Bak bakalım sana yardım edebilir miyim?"

Yüzümü ararken nefesimi tuttum. Ne aradığımı bilmiyordum ama bulacağımı umduğumdan emindim.

HAZEL

Isı sonrası savaşacak gücüm yoktu. Farklı koşullar altında, kollarını bana ilk doladığında onu geri itebilirdim. Bana sarıldığında ayağımı biraz daha *yere* vurabilirdim.

Ama NOC'den eve döndüğümde 101 Riverside'ın önündeki kaldırıma sprey boyayla Alpha Brotherhood "A" harfi çizilmişti ve gelen kutum benden ilgi bekleyen boktan DM'lerle doluydu. Savunmasız durumumda, her biri bir akbabanın vahşı gagalaması gibi hissettirdi. Yavaşça etimi temizliyordu.

Omega'm Remy'nin neden bizimle birlikte olmadığını, bizimle ilgilenmeye devam ettiğini anlamıyordu. Isırma girişimlerinin söz verdiği gibi *bizi bağladı*.

Sonra bu sabah kabuslarım korkunçtu. Sıcaktan sonra hep daha kötü olurlardı. İnanılmaz derecede canlıydılar -görüntüler, sesler, kokular, beni o korkunç güne geri götürüyorlardı-

Bunu düşünmek bile istemiyordum. Uyurken yaşadığım yeterince kötüydü, uyanırken de yaşamama gerek yoktu.

İtiraz etmedim çünkü gerçek şu ki benimle ilgilenilmesini istiyordum.

Ben buradaydım. Benim için endişeleniyordu. Kızgınlığımı başka bir alfabayla atlattığım için en ufak bir üzüntü duymuyordu.

Hâlâ gerçek olduğundan emin değildim. "Tamam."

Ben bundan ürkmüş görünüyordum. "Tamam mı?"

diye tekrarlardı. Koluna bir fiske vurdum. "Bir daha söyletme bana."

Beni kaldıracakmış gibi bir hareket yaptı.

"Ben, sadece... normal, lütfen!" Avucumu şaşırtıcı derecede sağlam ve sert olan göğsüne bastırdım.

"Üzgünüm, beynim ve içgüdülerim beni bir şekilde iki farklı yöne çekiyor gibi hissediyorum. Sadece... bir saniye sana sarılmama izin ver." Beni kocaman bir kucakla sardı.

"İçindeki deli olmayan kurdu besle lütfen," dedim kuru bir sesle, omzunu okşayarak. Ama onu sıkıca kendime doğru çektim ve balkondaki o geceden beri ilk kez yeni alfa kokusunun tüm şiddetini hissettim. *Sıvı bitter çikolata göğsümden aşağı süzülüyor, göğüslerimin kıvrımlarından kayıyordu. Meme ucum sıcak bir ağza emilmeden önce kısık bir inilti duydum, dili beni tatmak için dışarı fırlamıştı.*

"Hazel, seni buradan çıkaracağım. Hemen şimdi."

Eli benim elimdeydi ve şaşkınlık içinde beni salondan çıkarmasına izin verdim.

Temiz hava beynimdeki sisi temizledi ve tekrar düşünebildim.

"Kahretsin, kokun sanki azgınlık veren bir uyarıcı gibi." "Evet, hislerimiz karşılıklı, tatlım."

Asansör yolculuğu boğucuydu.

"Seni buraya bunun için getirmedim Hazel."

Siyah gözleri ve destekli kollarındaki kasların gerginliği aksini söylüyordu. Bir eliyle sırtımın altından tutarak beni koridorda yönlendirdi ve başını sallayarak hangi kapının ona ait olduğunu gösterdi.

"Beni buraya neden getirdin o zaman?" Dönüp ön kapısına yaslanarak sordum. Ben yaklaştı, vücudu beni içine hapsetti.

"Uyumak için."

Sonra kapının tokmağını çevirdi ve sadece belime doladığı kolu dairesinin içinde kırımın üstüne düşmemi engelledi.

Yatak odasını bulmaya niyetli bir şekilde evinin içinde yürüdüm. Sade bir yerdi, üzerinde Juno'dan geldiğine emin olduğum fiyonklu bir bitki dışında gerçek bir kişiliği yoktu. Ben hemen yanımdaydı, ne zaman yanlış yöne gitsem dönüp beni yönlendiriyordu.

"Kendimi bu kadar gergin hissederken uyuduğumu düşünüyorsan-"

Düz git, sonra sola. Çamaşırhaneye doğru. Kalçalarındaki eller beni başka bir koridora yönlendirdi.

"Seni sakinleştireceğim ve uyuyacaksın."

Yatak odasının kapısı açıldı ve yatakta yapılacaklar listemdeki son şey uyumak oldu.

"Denemeni görmek isterim."

Bornoz olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin içinde kayboldu.

"Kıyafetlerini çıkar."

"Sonunda."

Yüzüme bir tişört geldi. Temiz çamaşır gibi kokuyordu ve çikolata seksine hiç **b e n z e m i y o r d u**.

"Ve bunları giy." Bir çift erkek pijama şortu önüme fırladı. Taytımı aşağı ittim. "Yardım etmeyecek misin?"

"Uzun yıllardır yardım almadan kendi kendine giyindiğini biliyorum Hazel. O yüzden hayır, yardım etmeyeceğim."

Bunun üzerine biraz somurtmaktan kendimi alamadım. "Benden bu kadar."

Ben ellerini gözlerine siper etmiş, neredeyse benimkine benzer bir kıyafetle dışarı çıktı. Ama onun tişörtünü geniş omuzları dolduruyordu. Kalçaları da yeterince ortaya çıkmıştı ki, sapıklık yapmamak için özenle spor salonuna gittiğini açıkça görebiliyordum.

"Ciddi misin? Yalan söylediğimi mi sandın?" Kollarımı kavuşturdum.

Göz atabilmek için parmaklarını hafifçe ayırdı, ancak tatmin olduğunda elini bıraktı. "Yalan söylemiyorsun ama istediğini elde etmek için yalan söylemeye kesinlikle yatkınsın."

"Belki de seni istemiyordumdur," diye burnumu çektim.

"Bu bir yalan." Ben sıırttı. "Şimdi yatağa gir." "Ne?"

"Oturuyorum. Kenarda," diye açıkladı. "Sana masaj yapacağım." "Oh."

Sonra yumuşak RnB çalmak ve dünyamı sallayacağına söz vermek yerine, okyanus seslerini açtı ve parmaklarıyla başımdaki ve boynumdaki gerginliği nazikçe gevşetmeye başladı.

Ben'in elinde bir tür sihirbazlık vardı çünkü birkaç dakika böyle devam ettikten sonra gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Vücudum gevşemiş, bir su birikintisine batmak üzereymiş gibi hissediyordum.

"Yukarı çıkıyoruz."

Yorganı arkaya attı ve beni yatağa yatırdı, parmakları ritmik ve baskılı daireler çizmeye devam ediyordu. Yanımda kayarken vücudu çok sıcaktı.

"İyi geceler, Hazel."

Rüyasız bir uykuya daldım.

Kıçımda bir sik vardı.

İçinde değil. Orada öylece yatıyor, çöreğin içindeki sosisli sandviç gibi.

Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu muhtemelen *uzun* zamandır uyandığımda hissettiğim en tazelenmiş halimdi.

Bunun nedeni büyük olasılıkla hemen yemek istediğim nane çikolatası kokulu bir alfa ile kaplanmış olmamdı. Popomu ona doğru oynattım ve nefesi hafifçe kesildi, karnımdaki avuç içi istemsizce sarsıldı.

Oh, bu aptalcaydı. Azgın beynimin tekrar kontrolü ele geçirmesine izin veremezdim. *Hiçbir şey* hakkında konuşmamıştık - iş için ne yaptığımı, korunmanın güvenli olup olmadığını. Ama sonra, prezervatifi olsa bile, içime (veya üzerime) değil de latekse girmesi fikri omega tıslamama neden oldu.

Eli yukarı kaydı ve göğsümü avuçladı. "Hazel."

Uyku sersemi sesi tüylerimi diken diken etti.

"Sevişemeyiz," dedim hemen.

Ben burnunu boynumun ve omzumun kıvrımına doğru soktu ve his doğrudan klitorisime gitti. "Tamam, yapmayacağız," dedi, sesi rahatsız olmamış gibi çıkıyordu.

"Ben ciddiylim." Sözlerime biraz daha çelik katmaya çalıştım ama başparmağı meme ucumdan *o kadar* uzaktaydı ki bu beni kesinlikle kızdırıyordu.

"Sikimi içine soktuğumu görüyor musun?"

İnledim. "Öyle söyleme."

"Ne

diyeyim?"

"Biliyorsun."

"Tamam."

Bu *haksızlıktı*, çünkü siki hakkında daha çok konuşmasını istiyordum.

"Peki, neden s e v i ş e m i y o r u z ?" Ben bir süre sonra sordu. Onun sert uzunluğu

yanaklarımın kıvrımında biraz daha derine kaydı.

"OmegaFans yapıyorum ve testlerinizin negatif olduğundan emin olmam gerekiyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Ardından gelen sessizliğe dayanamadım. Yüzüne bakabilmek için sırt üstü döndüm. Elbette bir şok vardı ama kafasının içinde dönen dişlileri de görebiliyordum.

"Juno'nun partisinde yaptığın pembe saç yorumu bununla mı ilgiliydi o zaman?" dedi sonunda.

"Ben," dedim biraz sinirlenerek. Elbette bu konuda bu kadar umursamaz olamazdı. "Seni buna çeken neydi?" diye sordu. "Başlangıçta, yani." Yüzüne baktım, açık ifadesinde hiçbir yargılama izi bulamadı.

"İlk başta dindar aileme biraz *siktir çekmiştim*," diye yavaşça itiraf ettim. "Onları tek kızlarının seks endüstrisine girmesinden daha fazla ne utandırabilirdi ki? Ama bir kez başladıktan sonra... Daha iyi olmak için gerçekten yatırım yaptım. OmegaFans'ta çok fazla *gerçek* omega yok, biliyorsun. Oradakiler de çoğunlukla 'evet alfa' demekle ve kolayca düğüm atabildiklerini göstermekle yetiniyorlardı. Yapabileceğin daha çok şey olduğunu düşünmüştüm! Mesela taytının üzerinden kayganlığını göstermek ve-" Ne kadar uzun süredir konuştuğumu fark ettiğimde duraksadım.

Ben gücenmiş ya da tiksiniş görünmüyordu. "Bunu yapmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" "Evet," dedim kararlılıkla. "Bu işte harikayım." *İnsanlar bu konuda şerefsizlik yapmadığında*, kendi kendime uyarıda bulundum. "Başka insanlarla çalışıyor musun?"

Yanaklarım kendime rağmen ısındı. "Sadece bir tane. Kızgınlığım boyunca bana yardım eden alfa."

"'Alfa' dışında bir adı var mı?" Ben sordu. "Remy...ama onun TekA'sı Ryder Hard."

"Tabii ki öyle. Seninki ne?" "Sierra Echo."

"Kulağa oldukça uysal geliyor."

"XXX ile takip ettiğimde değil."

"Anlamıyorum."

"Bu fonetik alfabe ve heceliyor... biliyor musun, boş ver, konuyla ilgisi yok." Elimi salladım, bu konuşmanın raydan çıktığını hissediyordum. Keşke Ben'in ne düşündüğünü bilseydim ama sanırım gerçekleri bulma görevinin sonuna gelmesine izin vermeliydim.

Ben bir sonraki sorusunu sormadan önce bir an düşündü. "İyi para mı?"

"*Mükemmel* para."

"Ve bunu yaparken kendini güvende hissediyor musun? Hayranların delirmiyor falan mı?" "Eğer yapsalardı bu oldukça korkunç olurdu. Ama ben göstermiyorum

Bu yüzden gerçek hayatta kim olduğumu bilmiyorlar," diye açıkladım. "Yine de kaygan külotlarımı satıyorum," diye ekledim küçük bir sesle.

Ben yastığına geri yattı ve aniden paniğe kapıldım. Bunun onun için bir anlaşma bozucu olduğu ve benim bir seçim yapmak zorunda kalacağım paniği. Seçim yapmak kızgınlığa yol açacaktı ve bu da

"Beklediğim gibi olduğunu söyleyemem. Ama belli ki yaptığın işe tutkuyla bağlısın ve seni bundan asla alıkoymak istemem. Belki de benim kokum olduğun için böyle hissetmek benim için daha kolay-" dedi ve bana doğru mahcup bir bakış atarak sözünü aniden kesti. "Yani... alfamın vajinanın sadece onun bakması için olduğunu söyleyerek bana bağıracağını sanıyordum ama öyle değil."

"Henüz görmediği ve görmek istediği için biraz çılgılık atmadığından emin misin?" Alay ettim.

Ben dirseklerinin üzerine oturdu. "Teklif mi ediyorsun?"

Onu tekrar aşağı ittim. "An bitti, şampiyon."

Bunu bir meydan okuma olarak kabul etti ve etrafım sarılana kadar yavaşça üzerimde hareket etti. Bir kalçası bacaklarımın arasından kayarak onları hafifçe ayırdı. "Öyle mi?" diye sordu yumuşakça, nefesim boğazımda düğümlenirken bile.

"Hâlâ temize çıktığını bilmem gerekiyor." Birdenbire konuşmak neden bu kadar zor gelmişti?

"Biliyorum," dedi burnunun ucunu benimkine sürtünerek. "Unutmadım." Kokusuyla beni işaretledi, yanağı ve boynu tenimde kayıyordu. Tüylerim diken diken oldu, vücudum onun için ağrırken saçlarım diken diken oldu. "Bunu hemen halledeceğim."

"Evet. Bunu sen yap."

"Sonra ne olacak?"

"Ne demek sonra ne olacak?"

"Sonuçlar negatif çıkınca ne olacak? Çıkacak bu arada. Üç yıl önceki eski sevgilimden beri korunmadan kimseyle birlikte olmadım ve o zamandan beri hep dikkatli oldum."

Omega'm bu alfanın başka kadınları becerdiği düşüncesiyle öfkелendi. Gömleğinin yakasını tuttum ve hırladım, "O zaman beni çiğ çiğ sikecek ve amımı döllerinle dolduracaksın."

Yüzünü kendime doğru *çektim*, dudaklarımız birbirine çarptı. Kokum kesinlikle patladı, nane zenginliğini yaz sıcağı ve güneşin ıslattığı vücutların fantezileriyle bastırdı. Hiç vakit kaybetmedi, dili ağzımı keşfederken bir eliyle çenemi kavradı. Ne zaman birbirimizden ayrılırsak, birimiz geri dönüyor ve tekrar tekrar birbirimizi buluyorduk.

"Tamam, o zaman sikişmek yok," diye nefes nefese kaldı.
"Sikişmek yok," diye tekrarladım.

Eli karnım boyunca kayarak ödünç aldığım gömleğimi yukarı kaldırdı. "Bu sevişmek değil," diye gerekçelendirdi Ben.

"Hayır, değil," diye kabul ettim. Vücudumu ortaya çıkarırken küfretti, meme uçları sıkışmış ve onun için ağrıyordu. Ağzı ve elleri bir anda üzerimdeydi, göğsümün yumuşak kabarıklığına masaj yaparken kararmış ucu ağzına aldı.

"Tanrım, *bunu* her yaptığımda..." Ben dilini etrafında döndürdü ve hafifçe ısırdı, kalçalarımın istemsizce ona doğru bükülmesini sağladı. "Tatlı, kaygan parfümünden bir parça alıyorum. Düşünemiyorum bile, tek istediğim senden daha fazlasını almak."

İki parmağım bel kemerime takıldı ve saniyeler sonra çırılçıplaktım, beni ne kadar ıslattığını gizleyemiyordum.

"Bu hâlâ sikişmek değil," diye onayladı sert, giyinik bedenini bana doğru sarkıtırken. Kalçalarının yuvarlanması bacaklarımı açtı, sıkışmış şişkinliği kaygan göbeğime bastırdı.

"Kesinlikle hayır."

Değildi. Sadece beni tamamen delirtmek için tasarlanmış bir kopyasıydı.

Ben'in parmakları benimkilere dolandı ve ellerimin arkasını yatağa bastırdı. Bana sürtünmeye başladı, şortunun kumaşı anında uyarılmamla ıslandı. Aleti klitorisimin üzerinde kayıyordu ama kendimi o kadar *boş* hissediyordum ki içimden bir sızlanma yükseldi.

"Bacaklarını etrafıma dola," dedi kabaca. Ellerimden birini serbest bıraktı ve ben de itaat ederek saçının kısa tellerini yumrukladım. Çok yakındık ama ihtiyacımız olan şeyden çok uzaktık.

İki parmağını içime soktuğunu hissettiğimde, "*Siktir*, Ben," diye haykırdım. Üçüncüsü de ona katılınca dudaklarımdan sert bir hıçkırık döküldü. Onun üzerimdeki ağırlığı beni çok tahrik ediyordu. Onun dokunuşu, kokusu, öpücüklerinin tadı - hala kumaş katmanları tarafından lanetle hapsedilen o horoz ve düğüm hariç her şey tarafından kuşatılmıştım.

"Parmaklarımı sıkıldığını ve yatağımı kayganlığıyla ıslattığını hissetmek istiyorum." Gözlerinde vahşi ve çılgın bir parıltı vardı. Parmakları hızlandı, kıvrıldı ve görüşümü kıvılcımlarla dolduran içimdeki tatlı noktaya doğru bastırdı. "Her gece boşalırken *ne kadar güzel olduğunu* düşünerek uyumama izin ver."

Anında çözüldüm. Berbat bir haldeydim. Nefes nefese, hıçkırı hıçkırı. Kafa derisindeki tüm sinir uçlarını çekiyordu. Kalçalarım ona çarpıyor, kaygan amım parmaklarını yutuyordu.

Yine de yeterli değildi. Omega'm beni pençeledi, bu alfanın sikinden, düğümünden *ve dölünden* mahrum bırakıldığım için çok kızgındı. Doymak bilmeyen ihtiyaç dişlerimi ve kemiklerimi toza çevirdi.

"Üzerime boşalmalısın," diye boğuldum. Ellerim şortunu kavradı, aşağı doğru çekti ve sikini serbest bıraktı.

"Hazel, *lanet* olsun, şu anda kendimi zor tutuyorum," diye hırladı Ben.

Onu umutsuzca okşamaya başladım. "Sana ihtiyacım var. Beni örtmene ve işaretlemene ihtiyacım var." Ne söylediğimi bile tam olarak anlamamıştım, sadece bana istediğimi verene kadar ellerimdeki bu mükemmel, sert horozu çalıştırmaya devam etmem gerekiyordu.

"Kahretsin. *Kahretsin*."

"Bana dölünü ver, *alfa*."

Karnıma inen ilk sıcak fişkırması, içimde mutlak bir endorfin isyanına yol açtı. *Evet. Daha fazla*. O inerken sikini ve düğümünü sağmaya devam ettim, yukarı doğru sendeledi, böylece göğüslerime de boşaltabildi. Başını tenime bastırdım, vücudumda gezdirdim ve arkamda bir döl izi bıraktım.

Bu hissi bir şekilde içime dövme olarak kazıyabilseydim, gerçekten de mutlu bir omega olurdum.

Ben yatağa yığıldı, yarısı üzerimdeydi. "Tamam, şimdi anladım," diye mırıldandı ve boynuma bir öpücük kondurdu.

"Neyi?" Elini karnıma koyarak kokusunu tenime daha fazla sürmesi için ona rehberlik ettim ve ürperdi.

"Tüm bu alfa ve omega olayı şimdi. Anladım." Yanağı içgüdüsel olarak benimkine sürtündü.

O yatak odasında tam bir kargaşa vardı - feromonlar, ter ve karışan kokularımız. Hiçbiri mantıklı değildi. Narenciye, çiçek ve güneş ışığının karanlık bir çöküş ve ısıracı bir keskinlikle karışmaması gerekiyordu.

Ama *bizim* için doğru olduğunu hissettim.

"Test yaptırın. Ve ne kadar iyi olabileceğini öğrenelim."

Sol beynim *bunun tehlikeli bir kaygan zemin olduğu* konusunda beni uyardı.

Orgazm sarhoşu hormonlarım bu cılız sesi hemen bastırdı. *Bu sadece seks*.

"Bunun mümkün olduğunca hızlı olacağına söz veriyorum," dedi Ben nefes nefese. Saçlarımı alnımdan geriye doğru düzeltti ve kokusuyla beni *tekrar* işaretledi. Tanrım, alfası çok bölgeciydi. "Ama senden de bir şey istiyorum."

"O da ne?"

"Sen. Burada. Her gece yatağında. Uyumana yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapmama izin ver."

Gözlerindeki uyarılma hissi kaybolmuş, yerini yakıcı bir kararlılık almıştı. Bu konuda taviz vermeyeceğini biliyordum.

"Hepsi bu kadar değil mi? Bana kur yapmaya falan çalışmıyorsun, değil mi?" İtiraz ettim.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır. Kur yapmak yok." "O zaman anlaşalım."

ALEKS

Bu alfayı sevdiğimi sanmıştım ama belki de yanılmışımdır.

"Yüzün neden böyle?" Meyve salatama bir çatal batırırken ona huysuzca sordum. Öncelikle kavun vardı ve Ben'in yüzünde inanılmaz derecede rahatsız edici bir ay gözlü sırtış vardı.

Molamın zaten kötü gitmesinin iki nedeni vardı.

"Koku eşleşmemle ilgili işler nihayet ilerliyor." Tupperware'ini gerçek bir gösterişle açtı.

Ona titrek bir bakış attım. "Daha fazla detay istemiyorum."

"Ciddi misin?"

Hayal kırıklığı yaratan bir portakal kavunu daha bıçakladım.

Ben alınmamış görünüyordu, mutluluğu benim yağmur bulutlarıma karşı bağışıklık kazanmıştı. "Neden kışında arılar var?"

"Resmi teşhisiniz bu mu doktor?" Açıkça sordum.

"Elbette öyle. Bana neler olduğunu anlatmanı tavsiye ederim."

Nereden başlamam gerekiyordu?

Geçen gün büyükannemin bana babamın adıyla seslenmesiyle başlayayım mı? Ton balığı konservesini çay kaşığıyla açamayacağını anlatmaya çalıştığımda orantısız bir şekilde sinirlenmişti.

"Senin yaşadığından daha uzun süredir yemek yapıyorum, Ivan. Bana ne yapacağımı söyleme," diye azarladı beni.

Randevulara gitmesi için onu zorlamak ve testlere götürmek zorunda kaldım. Tüm bu süre boyunca benimle mücadele etti ve ilişkimizin bu şekilde gerilmesinden nefret ettim.

Doktorları zaten bildiğim bir şeyi doğruladı.

Onu bir bakım tesisine taşımamdaki son kırılma noktasının, bir gün eve döndüğümde büyükannemi kendi çöplüğünde otururken bulmam olduğunu nasıl anlatabilirim ki, çünkü lanet olası babam ona yardım etmenin kendisine yakışmayacağını düşünüyordu?

Evim olarak adlandırmak zorunda kaldığım o korkunç duvarlara bağlı her duygu utançla doluydu.

Onu hayal kırıklığına uğrattığım için utanıyorum.

Başkalarının bakımına ihtiyaç duyarak onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığım için utanıyorum.

Onu.

"Büyükanmem pek iyi değil," dedim çatalımın dişlerini batırarak bir karpuzun içine tekrar tekrar.

Ben'in kaşığı ağzına doğru giderken yarı yolda durdu. Kaşığı geri bıraktı ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Sanırım çoktan kontrol etmişsinizdir ama sormam gerek - St Elizabeth'in yardımcı olabileceği bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Zaten sahip olduklarından daha fazla değil. DCHP'den Dr. Lewis'le görüşüyor."

Kaşları havaya kalktı. "Demans. Lanet olsun." "Evet."

"Frank harika biri. O emin ellerde." Ben başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Sen iyi misin?"

Karpuzum artık lapa gibiydi ve bir üzümü parçalamaya başladım. "Yarın bir bakım merkezine taşınmasına yardım edeceğim."

"Hangisi?"

"Willowbrook."

"Sormamın sakıncası yoksa büyükannenizin adı nedir?"

"Yelena Sokolova."

Ben defterini çevirerek açtı ve hızlıca bir şeyler not etti. İki kez baktı ve kalemin ucuyla sayfaya dokundu. "Seninki gibi Sokolov değil mi?"

Başımı salladım. "Rus soyadları cinsiyetlidir."

"Anladım. Geçişini olabildiğince kolaylaştırmaya yardımcı olabilecek bir şey olup olmadığına bakacağım," dedi, sanki onun da bu işin bir parçası olduğu belliymiş gibi. Defterini kesin bir şaplakla kapattı. "Şimdi, artık bunu düşünmek zorunda kalmamak için dikkatini dağıtacak bir şey ister misin?"

Neredeyse iki kez bakacaktım. "Ne tür bir dikkat dağıtma?" "Dedikoducu, çöplük ateşi gibi bir oyalama."

Ben bir aziz değildim. "Evet."

Ben arkamdan kalabalık kafeteryaya baktı. "Patty!" diye seslendi, kolunu havada sallayarak. Arkama baktığımda sorumlu hemşirenin ve danışmanlarımdan birinin vals yaparak yanıma geldiğini gördüm.

"Merhaba tatlılarım," diye şefkatle seslendi Patty bize. Muhtemelen tüyler ürpertici bir bölgeye doğru ilerlemekten bir vardiya uzaktaydı.

"Patty, Aleks'e *hm-mmm*'in geldiğini ve 302 numaralı odada *hm-mmm* ile *hm-mmm*'i bulduğunu söyle. Oh ve nasıl olduklarından bahsetmeyi unutma-" Ben kesinlikle uygunsuz bir şey olan bir tür karmaşık maskaralık yaptı.

Patty aceleyle sandalyeyi çekip oturduğunda sandalye korkunç bir gıcırtı çıkardı. "Tatlım, sana bir *sürprizim* var."

Ben'e minnettar bir bakış attım, o da bana anlayışlı bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Büyükannemi Willowbrook'un bekleme odasına oturttum ve resepsiyona çıktım.

"Bugün Yelena Sokolova'nın kabulü için buradayım," dedim resepsiyon görevlisine.

Elime bir pano dolusu form tutuşturuldu ve her şeyi doldurmak için oturdum.

Neler olduğu konusunda kafası biraz karıştı, bu da beni daha da kötü hissettirdi.

"Bu başka bir tarama mı? Dün zaten bir tane çektirdim." O yapmadı.

"Hayır, babulya," dedim ona nazikçe. "Bundan sonra burada yaşayacaksın."

"Ah." Ellerini birbirinin üzerinde kavuşturdu ve gözleri daldı. Tam olarak anladığından emin değildim. "Yeşil çok güzel," dedi, her yerdeki Willowbrook markasına bakarak.

"Evet, çok sakinleştirici," dedim, yazmaya devam ederken yarı dinleyerek. "Ama mavi daha iyi olurdu," diye burnunu çekti.

Kendime rağmen hafifçe kıkırdadım.

"Yelena!" diye seslendi tanıdık bir ses.

Büyükannemin yüzü güldü. "Dr. Lewis!" Ayağa kalkmaya çalıştı ve Dr. Lewis hemen koşarak onu durdurdu ve yanımızdaki boş koltuğa oturdu. Yıllar boyunca pek çok doktora ve uzmana göründük ama Dr. Lewis açık ara en sevdiğiydi.

Bir de bıyığı vardı. Porno bıyık seviyesindeki ahlaksızlığın sınırındaydı. Büyükannemin onu sevmesine şaşmamalı.

"Yerleşmenize yardımcı olmak için zamanında gelebildiğime çok sevindim," dedi Dr. Lewis ve bıyığı bize.

"Alyosha. Bak kim gelmiş!" Büyükannemin böyle gülümsediğini görmemiştim... belki de hiç.

Bu Ben'in işi olmalı. Düşünceli piç.

Büyükannem evi gezdirip odasını gösterdiklerinde çok daha akli başındaydı. Tanıdığım ve sevdiğim fırsatçı kadın gibi Dr. Lewis'in koluna biraz fazla yaslanmıştı.

Birden Hazel hakkında ne düşüneceğini merak ettim.

Özür dileyip başka bir hastaya dönmesi gerektiğini söylediğinde Dr. Lewis'e bolca teşekkür ettim. Yaptığı şey paha biçilemezdi.

Gitme zamanımın geldiğini anladığımda içimdeki ağırlık geri döndü.

Bunu yapamazdım. Ama kalamazdım da.

Ben de orada, odasındaki sandalyede oturmuş kapıya bakıyordum.

"Sorun yok, Alyosha."

Ona döndüm, şaşırmıştım.

"Bu en iyisi," dedi bana kararlı bir şekilde.

Kahretsin, beni ağlatacaktı. "Babulya, ben-"

"Ziyaret edecek misin?" diye sordu.

"Benden o kadar sık bıkacaksın ki," diye boğuldum.

Yanağımı okşadı. "Güzel. Benim için çok çalış ve derslerine iyi çalış, tamam mı?" Elini tuttum ve bırakmadım. "Çalışacağım," diye söz verdim.

Büyükannem olmadan tüm ev savaş alanına dönmüştü. Babam ve ben, bir odadan diğerine sürükleniyorduk. Deniyorduk, izliyorduk, henüz katılmamıştık.

Sadece ilk saldırgan dalganın ne kadar çabuk geleceğini fark etmemiştim. Hem de akşam yemeğinde.

"Babuşkan gittiğine göre, ne zaman taşınıyorsun?" Ona bakakaldım. "Pardon?"

"Artık sana burada ihtiyacım yok ki," diye alay etti.

Çatalımı biraz fazla güç kullanarak yere bıraktım. "İnanılmazsın," dedim kısık bir sesle.

"25 yaşındasın, Aleksey. Evde yaşamak için çok yaşlısın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Ben kira ödüyorum. Sanki senin hayırseverliğin sayesinde buradaymışım gibi konuşma."

Bana kendini beğenmiş bir sırıtışla baktı. "İpoteğin üzerinde kimin adı var evlat?"

Kanım damarlarımda kaynadı. "Demek bu kadar, ha? Yıllarca büyükanneme baktım çünkü sen kendi *annene* nasıl bakacağını öğrenmeye zahmet etmedin. Şimdi kendi başıma yapamayacağım kadar hastalandığında beni kapı dışarı mı ediyorsun?"

"Bana teşekkür etmelisin Aleksey," dedi umursamazca. "Belki şimdi nihayet bir anne gibi davranabilirsin-"

Bir an için bayılmışım.

Bir an masada oturmuş yemek yiyordum.

Bir sonraki adımda, yüzüne koca bir bardak bira fırlattıktan sonra biradan sırlıklam olmuş babam tarafından yere yatırılıyordum.

"Sadece bunun için," diye havladı, kolumu arkamdan bükte ve dizini omurgama sapladı. Acı içimde şimşek gibi çakarken küfrettim. "*Hemen şimdi defolup* gidebilirsin."

Evet, çok aptalcaydı. Ama aynı zamanda bitmişti.

Beni koridor boyunca sürüklemeye çalışıyordu ki ben kolumu onun elinden kurtardım. Çabalarım yüzünden yüzüm duvara çarptı.

"Sidikli beta bir alfayı alt edebileceğini sanıyor, değil mi?" Nefesinin pis kokusu öğürmeye neden oluyordu.

Ona haber vermeliyim.

"Sen. Lanet olası. Reek," diye ısırdım lekeli, kirli beyaz boyaya karşı.

Yumruğundan kaçınmak için tam zamanında çenemi eğmeyi başardım.
Darbe kafamdan sıyrıldı ve kafatasım yerine alçıyı parçaladı.

Sadece kokmakla kalmıyordu, aynı zamanda kesinlikle deliydi.

Kendini koruma, Aleks.

"Sikerim böyle işi. Ben yokum," diye teslim oldum.

Beynimi sağlam tutmak daha önemliydi.

Beni itip kakarken kudurmuş gibi tükürmesini ve küfretmesini engelleyerek tökezleyerek uzaklaştım. Öz babam beni tek bir kapı çarpmasıyla evsiz bırakırken arkama bile bakmadım.

Şimdi ne olacak?

REMY

Tırnaklarımı kemirirken bacağımla huzursuzca sallanıyordum.

Bu barda nasıl bu kadar çok insan vardı? Tanrı aşkına, saat sabahın 6'sı bile değildi. Salı sabahı. İnsanların Premier Lig için deli olduğunu biliyordum ama dünyanın öbür ucundaki bu lanet saatte uyanacak kadar değil.

Gözlerini herkesle birlikte dev ekrana dikmiş olan Gray'e yan gözle bir bakış attım. Maç henüz başlamamıştı bile. En azından birimiz mutluydu. Spor izlemekten keyif alırdım ama Gray bunu başka bir seviyeye taşımıştı.

"Peki bu oyun önemli mi?"

Bu bana sert bir bakış kazandırdı. "Eğer kazanırsak bu sezon ilk kez ligin zirvesinde olacağız," diye tısladı. "Evet, bu önemli!"

Bunu zaten biliyordum ama küçük kız kardeşimi kızdıramayacaksam buradaki amacım neydi ki?

Bir grup insan yanımdan geçerken sandalyem hafifçe sarsıldı. İçlerinden birinin belli belirsiz bir limon kokusu vardı.

Sikeyim.

Alfa'm şaha kalktı, hırlıyordu ve çok uyanıktı.

Aynı meyve bile değildi! Çevremde bana *onu* hatırlatması gereken hiçbir şey yoktu ama tek düşünebildiğim Hazel'ın altımdaki yumuşak vücudu, uzanmış boynu ve tee-

"Neden bu kadar gerginsin?" Gray bana kurnazca sordu. Ekrandaki saate baktı. "Üç dakikan var, başla."

Kendimi kontrol altına almaya çalışarak elimin parmaklarını büktüm. "Bir OmegaFans yaratıcısıyla ortak çalışmaya başladım," dedim kısaca.

"İlginç."

"Yaklaşan bir ateşi vardı, ben de ona yardım etmeyi teklif ettim."

"Tabii ki. Devam edin."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. "Onu bağlamaya çalıştım." "*Bu* da ne, Remy!"

"Ow." Başımın arkasını, bana vurduğu yeri ovuşturdum. "Almadı!" Ona aceleyle güvence verdim. "Diş kapaklarım vardı ama alfam şu anda çok öfkeli."

Gray içini çekti ve kollarını kavuşturdu. "Sıcak feromonlarının oldukça yoğun olduğunu duymuştum. Muhtemelen onu sisteminden atmak için zamana ihtiyacın var."

Sorunun özü buydu, değil mi? Bunu düşünmek beni hasta ediyordu.

Gözleri irileşti. "Onu sisteminden çıkarmak *istemiyorsun*," diye çıkarımda bulundu. "*Remy*. Ondan *hoşlanıyorsun*."

"Ne! Hayır!"

Tam boğazımı dürttü ve ben boğuldum. "Boynun ne kadar kızarmış baksana!"

Düdük çaldı ve Gray nefesini tutarak ekrana döndü. "Seninle işim bitmedi," dedi.

"Sadece maçını izle," dedim suratımı asarak ve sandalyeme çöktüm.

Neredeyse havada duran Gray'i ailemizin evine bıraktım. Eve dönerken yol boyunca galibiyetten hiç bahsetmemişti ve neyse ki önceden yaptığımız konuşmayı unutmuş görünüyordu.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde gözlerindeki parıltının bir kısmı kayboldu.

"Eşyalarım sende kalabilir mi?" Gray uzun kollu üstünün üzerindeki gömleği çekti. "Onunla içeri girersem babam beni azarlar."

Elimi uzattım. "Buraya ver."

Ne zaman benim yanıma taşınmak isteyip istemediğini sorsam gizemli bir tavır takınıyor ve "Kendi yolumu kendim bulurum" diyordu.

Onun eve girişini izlerken midemde bir korku çukuru oluştu. Her ne üzerinde çalışıyorsa, umarım yakında başarırdı. O zaman en azından babamın her gün ezeceği bir kişi daha eksilmiş olurdu.

Annemin gideceğine dair umudumu yitirmiştim.

Eve döndüğümde uyumaya, okumaya, çalışmaya, *herhangi bir şey* yapmaya çalıştım. Berbat durumdaki ailemi düşünmemeye çalıştım.

Varlığının her zerresine geri kanayan tanıdık sürünen *arzuyu* görmezden gelmeye çalışıyorum.

Alfa'm Hazel'dan uzakta olduğu için deliriyordu.

Hazel'la bir sıcaklık geçirmenin içimdeki fizyolojik bir şeyi değiştirip değiştirmediğini bilmiyordum.

Tek bildiğim, onun tadını dilimde hissetmek için can attığımdı. Öpüşlerini, tenini, kayganlığını. Boğazım düğümlendi, başım onunla ilgili anılarla döndü.

Ve lanet dişlerim boynuna batmak için can atıyordu.

Sonunda dayanılmaz hale gelene kadar saatler geçti ve onu arama dürtüsüne teslim oldum.

"Alo?"

"Seni görmeye gelebilir miyim?" Çaresizliğim onun sesini duyduğum ilk anda içimden taşıtı.

"Remy, ne-"

"Lütfen." Telefonumu daha sıkı kavradım.

"Şimdi." "Her şey yolunda mı?" Hazel

endişeyle sordu.

Onun sesini duymak daha da kötüydü. Ona olan çekimimin başka bir sevişmeyle tatmin olmayacağı çok açıktı. Aradaki anlara ihtiyacım vardı. Önce. Sonra. Şefkatli sözler ve gizli gülümsemeler ve *tanrım*, tekrar düğümlendiğimizde kollarımda uykuya dalmasını deneyimlemeye ihtiyacım *var* mıydı?

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Senin ateşinden beri, ben... Ben... Ben... Ben..."

Bunu anlatmaya başlayamam bile.

"Sana biraz daha naneli çikolata getirmem gerekiyor," dedim aniden.

Kulağa delice geliyordu ama kafamda bir şeyler kıpırdadı. *Evet. Ona sevdiği her şeyi getir, başka nelerden hoşlandığını öğren ve onları da getir.*

"Bana çikolata getirmen mi gerekiyor?" Kaşlarını duyabildiğime yemin edebilirim.

saç çizgisine doğru fırlıyor.

Şimdiden hangi süpermarkette durabileceğimi düşünüyordum. "Başka ne istiyorsun? Söyle ve senin olsun."

"Um... Bir şeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

İmkansız, bir şeyler olmalı.

"Ama yine de gelebilirsin," dedi usulca. "Ben de... seni görmek isterim."

Bu tüm hayatımın en güzel günü.

"Şimdi gidiyorum, yakında görüşürüz!"

Fikrini değiştiremeden telefonu kapattım.

Kapısına vardığımda kalbim göğsümü yırtmak üzere olan kaçak bir tren gibiydi. Derimin altındaki kaşıntı çıldırtıcıydı. Neden kaşınıyordu? Isı feromonları mı? Ayrı olmak mı?

Kapı açıldı. Onun tatlı kokusu bana çarptı. Düşüyormuşum gibi hissettim, yer bana doğru hızla yükselirken-

-Zarif beyaz çiçeklerle dolu ağaçların gölgesine sıkıca yerleşti.

Dudakları benimkileri buldu ve rüzgâr fısıldadığımız sözleri silip süpürdü.

Sikeyim.

Sakin ol, Remy.

HAZEL

Remy'nin benim alanımda olması garipti, çalışmak için değil ama sadece... orada olmak için. Belli ki o da bunu hissetmişti, ayakkabılarını ve ceketini çıkarıp koridordaki masamın yanında garip bir şekilde durdu. Parmak ucuyla porselen şanslı kedime beşlik çakmak isterken yanlışlıkla onu devirdiğinde homurdandım.

Onu özlediğimi fark ettim.

Ve kapı açıldığı anda başını kendime doğru çekip koklayarak onu işaretlememek için tüm gücümü kullanmışım.

Kapıyı açtığımda aceleyle elime sıkıştırdığı çikolata poşeti konusunda ne yapacağımdan emin değildim. Kilerimde tetris tarzında ezmeye karar verdim.

"Sana içecek bir şeyler getireyim mi?" Mutfak tezgahımın diğer tarafına doğru ilerlerken ona teklif ettim.

"Evet. Lütfen. Su iyi olur."

Ona doğru bir bardak uzattım.

Tekrar yerine koyarken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

"Buzdolabından soğuk su içtiğim için teyzelerimin beni azarladığını *duyar gibiyim*."

"Aman *Tanrım*, Asyalı olduğumu biliyordum," diye patladım ve Remy güldü. Onu gördüğüm andan beri beni rahatsız eden bir şey vardı - ne olduğunu anlayamadığım bir aşinalık. "Sen yarımısın, değil mi? Yarı ne?"

Çarpık sırtışı benimle alay ediyordu. "Tahmin et."

"Siktir git, bana bunu yapma."

Remy'nin gözleri parladı.

"Malezyalı."

"Ooh." Farkına vararak başımı salladım. "Şimdi sen söyleyince görebiliyorum."

Bir yudum daha aldı ve bunu bir şekilde daha erotik bir şekilde yaptığına *yemin ettim*. Göz teması mıydı? Sonra elinin tersiyle ağzını silmesi mi?

Tanrım, kadın, kendine gel.

"Sadece sorabilirdin, biliyorsun." Bu kadar uzun zamandır öğrenmek istediğim için eğlenmiş görünüyordu.

Yüzümü buruşturarak, "Biliyorum ama *bunu* yapmaman gerekiyor," diye yakındım.

"İçindeki Asyalı teyzeyi yönlendirmelisin, Hazel. Sınırlar mı? Ne sınırı?"

"Yani merhaba demek yerine şişmanladığını mı söyleyeceğim?"

Remy hiç istifini bozmadı, gömleğini yukarı çekip six pack'ini gösterdi. "Yaptım mı? Kontrol etmek ister misin?"

Homurdandım. "Kaldır şunları," dedim ve gömleğini geri çekmeye çalıştım. Denemelerimden kaçtı, karnını alaycı bir şekilde bana doğru oynatırken gülüyordu. Sonunda ellerimin arkasına saklanmak zorunda kaldım ve o da yumuşadı.

"Geri dön Pink," dedi yumuşak bir sesle, derme çatma kalkanlarımı indirirken iri elleri benimkileri örtüyordu.

"Şu anda pek pembe değilim, biliyorsun." Bakışlarımı saçlarımda gezdirdim.

Öfkelendi. "Sana Siyah demeyeceğim Hazel."

Kendimi kaybettim, o kadar saçma buldum ki tekrar komik olmaya başladı. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?" Hırıltılı kahkahalar arasında teklif ettim. "Yemek yerken benim için yeni bir lakap düşünebilirsin, buna ne dersin?"

İyi bir ev sahibi olmak için dolaplarımı karıştırdım ve biraz karışık fındık ve beyaz tavşan şekeri buldum (çikolata paylaşmak için değildi). Ağzına bir badem attığında gözlerinin parladığını görmenin tatmin edici bir yanı vardı. Muhtemelen bir omega'nın alfasını beslemesiyle ilgili bir şey.

Bunu çok fazla düşünmek istemedim.

Remy başka bir ceviz seçti ve avucunun içinde birkaç kez savurdu. "Belki de sen Fındık olmalısın," diye sırtıttı ve daha fazlası için geri dönmeden önce ağzına attı.

"Affedersiniz?"

"Bilirsin, *Fındık* gibi."

"Aman Tanrım. Dünyanın en kısa köprüsünü inşa etmişsiniz. Aferin sana."

"Ve sen de beni deli ediyorsun."

En uzun süre ona baktım. Kafasını çevirmedi, o aptal sırtışını takındı ve tüm atıştırmalıklarımı yedi.

"Bana bir daha öyle derssen ölürsün."

"Not edildi. O zaman çizim tahtasına geri dönelim."

Kremalı bir sütlü şekerin mavi beyaz ambalajını açtım ve çiğnemenin onu bir süreliğine susturacağını umarak ona uzattım. Yerken gözleri parladı.

"Bunları en son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum."

"Dişlerime takılıyorlar ama elimde değil. Küçüklüğümden beri onları yiyorum ve duramıyorum." Pişmanlıkla itiraf ettim.

"Annemin kız kardeşleri Malezya'dan geldiklerinde bize de getirirlerdi." Remy hüznü görünüyor. "Çok sık olmazdı."

Çenemi ellerimin üzerinde dengeledim. "Annen Malay o zaman? Peki ya baban?"

Yüz ifadesi değişti. "Babam buralı. Annem bir omega ve babam ne isterse hemen hemen yapar. Her zaman da öyle oldu." Uzaklara bakarken gergin bir kahkaha attı.

Omega içgüdülerim, içinde bulunduğu karmaşık duyguyu hafifletmek için hemen ayağa kalktı. "Bana ondan bahset," diye basitçe sordum.

"Buraya henüz 19 yaşındayken uluslararası bir öğrenci olarak geldi," diye yavaşça başladı Remy. "Üç ay içinde uyandı ve babamla tanıştı. Koku eşleşmeleri olduğunu iddia ediyorlar, yani tabii ki böyle bağlanmışlar." Parmaklarını yüksek sesle tıkladı ve başını salladı. "İlk sömestrini bile bitiremedi."

Elleri sinirli bir şekilde şeker paketiyle oynadı ve yılanı benzeyen uzun bir parçayı yırttı.

"Zor olmalı. Yabancı bir ülkeye taşınmak, tamamen yeni bir kültürün derinliklerine atılmak," diye sempati duydum. "19 yaşında bir insan olarak kim olduğunu zar zor biliyorsun. Ve sonra birdenbire hayatı alfasına sarıldı."

"Evet, aynen öyle. Ona iyi davranmıyor Hazel. Ya da küçük kız kardeşime. Sırf istediğini elde etmek için havlaması ve Gray'e saygı göstermemesi..." Sesi gerilmişti, yılların birikimini seslendiremiyordu.

Tarih. "Ama bazen anneme kaldığı için kızıyorum. Onu savunduğu için. Ve bu beni *çok kötü* hissettiriyor çünkü onun da bir kurban olduğunu biliyorum."

Remy'nin eli biraz fazla sertçe sarsıldı ve el işini ikiye böldü. Uzandım ve yavaşça elinden aldım. Yeşil gözleri benimkileri tuttu. Bekliyor, adını koyamadığı bir şeyi umuyordu.

Eğilip yanağımı onunkine bastırmak, kokusuyla onu işaretlemek doğru geldi. Dudaklarından yumuşak bir nefes çıktı ve vücudundaki gergin enerjinin gevşediğini hissettim. Kokusunun keskin dumanı azaldı, kükreyen alevler yumuşak bir çıtırtıya dönüştü.

"Ebeveynlerimiz bizi korumak için vardır. Bizi hayal kırıklığına uğrattıklarında ihanete uğramış hissetmek normaldir."

Her şey evime biraz fazla yakındı. Kendi ailemle ilgili düşünceleri hızla kenara, uzağa, arkaya ittim - zihnimin ön planı dışında herhangi bir yere.

"Yapabileceğin çok şey var Remy. Sana ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olacağını bildiğinden emin ol." Ona ciddiyetle baktım. "Gerisi ona kalmış."

Remy titrek bir nefes verdi. "Haklısın."

"Ve kız kardeşin senin onun yanında olduğunu biliyor, değil mi?" "Evet. Yani, umarım öyledir."

Ne kadar önemseydiğini hissedebiliyordum. Elim yanağını hafifçe sıkmak için kalktı. "O biliyor. Bana hiç sevdikleri için savaşmayan biri gibi gelmedin."

Bunu söylememe neyin sebep olduğundan emin değildim.

Çekildiğimde utanmış ve biraz da kafası karışmış görünüyordu. Sanki çözemediği bir sihir numarasına tanık olmuş gibiydi.

Telefonum çaldığında ikimiz de sıçradık. Aleks'in adı ekranımda bembeyaz görünüyordu. Ona bugün büyükannesini Willowbrook'a taşıma işinin nasıl gittiğini bana bildirmesini söylemişim.

"Üzgünüm, buna bakmam gerek," diye özür diledim Remy'den, telefonuma dokunarak. "Hey," diye yumuşakça cevap verdim.

"Hazel."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Sorun nedir?" diye sordum.

Yürüdüğünü, ayakkabılarının kaldırıma sertçe vurduğunu duyabiliyordum. "Beni kovdu, Hazel."

"Baban mı?"

"Büyükanne başka bir yerde bakıldığı için artık bana ihtiyacı olmadığını söyledi."

Ne sikim bir alet.

Aleks'in sesi kaybolmuş gibiydi. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum..." "Eşyaların yanında mı?" Ben araya girdim.

"Hayır, ben..." diye güldü inanamayarak. "Birasını yüzüne fırlattım. Sonu iyi bitmedi."

Beni merakla izleyen Remy'ye baktım. *Neler oluyor*, diye mırıldandı.

Normalde düşündüğüm şeyi asla yapmazdım. Aleks'in işi Aleks'in, Remy'ninki Remy'nindi.

Ama içimden bir ses Remy'ye haber vermemi söyledi.

"Aleks." İçgüdülerim beni ileri itmesine rağmen tereddüt ettim. "Şu anda Remy ile birlikteyim."

Sesindeki hafiflik zorlamaydı. "Peki, o zaman gitmene izin vereceğim-"

"Hayır," diye devam ettim. "Ona neler olduğunu anlatabilir miyim? Belki yardım edebiliriz. sen."

Aleks sessizdi. "Ne yapabileceğinden emin değilim ama elbette."

Remy'ye döndüm. "Aleks'in babası onu evden kovdu. Hiçbir eşyası olmadan. Yıllardır büyükannesine bakıyor ve onun bir bakım evine taşındığı gün, bu pislik Aleks'in taşınması gerektiğine karar veriyor."

Remy'nin gözleri parladı. "İhtiyacı olan şeyi bulmasına yardım edip edemeyeceğimi sor." "Aleks. Remy'i sana gönderiyorum. Seni uzun süre içeride tutacak

önemli olanı elde etmek için yeterli."

"Bir dakika bekle, bunu yapmak zorunda değilsin-"

Remy telefonu elimden aldı. "Dostum, boktan bir babaya haddini bildirirken tam da şu anda yapmak istediğim şey olduğunu söylediğimde bana güven." Telefonu tekrar ellerime tutuşturdu. "Bana yerini gösteren bir pin göndermesini söyle. Hemen geliyorum."

Remy telefonu kapatmadan önce ceketini silkelerken ben mesajı ilettilim.

"Onu buraya getirmemi ister misin?" Remy anahtarlarını eline alarak sordu. Kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle çarpıyordu. "Evet," diye fısıldadım.

Çenemi kaldırdı ve beni hafifçe öptü. "Tamam. Öpeceğim."

Kapımı açarken arkasından "Dikkatli ol," diye seslendim. "Sakın yaralanma." "Benim için endişeleniyor musun?"

Kollarımı kavuşturdum. "Şey, evet."

"Çok tatlısın, kedicik."

"Kedicik'te hayır," dedim otomatik olarak.

Çarpık gülümsemesi karnımın şişmesine neden oldu. "Bu iyi. Ama işe yarayacak bir şey bulana kadar durmayacağım."

Bundan korkuyordum.

REMY

Aleks'i köhne bir banliyödeki doğa şeridinde asık suratla otururken buldum, sinirli avuçlarıyla ot kümelerini toplayıp rüzgârda savuruyordu. Alnında küçük bir kesik vardı ve yüzünden aşağıya doğru ince bir kan izi akıyordu. Tişörtünün yakası hafifçe yırtılmış ve altındaki deri sanki zorla tutulmuş gibi kızarmıştı.

Belli ki tartışmanın ne kadar kötü gittiği konusunda biraz daha az açık sözlü davranmıştı.

"Selam dostum," dedim yanına oturarak. "Remy." Elimi uzattım. Elimi tutup tutmayacağından emin değildim ama bir süre sonra tuttu.

"Aleks." Beni çabucak serbest bıraktı. "Gerçekten burada olmak istiyor musun?" diye sordu bana sertçe.

Masum çimenliği sakatlamada ona katıldım. "İstiyorum," dedim dürüstçe.

"Neden?"

Çünkü Hazel istedi.

Çünkü benim babam da pisliğin teki.

Ve garip bir şekilde... çünkü yapmalıymışım gibi hissediyorum.

"Karmaşık bir durum."

Aleks kelleşmiş çimlerine geri döndü. "Harika."

Etrafımdaki evlere baktım. "Hangisi senin?"

Aleks daha aşağıdaki bir tanesini işaret etti. "Artık benim değil," diye mırıldandı. "Anahtarın hâlâ sende mi?"

"Evet."

Kararmaya başlayan gökyüzüne baktım. "Pekâlâ. Gidelim o zaman." Elimi uzattım ve Aleks ona baktı. "Anahtar," dedim. Avucuma bıraktı ve ben de ayağa kalkarken yumruğumu anahtarın etrafına kapattım.

Aleks, ayağa kalkarken ağırlığı tek koluna kaydığı için hafifçe yüzünü buruşturarak, "Berbat bir şey, biliyorsun," dedi. "Onun berbat davranışlarını alfa saçmalığına bağlamaktan bıktım usandım artık, anlıyor musun?"

Göğsümde bir şey kıpırdandı, uyuyan bir dev derin bilinmezlikten uyanıyordu. "Gir ve çık, tamam mı? Hızlı hareket et ve sadece yerine koyamayacağın şeyleri al."

Başıyla onayladı ve adımlarımız aynı hizaya gelerek eve doğru yola koyulduk.

Aklıma bir fikir geldi. "Sanırım evin bakımının çoğunu sen yaptın? Temizlik falan?"

"Evet," diye alay etti Aleks. "O adam kendi ekosistemi haline gelene kadar bir tabağı lavaboda bırakırdı."

Öğürdüm. "Teşekkürler, sanırım."

Anahtarı kapıya soktum ve yüksek sesle iterek açtım. "Tatlım, ben geldim!" Aleks'e hemen içeri girmesini işaret ederek koro halinde konuştum.

Aleks'in babası ona hiç benzemiyordu. Bana biraz eski zaman kas adamlarını anımsatıyordu, uzuvları fıçıya benzeyen göğsüyle garip bir şekilde orantısızdı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye bağırdı. "Evime öylece girebileceğini mi sanıyorsun?" Bana karşı koymaya hazırlanırken baskınlığının arttığını hissedebiliyordum.

Yanımdaki duvardaki yumruk şeklindeki deliğe baktım.

Alfa'ların kendilerinden daha zayıf gördüklerini ezmek için kullandıkları tüm yöntemleri düşündüm.

Hazel'in yardım etmem için bana güvendiğinde bana nasıl baktığını. (Ve doğrusu, ailemin).

Binlerce savaş çılgınlığının motivasyon barutu içimde alevlendi.

Bu alfa *bir hiçti*.

Sesim bölünmüş gibiydi, hem alfa hem de insan konuşuyordu. "*Sadece ona yardım etmek için burada olduğum için şanslısın*," diye gürledim.

Bu ona fiziksel bir darbe gibi çarptı, kendi evindeki irade savaşımızı kazandığım için gözleri büyüdü. Aleks'in yanından geçip koridorda kaybolduğunu fark etmedi bile.

Şimdi Aleks'e biraz zaman kazandırmak için o orospu çocuğunun dikkatini dağıtmalıyız.

Duvarda asılı duran halıyı işaret ettim. "Bu çok *güzel*," dedim ona cömertçe. "Yine de bunu koridora asmalısın. Açtığın o büyük deliği kapatmak için. Kilimlerin yere serilmesi gerekmiyor mu zaten?"

Hareket etmeye devam etmem, onu dengede tutmam önemliydi, böylece fiziksel olarak üzerime gelmeye çalışmayacaktı. Yarışmamızdan dolayı sarsılmıştı ve ayaklarını bulmasına izin veremezdim.

"Sen de kimsin lan?" diye tükürdü.

"Ne kadar kabayım." Alnımı şapırdatarak evin içinde ilerlemeye devam ettim. "Remy. Adını sorardım ama dürüst olmak gerekirse? Gerçekten umurumda değil. Sana bok beyinli diyebilir miyim?"

"Seni lanet-"

"Teşekkürler, bok beyinli."

Onu atlattım ve mutfığa girdim. Yemek sandalyelerinden ikisi yerde yatay bir şekilde duruyordu. Aleks'in ona fırlattığı birayı temizlemek için yaptığı kesinlikle berbat girişimi görebiliyordum - yerde üzgün bir şekilde duran birkaç kare ıslak kağıt havlu.

Yapmak üzere olduğum şeyi temizlemekten *gerçekten* nefret edecekti. "Evimden siktir olup gitmen gerek."

Aradığım şeyi bulana kadar birkaç dolabı açtım (tabii ki kapatmadan). "Oğlunuz beni davet etti." Elimde zeytinyağı şişesiyle ona doğru dönerken en içten gülümsememi takındım.

Sonra büyük bir kase salatayı soslar gibi fayansların üzerine gezdirmeye başladım.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen!" diye kükredi. Aleks elinde spor çantasıyla göründü.

"İyi misin?" Geri çekilmeye devam ederek ona sordum.

Başını salladı ve babası arkasını döndü, yüzünde bir hırıltı belirdi. "Hey!" diye seslendim.

Zeytinyağını bıraktım. Tezgahın üzerinde duran dekoratif görünümlü bir teneke vardı ve kapağını söktüm. Gevşek yaprak çay. *Mükemmeldi*. Bir avuç aldım, küçük koyu yaprakları her yere saçtım.

"Senin derdin ne lan!" diye bağırdı.

Halı boyunca, koridorda ilerlemeye devam ettim. Yakala ve fırlat. Küçük, hoş kokulu havai fişekler yerde güzelce çırpınıyordu. Aleks kapıyı açıp içeri adım attı. Hemen arkasıydım ve boş kutuyu doğrudan babasına fırlattım, o da şok olmuş bir ifadeyle kutuyu yakaladı.

Aleks aramıza girip babasıyla yüz yüze gelerek beni şaşırttı. "İyi ki annem öldü, değil mi? Böylece senin ne yaptığını görmek zorunda kalmadı.

olmak."

Aleks kapıyı arkasından çarparken öfke çılgınlıklarını hâlâ duyabiliyordum.

Arabama doğru koşuyorduk. Banka soyguncularıydık, hapishane kaçkınları. Kaçmanın, başardığımız şeyin heyecanını yaşıyorduk.

Oradan çıkarken frenlerim gıcırdadı.

"Lanet olsun." Aleks gösterge panelini kavradı, çantası kucağındaydı. "Bunu ona söylediğime inanamıyorum."

Çantasını işaret ettim. "Her şeyi aldın mı?"

"Pasaportum, kimliklerim, nakit param. Üniversite ve stajımla ilgili tüm önemli belgeler. Birkaç kıyafet aldım ama çoğunu değiştirebilirim," diye sıraladıktan sonra bana baktı. "Ve annemin yüzüğü."

"İyi vurgun," diye onayladım. "Almak isteyip de taşıyamadığın bir şey var mı?"

Aleks inledi ve başı ellerinin arasına düştü. "*Chronicles of the Sunken Army* serisinin tüm kutu seti."

"Yok artık!" diye haykırdım. "Bende de var. Benimkini okuyabilirsin."

"Bir dizi yaptıklarını duydun mu?"

"Evet! *Shifter Moon* gösteri koşucularıyla!" Durakladım. "Gerginim, umarım berbat etmezler."

"Kahretsin, biliyorum değil mi?"

Aynı anda tam olarak kafa karıştırıcı bir farkındalığa ulaşmış gibiydik - birbirimizle sadece bir saatten kısa bir süre önce tanışmışız gibi hissetmiyorduk.

Doğal olarak tek çözüm sessizce yola bakarak ilerlemektir.

HAZEL

"Saçmaladığımı biliyorum ama bu gece gelemeyeceğim çünkü bir arkadaşımın başı belaya girdi ve benimle kalıyor."

Ben'le yaptığım görüntülü görüşmede yüzümü gizleyerek hafifçe irkildim. Yorgun görünüyordu, uzun bir vardiyadan sonra dairesine doğru ilerliyordu. Ama gözleri tetikteydi, bana endişeyle b a k ı y o r d u ve onu ektiğim için hiç de kızgın değildi.

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde birbirine bastırdım. "Babası onu evden kovdu." "Kahretsın."

"Gidecek başka bir yeri olduğunu sanmıyorum. Onu kanepeme yerleştirdim." Yastık ve yorganı görebilmesi için ekranı açtım.

Ben'in onu boş yere ekmediğimi bilmesini sağlamak konusunda neden bu kadar kararlı olduğumdan emin değildim.

"Anlıyorum. Ama Hazel?"

"Evet?"

"Bu gece yarısı uyanırsan beni ara, gelip seni alırım. Spor salonuna gitme. Sen uyuduktan *sonra* birlikte gidebiliriz."

Ben çok ciddi görünüyordu ve sesi çok ciddiydi ama tek düşünebildiğim onun spor yapıyor olmasıydı. Sıcak ve terli. Amını sulandıran kokusu ondan taşıyor. Belki de şu kolsuz atletlerden birinin içindeydi.

Delikler sayesinde vücudunu doğru şekilde çevirdiğinde gövdesindeki kasların belirginliğini görebiliyordum ve-

"Hazel, ne dediğimi duydun mu? O kafanla nereye gittin?"

"Hiçbir yerde!" Ciyakladım. "Kulağa hoş geliyor, bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz. Spor salonuna gitme, doğruca buraya gel, sorun değil." Kapı zilimin sesi beni kurtardı. "O burada, gidip onu yukarı çıkarmam lazım, hoşça kal!"

Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce telefonu kapattım. Aptal seksi alfa benim için endişeleniyor.

Koridora baktım, yaklaşan sesler duydum. "Bu geri gelip seni kışından mı ısıracak?"

Arayan Aleks'ti.

"Ne yapacak, polisi arayıp evinin bir sakini tarafından içeri alındığını ve etrafa çay attığını mı söyleyecek? Denemesini görmek isterdim."

Sesleri neşeli geliyordu, köşeyi dönüp görüş alanına girdiklerinde yüzleri parlıyordu. İkisinin de bakışları aynı anda bana yönelince yanaklarım kızardı. Aleks çantasını biraz daha sıkı kavradı, emin görünmüyordu.

Remy beni yemek istiyormuş gibi görünüyordu. "Hey güzel kız."

Benimle mi konuşuyordu yoksa ürkek bir atla mı? "Nuh uh." Kollarımı kavuşturdum.

Yılmadan, kayda değer miktarda fazladan bir kibirle bana doğru yürüdü.

"Kendinden oldukça memnun görünüyorsun," diye yorum yaptım. "O sik kafalıyla kendi evinde mücadele ettin ve kazandın."

Onu kızdırmak neden bu kadar eğlenceliydi bilmiyorum. "Oh, senin küçük sevimli alfa düellolarından biri gibi!"

Gözleri kısıldı, sesi alçaldı. "Hazel..."

"Sadece oynuyorum. Sen büyük, güçlü, erkeksi bir alfasın-"

Beni *sertçe* öptü. Vücudu bana doğru bastırırken başım kapıya çarptı. Avuç içleri *çok yavaşça* aşağı kaymadan önce elleri başımın üstünde sabitlendi. Kollarım boyunca, göğüslerimin yanlarını sıyırarak, kalçalarımı sıkmadan önce belimin alt kısmına bastırarak. Tüm bunlar olurken dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek nefesimi tutmama izin vermiyordu.

Sonunda işi bittiğinde sıırıslam olmuşum ve o da bunu biliyordu.

"Eklemek istediğin başka bir şey var mı?" Remy bana sordu, sesi ballıydı.

Garip, boğuk bir ses çıkardım.

Hâlâ işi bitmemişti. Remy kokusuyla beni işaretledi ama yanağını yanağıma değdirmekle yetinmedi. Boynum boyunca öptü, dumanlı viskisi her yerime yapışana kadar dili hafifçe dışarı çıktı. Keskin bir şekilde çekilen her nefeste hapsoldü.

"İyi geceler, bebeğim."

Sonra da giderken Aleks'e tokat gibi bir el sıkışma hareketi yaptı.

Aleks bana baktı, şüphesiz titreyen bacaklarıma ve cam gibi gözlerime bakıyordu.

Bir sıra dolusu içki içmiş gibi görünüyordum. "Az önce porno izlemiş gibi hissediyorum."

İçeri girebilmesi için kapıyı sonuna kadar açarak homurdandım. "Evet, işinde çok iyi," diye mırıldandım.

Aleks kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunun iş olup olmadığını bilmiyorum Hazel."

Yorumunu elimin tersiyle ittim. Remy'nin beni içine soktuğu lanet olası durum yerine Aleks'in ikilemine odaklanmaktan çok mutluydum. "Hadi ama, büyük bir gün geçirdin."

Kanepede onun için hazırladığım yatağı fark edince duraksadı. "Bu da ne böyle?"

Burnumu kıvırdım. "Ah evet, aslında sana sormadım, değil mi? Benimle kalabilirsin."

Eğer pragmatik olsaydım, bunu "ayaklarınızın üzerinde durana kadar" ya da en azından "şimdilik" şeklinde ifade ederdim.

Ama şimdi buradaydı ve yanında olması doğru geliyordu.

Yorgun olduğunu biliyordum çünkü kavga etmek yerine çantasını kolçağın üzerine koydu. "Hazel... bundan emin misin?"

"Evet, tabii ki." Onu, sadece başı görünecek şekilde boynuna kadar içine sokmak için duyduğum güçlü dürtüye direndim. "Omegaların alanlarımız konusunda nasıl olduklarını biliyorsun, değil mi? Kibarlık olsun diye teklif etmezdim."

Aleks minderlere gömüldü, günün duygusal boşalımı onu ağırlaştırıyordu. "Yarın bu konuda seninle daha sert mücadele edeceğim. Ama şimdilik..." Yastığa özlemle baktı.

Belki de onu yatağa sokma ihtiyacım rahatlatmaktan çok, gidemesin diye onu mumyalamakla ilgiliydi. "Burada olman benim için gerçekten sorun değil," diye ona güvence verdim. "Ama omega şeylerinden bahsetmişken." Sinirli bir şekilde enseme kaşıdım. "Lütfen yuvalarımdan uzak dur. Biri film çekmek için. Diğer de benim."

Buna saygı duyacağına
güveniyordum. Kimsenin gerçek
yuvamı görmesine gerek yoktu.

"Elbette, asla izinsiz girmem." Aleks bunu önerdiğim için bile dehşete
düşmüş görünüyordu.

Kendimi tutamayıp uzandım ve çenesini avucuma dayadım. Tıraş olması
gerekiyordu, çene çizgisinde hafif kirli sakallar vardı. Omuzlarının çöküşüne
baktığımda, muhtemelen kendine çok fazla özen göstermesi gerekiyordu.
Parmaklarım yukarı doğru süzülerek altın sarısı saçlarını taradı.

"Çok güzel," dedim sessizce, sonra ne yaptığımı fark ettim.

Elimi itmedi, nazik dokunuşum karşısında nefes alış veriş sığılaştı.

"Büyükannem tıpkı anneminkine benzediğini söyledi," dedi sessizce.
"Onun sözüne inanmak zorundayım. Babam, annem öldükten sonra evde onun
hiçbir fotoğrafının olmasını istemedi."

Kısa bir süre, ham, pürüzlü kenarlarımızın tek bir bütün insan oluşturmak
için birbirine uyup uymayacağını merak ettim.

"İyi geceler, Aleks." Gitmek için döndüm ama aklıma son bir şey geldi.
"Oh ve... eğer sabah uyandığında burada olmazsam, korkma. Bazen burada hiç
uyumayabilirim."

Aleks bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Ne?"

"Uykusuzluk çekiyorum." Bunu tarif etmenin en basit yolu buydu. "Geçip
geçmediğini görmek için yeni bir şey deniyorum."

Kokumla eşleşen alfa ile uyumak. Hiç de karmaşık değil.

Aleks bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. 101 Riverside sakini
Hazel'in ötesinde, onu rahatsız eden omega Hazel.

"Hazel, iyi sayılmazsın. Sen iyi misin?"

Ona üzgün bir gülümseme verdim.

"Kimse iyi mi?"

*Yumuşak toprak adımlarımın altında yol vermeye devam etti. Beni bataklık
gibi batırıyor, gözyaşlarım daha hızlı batmama neden oluyordu.*

Ona ulaşmalıyım.

O kadar hareketsizdi ki.

Adrian asla durgun değildi. O benim hayatımdaki cesur bir ünlem işaretiydi. Bazıları için çok fazlaydı ama benim için asla yeterli olmayacaktı.

Hareketsiz kalmasına izin verilmedi.

Kaç tane toprak yığınının üzerinden sürünerek geçtiğimin bir önemi yoktu. Kıyafetlerimin ne kadar kirlendiği, dizlerimin ne kadar karardığı.

Hiç yaklaşımadı.

Son tepede ayağım takıldı ve düştüm, kontrolsüzce yuvarlandım. Uzuvarım çarpıyor, sıyrılıyor, yanıyordu. Yere düştüğümde beyaz bir acı patlaması, bir yığın halinde çöktüm.

Adrian her zamanki gibi benden uzak durmaya devam etti. Onu kaybediyordum.

Ne yaparsam yapayım, hikayemiz hep bu şekilde sona erdi.

Bir solukla yüzeye çıktım, ellerim otomatik olarak kollarımdaki ve bacaklarımdaki görünmez kiri fırçaladı.

Ondan nefret ederdim. Yani, hepsinden nefret ederdim, ama ondan sonra saatlerce tırnaklarımın altında hayali bir kir hissederdim. Derim kanayana kadar saplantılı bir şekilde kazırdım, kazırdım, kazırdım.

Ben kesinlikle fark ederdi.

Lafı açılmışken.

Kalktım ve üzerime bir kapüşon geçirdim. Kanepemde uyuyan Aleks'in yanından sürünerek geçtim ve sessizce kapıyı arkamdan kapattım. Yolun karşısına geçtim ve Ben'in dairesinin ziline bastım.

Biraz zaman aldı ama Ben'in cevabı sonunda çatırdayarak geldi, sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Beni araman gerekiyordu."

"Gecenin bu saatinde sadece birimizin dışarı çıkmaya cesaret etmesi gerekiyor, Ben," diye karşılık verdim. "Beni yukarı mı çıkaracaksın?"

Ben kapıyı bir pantolon paçası kıvrılmış ve siyah saçları garip açılarla yukarı kalkmış bir şekilde açtı. Yorgun yüzü bile çok güzeldi. Ayrıca gömleksizdi ve içimde şu anda uyandırılması gerekmeyen şeyleri uyandırıyordu. "Sana bir anahtar getireceğim," diye mırıldandı, yatak odasına doğru ilerlerken gözlerini ovuşturdu.

Kapüşonumu çıkardım ve yatağa, onun yanına uzandım. Otomatik olarak bedenimi sardı, çıplak göğsü sırtıma yaslandı. Saçlarım yüzüne geliyor olmalıydı ama bunu fark edemeyecek kadar uykulu görünüyordu.

"Kamp ateşi gibi kokuyorsun."

Lanet Remy ve onun koku işaretlemesi.

Ama Ben'in umurunda değil gibiydi, kolları etrafımda sıkılaştı. Onun sakinleştirici nane kokusunu içime çekerken bedenim gevşedi. En sessiz, en yumuşak mırıltı karanlık odada mırıldanmaya başladı.

Ve Tanrı yardımcım olsun, neredeyse anında tekrar uykuya daldım.

BEN

Tepemdeki hindistan cevizi ağaçlarının yaprakları kehribar rengi güneş ışığını süzerek kumların üzerine benekli gölgeler düşürüyordu. Deniz meltemi mürver çiçeği kokusunu taşıyordu ve ben sırt üstü yuvarlanarak memnun bir iç geçirdim.

Belki daha sonra marketten taze hindistan cevizi alırım.

Sıcak bir el çıplak göğsüme hindistan cevizi kokulu güneş kremi sürdü. Karnımın kıvrımlarını hafifçe okşayarak dolambaçlı bir yol izliyor gibiydi. Yüzme şortumun bel bandını buldu ve bir parmağını onun boyunca gezdirdi, sanki altına dalıp ne kadar sert olduğumu keşfet-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"*Hazel*." Bileğini tuttum. Ciyakladı ama dudağını ısırды, bu da sikimdeki ısrarlı zonklamayı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Nefesleri küçük pantolonlar halinde çıkana ve parmakları sert uzunluğumun etrafında kıvrılana kadar elini kasıtlı olarak aşağı ve aşağı doğru hareket ettirdim.

"İhtiyacın olan bir şey mi var?" Mırıldandım.

"Bu sefer kıyafetlerini çıkar." Beni nazikçe keşfetti, pantolonumun altından ucuna kadar okşadı. "Seni hissetmek istiyorum."

Bir sonraki an, onu yatağında sıkıştırmıştım, sikim poposuna bastırıyordu. Uyumaya pantolonla mı gittiğini hatırlayamıyordum ama şu anda pantolon giymediği kesindi. Benim de giymemem adil olurdu. İnledi, teninde çıplaklığımın sıcaklığını hissederken umutsuzca eğildi.

"Tanrım, onu istiyorum," diye nefes nefese kaldı.

Rut. Dügüm. İddia ediyorum.

Görüşümün kenarına çöken bulanıklığı gidermek için başımı salladım. Kontrolü kaybedemezdim. Hâlâ sonuçları bekliyorum. Patoloji sonsuza kadar sürer. Tişörtünü başından çıkardım ve ellerimi sırtında gezdirdim.

"Hayır," dedim kararlılıkla.

Kalçalarına yumuşakça masaj yaptım, parmaklarım her geçişte yavaşça onun altına doğru ilerliyordu. Bana ihtiyaç duyduğu yere gittikçe yaklaşıyordu. Dokunuşumu çekirdeğine doğru yönlendirmeye çalıştığını, kıvranmaya ve bükülmeye çalıştığını görebiliyordum.

"Lütfen, Ben."

İnlemeleri alfam için tam bir kriptonitti. Kokusu aramızda çiçek açtı. Parlak. Eğlenceli. Çok fazla meyveli, güçlü karışımlardan sonra sıcak ten üzerinde buz küpleri kaydırmaya başlamak için sinsî bir öneri gibi.

Sonunda bir elimi tamamen altına kaydardım ve külotunu kabaca yana çektim. Parmaklarımın amına ilk dokunuşunda nefesi kesildi. Muhtaç, sıcak ve *sırılsıklam*. Onu nazikçe ayırdım, kayganlığını şişmiş klitorisine kadar sürüklemeyen önce sıkı girişini keşfettim.

"Beni parmaklarınla da becermek zorundasın," diye yalvardı, kalçaları elime doğru yuvarlanıyordu.

Kulağa hoş geliyordu. Ama aynı zamanda.

"Bu muhtaç küçük amcığını istediğim kadar kızdırmaktan başka *bir şey* yapmak zorunda değilim," dedim ona. Klitorisinin etrafında dönmeye ve boynunu öpmeye başladığım sırada ağırlığının biraz daha üzerine çökmesine izin verdim. "Bu hoşuna gidiyor mu? Ben senin güzel amınla oynarken alfanın altında sıkışıp kalmak?"

Hazel bacaklarını benim için daha geniş açtı. "Hem seviyorum hem de nefret ediyorum," diye nefes aldı. "Nesinden nefret ediyorsun?"

"İstediğim zaman gelemeyeceğimi."

Dürüstlüğünü bir parmağını içine kaydırarak ödüllendirdim ve kalçaları bana doğru sallandı, hareket sikime sürtündü. "Peki sen neyi seviyorsun?" diye sordum.

"Tamamen senin merhametine kaldığımı bilerek." Hepsinin canı cehenneme.

Şakalaşmalar pencereden dışarı çıktı. Eğer o benim merhametime kaldıysa, ben de onun merhametine kalmıştım, çünkü tek istediğim onun benim için parçalandığını görmektir. Becerdim

Çılgılık atarak boşalana ve etrafımda zonklayana kadar parmaklarımla onu okşadım, hava onun salıverilmesinin tatlı kokusuyla doluydu.

Bu yeterli değildi. "Sonuçlarınız temiz, değil mi?" Ona ısrarla sordum.

"Ne? Evet mi?"

"Güzel, o zaman bunu yapabilirim."

Hazel tam zamanında başını çevirdi ve parmaklarımdan kayganlığını emdiğimi gördü. *Vay anasını.* Hayatımda hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı. Misket limonu ve hindistan cevizi mürver çiçeğinin çiçekleriyle birbirine bağlanmıştı. Bu kombinasyon inkar edilemez bir şekilde ona aitti - keskin dili, kadife duygusallığı ve sakladığı yumuşaklığı. Aklımı başımdan aldı ve sırtının her yerine boşalmam için sikimin yumruğuma birkaç vuruş yapması yetti.

O gün izinli olduğum için minnettardım, böylece ikimizi de temizledikten sonra onunla yatakta tembelce uzanmak için zaman ayırabildim. Birlikte telefonlarımızda gezinirken bacaklarımız birbirine dolandı.

Telefonum gelen bir mesajla titredi ve annemden geldiğini görünce alay ettim.

"Sorun nedir?" Hazel ona doğru baktı.

Hazel'in okuyabilmesi için ekranımı ona doğru çevirdim.

"*Eve ne zaman geliyorsun? Buzdolabı garip bir ses çıkarıyor ve sana ihtiyacım var-*" Hazel okumayı bıraktı ve başını salladı. "Tanrım, hemen taleplerde bulunmaya başladı, değil mi?"

Mesajı kaydardım. "Henüz benden onlar için bir şey yapmamı istemeyen bir mesaj almadım."

"Özür mü?"

Ona deliymiş gibi baktım ve o da güldü.

"Evet, bunu nasıl yapacaklarını gerçekten bilmiyorlar, değil mi?" Telefonunu gösterirken bana doğru eğildi. "Genelde dini utanç duyuyorum."

Çoğu İncil'den olan tek taraflı metinlerden oluşan sayfaları karıştırırken gözlerim büyüdü. "Lanet olsun." Hazel'in ailesiyle ilişkisinin bozulmasına neyin yol açtığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum ama o bana anlatmaya hazır olmadan üstelemeyecektim. "Onları engellemedin mi?"

Bana bilmiş bir bakış attı. "Öyle mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Sanki tabuta son çiviye çakmayı kendime yediremiyorum, anlıyor musun?"

Hazel iç çekerek, "Evet, bunu yapmanı engelleyecek kadar suçluluk duygusu var," dedi ve tekrar yastıklarına uzandı.

"Ama onları görmezden gelecek kadar değil, değil mi?" Sırıttım.
Hazel elini hızla ağzına kapatmadan önce utanç dolu bir kahkaha attı.
"Tanrım, bu çok boktan. Ama doğru. Ben korkunç bir kıyım."
"Ben korkunç bir oğlum."
"Güzel, o zaman sonsuza dek bu korkunç, utanç verici arafta
debelenebiliriz."
Ellerim kalçalarını buldu ve onu kendime çektim. Onu öpmeden önce
"Benim için sorun değil," dedim.
E-posta bildirimimin ping sesi bizi böldü. Kanım vücuduma hücum etti, ne
için olduğunu gördüğümde acele bir ses kulaklarımı doldurdu.
"Sonuçlarım," diye homurdandım, her şeyin negatif çıktığını görebilmesi
için açtım. Görüşüm önümde yüzüyordu.
Tek düşünebildiğim, omega'mın yatağında, gömleğimin içinde yarı çıplak
yatıyor olması ve onu çiğ çiğ sikmek için bana yeşil ışık yakılmış olmasıydı.
Hazel'in telefonumu bir kenara atmadan önce taramasını izlerken zar zor
nefes alabiliyordum.
"Alfanın ortaya çıkıp oynamaya ihtiyacı var, değil mi?" diye mırıldandı,
parmaklarıyla yüzümü okşayarak. "Uzun zamandır kendini geri çekiyor."
Kızıışmaya o kadar yakındım ki tehlikeliydi. Eğer bunu istemiyorsa,
defolup gitmek için sadece birkaç saniyesi vardı.
Ama bunu yaptığında kaçmaması gerektiğine eminim.
Kovala. Zapt et. Sikeyim.
Hazel yavaşça yatağın kenarına doğru geri çekildi ve ayağa kalktı.
Kontrolümü kaybetmemeye çalışırken gözlerim onu takip etti.
Eğer hayır derse, gitmesine izin vermelisin.
"Eğer beni yakalarsan..." Hazel hızlı bir hareketle soyunarak mükemmel
göğüslerini ve çıplak amını ortaya çıkardı. "Beni becerebilirsin."
Gömleğimi yüzüme fırlattı ve kaçtı.

BEN

Bir hırıltıyla üzerimden çıkardım. Beni *Ben* yapan her şey, alfam ön plana çıkarken zihnimin küçük, önemsiz bir köşesine itildi. Bu şımarık omega'yı dize getirmeye kararlı bir intikamla kontrolü ele aldım. Üstüne çıkıp dölleriyle ıslanana kadar onu becerecektim.

Hazel kapıyı arkasından kapattı. Kapıyı o kadar sert açtım ki hâlâ menteşelerinin üzerinde olmasına şaşırdım. Onun kokusu ve kayganlığı için bir av köpeğiydim. O kadar tatlı ve o kadar *bana aitti* ki, ardından küçük bir kıkırdama ve ayak sesleri geldi.

Onu oturma odasında gördüğümde homurdandım. Orada dururken kendini koruma duygusu yoktu. Elleri kalçalarında ve alaycı bir gülümsemeden başka bir şey takmıyordu. Kanepe aramızdaydı, beni ondan uzak tutuyordu.

Sağa koşmadan önce sola kaçtı. Ama fark etmedi. Kanepenin üzerinden atladım ve kolumu beline doladım. Momentumu kullanarak onu minderlerin üzerine fırlattım, bacaklarını sonuna kadar açtım ve amcıyla ziyafet çektim.

"Aman *Tanrım*."

"Çok iyiydi." O bana doğru eğilirken sesim iç uyluğuna doğru gürledi. Bir başka sıcak, uzun yalama için içeri girdim ve inledi. "Çok tatlı. Çok mükemmel."

Benimki. Benimki benimki.

Hazel'in elleri saçlarımı kavradı. Altımda kıvrılırken ve kıvrılırken daha sıkı ve daha sıkı. Ekşimsi ve tatlı, kazanılmak için tasarlanmış. Sert, koruyucu kabuğu kırıp açmak ve içindeki nektarı içmek.

Dilim klitorisini sabit, hafif vuruşlarla yaladı. Tadı ve kokusu bana her şeyi anlatıyordu. Neye ihtiyacı olduğunu, neyi *arzuladığını* biliyordum. Feromonları beynimde ısı arayan füzelerdi, içimdeki her biyolojik dürtüyü çağırıyordu. Beni onun her arzusunun uygun hale getiriyor ve şartlandırıyor.

"Evet. Siktir. Tam orada."

Boşalırken çenemi ve boynumu ıslattı, girişi sıkılaştı ve hiçbir şeyin etrafında çırpındı. Onu hayranlıkla izledim, yayılmış ve parlıyordu.

Düğümünü ona ver.

Hazel memnun bir gülümsemeyle, "Mm, bu çok güzeldi, alfa," diye iç geçirdi. Altımdan yuvarlanırken hızla sinsî bir hal aldı.

Ona doğru hamle yaptım ve ıskaladım.

Çok hızlı, ne zaman bu kadar hızlı oldu?

Mutfağa doğru koştu. Onu takip etmek yerine uzun yoldan giderek önünü kestim. Kapı aralığında belirlediğimi görünce ciyakladı, ters yöne doğru ilerlemeden önce kayarak durdu.

Koridorda bir anlık kararsızlığı ona pahalıya mal oldu.

Kolum belini kavradı ve dengesini kaybederek halının kenarına tökezledi. Saniyeler içinde üzerine çıkıp onu sırt üstü yatırdım.

"Sen *benimsin*."

Her iki kolunu başının üzerine kelepçeledim, dizimle bacaklarını açtım ve tek bir yumuşak hamleyle sikimi evine soktum. Hazel ani saldırı karşısında inlemeye dönüşmeden önce haykırdı.

"Ne kadar iyi bir omega," diye mırıldandım, kulağının hemen altında, kokusunun en güçlü şekilde yayıldığı noktayı yalayarak. "Alfanı çok iyi kabul ediyorsun."

Tırnakları çıplak sırtıma battı. "Tanrım, kocaman hissediyorsun," diye inledi. "Becer beni. *Lütfen*."

Onun yalvarışını duymak alfamın içimde dalgalanmasına neden oldu, son kontrolüm de paramparça oldu. Çenesinden aşağı doğru yalayıp boynunun savunmasız sütununu bulmadan önce dudaklarını morartıcı bir öpücükle sahiplendim. Ağzım göğüslerinin yumuşak kabarıklıklarına kadar inmeden önce kokumu orada bıraktım - bir tarafa, sonra diğer tarafa -. Beni tekrar tekrar içine alan amının ıslak ve yapışkan sesi havayı doldururken pelvisim onunkine çarptı. Vücudu hevesle kıvrıldı, benden daha fazlasını istiyordu ve meme ucunu ağzıma aldım, tomurcuklanmış ucunu dilimle fiskeledim.

Titreyerek boşalırken kayganlığı düğümümün üzerine fişkırdı, tüm vücudu uysallaştı. Geri çekildim, olduğumuz yere baktım.

birleşti. Ondan geri çekildim ve şaftımın yeniden ortaya çıkışını izledim, onun uyarılmasıyla parlıyordu.

Onu ön tarafına çevirdiğimde Hazel'ın nefesi kesildi. Kıçı kalktı ama ben onu tutarak sikimi tekrar içine bastırdım. Burnumu saçlarında ve omzunda gezdirerek onu kokladım.

Omega'nın daha fazlasına ihtiyacı var.

Bir elimle onu ayırdım ve yanaklarının arasındaki küçük, büzölmüş deliğe yavaşça bir damla tükürük bıraktım.

"Siktir, Ben."

Onu yere doğru becerirken başparmağımla arka girişine masaj yapmaya başladım. Onu geriyor, her seferinde daha da ileri daldırıyordum. Kısa süre sonra birlikte itiyordum, horozum ve başparmağım herhangi bir direnç olmadan her iki deliğine de girip çıkıyordu. Onun bana boyun eğdiğini hissedebiliyordum, omega'sı vücudunda yaygınlaşan ikiz hislerden sayıklıyordu. Sahipleniciliğim ateş perdesine yükseldi, onu spermimle işaretlemeye ve *tekrar* geldiğini hissetmeye, bu sefer düğümümü sıkmaya ihtiyaç duydum.

"Seninle ilgileneceğim," diye söz verdim ona. "Benim için tekrar gel, omega."

Etrafımda sıkılaşmaya başladığını hissettiğimde itişlerim hızlandı. "Tanrım, bu çok fazla, ben-"

"Yapabilirsin," diye mırıldandım. İnliyordu, amcığına daha fazla kayganlık akarken kontrolsüzce titriyordu. "İşte bu kadar. Benim için çok iyi bir kızsın."

Üçüncü orgazmı onu parçaladığında, düğümümü derinlere sürdüm.

Benimkini.

İç duvarlarının hissi, beni kavraması, sıkması, içine *çekmesi* başka hiçbir şeye benzemiyordu. Hayatımın geri kalanında bu duygunun peşinde olacağımı biliyordum. Onun ve benim zevkimiz, tekrar tekrar birbirimize sarılmıştı. Sikim patladı, tüm sarmal gerginliğim onun içinde bir dizi titreyen zonklamayla serbest kaldı.

Boşalmayı bıraktığım anda gerçeklik bana hızla geri geldi. "Lanet olsun Hazel, neden seni yerde düğümlememe izin verdin?"

Kelimeleri bulamaç gibiydi. "Umurumda bile değil, Ben. Bu çok iyiydi." Hazel kollarını derme çatma bir yastık gibi başının altında kavuşturdu ve yüzünde hülyalı bir gülümsemeyle başının üzerine yerleşti. Onu rahat ettirmek için daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek bolca küfrettim.

Sanırım düğümümün aşağı inmesinin ne kadar sürdüğünü öğrenecektim.

O sabah Hazel'a veda etmek çok zor oldu. Alfa'm onu neden yatak odama sürüklediğimi ve gün boyu kızıştırıp düğümlediğimi çok merak ediyordu.

"Çünkü sen *de* medeni bir insansın," dedim banyo aynamın karşısında.

Kendi kendine konuşuyordu.

Dişçimin yadırgayacağı bir saldırganlıkla dişlerimi fırçaladım, kendimi daha az vahşi hissedene kadar spor salonunda bir saatlik bir seans yaptım ve işe gitmek için hazırlandım. Apartmandan çıkmak üzereydim ki 101 Riverside'in önünde tanıdık bir sarı saç topağı gördüm.

"Aleks! Karşı karşıya mı oturuyoruz?" Başparmağımla binalarımızın arasını işaret ettim. Betayı bir süredir görmemiştim - Patty başka bir koğuştaki deneyim kazandığından söz etmişti.

Koşarak yanıma gelirken el salladı. "Hey Ben! Sayılır. Bazı aile meseleleriyle uğraşıyordum ve bir arkadaşım kalmama izin verecek kadar nazikti."

En azından ben öyle söylediğini sanıyordum. Çünkü yaklaştığımda vücudumdaki her hücre kaçınılmaz bir gerçeğe odaklandı.

Omega'nın kokusuyla kaplanmış.

Gerildim, alfamın onu parçalara ayırmamı emretmek üzere olduğundan emindim.

Ama bunun yerine, betanın *paketlendiğini* anlaması için ona sarılmamı, sırtını sıvazlamamı ya *da başka bir şey* yapmamı istiyordu. Hastanede diğer tüm hemşirelik öğrencilerinin korkmuş bir bulanıklığa karışmasına rağmen onunla bağlantı kurmama şaşmamalı.

"Ben. İyi misin dostum? Bir süredir donmuş durumdasın ve bu beni korkutuyor."

Arkasındaki kapılar açıldığında ikimiz de ona baktık. "Aleks, kendini unuttun-"

Hazel aniden durdu, ağzı açık kalmıştı ve uzattığı elinde bir hastane kimlik kartı vardı.

"...pas." Gözleri aramızda dolaştı. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" Ben cevap veremedim Aleks'in fotoğrafı kimliğine baktı ve alnını sıvazladı. "Aynı hastanede çalışıyorsunuz," sonucunu çıkardı. "Dünya ne kadar da küçük."

Aleks şaşkınlıkla bana baktı. Yüzünde önce farkındalık, sonra da korku belirdi. Yavaşça benden uzaklaştı. "Oh lanet olsun. O senin koku eşin,

değil mi? Sorun yok Ben, biz sadece arkadaşız. Kafatasımı oymana falan gerek yok."

Onu sonra yola getirirdim. Biz sürü arkadaşı olacakken onun alarm vermesi çok gereksizdi. Önce Hazel'a döndüm. "Ondan hoşlanıyorum. Sanırım sen de seviyorsun?" Sakince sordum.

"Ne?"

Aleks'e baktım ve gerçekten de *irkildi*. "Diğeriyle tanıştın mı?"

"Diğeri mi?"

"Diğer alfa." Tanrım, kendimi başka bir gezegende farklı bir dil konuşuyormuş gibi hissettim.

"Remy?"

"İşte bu. Remy, evet. Onunla tanıştın mı?"

"Evet? O, gerçekten iyi bir adam."

"Mantıklı, mükemmel bir zevki var."

Hazel ayağını hışımla yere vurdu. "Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı keser misin?"

Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. İyi bir önlem için bir koku işaretine karşı koyamadım. "Üzgünüm, tatlım. Akşama görüşür müyüz?" Karşı koyamayacağından emin olmak için ona en çekici gülümsememi verdim. Çenesi bir tür gıcırdatma hareketi yapıyordu ve bu acı verici olmalıydı. "Hayır mı?" "Hayır mı?" diye sordum.

"Evet," diye tısladı, Aleks'in kimliğini eline tutuşturdu (kimlik yere düştü ve Aleks onu almak için çabaladı), sonra da hızla içeri girdi.

"Hadi Aleks, bırakmamı ister misin?" Ayrılmak için döndüm. Alfa'm işlerin yoluna girmeye başlamasından çok memnundu çünkü gerçekten de bu yeni şehirde kendini oldukça yalnız hissediyordu.

"Asansör mü?"

Neden beni takip etmiyordu? "Evet. İşe," dedim şaşkınlıkla, tekrar yürümeye başlamadan önce.

Aleks bana ayak uydurmaya çalışırken tökezledi. "Neden bana daha fazla kızgın değilsin? Senin kokunla eşleşen omega ile yaşıyorum ve sen sadece... sen sadece..."

İçimi çektim ve durdum. Bir çığlık atarak bana çarptı. "Paketlerin nasıl çalıştığını biliyorsun, değil mi?" Ona söyledim.

Gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. "Bizim bir sürü olduğumuzu mu düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"Şey, şu anda değil." Belli ki hâlâ çıldırmak üzereydi. "Ama sonunda... elbette."

"Sen hep deli miydin?"

Buna alınmadım. *Zamanla anlayacaktır, diye* garanti verdi alfam. Başı dönüyordu, yenilenmiş bir amaçla başı dönüyordu. "Sürüsünü inşa ediyor Aleks," dedim ona ciddiyetle. "Farkında olmayabilir ya da kabul etmek istemeyebilir. Ama yaptığı şey bu. Ona karşı nazik ol, tamam mı? O bizim dünyamız olacak."

Saati kontrol ettim. Kahretsin, geç kalacaktık.

ALEKS

Kendime sadece bir gece kalacağımı söyledim.

Sonra arka arkaya üç gece nöbetim geldi ve Hazel benim için küçük ofisini boşalttı.

Masasını oturma odasının köşesine taşıdıktan sonra, "Tüm panjurları kapattığınızda burası oldukça karanlık oluyor," diye açıkladı.

Havalı yatağı ne zaman aldı? Buraya nasıl geldi ki?

Odadaki hafif viski kokusu yeterince belirleyici değilse de, yerde duran *Chronicles of the Sunken Army* kutu setinin tamamı bunu açıkça gösteriyordu.

Lanet olası Remy.

Sanki adama yeterince borçlu değilmişim gibi.

"Hazel, bu..."

Çok fazla.

Sizin için büyük bir rahatsızlık.

Benim için değil.

Kollarını ortama doladı ve ben de otomatik olarak onun beline sarıldım. Burnum mükemmel bir şekilde saçlarının tepesine yerleşti ve bana onun kokusunu ilk kez gerçek anlamda hissettirdi.

Elinde topladığı mürver çiçeklerinden oluşan küçük bir demet vardı. İtirazlarıma rağmen bana doğru bastırdı ve oraya ait olduğunu söyledi.

Oh, çok tehlikedeydim.

Hazel göğsüme yaslanarak, "Kapa çeneni ve odayı tut," dedi. "Buranın en küçük ve en kötü odası. Kelimenin tam anlamıyla bir yatak odası bile sayılmaz."

Sadece onun kokusu değil, oda, her şey benim dengemi bozuyordu. Ben'in söylediklerini düşünmeden edemiyordum.

Sürüsünü oluşturuyor, Aleks.

Hazel'de kaldığımı fark ettiğinde iç organlarımı söküp sokaklara atmamış olmasına hâlâ şaşıryordum. Sürülerin alfalardan oluşması gerekmiyor muydu? Ama Ben kendinden oldukça emin görünüyordu ve iç organlarımın orada kalması anlamına geliyorsa buna razı olmaktan mutluydum.

Her iki güvenceye rağmen, kendimi hâlâ onun alanında bir işgalci gibi hissediyordum. Hazel daireyi gerçekten kendine ait hale getirmişti. 101 Riverside'ın iç mekanları, şehir merkezindeki bir apartmandan beklenebilecek alışlagelmiş modern, çerez kesici tasarımlardı. Hazel'in tasarımı, bir omega için uygun pelüş yuvarlak mobilyalar, sıcak aydınlatma ve her tarafa serpiştirilmiş bitkilerden oluşuyordu. Köşelere sıkıştırılmış, kitap raflarından sarkan, pencere pervazları boyunca uzanan yeşil serpintiler.

En azından dersler ve iş nedeniyle çoğu zaman evden dışarı çıkıyordum. Ama *oradayken* mantram, *onu rahatsız etme ve bunu mahvetme* oldu.

Gece görevim bittikten sonra Willowbrook'a bir ziyaret gerçekleştirdim. Büyükanнемin durumu iyiydi ve çoğu zaman kendindeydi.

Ortak alandaki en iyi sandalyeyi ele geçirmiş olmaktan gurur duyuyordu. Eğer oturup uzun öğleden sonralarını örgü örerek geçirmiyorsa, yemek artıklarının yeniden değerlendirilebileceği ve mutfağa girmesine izin verirlerse onlara tam olarak nasıl yapılacağını gösterebileceği *konusunda* ısrar ederek personeli çileden çıkarıyordu.

Ağladığı ve onu neden eve götürmediğimi sorduğu zamanlar yerine o anlara odaklanmaya çalıştım.

Babamın aylık ücretten kendi payına düşeni ödeyip ödemeyeceğinden emin değildim. Onu arayıp soramazdım. Tek yapabileceğim beklemek, paramı biriktirmek ve ne olacağını görmektir. Ona kira olarak ödediğim para, iş o noktaya gelirse onun payını karşılayabilirdi.

Ama bu aynı zamanda Hazel'da daha uzun süre kalacağım anlamına geliyordu.

Bütçemi ayarlayana kadar kendime yalan söyledim.

Çılgın programımda hâlâ idare edebildiğim konsiyerj vardiyalarına evet dememe şaşmamalı. İşe gidiş gelişlerimin aslında

Asansörle aşağı inip tekrar yukarı çıkmak. Jesse beni rahatlattığında bu olguyu fark etmemişti.

"Şimdi nereye gidiyorsun, Aleks?"

Sesinin şarkı söyler gibi tınısı çok açıktı. 101 Riverside'ın personeli, bir grup yaşlı kadından daha kötü dedikodu yapıyordu. Belli ki yeni kiracılığım hiçbirinin dikkatinden kaçmamıştı.

Ona en keskin bakışımı attım.

Kıkırdamaları o kadar yüksekti ki asansör kapıları kapandığında bile hala duyabiliyordum.

Kendimi içeri attığımda Hazel'in dairesinin sıcaklığı hemen üzerime çöktü.

"Aman Tanrım, *sonunda* buradasın."

Kolumdan çekıştırılarak kanepeye götürülüyordum. "İşte."

Önüme paket servis bir kase pho kondu ve *Otopsi Araştırmaları*'nın son bölümü çalmaya başladı.

Hazel gülümsedi. "Vizyona girmesine rağmen sensiz izlemedim. *saatler* önce. Benimle gurur duymuyor musun?"

Aslında bir cevap beklemiyordu, televizyona döndü ve kendi kasesine bir sürü hoisin sosu döktü.

Bölüme odaklanmak zor oldu. Ölen kişinin aile üyelerinin soruşturmayı şu ya da bu nedenle engellemesi sayesinde çok fazla entrika içeren harika bir bölümdü. Aldığım her ısırık, terazinin benim tarafıma düşen bir kum tanesi gibi hissettirdi. Aradaki farkı açıyor, devrilme noktasına yaklaşıyordu.

Büyükannem ve babamla birden fazla açıdan ödünç zaman geçiriyordum. Burada ne kadar zamanım vardı?

Bölüm bitti ve Hazel televizyonu kapattı. Başını bir yana eğdi, uzun saçları omzunun üzerinden düşerken merakla bana baktı.

İşte geliyor.

Sorun ne?

Neden bu kadar sessizsin?

"Bence çok fazla çalışıyorsun."

Tamamen hazırlıksız yakalandığım için gözümü kıptım. "Willowbrook'un ücretini karşılayacak kadar param olduğundan emin olmalıyım," diye açıkladım. Beynim bir yalan uyduramayacak kadar kızarmıştı, bu yüzden gerçeği söylemek zorundaydım.

"Bu kararı vermek zor olmuş olmalı." Hazel'ın avucu parmaklarını kapadı. "Ama ne olursa olsun, bence doğru olanı yaptın. İkiniz için de."

Elinin arkasına baktım. Solgun tenime karşı pürüzsüz ve altın rengindeydi.

"Yıllarca ona baktım," derken buldum kendimi. "Hastalığın doğası gereği eninde sonunda yapabileceklerimin ötesine geçeceğini biliyordum. Ama bu beni bir şekilde başarısız olmuşum gibi hissetmekten alıkoymadı."

Hazel'ın üzerine ağır bir keder çöktü. Bunun ağırlığı onu ezecek gibiydi.

Hiç düşünmedim. Kolumu ortasına doladım ve onu kucağıma aldım.

Eli omuzlarımda gezindi. Yanağını şakağıma dayadı.

"Nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye fısıldadı, parmakları ensemdeki saçlarla oynuyordu. "Umuda karşı umut etmek. Keşke birinin iyi olmasını istemek bunun için yeterli olsaydı."

İşte buradaydı. Buradaki ilk gecemde parçalanmış omega'ya küçük bir bakış atmıştım.

Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum.

"Hazel." Sorunlarım bir anda önemsiz göründü.

"Üzgünüm, bu konuda gerçekten konuşamam." İfadesi gerilmişti, kelimeler acı içinde zorlanarak çıkıyordu. Gardını yine biraz yükseltmişti. "Onu hala bazen *onun gibi görüyorsun*. Ve yaptığın şeyi yapmaya devam etmeni istediğini biliyorsun." Parmağı hafifçe yanağına okşadı. "Ödenecek bir kefaret yok, Aleks."

Tek istediğim onun iyi olmasıyken beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Sen iyi misin?" diye sordum, sesim kalın çıkıyordu.

"Benim için endişelenme."

Tek yapmak istediğim

buydu.

"Sen de bir kefaret ödüyormuşsun gibi hissediyorsun, değil mi?" Kollarımda kaskatı kesildi.

"Neden farklı olduğunu düşünüyorsun?"

Hazel gözlerini sıkıca kapattı. Tekrar açtığında duvarları tamamen yükselmişti. "Sadece öyleyim," dedi, sesi kopuk çıkıyordu.

"Tamam."

Şaşırılmış görünüyor. "Tamam mı?"

Parmaklarım omurgasının kıvrımını buldu. Tüm parçalarını içinde tutan bir fermuar. "Bence yanıyorsun. Bir gün bana söyleyeceksin. Ve o zaman yanıldığından emin olacağım."

Hazel cevap vermedi ama cevap vermesine de gerek yoktu. Ona sarılmaya devam ettim ve belki, *belki* onun da burada bana ihtiyacı olan bir parçası olduğunu umdum.

HAZEL

Hiç erkeğim yokken birdenbire nasıl üç erkeğe sahip olduğumu bilmiyordum. Hepsi sinsice hayatıma girmişlerdi.

Aleks'in benimle olması içgüdülerimi rahatlattı. Evimde, ona düzgün bir şekilde bakabileceğim bir yerde. Bunu onun için hiç yapan olmuş muydu? Her jestin bir şekilde kendisine karşı bir çetele olduğunu hissettiğini görebiliyordum. Omega'm bir amaç uğruna uğulduyor, onun bu çabaya değdiğini görmesini sağlamaya çalışıyordu.

Ona çok az şey verdim. En azından bunu verebilirdim.

Remy ve ben yeniden birlikte çalışmaya başladık ve Remy'nin haftada üç kez saat gibi geldiği bir rutine girdik. Bir gün planlama için, bir gün çekim için ve bir gün de işleri gözden geçirmek ve bir sonraki haftanın yüklemelerini birlikte planlamak için.

Ne olduğumuza gelince, ikimiz de bunun adını koymak istemiyorduk. İşin iş olduğuna ve bunun dışında gerçekleşen öpüşmelerin, dokunuşların, *sevişmelerin* sadece bunun bir yan ürünü olduğuna dair karşılıklı bir anlaşma. Isı sonrası ayrı olmaktan hoşlanmıyorduk, bu yüzden ayrı olmamak daha iyiydi.

Ona Ben'den bahsettim. Her sabah başka bir alfanın kokusunu aldığımı saklayamazdım. Remy bunu uzatılmış bir "tamam" ile kabul etti ve koku işaretlemesi daha da yoğunlaştı.

Her gece Ben'in evinde uyudum. Kabuslarım daha az anlaşılır oldu. Daha parçalı. Her sesi ve hissi yaşamak yerine bir filmi suyun içinden izlemek gibi. Çikolata ve nane benim

anılar, beni şimdiki zamana geri götürüyor. Mırıltısı beni her seferinde uykuya geri döndürürdü.

Beni uyandıran genelde onun sikiydi.

O sabah postaneye uğramış, DM'lere yanıt verme rutinimi takip etmiştim. Sık sık ne söyleyeceğimi bilemezdim ama bunun farklı nedenleri vardı. Bazen ne kadar yalnız oldukları açıktı ve sırf paralarını istediğim için onları benimle bir şansları olduğuna inandıracak kadar duygusuz değildim. Diğer zamanlarda ise o ısrarcı gelen kutusu bahşişçisi gibiydiler. Şimdi bana ne kadar gevşek, kullanılmış bir amcığım olduğunu söylemeye terfi etmişti. Onu gerçekten engellemem ya da en azından artık bana DM gönderemeyecek şekilde kısıtlamam gerekiyordu.

En azından daireden çıktığımda yeni bir duvar yazısı yoktu. Sanırım olmasını beklemek beni paranoyaklaştırıyor, izleniyormuşum ya da takip ediliyormuşum gibi ürpertici bir his veriyordu.

Bunun için hiçbir neden yoktu. Özellikle *Page Slick*'in ünlü omega aktris Sage North'un bu süreçten geçtiğinin doğrulandığı haberini vermesiyle birlikte Bond feshi daha fazla kabul görmeye başlamıştı. Aylar önce bir NOC bağış toplama etkinliğinde fotoğrafının çekilmesiyle başlayan söylentiler artık gerçeklik payı taşıyordu.

Boşanmalarından bu yana, film yıldızı eski sevgilisi bir dizi rolü kaybetmiş, ardından da sürekli olarak birden fazla kadınla uygunsuz pozisyonlarda fotoğraflanmıştı. Tacizci eğilimlerine dair hikayeler artık halkla ilişkiler ekibi tarafından bastırılamıyor, kabus gibi bir köstebek avı oyunu gibi düzenli olarak ortaya çıkıyordu. *Hollywood'un altın çifti boşanmaya doğru gidiyor: Ne yanlış gitti ve suçlu kim?* gibi başlıklar çok hızlı bir şekilde *Free Sage ve Sawyer Callahan'ın Yükselişi ve Düşüşü*'ne dönüştü.

Birdenbire bağların çözülmesiyle ilgili moda sözcükler, alfa haklarından bahsetmek yerine *dünyada bir ilk* ve *çığır açan bilimsel ilerlemeler* oldu.

Yine de insan asla çok dikkatli olamaz. En azından kendimi hiç çıkmaya niyetim olmayan küçük bir ev baloncuğunun içinde bulduğumda kendime söylediğim buydu.

Akşamlarım artık neredeyse bir plan gibiydi. Çatalıma biraz daha makarna doldurdum. Çok güzeldi. Aleks birlikte pişirdiğimiz konusunda ısrar ediyordu ama ben sadece tencereyi karıştırdığımdan ve en iyi ihtimalle tadına bakan bir seyirci olduğumdan emindim. Bu gece gerçek bir suç programı yerine gerçek bir suç *podcast*'i seçmiştik. Tamamen farklıydı. Aynı zamanda mükemmel bir çoklu görev yapıcısıydık - bir bulmaca üzerinde çalışırken yemek yiyor ve dinliyorduk.

Aleks önümüzde duran parçalara dikkatle bakarak, "Bana hiç bulmaca çözen biri gibi gelmedin," dedi.

"Neden?" Kaba bir şekilde cevap verdim. "Onu beceremediğim için mi?"

"Hayır! Ben... bu değil..." Aleks yanlışlıkla suya düşmüş bir kediden daha sert bir şekilde bocaladı. Kötü bir şekilde bastırılmış sırtışıma fark etti ve başını ellerinin arasına aldı. "Hazel, şunu yapmayı kes!"

Remy heyecanla bir parça koparmadan önce kıkırdadı. "Aleks, sanırım bu üzerinde çalıştığın ağacın bir parçası," dedi ve ona uzattı.

Oh evet... bazen Remy işimiz bittikten sonra da etrafta dolanıyor ve Aleks vardiyasından çıktığında hala burada oluyordu. Bugün bir planlama günüydü, esas olarak ses kurulumu seçeneklerini araştırıyor ve ekipman kiralamaya bakıyorduk.

"Kurbanın cesedi tanınmayacak şekilde parçalanmıştı ve bunaltıcı çöl sıcağı çürüme sürecini hızlandırdı..."

Remy bembeyaz kesildi. "Yemek yerken bunu nasıl dinleyebiliyorsun?" diye sordu.

Podcast sinek pupaları hakkında konuşmaya devam ederken bilerek büyük bir pesto ısırığı aldım. Aleks de hiç vakit kaybetmeden aynı şeyi yaptı. Remy bizim aynı iflah olmaz sırtışlarımıza baktı ve tedirgin bir yüz ifadesi takındı.

"Tanrım, sizden iki tane olduğuna inanamıyorum."

Remy sonunda gitti, beni aşırı derecede işaretliyormuş gibi görünmeden aşırı derecede işaretlemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

"Remy, *kimseyi* kandırmıyorsun," diye homurdandım, yanağına kondurduğu iffetli veda öpücüğü aniden coşkulu bir sokulmaya dönüştüğünde. Ama aynı zamanda başımı arkaya eğdim ve saçlarını biraz çektim çünkü bu çok hoş bir histi.

İşi bittiğinde üzerime bir sürahi viski dökülmüş gibi kokuyordum.

"Ben'e benden selam söyle."

"Evet, evet, evet. Git başımdan." Sonra onu bir aptal gibi öptüm. Kapımdan çıkıp kaybolduğunda hâlâ aptal gibi sırtıyordu.

Arkamı döndüğümde Aleks bizi izliyordu. "Bir şey mi söyleyeceksin?" Kendimi huysuz hissederek ona sordum.

"Hayır. Siz ve *meslektaşınız* hakkında söyleyecek bir şeyim yok."

Bu doğru değildi. Aleks, Remy ve benim aslında flört etmediğimizi, hatta *birlikte* olmadığımızı anladığında oldukça şaşırılmış görünüyordu ve yüzümüze karşı ikimizin de aptal olduğunu düşündüğünü söyledi.

Parmağımla onu işaret ettim. "Kendine dikkat et yoksa kanepeye geri dönersin." Aleks ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

Bu boş bir tehditti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ona iyi geceler diledim ve her gece yaptığım gibi yolun karşısına geçip Ben'in yatağına girdim. Eli şortumun içine kaydı, parmakları hafifçe iç uyluğumun gıdıklayıcı kıvrımında gezindi.

"Remy bugün bu amcığın icabına baktı mı?" Ben sordu, ses tonu tamamen sıradandı. Her konuda bu kadar *iyi* görünmesi sinir bozucuydu. Uykudan önceki bu durgun anlarda her zaman gerçek bir ilgiyle diğerlerini sorardı.

"Hayır ama bu konuda endişeleniyorsan spor salonundan bir Chad ya da Thad bulabilirim," diye umursamazca yalan söyledim.

Ben ustaca bir hareketle beni sırtüstü yatırdı, beni yatağa bastırırken avuç içleri benimkilere kaydı. Kokusundaki nane keskinleşti ve kutup soğuğunun boğazımı ele geçirdiğini hissedebiliyordum. "Açık konuşayım Hazel," diye nefes aldı, boynumun bir yanını ve diğer yanını kokladı. Üzerime doğru gelirken yeni unvanının hiç bu kadar farkında olmamıştım. "Remy ve Aleks... dışarıdaki diğer heriflerden farklılar. Onlar hakkında soru sormamı, sahip olduklarımızı sahiplenmediğime dair bir işaret olarak algılamayın. Aslında tam tersi."

Yüksek sesle yutkundum. Onu bu şekilde görmeme izin vermesi çok aydınlatıcıydı. Ona ait olmanın nasıl bir şey olacağına dair bir pırıltı. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, adlandırılmayacak kadar büyük görünen kozmik bir duygu tarafından teşvik ediliyordu.

"Hadi uyuyalım, Ben," diye fısıldadım.

Geri çekilmem onu hayal kırıklığına uğrattıysa da bunu belli etmedi. Üzerimden dikkatlice kaydı, her gece yaptığı gibi beni vücuduna yasladı ve kıyafetlerimin arasındaki çıplak tenimi okşadı.

Diğerleriyle tanışsa o kadar kötü mü olurdu?

Dördümüzle birlikte?

Parmakları nazıkçe süpürmeye devam etti. İleri geri. İleri geri.

Kayıtsızlığa gömülmek çok kolaydı.

Kükreyen bir ateşin başında, tertemiz bir göle bakarak bitter çikolata yediğimi hayal ettim. Üç sıcak bedenin kucaklaşmasını.

HAZEL

"Topu yuvarlamaya başlamalıyız. Derin bir dalış yapmalı ve gerçekten *derinlemesine incelemeliyiz.*" "Katılıyorum. Herkes güverteye."

"Kesinlikle, ne kadar çok taraf katılırsa o kadar iyi." "*Giriş seviyesi* pozisyonu hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bir açıklama hazırla. Beşe kadar masamda *olmanı* istiyorum.

Bu *zor* bir teslim tarihi, anladın mı?"

Önümüzdeki adam kahve siparişini tamamladı, döndü ve bize *ne yaptığınızı biliyorum, pislikler* diyen bir bakış attı.

Belki de Remy ve ben kahve dükkanımızda sıra beklerken şirket ofisi köleleri gibi davranarak zaman geçirmemeliydik. Üzerimizde spor kıyafetler vardı, bu yüzden bu illüzyon için gerçekten hiç çaba sarf etmedik.

Remy öne çıktı ve siparişimizi vermeye başladı. Unlu mamullerin sergilenmesi dikkatimi dağıttı ve bir göz atmak için yanlarına gittim.

Günün keki çiseleyen çikolatayla kaplıydı ve ağızım sulanmaya başladı. Remy'ye istediğimi söylemek için acele ettim ama sert bir cismin kalçama çarpmasıyla kabaca itildim. *Ow.*

"Oh, bunun için üzgünüm, tatlı şey. İyi misin?"

Adam üzerimde yükseliyordu ve ben de nereye gittiğine dikkat etmesi gerektiğini söyleyerek kendimi geri çektim.

"Sorun değil," dedim, yan tarafımı ovma dürtüsüne direnerek. Yanından geçmeye çalıştım ve o da iki kez baktı.

"Bekle, seni tanıyor muyum?"

Sonunda o taş suratlı çenenin neden tanıdık geldiğini anladım. Bana çıkma teklif eden alfabaydı, ne kadardı, bir ay önce mi? İçimden iç çektim, takınmam gereken sahte nezaketten çoktan yorulmuştum.

"Hazel, değil mi?"

Ona adımı söylemiş miydim? Söylemiş olmalıyım.

"Ben Damien, hatırladın mı?" Devasa eliyle bir pencereyi siliyormuş gibi yaptı. Ne? Spor salonundaki grafiti sanırım.

"Ah, elbette. Tekrar merhaba," dedim tarafsız bir şekilde. "Affedersiniz, alfam beni bekliyor."

Çok büyük ve çok açık olan noktayı anlamasını umarak *alfamı* anlamlı bir şekilde vurguladım.

"Şanslı adam," dedi Damien rahat bir gülümsemeyle. Nedense onun bu rahat kabullenışı beni daha çok kızdırdı. Alfa'mdan bahsetmek, ona benimle flört etmeye devam etmesini söyleyen ayrıntılı bir kodlu sinyal olmamalıydı.

"Umarım sana senin gibi güzel bir kadının hak ettiği şekilde davranır," diye devam etti.

Alnına rujla *hayır demek hayır demektir* yazmadan ne kadar net olabileceğimden emin değildim.

Muhtemelen kabaydı ama cevap vermedim. Onun yerine dudaklarımı birbirine bastırdım ve yanından geçip gittim.

Remy tüm karşılaşmayı kaçırdı. Muhtemelen en iyisi buydu çünkü şu anda alfa duruşu ve göğüs dövüşü ile uğraşmak istemiyordum. Damien gibi adamlarla tek başıma gayet iyi başa çıkabilirdim.

Remy'nin ödeme yapmak için telefonuna dokunmasını izledim ve Damien'ın bana asılmaktan çok daha kötü bir şey yaptığını fark ettim. Kek almamı engellemişti!

Sanki sıkıntımı hissetmiş gibi Remy bana baktı. Çılgınca ekranı işaret ettim ve en çaresiz, acınası yüzümü takındım. Kesinlikle şaşırmış görünüyordu.

"Hangisi?" diye sordu. Küçük, kalabalık kafenin gürültüsünden onu duymak zordu.

Tuzluk ve biberliklerini devirmemeye çalışarak bir masanın yanından geçtim. "Çikolatalı muffin," diye seslendim acilen.

Parmaklarımdaki erimiş çikolatayı yalayarak çok mutlu bir omega olarak ayrıldım. Remy yürürken *beni* izledi ve sanki parmaklarını yalamak istiyormuş gibi bana baktı.

Yaya ışıklarında durduğumuzda kolunu omzuma attı. Dudaklarıma tenimde karıncalanmalar bırakan en hafif, en tatlı öpücüğü kondurmadan önce bana gülümsedi.

"Bu arada, giriş pozisyonu için bazı ek fikirlerim var," diye kulağıma mırıldandı.

"Giriş seviyesi."

"Ben de öyle dedim, değil mi?"

"Kesinlikle değil." Gömleğinin üzerinden göğüs ucunu çimdikledim ve korkmuş ama garip bir şekilde erotik bir ses çıkardı.

Taklit ettim ve bu sefer daha uzun bir öpücükle beni susturdu.

Işık yeşile döndü ama karşıya geçmeye başladığımızda Remy tökezledi. "Ah, ayakkabı bağcığım." Eğildi ve bağlamaya başladı. Ben devam ettim. Uzun bacakları vardı, yetişebileceğini düşündüm.

Gerçekten de araba birdenbire ortaya çıkmış gibi hissettim. Gözümün ucuyla bir gümüş çizgi ve bir göz kırpma sonra-

"*Hazel, dikkat et!*"

Remy'nin panikle attığı çığlık karşısında donakaldım.

Arabanın bana temas eden tek parçasının yan ayna olmasının tek nedeni buydu. İster şok ister fizik olsun, beni geriye doğru yuvarlamak için yeterliydi.

"Oh Tanrım, *Hazel!!*"

Yer, beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde yukarı çıktı. Kalçamdan acı fişkırdı. Kollarım başımın etrafında kıvrıldı - refleks - ve asfalt açıkta kalan derimi yırttı. Her şey sert bir şekilde durmadan önce milyonlarca küçük çakıl taşının içime girip çıktığını hissettim.

Bir kez göz kırptım. Gökyüzüne. İki kez. Remy?

"Yeşildi, değil mi? Işık?" Kelimelerim birbirine karışırken yüzü bulanıklaştı. "Yeşil olduğundan o kadar emindim ki."

Karanlık, aceleyle her şeyi ele geçirmeden önce görüş alanımın kenarlarına doğru süzüldü.

Kendime geldiğimde hala aynı yerdeydim.

"Bayıldığınızda kendinizi hastanede falan bulduğunuzu sanıyordum." Hareket etmem gerekip gerekmediğinden emin değildim, bu yüzden

Gözlerimi Remy'ye dikerek. "Üçlü 0'ı çevirmekte gerçekten yavaş mısın?"

Remy'nin kolları altımdan kaydı ve birden havalandım. *Umarım onun için çok ağır değildir,* diye düşündüm, çünkü küçük bir araba kazası bile beynimin güvensiz düşüncelere kapılmasını engelleyemezdi.

"Lanet olsun, Hazel. Böyle bir zamanda nasıl şaka yaparsın?" Beni güvenli bir şekilde patikaya indirdi, yakındaki binaya yaslayarak oturturken başımı nazikçe destekledi.

"Yapma ama," dedim usulca.

"Neyi?"

"Ambulans çağırın. Hastane yok."

Remy başını sertçe salladı. "İyi olduğunu bilmem gerek." "Ben. Ve Aleks," dedim basitçe.

Önce Aleks'i aradı, sanki en ufak bir yanlış hıçkırıktaki her an fikrini değiştirmeye hazırmış gibi bana bakıyordu. "Ben Remy. Hazel yaralanmış," dedi sertçe. "Hastaneye gitmek istemiyor. Bir araba ona çarpmış. *Biliyorum* Aleks. Tanrım, daha kötü olma ihtimali olduğunu düşünseydim onu dinlemez ve ambulans çağırmazdım, bana bağırmayı kes." Öfkeyle ofladı. Alt dudağımı hafifçe dışarı çıkardım ve başımı hafifçe salladım. Remy inledi, gözleri başının arkasına gitti. "Gerçekten hastaneye gitmek istemiyor ve üzgün surat şeyini yapıyor. Bizimle buluşabilmen için sana bir iğne bırakacağım."

"Hareket edebilirim, iyi olacağım," diye söze girdim. "Sadece birkaç sıyrık." "Kısa bir süre baygınlık da geçirdin."

"*Kısaca*. Sadece bir saniyeliğine, değil mi?"

Remy telefonuna dönmeden önce, "Seni hareket *ettirmeyeceğim*," diye tersledi. "Biliyorum. Ona söyledim Aleks, endişelenme. Biliyor musun, siktir git. Gel de şu dudaklarını büzerek yaptığı şeye karşı koy, ondan sonra konuşursun." Ekrana tedirgin bir şekilde dokunarak telefonu kapattı.

Cebimden telefonumu çıkardım. "Ben daha yakında olacak." Telefonumun ağırlığı bile kolumu ağrıttığı için yüzümü buruşturarak kilidini açmaya çalıştım. Remy hemen elimden aldı, elimin arkasını öptü ve kendi elinin içine aldı.

"Ben. Ben Remy." Olanları anlattı ve daha kalın bir sesle konuştuğuna yemin ettim. *Alfalar*. Aleks'in aksine Ben, kafamı vurup vurmadığıma ve tam olarak ne kadar süredir baygın olduğuma çok daha fazla odaklanmıştı.

"Sana 'doktor' diyerek... seni tahrik mi ettim?" Farkına vardığımda ona sordum. *Kendimi* mi tahrik etmişim? Hastaneden korkardım ve doktorlara karşı bir şeyler hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sanırım doktor *Ben'e* karşı bir şeyler hissediyordum.

Ben sesli bir şekilde yutkundu, adam elması sallanıyordu. Uzun bir duraksamadan sonra "Evet," diye itiraf etti ve elini alnıma koyarken utangaç bir öksürükle karşılaştım. Bunu yaptığında kesinlikle *bir şeyler* hissettim.

"Not edildi, *doktor*."

"Kes şunu," diye homurdandı Ben.

Hayati değerlerimi kontrol etmeye devam etti. Göz bebeklerime bir fener tuttuğunda öfkeyle gözlerimi kırptım. "Özel muayeneye ihtiyacım var mı *doktor*?" Hüzünle sordum.

Ben'in yanaklarındaki pembelik derinleşirken Remy, "Hazel, güpegündüz buradayız," diye azarladı beni.

Heyecanla ona döndüm. "Ooh, içeriğimizle biraz rol yapmalıyız! Eğlenceli olabilir."

"Yüce Tanrım." Ben tedirgin hareketlerle eşyalarını kaldırdı. "Fiziksel olarak iyisin ama zihinsel olarak bambaşka bir top oyunu."

"Her zamanki gibi iş o zaman."

Ben dikkatle ayağa kalkmama yardım etti, herhangi bir baş dönmesi belirtisine karşı beni bir şahin gibi izliyordu. Şokun etkisi üzerimden atılıp ağrılar yerleşmeye başladığında keskin bir nefes aldım. "Bana yaslan," diye emretti. "Seni eve götüreceğiz ve sıyrıklarını temizleyeceğiz."

Remy telefonunda hararetle bir şeyler yazıyordu. "Aleks'e Hazel'a geri dönmesini söylüyorum," diye açıkladı başını kaldırmadan. İşini bitirdikten sonra Ben'e döndü. "Yerlerimizi paylaşma konusunda ne düşünüyorsun?"

Ben hiç tereddüt etmedi. "Bence bu iyi bir fikir," diye kolayca kabul etti.

Başımı inanamayarak aralarında döndürdüm. "Siz ikiniz az önce..." Sahte bir hırıltıyla dişlerimi gösterdim ve elimle bir pençe yaptım. "...bir saniye önce olduğu gibi mi?"

Remy alt dudağını yaladı. Yavaşça. "İyi oynamak için nedenlerimiz var."

"Tekil," diye düzeltti Ben, sesi sertti. "*Tek* bir neden."

"Doğru."

Her ikisinin de bana bakışlarının sıcaklığı beni bunalttı ve tam bir utanç içinde, yemyeşil *muhtaç* omega feromonlarının büyük, tatlı bir çiçek açmasıyla parfümlendim.

Remy Ben'e sıırıttı. "Sana iyi olduğunu söylemiştim."

HAZEL

Ben yaralarımı dikkatlice temizliyordu. Sanırım çalışırken mırıl mırıl sesler çıkarmasını ya da sempati ile tıslamasını tercih ederdim.

Onun yerine, metodik ve istikrarlıydı. Sessizdi. Gözlerindeki fırtına sadece daha büyük bir şeye dönüşüyordu.

Remy bir kenarda oturmuş, bizi izlerken bacağını huzursuzca sallıyordu.

Kapı çarparak açıldığında hepimizin kafası kapıya doğru döndü. Aleks içeri daldı, rüzgârdan savrulmuş ve dağınık görünüyordu. Aramızdaki mesafeyi olabildiğince hızlı bir şekilde kapatmaya kararlı adımlarla ilerlerken gözleri doğrudan bana kilitlendi.

"Ben iyiyim," diye çabucak ona güvence verdim.

Aleks durdu, yanımdaki Ben ve Remy'ye bakarken gözleri daldı. Özbilinç onu yutmuş, adımlarını yavaşlatmış gibiydi. Eli sanki bana dokunmak için kaşınıyormuş gibi kasıldı.

Aleks kısık bir sesle, "Beni korkuttun," dedi.

"Özür dilerim," diye otomatik olarak özür diledim.

Başını iki yana salladı. "Üzülme. Tehlikeden uzak dur."

Bakışlarının yoğunluğu gözlerindeki maviye neredeyse gümüşü bir parlaklık veriyordu. Çok uzun süre bakmak imkânsızdı. Bakışlarımı kaçırdım ve yarım ağızla alay ettim. "Sadece kibrit kutusu büyüklüğündeki tatlı yatak odanı kaybetmek istemiyorsun."

Bu *her* şeyi daha da kötüleştirdi.

Aleks bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde karşımdaydı ve yanağımı avuçlarının arasına almıştı. "*Bunun* senin güvende olmanı istememle hiçbir ilgisi yok," dedi şiddetle.

Sonra ne yaptığının farkına varmış gibi gözlerini kırıştırdı ve geri çekildi.

Ben onu neredeyse onaylayarak izliyordum. Son bandajı da bitirdi ve elimi iki elinin arasına aldı. "Şokun etkisi biraz geçtiğine göre şimdi nasıl hissediyorsun?"

Son zamanlarda evden her çıkışımda hissettiğim huzursuzluğu düşündüm. Damien'la yaşadığım iki karşılaşma sinir bozucu olsa da geçmişte ilgilendiğim erkeklerle yaşadıklarımın çok da farklı değildi. Olayı tırmandırmaması ve bana sürük dememesi aslında bir gelişmeydi.

Doğrusu, geçen gün spor salonundan ayrılırken yaşlı bir alfanın kendisinden çok daha genç olan omegayı azarlamasına kulak misafiri olduğumda kendimi daha rahatsız hissetmiştim. Bu, atamamın beni ne kadar savunmasız hale getirdiğini hatırlatmıştı.

"Ne oldu?"

"Aptalca bir

şey."

"Duyguların asla aptalca değildir, Hazel."

Paranoyak gibi görünmek istemediğimden, "Muhtemelen sadece garip bir kazaydı," dedim. "Ama bazen dışarı çıktığımda kendimi güvende hissetmiyorum ve daha fazlası olabilir mi diye merak ediyorum."

Üçü de kaskatı kesilmiş, kana susamış kurtlar gibi bana doğru yaklaşıyorlardı.

"Kim?" Ben tehlikeli bir şekilde sordu.

Neredeyse gülecektim. Bir türlü anlamıyorlardı. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum," diye omuz silktim. Rahat ses tonum onları şaşırtmışa benziyordu. "Ben bir omega'yım ve güvenliğim o gün kamuoyunun nasıl değiştiğine bağlı. Mesele sadece şehirde gördüğüm duvar yazıları ya da bir alfanın dürtülerine karşı hassas olduğum yönündeki değişmez biyolojik gerçek değil. Postaneye ya da terapistime gitmek gibi basit bir şeyin beni taciz edip etmeyeceğinden emin olamamak. Bu yüzden gittiğim her yere koku nötrleştirici sprey sıkıyorum ve bunun yeterli olması için dua ediyorum." Çenemi kaldırdım ve her birine doğrudan baktım. "Gerçekten tacize uğradım mı? Pek sayılmaz. Ama yalan söyleyip bunun endişelenmediğim bir şey olduğunu söyleyemem."

Hepsi bu durum karşısında şok olmuş gibiydi. Günlük, kabullenilmiş gerçekliğim karşısında şok olmuşlardı. "Hazel," diye nefes aldı Remy.

"Neyse o," dedim, kelimelerim kırılmıştı.

Ben parmak uçlarını onun gözlerinin arasındaki boşluğa bastırdı. "Bence... yuvanda olman sana yardımcı olacak. İyileşmene ve bizim de senin rahatlatıcı bir yerde olduğunu bilmemize."

Omurgamdaki çelik anında yok oldu. Sesim titredi. "Hayır."

Reddimi yanlış anladı. "İçeri davet edilmek istemiyordum," diye düzeltti Ben hemen. "Yani, hayır demezdim, ama daha çok yuva ortamlarının bir omega'nın refahına nasıl yardımcı olduğunu kastediyordum." Ayağa kalktı. "Eğer hâlâ yürüyemeyecek kadar halsizsen seni taşıyabilirim."

"Hayır!" Yüksek sesle söyledim. Göremezlerdi. Bilemezlerdi. Soru sorabilirlerdi. Ya da daha kötüsü fark ederlerdi. İçimde yaşayan hasarı, harabeyi fark edeceklerdi.

"Yuvanın nesi var Hazel?" Aleks bana kurnazca sordu. Elbette şüphelenen o olacaktı.

Biraz fazla yaklaşmasına izin verdim ve sonucu bu oldu.

"Nefes al."

Ben'in boynunun kıvrımına sarılmıştım, eli saçlarımin arasından geçiyordu. İçgüdüsel olarak kokusundan kocaman bir yudum aldım - *yoğun, canlandırıcı ve...*

Kırık bir hıçkırık döküldü.

Benimki gibi. Benimki gibi kokuyordu.

"Bunu görmeni istemiyorum," diye geveledim.

Ben beni öptü. Önce kirpiklerimin birini, sonra diğerini. "Neden olmasın tatlım?" diye sordu, son derece nazik bir şekilde.

Bu Ben'di.

Ona *beni istemeyeceğini* söylemek mantıklı gelmedi. Bana değer vermekten başka bir şey yapmamış olan alfayla uyuşmuyordu.

"Sadece sen, tamam mı?" Ona bakarken titriyordum.

Ben saçlarımini okşamaya devam etti. "Seni reddetmezler, biliyorsun." İrkildim. *Nasıl oluyor da her zaman biliyor gibi görünüyordu?* "Ama sadece benimle olmanın daha kolay olduğunu anlıyorum."

Koridordan yuvama doğru ilerlerken içimdeki kıyamet duygusunu atamıyordum. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Sonunda kapıyı itip açmadan önce elim uzun bir süre kolu kavradı. Soğuk zemindeki çıplak yatağımı gördüğünde yüzünü bir yıkım kapladı. Sonra kayboldu, yerini sessiz bir sakinlik aldı. "Gösterdiğin için teşekkürler

beni." Ben beni öptü. Yüzümü biraz fazla sıkı tutuşu ona ihanet ediyordu.
"Bunun neye mal olduğunu biliyorum. Bunu düzeltereğim, tamam mı?"

"Tamam," diye küçük bir sesle kabul ettim.

Keşke beni düzeltmek bu kadar kolay olsaydı.

Ben beni diğerlerinin yanına götürdü. Derim yüzülmüş, çığ ve açıkta hissediyordum.

"Remy. Haven + Nest'e gideceğiz ve kızımıza hak ettiğini düşündüğümüz her şeyi alacağız. Benimle misin?"

Remy ayağa fırladı. "İşte bu."

Ben beni Aleks'e doğru yönlendirdi. Elini benimkine doğru uzattı ve ben de tuttum, beni kucağına oturtmasına izin verdim, bacaklarım onun belini sarıyordu. "Ona iyi bak," diye emretti Ben.

"Her zaman," diye söz verdi Aleks.

Alfalar gitti ve beni onunla yalnız bıraktılar. Bir süredir dairede birlikte yalnızdık ama *hiç* böyle hissetmemiştim. Yine de tüm zamanımı onun üzerinde bu şekilde geçirmemişim. Elleri belime sarılmış, başparmakları karnımın kıvrımlarında aşağı yukarı kayıyordu. Bedenlerimiz ufak tefek yavaş ayarlamalar yaparken -benim kalçalarım onun etrafında daha da sıkılırken, onun kolları içe doğru çekilirken- aramızda hiç boşluk kalmayana kadar birbirimizin nefesini içimize çektik.

Aleks kararlılıkla, "Sende ne varsa ben de onu istiyorum," dedi.

Düşünmeden konuştum, içgüdüsel olarak kendimi sakladım. "Ne yani, benim seks arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

Başka tarafa bakmama izin vermedi. Büyük mavi bir bilinmezliğe düşüyordum. "Hayır. Uyumadığın için endişelenmek istiyorum. Dışarıdayken kendini güvende hissetmezsen elini tut. Benim için yaptığın gibi seninle ilgilenmeme izin ver." İçindeki kesinlik hafifçe titreşti. "Ama... burada bir yerim var mı? Bir alfa olmasam bile-"

Ağzım onunkinin üzerindeydi, sert sözlerini bastırıyordum. O pelüş, dolgun dudaklara ait değillerdi. Neredeyse her zaman düz ve sertti, taşıdığı her şeyin ağırlığını uzak tutuyordu. Nadir anlarda sadece *benim* için yumuşaktı ve ben daha fazlasını istiyordum, bana vermeye istekli olduğu şeyi.

"Bunu önemsediyimi hissediyor musun?" Öpücüklerim daha da acıktı, boğazından kaçan alçak sesleri daha fazla arzuladım. Beni bırakması imkânsızmış gibi kavrayışını. Kokum, onun tanımının ne olduğunu umursamıyordu, canlı ve baş döndürücü parfüm ikimizi de tüketiyordu.

"Hazel."

Kukum kot pantolonundaki kalın çıkıntının üzerine tam olarak oturana kadar kıpırdandım.

"Yapmak zorundasın-"

Boynunda, parmaklarının kalçalarımaya saplanmasına neden olan noktayı buldum. "Kahretsin, bunu söylediğime inanamıyorum, şu anda bunu yapamayız.

Yaralandın!"

Belli ki istediği şeyle bu kadar uyumsuz bir şey söyleme çabasından dolayı nefes nefese kalmıştı.

"Sadece biraz düştüm Aleks," dedim, haklı olduğunu bildiğim halde.

Başı koltuğun üzerine düştü ve dudakları dua eder gibi sessizce hareket etti.

"Lütfen, Hazel."

Sonunda kendine tüm bu kontrolü bırakma izni verdiğinde nasıl olacağını merak ettim.

Aleks, bacağımı onun üzerinden **ç e k i p** yanağını öptüğümde gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Tamam," diye kabul ettim. "Şimdi olmaz."

"Teşekkür ederim."

Parmaklarımı kolunda, o m z u n d a gezdirdim ve saçlarına gömdüm.

"Ama bunu yaptığımızda... seni çıplak götürebilir miyim?"

Tüyleri diken diken oldu. "Siktir."

Yıkımın kıyısında sallanan bu kadar güzel olmasaydı, bunu yapmaya devam etme dürtüsüne sahip olmazdım.

"Evet, Hazel. Ben negatifim." Aleks devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ben... uzun zamandır kimseyle birlikte olacak zamanım olmadı."

Omega'mdan gelen ezici sahiplenme duygusu şaşırtıcıydı. Gözlerim doğrudan boynunda atan nabız noktasına gitti.

Benimkini.

Başka kimsenin ona dokunmasına izin yok.

Aleks ani vampirik dürtülerimden habersizdi. "Hadi, diğerleri dönene kadar televizyon falan izleyelim."

Beni yanına yaslamasına izin verdim ve onu ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalıştım.

BEN

Remy ve ben Haven + Nest'teki tek alfalar değildik ama kesinlikle bu kadar didişen sadece bizdik.

Elim daha yatağa değmeden Remy hemen, "O değil," dedi.

Burun deliklerimden duman çıkmamasına şaşırdım. "Neden olmasın ki?"

Remy fiyat etiketinin üzerindeki küçük yıldız işaretini gösterdi.

Kasım teslimatı.

Yüzündeki o yalaka sırtışı yumruklamayı düşündüm.

"Her neyse, bugün alabileceğimiz bir tane aramaya devam edelim," diye mırıldandım, ona sırtımı dönerek.

Aramızda Hazel gibi bir tampon olmadan, temel içgüdülerimize geri dönmüştük. Daha önce başka bir alfayla mücadele etmemiştim ama bir *kazanan olacağından* emindim. Biri boyun eğiyor ve diğeri daha baskın olarak yükseliyordu.

Remy ve ben tanıştığımızda ne oldu o zaman?

Yatakları test ederken birine karşı makul bir kızgınlık seviyesini korumak çok zordu. Remy ve ben birbirimizden olabildiğince uzakta, bir yatağın karşılıklı kenarlarına uzanmış, bedenlerimizi öfkeyle zıplatıyor ve kendimizi aptal gibi hissediyorduk.

"Bu," dedim kısaca. "Muhtemelen evdekine en yakın olanı bu ve onda çok iyi uyuyor."

Remy bir önceki denediğimiz yatağı işaret etti. "Bu onun Sierra yuvasına benziyor ve biz orada uyumuyoruz."

Tanrım, birinin kışına koca bir y a t a ğ ı n ı sığabileceğini öğrenmeyi çok isterdim.

"Her yüzeyde sevişebiliriz," diye tısladım ona. "*Bunun* içinde iyi uyuması gerekiyor."

Gözlerini devirdi ve ben de yastıklara doğru yürüdüm. "Yani... alfa olduğunu yeni mi fark ettin?"

İkimizin de elinde plastik sargılı yastıklar vardı, onları kollarımızda ezerken çıkan kırışma sesi dikkatimizi dağıtıyordu.

"Mmhm," diye cevap verdim. Remy beni yine test ediyordu. Zırhıma küçük vuruşlar yapıyordu.

Remy sırt üstü yattığı yastığı atıp yüksek profilli bir yastık aldı. "Hadi ama, ciddi mi?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?" Kendi yastığımı kaldırdım, o da yüksek profilliydi. "Bu," diye karşılık verdim. "En kabarık olanı bu."

"Evet," diye isteksizce kabul etti Remy.

"Sekiz mi?" "En azından."

Yorgan ve yorganlardan oluşan duvar mağazanın arka tarafını boydan boya kaplıyordu. Remy ve ben duvarın önünde durmuş, tüm test cihazlarına ve tüy oranını, pamuk, yün ve polyesterin artılarını ve eksilerini açıklayan çizelgelere bakıyorduk.

"Siktir," diye küfretti Remy nefesinin altında.

Uzak ucu işaret ettim. "Oradan başla. Ben diğer uçtan gideceğim ve seninle ortada buluşacağım. Kendi yarınızdan hangisinin daha iyi olduğunu düşünüyorsanız onu seçin ve ikimiz arasında karar verelim."

Bir tabanca düellosu gibiydi. Şafak vakti. Hayali saniyelerimiz biz 10 metre ilerlerken bizi izliyordu.

Ama birbirimizi vurmak yerine yorganları karşılaştıracaktık. Çok benzer seçeneklerle ortada buluştuk.

"Sadece en pahalı olanı mı seçtin?" Ona şüpheyile sordum. "Evet. Sen?"

Yalan söyleyemezdim.

"Evet." "Harika, ikisini de alırız o zaman."

Aydınlatma bölümü göz kamaştırıcıydı, tüm ekran ışıkları gösteri amacıyla açıktı. Abartılı yerleşik kanopi seçenekleri dışında her şeyi sessizce veto ettik.

"Demek bir süredir benden haberdardın," dedi Remy, bir karartma düğmesini incelerken.

"Evet. Hazel'in ateşi çıktığından beri," diye cevap verdim ona bakmadan. İki farklı ipi robot gibi çekiştirdim ve her bir kanopinin dışa doğru nasıl çiçek açtığını izledim. "Bu arada ona çok sert davrandın."

Remy'nin tepesi attı. "Isı hizmetleri beni bu konuda uyardı. Senin de söylemene gerek yok."

"Haftanın herhangi bir günü omega'ma çok sert davrandığını söyleyebilirim, Remy," diye tersledim.

Geri çekilmeyi reddetti. "Onun sıcaklığıyla ilgilendiğini ve onu bağlamamaya çalıştığını görmek isterim."

Elimdeki ipe baktım ve Hazel'in onu iple birazcık boğmama aldırıp aldırmayacağını merak ettim. Bunun yerine, ipi sertçe çektim ve üzerimdeki şeffaf gölgelik, tartışmamızdan habersiz bir bahar çiçeği gibi açıldı. "Bu."

"Bugün kuramayız."

"Elbette. Ama içinde uyumayacağız, o yüzden teslim edilmesini bekleyebiliriz. Yoksa lambaderlere geri mi dönmek istiyorsun?"

"Evet, hayır."

Ben de öyle düşünmüştüm.

Korktuğumuz bölüme geldik - nevresim takımları. Eşleşen örtüler ve aksesuarlar. Binlerce renk, desen ve doku. Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz şeyler hakkında çok düşünmemiz gerekecekti. Ve yanlış yaparsak cehennem azabı çekecektik.

Pötikare desenli bir takımı elime aldım ve hemen geri koydum. Hazel'in alaycı sesi kafamın içinde çınladı. *Ben, bana yuva malzemeleri yerine piknik halısı getirmişsin.*

"Onu korkutmaktan korktuğun için mi ona karşı ne hissettiğini söylemiyorsun yoksa gerçekten ne hissettiğini bilmiyor musun?"

Remy'nin eli dondu, dekoratif yastıklara doğru uzandı.

Tanrı aşkına.

"Yemin ederim Remy, eğer bu ikincisiyse-" "İkisi de değil, tamam mı?"
diye tersledi.

Bu işin peşini bırakmayacaktım. "O zaman ne?"

"Annem babamla bir bağın içine hapsolmuş durumda. Bu hiçbir zaman bakıp da 'hey, bir gün ben de buna sahip olmak istiyorum' diye düşündüğüm bir şey olmadı," dedi Remy sessizce.

Hazel'in ebeveyn sorunlarıyla dolu uyumsuz bir sürü topladığını bilip bilmediğini dalgınlıkla merak ettim. Ya da belki bir şekilde biliyordu, birbirimizle bir aileye ihtiyaç duyacağımızı biliyordu. "Onu bağlamayı düşündüğünde, onu nasıl parmağının altında tutabileceğini mi düşünüyorsun?"

Öfkeli görünüyordu. "Hayır! Tabii ki hayır." "O zaman ne?"

Remy'nin yüzü hüzünlü ve mesafeli bir hal aldı. "O sanki... hayatımın geri kalanını etrafında şekillendirmem gereken şey gibi geliyor."

Vücudum gevşedi.

"Onu beklemiyordum, biliyorsun," diye devam etti, neredeyse metanetle. "Birine karşı bu şekilde hissetmeyi hiç beklemiyordum."

Bu kesinlikle ilişkilendirilebilirdi. "Hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum, Remy. O da dahil." Etiketinde çok lüks olduğu yazan, parlak yüzeyli zeytin yeşili bir çarşaf takımı aldım. "Bu."

Remy'nin elinde yeşilin biraz farklı tonlarında bir yorgan örtüsü vardı. "Sence bununla gider mi? Biraz uyumsuz ama-"

"Hayır, yine de işe yarıyorlar." Başımınla onayladım. "Bence hoşuna gidecek."

Bizi kontrol eden bayan, ikimizin de havasında olmadığımızı anlayınca sohbet etme girişiminden çabucak vazgeçti.

Remy önümde hafifçe iterek, "Ben bakarım," dedi.

Beni kenara itmesine izin vermeyerek yerimde durdum. "Bölüşeceğimizi zaten biliyorsun," diye homurdandım.

İçimizden biri eninde sonunda sürümüzün lideri olacaktı.

Remy'nin benim olacağımı anlaması biraz uzun sürdü.

Daireye döndüğümüzde Aleks'in elini Hazel'in pantolonunun içinde bulduk ve dudaklarından bir dizi küfür döküldü.

"Buna ihtiyacın vardı, değil mi? Ne zamandır burada sırlıslıkla oturuyordun?"

Birkaç saat yokluğumuza rağmen ikisi de hâlâ tamamen giyinikti.

Dürüst olmak gerekirse, Hazel'in yaralandığını düşününce Aleks'in kendini tutması beni çok şaşırttı. Omega'sının iyiliğini sikiinin önüne koyması? Eğer bu onu sürü arkadaşı olarak seçilmez yapmadıysa, ne yapar bilemedim.

"Yakın mı?" Rahatça sordum.

İkisi de sıçradı. "Ben," diye dudak büktü Hazel. "Onu orgazm olmaya iznim olduğuna *daha yeni* ikna ettim."

Remy hemen arkamdaydı. Aleks'e oyunbaz bir tavırla, "Yatakçılar kamyonetleriyle çok uzakta değiller, o yüzden hızlı çalışacağım," dedi.

Aleks nefesinin altında, "Bu... çok tuhaf," diye mırıldandı. Hazel'a baktım. "Gelmek ister misin?"

Heyecanla başını salladı.

Hepimiz buna kolayca çare

bulabilirdik. "Remy," dedim sertçe.

İkimiz de elimizdekileri bıraktık ve ona doğru yaklaştık. Remy, Hazel'ın diğer tarafına geçerek onu Aleks'le arasına hapsetti.

"Boğazını sıkıttığında hoşuna gidiyor," diye öğüt verdi Remy, tam sutyeninin üst kısmını bir taraftan aşağı çekip gergin meme ucunu ağzına almadan önce.

"Siktir. Aman Tanrım." Hazel'ın eli Remy'nin saçlarına gitti, koyu renkli teller sıkılı parmaklarının arasında bükülüyordu.

Aleks'e yardım ederek taytını uzun bacaklarından çekip çıkardım. Parmakları tekrar içine girerken Aleks'in bileğini iki eliyle kavrayarak kıvrandı. Sırtını kamburlaştırdı ve ben de elimi boynuna doladım. Ben yaklaştıkça Hazel inledi. Kokusuyla onu işaretledim ve boğazının kenarlarını sıkıca kavradım.

"Bizim için gel, Hazel," diye mırıldandım. "Hepimiz için."

Kokusunun patlaması beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. *Bir yaz geceyarısı ayı, keten çarşaflar ve azaltılmış çekingenlik. Dört kıvranan beden, bir paket.* Ağzını kendi ağzımla kapattım, pürüzlü nefeslerini yuttum.

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Git Aleks'le odasında kucaklaş. İşimiz bittiğinde gelip seni alırız, böylece tam olarak istediğin gibi düzenleyebilirsiniz. Kulağa nasıl geliyor, tatlım?"

Hazel'ın göz kapakları dalgalandı. "Uh huh," diye mırıldandı.

Remy ve ben işe geri dönerken kaya gibi sertleşmiş olduğum gerçeğini görmezden geldim. Her şey üst kata getirildi ve yatağın teslim edilmesini denetledim, eskisinin götürülmesi için fazladan ödeme yaptım. Temiz bir sayfa. Ancak o zaman Remy'nin Hazel'in bana güvendiği şeyi göremeyeceği odaya girmesine izin verdim.

Kendime her şeyi daha iyi hale getirdiğimi hatırlatıp durdum. Bu şekilde bir saniye daha uyumayacağını.

Tam olarak nedenini anlamam gerekiyordu. Ruhundaki düğümü çözmeye mecbur hissettim. Yavaş olmalıydı. Dikkatli olmalıydı. İpleri genişçe çekerek nasıl kesiştiklerini görmeli ve iplikleri eve kadar takip etmeliydim.

O kadar sert çekmemeyi umuyordum.

HAZEL

Hiçbiri bana eski yuvam hakkında baskı yapmadı. Ben'in diğerlerinin görmesine izin verdiğini bile sanmıyorum.

Bunun yerine, yeni satın aldıklarımın üzerinde parmaklarımı gezdirmem için bana alan tanıdılar. Ben ve Remy'nin tam olarak neyi sevdiğimi nasıl bildikleri konusunda fazla düşünmek istemedim. Sierra Echo'nun kameralar için yaptığı yuvaya hiç benzemiyordu. Sierra'nın yuvası, insanların bir omega yuvasının nasıl olması gerektiğini düşündüğü şeydi. Nötr tonlar, bir sürü yastık, her şey süper yumuşak.

Ben ve Remy benim için topraksı, yeşil tonları seçtiler. Doğadan topladılar ve yuvama yerleştirdiler. Yuvamı yavaşça bir araya getirdim ve bir şekilde canlandığına yemin ettim.

Bir doku karmaşası vardı. Kaygan ipek, sert pamuk, pelüş suni kürk ve dokuma lifler. Parmaklarımı engebeli ip benzeri desenlerin üzerinde gezdirdim. Bayıldım. Bir örtünün üzerinde bir parça saçak kenarı buldum ve parmaklarımı taradım. Tekrar yerine oturmadan önce kolayca ayrıldı. Sadece bundan duyduğum memnuniyet bile beni memnun bir iniltiden alıkoydu.

Bu çok iyi.

Sadece bir şey eksikti. Üç şey.

Üç kişi.

Kendimi uzun zamandır bundan mahrum bırakmıştım ve omega'm onu arkasına kapattığım kapıyı tırmalıyordu.

Sonunda hepsinin beni beklediği oturma odasına geri döndüm. Ben bana söylemeye korktuğum sözleri söyledi.

"Yuvana gelip güzel kokmasını sağlamamızı ister misin?" Gözlerim yere düştü. "Ben..."

"Aslında hep birlikte akşam yemeği yemeye ne dersiniz? Uzun bir gün oldu," diye hızla düzeltti Ben. "Ondan sonra istersen bizde kalabiliriz. Sadece uyuruz. Doğru hissedene kadar istediğin kadar gece kalabiliriz."

Dünyada omega'sıyla Ben'in benimle olduğu kadar uyumlu başka bir alfa olduğunu sanmıyorum.

Yemek pişiremeyecek kadar yorgunduk ama sipariş de vermedik.

Ben ve Aleks dükkâna koştular ve pizza yapmak için her şeyi alıp geri döndüler.

Mutfağında kaos vardı.

"Pizzaların üzerine dökülmeden önce malzemeleri yemeyi bırak!" Sosla kaplı kaşığımı Remy'ye doğru savurdum, o da kolayca savuşturdu.

"Neden?" Adamın iflah olmaz sırtışı bulaşıcıydı. "Yemek öncesi şarküteri tabağı gibi bir şey." Remy tabaktakilere baktı, belli ki beni görmezden gelip bir sonraki ısırığını seçmek üzereydi. "İsimler kulağa neredeyse romantik geliyor. *Sence* de öyle değil mi, sevgili *soppressata*'m?"

Sosu pizzamın üzerine, sıçratacak kadar büyük bir saldırganlıkla yaydım. "Lakapların gittikçe kötüleşiyor," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Yani bu bir hayır mı?" Remy bir ağız dolusu zeytinin etrafında konuştu. "Evet, hayır!"

Aleks dikkatini çekmek için Remy'ye el salladı. "Bana biraz jambon uzatır mısın?" diye sordu, mutfak tezgâhının en ucunu göstererek. Gözlerimi ona diktim ve o da çaresizce omuz silkti. *Hain*.

Remy prosciutto'yu fırlatmaya çalıştı. Aleks'in ulaşamayacağı bir yere, aramızdaki boşluğa düştü.

"Bu muhtemelen atmak için seçebileceğin en kötü malzemeydi," diye yorum yaptı Ben kesin bir ifadeyle.

Remy onu aldı ve Aleks'in yanına götürdü. "Ben porno işindeyim. Beynime ihtiyacım yok."

"Hey!" diye itiraz ettim. "Böyle söyleme. İşimiz kolay *değil*."

Sırıttı. "Kolay olduğunu söylemedim. Beynimi kullanmadığımı söyledim." Aleks nezaketle, "İkinci beynini kullanıyorsun," dedi.

"Penis beyni," diye açıkladı Ben.

"Tanrı aşkına," diye homurdandım. Etrafım aptallarla çevriliydi.

Remy bana arkamdan sıkıca sarıldı. "*Gitmemizi* istiyor musun?" diye sordu şarkı söyler gibi bir sesle.

"Hayır, lanet olsun," dedim kızgınlıkla. Ben'in çalışmasını izledim. Büyük bir dehşetle her saniye sucuk pizzanın üzerinde değil de ağzında bitiyordu.

Midem guruldadı ve iskambil kâğıdından bir ev gibi çöktüm. "Bana biraz ver, daha hiç yemedim."

Ben ağzıma biraz et tıktırmaktan çok mutluydu.

Sonunda çeşitli pizzaları (bazıları diğerlerinden biraz daha seyrek görünüyordu) yemek masasına yaydık ve Remy rahatlamış bir iç geçirdi. "Artık Ben de burada olduğuna göre, nihayet bir kez olsun kurtçukların yaşam döngülerini analiz etmeyen bir şeyler izleyebiliriz."

Ben'in kafası döndü. "Ne?"

"Biz gerçek suçları severiz... her şeyi," diye açıkladı

Aleks. "Remy sevmiyor." Genişçe gülümsedim.

Ben hepimizin arasına baktı. "Evet... Bu konuda Remy'ye katılıyorum."

"Demek benimle aynı fikirdesin," diye cevap verdi hemen, ne yaptığını anlamadan önce. "Her şeyi mahvettim mi?"

"Evet." Omzunu okşadım. "Yemeğimizi yiyelim ve Ben'e hepimizin mutlu olacağı bir şey seçme sorumluluğunu verelim."

Ben sonunda *Kill Bill*'i seçti, hem bolca kan göreceğimizi hem de keyif alacağımız bir hikayemiz olacağını düşündü. Uzuvarlar uçuşmaya başladığında uykuya dalmışım. Yuvama taşındığımı, üç bedenim bana baskı yaptığını belli belirsiz fark ettim.

Yastığım nane şekeri. Sırtımda şenlik ateşleri. Ortamı saran tatlı su.

"Tekrar dene, Hazel."

"Deniyorum." Çabalamaktan başım dönüyordu.

Bir el benimkini kabaca kavradı ve Adrian'ınkinin üzerine koydu.

"Sana ona da dokunman gerektiğini söylemiştim!" Bu azarlama karşısında irkildim. "Özür dilerim."

Avucumun içinde buz gibiydi. Parmaklarımı ona doladığımda hiç tepki vermedi. Bir cesetle el ele tutuşmak gibiydi.

"Odaklan, Hazel. Ve onu bağın içinde bul."

Derin bir nefes aldım ve kendi içime döndüm. Beni Adrian'a bağlayan o ipliği bulmaya çalıştım. Çok sönük ve geçici bir şeydi. Her zaman ulaşamayacağım kadar uzaktı. Ne kadar dönüp dursam da onu sadece görüş alanımın kenarlarında hissedebiliyordum.

Altımdaki soğuk, nemli el aniden bileğimi kavrayınca çığlık attım. Ne kadar sert çekersem çekeyim, sabit ve kaçınılmazdı. Adrian'ın yüzü dudaksız, boş gözlü bir maskeye dönüşüp doğrudan ruhuma işlerken dehşet içinde bakakaldım.

Etrafımdaki yüzlere baktım. Bana yardım etmeleri için yalvardım, yakardım.

Kimsenin umurunda değildi.

"Bunu ona sen yaptın Hazel."

"Şimdi hak ettiğini alacaksın."

Buzun kolumdan girip gövdeyi sarmasını ve boğazıma kadar ilerleyerek nefes borumu ezmesini izlediler.

"Hazel!"

"Kahretsin, bunlar onun kabusları, değil mi?"

"Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı ama yeni yuva bunu tetiklemiş olabilir.

Kendine zarar vermesine izin vermeyin!"

Beni boğan buzu yırtmaya çalışarak kıpırdandım. Boğazımı ve göğsümü kazmaya çalıştım.

"Tatlım, orada değilsin. Buradasın. Bizimle birliktesin."

Sen benimsin, Zelly.

Nane, limonlara ve yaprak dökmeyenlere karıştı. Çikolata ve yaz yağmuru. Kafamın içinde çarpıştılar ve savaştılar.

Koku eşleşmesi koku eşleşmesi koku eşleşmesi.

Çığlık attım, kaçmaya çalıştım. Çırpınıyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum.

-

Ateş beni bütünüyle yuttu. Nefesim kesildi, oksijen ciğerlerime doldu.

Birden

Dilimde keskin bir viski ısırığı ve ardından sıcaklık. Duman ve baharatlar boğazımdan aşağıya doğru soğuğu yakıp yok ediyor.

Gözlerimi kırıştırdım, ancak Remy'nin üstümde, bedenimi kendi bedeniyle sarmış halini seçebildim. Yeşil gözleri karanlıkta parıltıyordu. Elimi boynuna dolayarak ve ağzımı onunkine yapıştırarak ayağa fırladım. Onun ateşini tatmak ve kafamın içinde çılgılık atan tüm anılara bir ateş yakmak istiyordum.

"Sorun yok, Hazel."

O da beni öpüyordu ama istediğim gibi değil. Çok hassas, çok yumuşak. Yanaklarımı tutarken çaresizliğimi şefkate dönüştürüyor ve tırnaklarımın etine keskin bir şekilde batmasını engelliyordu. Göğsünden yavaş ve sabit bir tını yayılıyordu ve bu tını içimi eritiyordu.

"İyisin." Sesini bir fener gibi takip ettim. "İyisin."

Vücudumu saran spazmlar, o beni öpüp mırıldandıkça yavaş yavaş duruldu.

"Saat kaç?" Sonunda mırıldandım. Başımı son bir saattir zımpara kağıdına sürtüyormuşum gibi hissediyordum.

Bir telefondan ani bir ışık patlaması oldu. Aleks telefonu kapatıp bizi tekrar karanlığa gömmeden önce, "Saat neredeyse 3," dedi.

Aramızdaki sessizlik hissediliyordu.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım.

HAZEL

Ben'in önce bana uzanacağını biliyordum.

"İçinde her ne taşıyorsan, söz veriyorum onu bize emanet edebilirsin," dedi bana şiddetle. "Kaçma Hazel."

Öğrendiğinde beni istemeyeceksin.

Ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Tabii ki beni istiyorlardı. Beni ne kadar derinden önemsediklerini görmemiş gibi davranıyordum. Benim için sadece en iyisini istediklerini defalarca kanıtlamamışlar gibi davranıyordum.

"Kendini cezalandırmayı bırakabilirsin."

Aleks'in sessiz sözleri bir vaftiz gibiydi, arındırıcı ve saf. O beni sudan çıkarana kadar ne kadar uzun süredir suyun altında olduğumu fark etmemiştim.

Aleks lambamı yaktığında odaya ışık doldu. Hepimiz irkildik, göz bebeklerimiz alışırken hızla gözlerimizi kırptık. Topallayan bedenimi kollarının arasına alırken hareketlerinden çok emindi. Saçlarımı omuzlarımdan dikkatlice süpürdü ve dudakları Adrian'ın boynumdaki solmakta olan bağ izini buldu.

"Bence bize ondan bahsetmelisin."

Onu.

Geçmişim ve başarısızlığım.

Buna hazır mıydım? Asla *hazır* olabileceğimi sanmıyorum.

Ama yorgundum. Kırılmış.

Belki bu şekilde hepsini tek başıma taşımayı bırakabilirim.

Yanağımı Aleks'in omzuna koydum ve sonunda konuşmama izin verdim.

"Daha önce bağlanmıştım. Kokumla eşleşen alfama. Adı Adrian'dı."

Uzun zamandır adının yüksek sesle söylendiğini duymamıştım. Neden muazzam bir şey olmasını beklediğimi bilmiyorum ama duyabildiğim tek şey dikkatle dinledikleri sessiz nefes alış verişleriydi.

Onlara August Bay'de geçirdiğim yazları anlattım. Çocukluk aşkımızı ve o kum tepelerinde onun için uyanışımızı.

"O gerçekten her şeyi yapabiliirdi, biliyor musun? Çok zekiydi, sınıf birincisiydi. Ailesinin istediği gibi her Pazar kiliseye giderdi. Ama sanırım cemaatten de hoşlanıyordu." Onu dışarıda koştururken, küçük çocukların onu kovalamasına izin verirken çok net görebiliyordum. "Ona deli derdim çünkü sabah sörfünü yakalamak için bilerek erken kalkardı. Ve yarışmayı *çok severdi*. Dirt motorları. Ona verdiği adrenalin için çıldırırdı. Onu hiç bu kadar canlı hissetmemiştim."

Parmaklarım Aleks'in sırtına gömülmüş, olacaklara hazırlanıyordu.

"Heyecanla beklediği bir yarış vardı," dedim, sesim giderek kısılıyordu. Olacakları sezdikçe odadaki gerilimin arttığını hissedebiliyordum. "Kötü koşullar nedeniyle iptal edilebileceği söylentileri onu hayal kırıklığına uğrattı ve devam ettiğinde çok mutlu oldu. İptal *edilmeliydi* çünkü..."

Nefes alın. Nefes verin. Kelimeleri çıkar.

"Ben... Ben görmedim. Ama hissettim. Bağımızda. Paniğini, korkusunu, sonra..."

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve anlamaları için yeterli olacağını umuyordum. Ben parmaklarını benimkilere geçirdi ve Remy'nin avuç içi dizimin üzerinde gezindi.

"O olaydan sonra komaya girdi."

"Siktir," dedi Aleks nefesinin altından.

Muhtemelen bekledikleri gibi ölmemişti.

"Sadece bir yıl önce birbirimize bağlanmıştık. Birlikte bir yaz geçirdik, hepsi bu. Yazık oldu çünkü yazı çok severdi," dedim hüzünle. "Isı bastırıcı ilaçlara başladım ve onu her gün ziyaret ettim. Üniversiteyi bıraktım ve bir hayalet gibi yaşadım. Onunla birlikte olmadığım bir hayat istemiyordum. Tüm ilişkimiz boyunca eğlenceli bir şey yapmaktansa yatağının yanında oturarak daha çok zaman geçirdim."

Yarım ağızla kıkırdadım. Kimse bana katılmadı.

"Ailesi pes etmedi. Buraya taşındılar çünkü onu özel bir tesise yerleştirebildiler. Bana söyledikleri tek şey, ülkenin başka hiçbir yerinde bulamayacağınız çığır açan tedaviler sunduklarıydı.

Ama bunu yapmak için benim yardımına ihtiyaçları vardı. Ailelerimiz çok iyi arkadaştı. Bundan bahsetmiş miydim? Ailem de evet demem için beni zorluyordu. Ben de kabul ettim."

Ben sanki beni sorgulamak istermiş gibi ağzını açtı - *ne tesisi?*
Ne tedavisi? Ama kendini tuttu ve devam etmeme izin verdi.

"Adrian ve beni pek çok testten geçirdiler, bağı kullanarak benimle bir şeyler denediler. İşe yaramadığında kendimi hep çok suçlu hissettim. Bana o kadar sık onun tarafında bir şey hissedip hissetmediğimi sordular ki, bazen gerçek olmasını istemenin verdiği yorgunlukla neredeyse gerçek olduğunu hayal ediyordum. Ama yalan söyleyemezdim. Onlara yanlış umut veremezdim."

"Bu ne kadar sürdü?" Ben sesini kontrol altında tutmaya çalışarak sordu.
"Kazadan bu tedavilere kadar mı?"

"Yaklaşık iki yıl. Belki üç? Dürüst olmak gerekirse, hayatımın o dönemi bulanık."

Kendini rahatlamaya zorlamadan önce parmakları neredeyse benimkileri eziyordu. "Sonra sağlık sorunları yaşamaya başladım. En kötü kramplar. Korkunç bir ruh hali

Salıncaklar. Kilo dalgalanmaları. Adrian'ın ailesi yorumlar yapmaya başladı." "Ne tür yorumlar?" Remy tehlikeli bir şekilde sordu.

Boğazımdaki yumruyu yutkularak geçiştirdim. "Ateşim hakkında. İlk başta zararsızdı, görünüşte uzun zamandır kızgınlık geçirmediğim için endişelerini dile getiriyorlardı. Sonra kızgınlık dönemine girmemin onu uyandıracağını söylemeye başladılar."

Ben zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyordu. Ne olacağını bildiğini biliyordum ama yine de söylemek zorundaydım.

"Üç hafta sonra ateşim çıktı," dedim, garip bir şekilde duygusuz hissederek. Sanki başka birinin başına gelen olayları anlatıyordum. "Daha kötü olabiliyor, bilirsin, baskılayıcıları bıraktığında ilk kızgınlık. Özellikle de bağlanmışsanız. Ve ben uzun süredir baskılayıcı kullanıyordum."

Kontrol etmek için gösterdikleri tüm çabalara rağmen odada yükselen öfkeyi hissedebiliyordum. Kendimi devam etmeye zorladım.

"Adrian'ın ailesi beni onunla birlikte odaya kilitledi ve tesis personeline görmezden gelmeleri için para ödedi."

"Ne kadar sürecek?"

İlk kez Aleks'e baktım ve ıssızlıktan başka bir şey bulamadım. "Seni orada ne kadar bıraktılar?"

O anı kafamda yeniden yaşamamaya çalışarak gözlerimi kapattım. "On iki saat. Muhtemelen daha uzun olacaktı ama vardiya değişimi vardı ve

yardımcı personelden birine ödeme yapılmamıştı. Tüm bu süre boyunca ona ihtiyacım vardı ve onu istiyordum ve o sadece, o sadece-"

Tüm bunların acısı kaburgalarımın arasından bıçak gibi geçti ve ben bunu memnuniyetle karşıladım, arzuladığım unutuşla birlikte gelmesini diledim.

Kabuslarımın çoğu o günden kaynaklanıyordu. Orada hareketsiz ve soğuk bir şekilde yatan, benimle ilgilenemeyen Adrian için yalvarıyordum.

Görmeyen, duymayan, hissetmeyen.

"Ateşimin geri kalanı için bana sakinleştirici verdiler. Omega uzmanı yaklaşık bir haftadır plasebo baskılayıcı ilaçlar aldığımı söyledi. Annem onları yatağımın başucundaki masadan değiştirmişti. Fark etmemiştim bile."

Yıllar sonra bu sözleri söylemek bile bana kendimi aptal gibi hissettirdi.

"Bunun benim iyiliğim için olduğunu söyledi. Bana yardım etmeye çalışıyormuş çünkü..." Kuru kuru kıkırdadım. "Bekaretimi ona verdim, böylece evlenebilmemiz için iyileşmesi gerekiyordu." Onların inanmayan yüz ifadelerine baktım. "Ailem biraz aşırı dindardır." Hızlıca geçiştirdim.

"Her neyse, bağlandıktan sonra uzun süre bastırdığım ateşimi kontrol edememek vücudumu mahvetti. Bastırıcılar artık benim için bir seçenek değildi. Ve eğer tekrar olursa sağlığım üzerinde uzun vadeli etkileri olacaktı."

Doktorun olası yan etkileri bir market listesi gibi sıralamasını hatırladım.

Kısırlık. Erken menopoz. Beklenen yaşam süresinde azalma.

"Benimle ilgilenen doktor, Ulusal Omega Komisyonu'nun bağ çözme denemelerinin geliştirilmesinde yer almıştı. Bunu yapmamı ve ısı hizmetlerini kullanmaya başlamamı tavsiye etti. Bunun benim en iyi ve muhtemelen tek şansım olduğunu söyledi. Isı hizmetleri... Anladım ve kabul ettim. Yine de aynı alfaları iki kez kullanmaya kendimi ikna edemedim. Omega'mın bağlanma riskini almak istemedim. Ama denemeler..."

Gözleriyle tek tek karşılaştım, görmelerini sağlamaya çalıştım.

"Adrian kötü muameleden *çok uzak* biriydi. Denemelere katılmamı sağlayan ailemin bana yaptıklarıydı, onun *değil*. Bunu yapmak istemedim ama yapmak zorundaydım. Anlıyorsun, değil mi?" Sözcüklerim benden kaçmaya başladı, kontrolümün elimden kaydığını hissettikçe tökezleyip sendeledim. "Onu seviyordum. Tek istediğim sahip olmamız gereken hayatı geri almaktı. Onu incitmek istememişim, istememişim-"

Birdenbire yeterince hava alamadım, nefes almak için savaşıırken itirafım beni boğdu.

"Hazel." Aleks yüzümü tutmuş, bana derin nefesler aldırmaya çalışıyordu ama bu sadece beyaz bir gürültüden ibaretti.

"Onu ben öldürdüm."

"Hayır."

"Ben yaptım. Bağımızı kopardım ve iki hafta sonra öldü. Onu ben öldürdüm." "Tutunmak *seni* öldürüyordu."

"O zaman onunla gitmeliydim!" Çığlık attım.

Söylediklerim karşısında dehşete düştüler.

Söylediklerimden dolayı dehşete düştüm. Ama gerçek buydu.

"Acıdan o kadar hissizleştim ki. İlk başta başa çıkmak içindi, sonra normalim oldu." Gözlerimi Ben'e diktim ve sonra tekrar yere indirdim. "Juno'ya hiç söylemedim, biliyorsun. En azından düzgün bir şekilde. Adrian'ın komada olduğunu ve onun ölümünden duyduğum suçluluğu biliyordu ama benim için ne ifade ettiğini bilmiyordu. Juno eski alfaları hakkında pek konuşmazdı, bu yüzden ben de konuşmadım. Bağlarımız koptuktan sonra, ikimiz de kendi yollarımızda o kadar berbat durumdaydık ki, yapmak istediğim son şey ona daha fazla yük olmaktı."

Ben'in yüz ifadesindeki kederi gördüm ve ona o zamanı hatırlatmaktan nefret ettim.

Tırnaklarım bir şeyler hissetmek için derimi kazıdı. "Cenazesine gitmeme bile izin verilmedi," dedim kayıtsızca.

"Ailesi yüzünden mi?" Remy çıkarım yaptı.

Başımı salladım, başka tarafa baktım. "Annem bile yaptığım şey yüzünden uzak durmamın en iyisi olduğunu söyledi."

"Seni buna mı inandırdılar?" "Neye?"

Remy öfkeli görünüyordu. "Bunu sana giydirecek kadar zalim miydiler? Bunca zaman bunu taşımana neden olacak kadar?"

Kaşlarım çatıldı. "Neden yapmasınlar ki? O benim yüzümden öldü."

"Hayır, Hazel." Ben başını sertçe salladı. "Ne olduğunu anlıyor musun? İki yıllık koma ne demek? Bitkisel hayattaydı. Uzun süreli. Hiçbir şeye cevap vermiyordu. Geri gelmeyecekti." Dudağı öfkeyle kıvrıldı. "Ve bu *tesisin* de yasal olduğunu sanmıyorum."

Sanırım bütün bunları biliyordum. Derinlerde bir yerde. Ama bununla yüzleşmek diğer her şeyi deşmemi gerektirecekti, bu yüzden asla yapmadım.

Ben, "Bağ çözülmesi çok yeni ve etkileri hala araştırılıyor," diye devam etti. "Sonrasında sağlığınız düzeldi mi? Bastırcıları bırakıp ısı hizmetlerini kullanmaya başladıktan sonra?"

Evet, hemen. Neredeyse hemen.

Ben'in cevap vermeme ihtiyacı yoktu, bunu yüzümden anlayabiliyordu. "Sence Adrian bunu senin için ister miydi? Seni sağlıklı görmek? Mutlu olmanı?" Durakladı, sanki dokunuşunun altında paramparça olacağımdan korkuyormuş gibi yanağımı nazikçe okşadı. "Sevmek mi?"

"Bilmiyorum."

Gözlerinin her zaman nazik olduğunu düşünmüştüm ama *benim* için öyle olduklarını düşünmeye başlamıştım. Fırtınadan sonra sığınağım olmak için.

"Sanırım biliyorsun."

*Belki de bu kadar çok ilki bir **a r a d a** yaşamamız aptalcaydı ama ikimizde de zerre kadar pişmanlık hissetmedim.*

Adrian'ın kollarına daha sıkı sarılmadan önce boynundaki bağ izimi öptüm.

Evliliği beklememiz gerektiğini biliyorum ama sonsuzluğumuzun şimdi başlamasını istedik.

"Sen bir omega'sın."

Bu ona bir bakış kazandırdı. "Ve sen bir alfasın," diye cevap verdim, bununla nereye varmaya çalıştığından emin değildim.

"Hayır, demek istediğim, sen bir omega'sın." Adrian anlamlı bir şekilde tanımımı vurguladı. "Muhtemelen bir pakete ihtiyacın olacak."

Başımı salladım. Neden bu konu hakkında konuşuyorduk ki? "İhtiyacım olan tek şey sensin, Adrian."

"Bence harika olur." Ne?

"Bu bir test mi?" Ona şüpheyile sordum.

Adrian güldü ve alnımdan öptü. "Ben ciddiym. Sana göz kulak olabilecek başkalarının olması. Benim sana veremeyeceğim şeyleri vermek." Gözleri yumuşadı, bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyordu. "Sevildiğini bilmek, her zaman. Bu fikir hoşuma gidiyor."

Kırıldım. Kaybettiklerim için daha önce hiç ağlamadığım bir şekilde ağlamama izin verdim.

Bu sayede kendimi rahatlattım.

Ve acının kefaretimin bedeli olduğuna inanmayı bıraktım.

HAZEL

Onlara her şeyi anlattım ama hala buradaydılar.

Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissettim.

"Yuvam hâlâ doğru düzgün kokmuyor," dedim sabah, hiçbirinin gözlerine bakmadan. "Birkaç gün daha kalabilir misiniz?"

Ne sorguladılar ne de zorladılar. Başıma öpücükler bıraktılar ve her gece beni kucakladılar. Banyo lavabomda diş fırçalarını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bulabildikleri her boş yüzeyde küçük yedek kıyafet yığınları belirdi.

Sanırsınız ki üçü yıllarca bir sürü olarak yaşamışlar. Bir sabah mutfağında kahve ve kahvaltı yapmalarını izledim. Birbirlerine hiç çarpmadılar ve ihtiyaçları olan şeyleri sözsüz olarak birbirlerine verdiler.

Bu normal miydi?

Yine de bana karşı kesinlikle dikkatli davranıyorlardı. Remy bana biraz mola vermem için bazı eski görüntüleri düzenlememe ve yüklemelerimi yönetmeme yardım etmeyi teklif etti. Kimse cinsel bir şey başlatmadı. Bunu anladım ve takdir ettim.

En azından başlarda. Sonra Aleks'ten alabildiğim tek şey *sarılmak* olduğu için gerçekten huzursuz olmaya başladım. Dersleri, hastane vardiyaları ve büyükannesini ziyaretleri arasında çoğu zaman evde olmuyordu. Ama evde olduğu zamanlarda kendimi ona bakarken buluyordum. Uzun kirpiklerine, o gülünç kemik yapısına ve kıvrak formunun ince zarafetine hayranlıkla bakıyordum.

Çıplak nasıl göründüğünü düşündüm. Hem de çok.

Bir sabah Ben'in işe gitmesi ve Remy'nin bize kız kardeşiyle takılacağını söyleyerek büyük bir gösteri yaptıktan sonra son derece inceliksiz bir göz kırpmayla kapıdan çıkıp gitmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Aleks ve ben yalnız kaldık ve bir anda utangaç gençlere dönüştük.

Fabio'nun yanında durdu, benim avuç içim. "Bana bitkilerinize nasıl baktığınızı göstermek ister misiniz?"

Parladım. "Gerçekten mi? Hepsinin adını da mı öğrenmek istiyorsun?" Çenemi ellerimin üzerine koydum ve ona en büyük kirpik titreşimlerimi verdim.

"Evet," dedi, görünüşe göre bağışıklık kazanmıştı. "Sen 'Dennis pencerede çok mutlu görünüyor, değil mi?' gibi şeyler söylediğinde çıldırmaktan vazgeçmek istiyorum."

Sarmaşık bitkisine başka ne diyebilirdim ki?

Aleks, toprağın nem seviyesini kontrol etme, saksıları döndürme ve yaprakları temizleme konularında onu yönlendirirken çok dikkatli bir dinleyiciydi. O daha fazla soru sordukça ben daha da heyecanlandım ve rahatsız oldum. Frankie'yi (monstera'm) silerken onu izledim ve aslında biraz kıskandım.

Tanrım, onu istiyordum.

İşte o zaman eğilip bir şeyler toplamaya karar verdim.

Düşündüğümünden çok daha uzun sürdü. Ama sonunda kanepenin arkasında var olmayan bir çakıl taşı aramaya koyulmuştum ki boğuk bir inilti duydum.

"Bir sorun mu var?"

Kalçalarımı geriye doğru ittim, bunun dar bisiklet şortumun sardığı popomu daha da yuvarlak gösterdiğini biliyordum. Ne yazık ki siyah olduğu için ne kadar ıslak olduğumu göremiyordu.

"Hazel," dedi uyarıcasına.

"Evet?" Masumca cevap verdim.

Çok dikkatli konuştu. "İstedığınız bir şey var mı?"

Omzumun üzerinden baktım ve ona yanlış yorumlayamayacağı bir cevap verdim.

"Bence beni becermelisin, Aleks."

Beni ustaca bir hareketle ters çevirdiğinde ciyaklamam çok tizdi. Kanepenin minderlerine sırt üstü düştüm ve çok hızlı bir şekilde üzerime çıktı. Bacaklarımın arasına girmiş, sert uzunluğunu iç uyluğuma bastırıyordu.

"Başın belada. Neden olduğunu biliyor musun?" Aleks boynumu öptü ve başımı geriye atarak inledim. "Çünkü uzun süre seni istememe izin vermedim. Bu düşünceyi aklımdan bile geçirmediğim çünkü bu mümkün değildi. Ama şimdi?" Öpücükleri göğüslerimin arasında ve

karnımı. *Giyiniktim, neden giyiniktim ki?* "Sana her gün ne kadar ihtiyacım olduğunu göstereceğim."

Elleri bel kemerimi kavradı ve şortumu ve külotumu aşağı çekti. Sıcak ağzı amıma değmeden önce omzunun üzerinden uçtuklarını zar zor fark ettim.

"Artık burada yaşayacağım Hazel."

Nasıl konuşuyordu ve diliyle bunu nasıl yapıyordu?

"Bacaklarının arasında, seni boşaltıyorum. Ve *sen* tatmin olduğunda da durmayacağım." Alt dudağındaki kayganlığımı yalarken doğrudan bana baktı. "Tatmin olduğumda duracağım."

Lanet olsun, kendimi neyin içine sokmuştum?

İlk orgazmım onun diliyle klitorisimin etrafında tembelce dolaşmasıydı. Beni tadarken en iğrenç takdir seslerini çıkarıyordu. Hepsi bu kadardı. Biraz klitoris uyarımı ve onun inlemeleri. Saçlarını okşarken kalçalarım başının etrafına dolandı.

"Bu bir."

Beni *mahvedecekti*. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Ve daha yeni başlamıştık.

İkincisi daha sertti, ben çığlık atarken üzerime çöktü. Bir, iki ve üç parmağını amıma soktu. Klitorisimi yalamaya devam ederken onları yavaş, kasıtlı itişlerle içime doğru itti. Boşalırken parmaklarını sıkığımı hissedebiliyordum, zonklama hissi devam ettikçe titriyordum.

Aleks titreyen kalçamı öperek, "Çok güzel," diye övdü beni. "İki."

Üçüncüyü sanki ona aitmiş gibi benden kopardı. Bu sefer parmaklarını kıvrarak beni sert ve kaba bir şekilde becerdi. İçimdeki o kritik noktaya her vurduğunda, görüşüm beyazlaştı ve beni kör etti. Ön kolundan aşağıya doğru fişkırان kayganlığı tutamadım.

"Mm, üç."

"Beni becermeni istiyorum," diye yarı yalvardım, yarı hıçkırdım. "Henüz değil."

"O zaman sikini emmeme izin ver," dedim umutsuzca.

Sanki dünyanın en aptal omegasıymışım gibi güldü. "Hayır."

Dördüncüsüyle başka bir yere gittim. Yavaşça beni keşfeden ağzının hisleri içinde eriyordum. Önceki orgazma kıyasla çok nazikti, tıpkı klitorisimi öpmesi ve dilini kaydırması gibi

içimde. Çok uzun sürdü, acele etmediği için kademeli olarak inşa edildi, bana sonsuza dek tapmaktan memnun oldu.

"Bu iyiydi, değil mi?" Kalçalarımın dışını aşağı yukarı okşadı. "Dört."

"Aleks." Yanaklarım ıslanmıştı ve tüm vücudum titremeye devam ediyordu. "Sana ihtiyacım var. Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen."

Sonunda kendini içime sokmadan önce ikimizi de yavaşça soydu. Mesele sevişmek bile değildi. Onun ağırlığını üzerimde hissetmek, benim tadıma bakan dudaklarını öpmek ve kalp atışlarının hızını hissetmekti. Yakınlık. Bana bakışı.

"Nasıl hissediyorum?" Fısıldadım.

Onun beni etkilediği gibi benim de onu etkileyip etkilemediğimi bilmem gerekiyordu.

Aleks alnını benimkine bastırdı. "Şu anda her ne hissediyorsan, inan bana ben onu binlerce kez hissediyorum."

Boynunun sütunundan aşağıya doğru öptüm, içimde hareket ettikçe kasları geriliyordu. Onu içime çektim, tam da bu anda nasıl hissettiğini hatırlamak istiyordum. Nefes kesici bir uçurumun kenarındaydı, aşağıdaki kristal berraklığındaki suya doğru imkânsız bir düşüş.

Elimdeki bir el, asla bırakmayacağıma dair bir söz ve 3, 2... diye geri sayım.

Nefesim kesildi, bana doğru akan suyun mavisi Aleks'in gözlerine dönüştü. Beni sertçe öptü, parmakları parmaklarımın arasından geçti.

"Bana son bir tane verebilir misin?" "Hayır." Ciddi miydi?

Yılmadı, bir kolunu dizimin altından geçirdi ve kalçalarım kalktı. Aleti farklı bir açıya ulaştığında nefesim kesildi. İticiliği daha da artıyor, uçurumun kenarına daha da yaklaşıyordu.

"Kahretsin, ben-"

Bunu yapan onun içimdeki sıcak seliydi. Beni işaretlediğini, beni doldurduğunu biliyordum. Onu kendime doğru çektim, ona karşı sallanırken tırnaklarımı kalçalarına geçirdim. Omurgamdan aşağıya doğru inen o son, sarmal titreşimi kovalarken gözlerimi sıkıca yumdum.

İkimiz de tamamen bitkin bir halde kanepeye yığıldık.

Başparmağı alt dudağımı okşadı. "Beş." Sırıttı, kendinden son derece memnun görünüyordu.

Her neyse. Bunu hak etti.

REMY

Hazel eski alfasından sonra olanları paylaştıktan sonra daha hafif görünüyordu. Sanırım bu iyiye işaretti çünkü sonunda Aleks'in üzerine öyle bir atlamıştı ki eve geldiğimde daireyi havalandırmak zorunda kalmıştım.

Aleks'e (özel olarak) iyi bir iş çıkardığını söyledim çünkü Hazel son derece iyi sikilmiş görünüyordu. Aleks boğuk bir "teşekkürler" ile cevap verdi.

Sürü hayatının bu yönüne henüz hazır değildi herhalde.

Çabucak uyum sağlaması gerekiyordu çünkü ele almamız gereken acil bir konu vardı.

Ertesi gece herkese "Bir grup sohbetine ihtiyacımız var" dedim.

Konumlarımızı zaten birbirimizle paylaşmıştık ve gün boyunca haritayı açıp herkesin nerede olduğunu görmek hoşuma gitti.

Bir sonraki seviyeye geçme zamanı gelmişti.

Hazel ve Aleks kanepede kucaklaşıyorlardı. Gece nöbeti onu yuvadan uzak tutacaktı. Neredeyse gitme vakti gelmişti ve suratı asık Hazel ona öyle sıkı sarılmıştı ki, onları ayırmak için el altında bir levye olup olmadığını merak ettim. Ben, onu neşelendirmek umuduyla char kway teow pişiriyordu.

"Adını ne koyalım?" Hazel sordu.

Elimi salladım. Bu işin kolay kısmıydı. "Merak etmeyin çocuklar. Ben hallederim," dedim kendimden emin bir şekilde.

Herkesin telefonu aynı anda çaldı. "Bu da ne..."

"Ciddi olamazsın." "Bu ne lan?"

Sırıttım ve odanın etrafını işaret ettim. "Ben. Remy. Aleks. Hazel. Pack BRAH!"

Ben tam bir dahiydim.

Ben öfkeden kuduruyordu. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar nefret etmemiştim."

Küstahça sıırıttım. "Neden, kardeşim?"

Spatulayı dikkatlice yere bıraktı. Eli keskin bir şey kapmak ister gibi seğiriyordu. "Senin işini bitireceğim," dedi Ben sakince. "Aleks, onu hayata döndürme."

"Yapmayacaktım," diye seslendi Aleks.

Hazel telefonuna dokunuyordu. Ben de kendi telefonuma baktım ve nefes nefese kaldım. "Neden gittin?"

Aleks de telefonunu çıkarmıştı. "Oh, onu bırakmamıza izin var mı?"

Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Hazel'ın telefonu yeniden eklendiğine dair bir bildirimle cıvıladı. "İşte," diye parlak bir şekilde bilgilendirdim onu. "Hatanı düzelttim."

Hazel aynı anda hem ağlamak hem de gülmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Ben'in telefonu mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu ve ona radyoaktifmiş gibi bakıyordu. "Bunu gerçekten yapıyoruz, değil mi?"

"Aklınızda daha iyi bir isim var mı?"

"Gerçekten de her şey bundan daha iyi olurdu," diye çıkıştı Ben bana. "Yine de öneride bulunduğunu görmüyorum?" Ben de karşılık verdim.

Aleks ayağa kalktı ve bunu yaparken Hazel'a özür dileyen öpücükler verdi. "İşe gitmem gerekiyor." Bize düz bir bakış fırlattı. "Belki de en iyi köpeğin kim olduğuna siz karar verebilirsiniz çünkü yaptığınız bu didişme olayı gerçekten sinirlerimi bozuyor."

Sinir bozucu bir şekilde haklıydı.

Henüz kimin birinci olduğunu belirleyememiştik ve bu durum her iki alfayı da rahatsız ediyordu. İkimiz de geri adım atmak istemiyorduk.

Ben, Aleks'i dışarı çıkarken durdurdu. "Akşam yemeğini kaçırdığın için molanda yemen için bunu yaptım," dedi ve bir tupperware kabını Aleks'in eline tutuşturdu.

"Oh, teşekkürler, dostum."

Pffttt. Ne yalakaydı ama, sürü üyelerine yemek rüşveti veriyordu.

Hazel kanepeye kaydı ve bacağıma tekme attı.

"Ne! Ben bir şey demedim ki," diye yakındım bacağımı ovuşturarak. "Seni bir kitap gibi okuyabilirim, Remington Blake."

Akşam yemeği gergindi. Ben'le masanın karşı tarafında oturuyor olmamızın bir faydası olmadı, bu yüzden birbirimize öldüresiye bakmaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu.

Hazel, "Eriştelerimin tadını çıkarmamı çok zorlaştırıyorsunuz," diye homurdandı.

"Özür dilerim."

"Evet, özür dileriz."

Gerginlik sadece küçük bir miktar azaldı ve Hazel uzun ve acı dolu bir iç çekti.

Keşke daha sonra hafiflediğini söyleyebilseydim ama öyle olmadı. Ben onunla kanepede kucaklaşırken temizlik yaptım ve bulaşıkları yeterince hızlı bitiremedim.

Ben de onlara katıldım, ayaklarını kucağıma alarak karşı tarafa oturdum. Tabanlarına ve baldırlarına masaj yapmaya başladım, çıkardığı tüm seksle ilgili seslerin tadını çıkardım.

Hazel'in alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı. "Daha yükseğe," dedi nefes nefese.

Aynen öyle.

Ben'i beni izlerken yakaladım ve aklıma parlak bir fikir geldi.

"Onu kimin daha hızlı boşalttığını görelim mi? Ya da kim onu daha çok boşaltacak?" Ona meydan okuyarak sordum.

Onu *bu* şekilde yenecektim.

Gergin görünmüyordu. Öyle olmalıydı. Ağzı tembel bir sırıtışla kıvrıldı. "İkisine de ne dersin? Şu anda onu en hızlı boşaltan. Diyelim ki bu 5 puan değerinde. Artı gece boyunca kim daha çok boşaltırsa. Kazanan lider olur."

"Gece." Kaşlarımı kaldırdım. "Kendinden oldukça eminsin." Ben hiçbir şey söylemedi. Sadece gülümsemesi genişledi.

Oh, çok iyiydi.

Hazel geniş ve aç gözlerle değiş tokuşumuzu izliyordu. "Bu gece senin için yasak olan bir şey var mı?" Ayak bileğinin iç kısmını öperek sordum.

"Hiç sanmıyorum." Kollarını başının üzerine doğru uzatarak bir kedi gibi kamburlaştı. İhtişamlı göğüslerini havaya kaldırdı. "Bu çok yüksek bahisli bir oyuna benziyor. Benim uyuyor olmam gibi aptalca bir şeyin seni durdurmasına izin verme."

Odadaki enerji anında değişti. Yırtıcılar ve avlar.

"Sen uyurken seni becermemizi ister misin bebeğim?" Kısık sesle sordum. Hazel'ın yaramaz gözleri inanılmaz derecede parlaktı.

Ben'in eli aşağıya doğru kayarak onun amını sahiplenici bir şekilde kavradı. "Bu gece bizim mi kullanacağız tatlım? Nasıl ve ne zaman istersek?"

"Mmhmm."

Bir eli göğsünün altındaydı ve diğer eli de uyluğunun iç kısmına doğru hareket etti. Neredeyse onun dokunuşuna ihtiyaç duyduğu yerdeydi ama teslim olmayı reddediyordu. "Ne istediğini anlıyor musun? Seni doldururken, sikerken ve bütün gece boyunca içinde düğümlenirken uyuyacaksın. Birimiz dışarı çıkar çıkmaz diğerimiz, sen uyanık olsan da olmasan da, döllerini tekrar içine akıtacak."

Vay anasını.

REMY

Hazel arzuyla nefes nefese kalmış, vücudu kıvranıyor ve Ben'in dokunuşunu kovalamaya çalışıyordu. "Kullan beni. İkiniz de."

Hayal ederken çoktan sertleşmiş ve ağrımaya başlamıştım. Hazel, çıplak ve açıkta. Yanaklarını ayırdım ve sikimin sıcaklığının içine kaymasına izin verdim. Uyanmadan önce onu ne kadar süre sikebileceğimi görmek.

"Remy."

Sanki bir tabancanın patlaması gibiydi. Ellerim beline gitti ve taytını aşağı doğru itti. "Oyun şimdi başlıyor," diye hırladım.

Külotunu yırtıp attım.

Hazel'ın amını yemek bir angarya değildi. Her fırsat bulduğumda takdir ettiğimden ve tadını çıkardığımdan emin olduğum bir lükstü. Ama şu anda, hızlı ve sert bir şekilde boşalmasını sağlamak için cephaneliğimdeki her bir silahı kullanıyordum.

İlki ona dokunmamı bile gerektirmiyordu. "Çok güzel kokuyorsun, bebeğim." *Beklenti.*

Hazel inledi, bacakları istemsizce açıldı.

Yanağımı ve boynumu uyluğunun iç kısmında gezdirdim, kokusuyla onu işaretledim. Dilimin üzerinde olmasını o kadar çok arzulamasını istiyordum ki, ilk birkaç yalamada dağılacaktı.

"Bütün gün bu amcığın tadına bakmak için can atıyordum," diye homurdandım, nefesimi kaygan amcığının üzerinde gezdirdim. "Ne kadar ıslak ve mükemmel olduğuna bak.

Ben."

Klitorisi uyarılmaktan pembe pembe şişmişti. Girişinde kaygan bir sıvı birikmiş ve aşağıdaki kanepeye damlamıştı.

"Lütfen." Kalçaları yukarı kalktı ve tırnakları Ben'in kalçasına battı. "Lütfen, Remy."

Bacaklarının arasına daldım. Dilimle klitorisini fiskelerken Hazel neredeyse anında nefesinin altında küfretmeye başladı. Onu iki parmağımla becerirken, tutarlı bir hızda hafif, hızlı vuruşlar.

Sonunda, onun zayıflığı. Kendimden ne kadar zevk aldığımı bildiğinden emin oldum. Dilimin ve parmaklarımın altında ıslandığını hissettikçe inliyor ve ara sıra küfürler savuruyordum.

"Remy, *Tanrım*, geliyorum."

Kasılmış, kaygan amcığı muzaffer sırtışımlı saklıyordu. Ne kadar sürmüştü, bir dakikadan az mı?

Defol git, orospu çocuğu.

Ayağa kalktım, fermuarıma acı verici bir şekilde bastıran sikimi ayarladım. Ben sinir bozucu bir şekilde çabalarımın tedirgin olmuş ya da korkmuş görünmüyordu. Tamamen Hazel'a odaklanmıştı, onu öpüyor ve boşaldığında güzel görünmesi hakkında bir şeyler fısıldıyordu.

Evet. Benim yüzümden, pislik.

"Sıra sende," diye meydan okudum.

Ben de doğrudan onu yemeye başlamadım. Bunun yerine, giydiği ve beni çıldırtan dar sütyenini çekiştirerek çıkardı, üstüne yuvarlandı ve onu öpmeye devam etti. Kıvrılmış parmakları aynı anda kızın içinde ve dışında kaybolmasaydı her şey çok tatlı ve romantik olabilirdi.

Sonunda aşağıya doğru indi, çıplak tenini ısırdı ve yaladı. Hazel sonunda amina ulaştığında neredeyse koltuktan havalanacaktı. Ben onu kalçalarından tuttu ve titreyen, inleyen bir orgazma ulaştırdı.

"İyi iş, ama-"

"Sen kazandın," diye kabul etti Ben. "Aferin."

Patronluk taslayan pislik.

Ben onu kollarının arasına aldı. "Şimdi onu uyutmak için sevişelim mi?" diye sordu bana küstahça.

Yumuşak, uysal, durgun, o kadar ıslak ve beni o kadar iyi alıyordu ki-

"Olabilir. Bu gece fazla bir şey alamayacak," diye kabul ettim.

Onu aramıza yerleştirirken giysilerimiz yuvanın dışındaki terk edilmiş su birikintilerine dıştı. Nefes almasına asla izin vermedik, parmaklarımız ve dişlerimizle hassas meme uçlarını fiskeleyip ęekiřtirirken aramızda sert öpücükler değiş tokuş ettik.

Boynunun ıplak stnuna baktım. ırpınan nabız noktası kendi hızlı kalp atışıyla eşleşiyor, onun lekesiz tenine baktıkça vahşi sahipleniciliğimi besliyordu. Ağzım ona yapıştı, arkamda morumsu bir aşk ısırığı bırakırken dişlerim sıyrıldı. *Benimkini*. Güneş doğana kadar onun benim küçük izlerim ve ısırıklaşımla kaplanmasını istiyordum.

Boynundaki diş izlerimin yerini tutmuyor ama şimdilik yeterli.

Hazel, "Biri beni becersin artık," diye sızlandı.

Onun sinirli kaşlarını öptüm. "Sen bizim için mükemmel bir saksocusun bebeğim."

Eli sikimin etrafını sardı. "Daha az övgü, daha çok sikiş," diye talep etti.

Ben onu durdurduğunda onu üstüme doğru ynlendiriyordum. "Arkanı dn güzelim ve onun kucağına otur. Ona hayatının en güzel manzarasını sun."

Yuva duvarının dokuması sırtımın ısınmış derisini tırmalıyordu. Hazel ve Ben birbirlerine sarılmış, dilleri birbirine dolanmıştı. Ama Hazel'ın bir eli aramızdaydı ve aşağı doğru eğilirken sikimi girişine yerleştiriyordu.

"Ondan önce boşalmamı sağlamak için planın buysa..." Hazel sikimin üzerinde zıplamaya başlayınca düşünce trenimi tamamen kaybettim. "O zaman... işe yarayabilir, *lanet olsun*, bu kı iyi görünüyor." Onu birkaç kez sertçe tokatladım, pembe ve titrek bıraktım.

Ben'in başı Hazel ve benim birleştiğimiz yere doğru eğildi. "Ne yapıyorsun?" Ona şüpheyile sordum.

Bana aptalmışım gibi baktı. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" "*Ben*.

Aman Tanrım," diye haykırdı Hazel aniden.

Lanet olsun, ben onun içinde düğümlenirken o da klitorisini yalıyordu. Sıkı bir çığlık attı ve amı anında etrafımda sıkılaştı. Taşaklaşımın kasıldığını, aletimin titreştiğini ve patlamaya hazır olduğunu hissettim.

Sakın gelme. Tanrı aşkına sakın gelme.

"Onun orgazmı hâlâ benim orgazmım sayılır," diye dişlerimin arasından zorla söyledim. İşaret ederek içine doğru ittim ve Hazel adımın inledi.

Ben'in sözleri boğuktu. "Tabii ki."

Kalçalarını kavradım ve kendimi cezalandırıcı sert bir tempoya yükselttim. İlk başta kendini bir şekilde ayakta tutmayı başardı ama Ben ve ben ikimiz de onu ezerken, hiç şansı yoktu. Sonunda üstüme uzandı, vücudu gevşemişti ve hafifçe seğiriyordu. Burnumu boynuna bastırdım ve onun doygun, mutlu kokusunu aldım. Tenindeki güneş ışığı gibiydi. Küçük beyaz yapraklar açıldı, parlak ve davetkâr.

"Sana düğümümü vereceğim bebeğim," dedim kulağına alçak sesle. "Ve içinde onunla çok iyi uyuyacaksın."

"Evet, Remy," diye nefes aldı.

Onu aşağı çekerken memelerinde morluklar bırakmış olabilirim, düğümümü almak için gerildiğini hissediyordum. Hazel sert bir şekilde doruğa ulaştı, sikimin her yerine ve itiraf etmeliyim ki Ben'in diline de. Göğsümün derinliklerinde inledim, onun içine boşalırken artan basınç sonunda patladı.

Çoktan uyumuştı ve bizi kaşık pozisyonuna getirdiğimde de öyle kaldı. Ben ve ben konuşmadık. Sadece uzandım, gözlerimi kapattım ve onun terden nemlenmiş tenini okşadım.

Sonunda düğümüm aşağı indi. Yumuşak sikimin içinden kaydığını hissettim, ardından bir döl ve kayganlık çizgisi geldi. Hazel uyumaya devam etti, göğüsleri sürekli inip kalkıyordu.

Ben ve ben göz göze geldik, yuvadaki atmosfer kararmaya başladı. İkimiz de bunu bekliyorduk, alfalarımız bunun için vahşileşmişti.

Şimdi onun sırası. Benimki sonra.

Onu dikkatlice sırtüstü çevirdik ve adam kendini onun ayırık bacaklarının arasına yerleştirdi. İçinden damlayan pisliği toplamak için sikinin ucunu kullandı ve yavaşça amına geri itti.

Hazel hiç ses çıkarmadı.

Çok ateşli.

Başka birinin omega'mı becermesi umurumda bile değildi. Yabancı biri değildi, Ben'di. *Sürüydü.* Ve benim döllerimi ona geri veriyordu, neden buna kızayım ki?

Uzun, yavaş vuruşlarla içine girerken gözlerimi ayıramıyordum. Ne zaman uyanacağını ve bu şekilde boşalıp boşalmayacağını merak ederken nefesim boğazımda düğümlendi. Zonkluyordum, sadece onun kullanılışını izlediğim için tekrar boşalmaya hazırdım.

Hazel boşalmaya başlamadan hemen önce uyandı.

"Aman Tanrım, ben-"

"Şşş."

Ben, onu tek bir sert hamleyle vahşice düğümlerken, kızarmış amcığı onu almak için şişerken çığlıklarını yuttu.

"Uyumaya devam et, tatlım." Tekrar şefkatli olmaya başladı. Gözleri tekrar kapanırken yüzünü okşuyor ve saçlarını düzeltiyordu.

Yumuşak bir çırpınıyla yuvanın şiltesine geri düştüm. "Tanrım, bu gece nasıl uyuyacağım? Sen onu becerirken bile ben-" Öfkeyle, aşırı derecede kalkmış olan sikimi işaret ettim.

Ben derin bir kıkırdama çıkardı. "Bir yolunu bulacağından eminim," dedi ama bu kesinlikle işe yaramadı. "Dinlenmeye çalış. Düğümüm çözüldüğünde seni uyandıracağım. Eğer onun içinde kilitli kaldığında hâlâ uyuyamıyorsan... o zaman sana yardım edemem."

Ben omzuma dokunduğunda hâlâ yarı sert, gözlerim kapalı ama uyuyamıyordum.

"Kaçtığında beni uyandırmana gerek yok. Sadece uyu." Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Ya da onu tekrar düğümle."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Hazel yüzüstü yatmış, bir yastığa sarılmıştı. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı ve kısa bir süreliğine uyurken bir siki emmekten hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ettim.

Sikimin ağırlığının yanaklarının kıvrımına oturmasına izin verdim. Kıcı o kadar mükemmeldi ki. Ona yapmama izin verdiği iğrenç şeylere inanamıyordum. Tokatlamak. Isırmama. Döllerimle kaplamama. Yumuşak küreciklere hafifçe masaj yaptım, boyum hızla sertleşiyordu.

Amcığı sadece kalçalarının arasındaki gölgeli kıvrımda görülebiliyordu. Bacaklarını bu şekilde birleştirtince çok dar olacaktı. Parmaklarımla onu hafifçe araladım ve ucumu girişine doğru ittim.

Başı kolayca içeri kayarken bir iniltiyi bastırdım. İçimizde sırlıslık olmuştı. Daha derine ittim, duvarlarının beni almak için gerildiğini hissettim. Sabitlenmişim, takıntılıydım, düğümüm onun açıklığına rahatça oturana kadar şaftımın yavaş yavaş içinde kaybolmasını izliyordum.

Dışarı kayarken boyum ortak sıvılarımızla çizildi. Sabaha çok güzel bir karmaşa olacaktı. *Bizim* güzel *dağınıklığımız*. Onu becerirken vücut ağırlığının hiçbirini üzerine koymamaya dikkat ettim, Ben'in daha önceki ölçülü, kasıtlı hızını taklit ettim.

Vücudu bir, iki kez sarsıldı ve sonra amının etrafında nabız atmaya başladığını hissettim ve daha da sıkılaştı ve daha da ıslandı. *Sikeyim*. Hazel küçük bir iç çekerek başını yastıktan hafifçe kaldırdı.

"Mm, Remy, sen misin? Ssgood," diye mırıldandı.

"Evet, bebeğim, çok iyi gidiyorsun," diye mırıldandım, avuç içimi yatıştırıcı bir şekilde çıplak sırtında aşağı yukarı gezdirdim.

Yanına uzandım, kıvrımlarını kendime uydurdum. Onu hiç bu kadar yavaş düğümlememiştim ve şişmiş çıkıntının tamamını içine sokmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Sonunda beni yerine kilitlediğini hissettiğimde, içimde oluşan tüm gergin baskı kırıldı, bayılmadan önce her bir zonklayan sperm seli ile sikim seğirdi.

Hazel sonunda tekrar oynamaya hazır bir şekilde uyandı ve uyuyan formlarımızın üzerine atladı.

O gece her şey değişti.

Artık oyunla ilgili değildi. Gitti, unutuldu, toz içinde kaldı.

Onu her becerdiğimde, Ben oradaydı. Klitorisini okşuyor ve şehvetten aklını yitirene kadar kokusuyla onu işaretliyordu. Koku eşleştirme olayını pek *anlamamıştım* ama kokusu ona bambaşka bir seviyede bir şeyler yapmadıysa ne olayım.

Onu becerirken, ona ne kadar iyi olduğunu söylememi istedi.

"Onunla konuşma şekline bayılıyor. Ne kadar ıslandığını hissedebiliyorum."

Hazel'a emmesi için sikimi vermeden önce alfalarına bu kadar çok geldiği için ne kadar iyi bir omega olduğunu söyledim.

Ben onu tekrar tekrar boşaltmak için birlikte çalışmamızı sağladı.

Yeni bir şafağın zirvesinde, onun iniltileriyle uyandım. Ben ellerini kalçalarına dolamış, yüzüstü amına girerken onu aşağıda tutuyordu. Üzerime örttüğümü hatırlamadığım yorgana baktım ve bunu onun yaptığını anladım.

Ben hepimizi ve neden çalıştığımızı anlıyor.

Aleks ve benim Hazel'a onun veremeyeceği bir şeyi verebileceğimizi biliyor.

Ve Hazel'ın hak ettiği şekilde sevildiğinden emin olmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir.

Bu onaylamayla birlikte alfam ona bağlılığını bildirdi.

"Siktir," diye yemin ettim. Başım zonkluyordu, içimde donuk bir ağrı vardı. "Sen benim asalımsın, değil mi?"

Başını kaldırıp ağzındaki kayganlığı silerken yüzünü asmama cüretini gösterdi.

"Ne zamandır biliyorsun?" diye sordum. "Bu önemli değil."

"*Ben.*"

"Beni Haven + Nest'e kadar takip ettiğinde." "Lanet olsun!"

Yenilmiş bir halde yuvaya geri döndüm. "Her neyse," diye mırıldandım. "Hâlâ senden uzunum."

"Sorun değil."

Sanırım içten içe bunun hep böyle olması gerektiğini biliyordum.

ALEKS

Sabah Hazel'e kahvesini yaptım ve onu dizüstü bilgisayarına bakarken buldum. Ekranına baktım ve OmegaFans mesajlaşma arayüzünü gördüm. "İnsanlar seni rahatsız mı ediyor?" Kaşlarımı çattım.

Omuz silkti. "Şimdilik üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Ama bir yanım acele etmem ve bir yaratıcı olarak büyümeye devam etmem gerektiğini hissediyor ama öte yandan... hedeflemem gereken şeyin daha da büyümek olup olmadığını bilmiyorum." Hazel yüzümdeki tuhaf ve biraz da şaşkın ifadeyi fark etmiş olmalı. "Bana aldırmayın, sadece varoluşsal bir kariyer krizi yaşıyorum. Ayrıca işimin külot satma kısmını kapatmak zorunda kaldım çünkü bilirsin işte."

Biliyordum. Hazel, üçümüz sayesinde son zamanlarda sattığı tüm külotlar için çok sayıda iade talebi alacaktı.

Mutfak tezgahının onun tarafına geçtim ve onu kollarıma çektim.

Hala bunu yapabileceğim gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum.

"Belki Remy ile bu konuyu konuşabilirsin. Biliyorsun, hiçbirimiz sırf parası iyi olduğu için bu işi yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemeyiz." Köprücük kemiğinin yanındaki küçük noktayı öptüm, bu da onun ciyaklamasına ve kıvrılmasına neden oldu.

Hazel ciyakladı ve kıvrıldı. "Biliyorum. Sadece bugün cehenneme gideceğimin söylenmesini istemiyorum."

Anında alarma geçtim. "Neden onları engellemediniz? Ya da en azından kısıtlamadınız?"

Biraz suçlu görünüyordu. "Bana *çok* bahşış veriyor."

"Hiçbir para kendini bok gibi hissetmene değmez Hazel," dedim ona sertçe.

Bir tutam saçını bir hava üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı. "Haklısın. Her zaman *uyumlu* olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama bu insanların bana kötü davranmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor." Hazel cebinden telefonunu çıkardı ve bir dakika boyunca tıkladı. "İşte. Kısıtlı. Eğer bir şekilde yine de yaygara koparmayı başarırsa, onu engelleyeceğim."

Hazel bize Adrian'dan bahsettiğinden beri anlaşılır bir şekilde farklı görünüyordu. Hayatı, tüm cephesi yıllardır aşınan tek bir köşe taşına dayanıyordu. Onsuz, çırpınıyor, kendi parçalarını topluyordu. Teker teker inceliyor, yeniden inceliyordu. Hâlâ *o* olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Ben, Remy ve ben kolayca bir kenara atmaya hazır olduğu o parçaların bir parçası olabilirdik. Bunun yerine, gerçekten gerekli olmayan bir çaresizlikle bize sarıldı. Yeni yuvasını aldığından beri hiçbirimiz kendi yatağımızda uyumamıştık. İlk sakinliğin ardından, cinsel dürtüsü kesinlikle fırladı. Kulağa şikayet etmem gereken bir şeymiş gibi gelmiyordu ama içten içe endişeliydim.

Bizi elinde tutmak için bunu yapmak zorundaymış gibi hissetmesini istemedim.

O sabah Ben işe gittikten sonra gözyaşlarına boğuldu ve bir şeyler yapmam gerektiğini anladım.

"DM'leri başka bir güne bırak. Günü birlikte geçirebilir miyiz? Sadece ikimiz?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Tabii ki. Remy annesini ziyaret etmeyi erteliyor, bu yüzden birlikte kaçarsak hiçbir bahanesi kalmayacak." Hazel'ın gözleri muziplikle parlıyordu, şüphesiz eğlenceli bir şeyler bekliyordu ve muhtemelen beni yarı halka açık bir şipşakla kandırmayı planlıyordu. "Aklında ne var?"

"Sahile doğru bir yolculuğa çıkmak istiyorum." Yüzü anında düştü.

İçimden bir ses Adrian'la birlikte olduğundan beri *hiçbir* plajın yakınına gitmediğini söylüyordu. Donup kalması bana haklı olduğumu söyledi.

"Neden plaj? Neredeyse kış geldi, hava çok soğuk olacak. Rüzgarlı olmasından bahsetmiyorum bile." Bakışlarını kaçırarak gülmeye zorladı. Ne kadar etkilendiğini göstermemeye çalışıyordu.

"Yüzmek ya da güneşlenmek için değil." Aramızdaki kırılğan gerilim bıçak sırtında dengelenmişti. "Bence gidip okyanusu görmeliyiz."

Gözleri ıslı ıslıldı. "Aleks," diye yalvardı.

"Batıya gidebiliriz."

Kuzeye değil. August Körfezi'ne doğru değil.

Sarmalının yavaşça durduğunu hissedebiliyordum. "Tamam," diye fısıldadı sonunda.

Ben arabasını ödünç almama izin verdi. O ve Remy'nin alfalarını ayarlamalarına sevinmiştim. Onun bizim başımız olması doğru geliyordu.

En sevdiği atıştırma malzemeleri hazırlamıştım. Naneli çikolata ve küçük kremalı sütlü şekerler tabii ki. Ayrıca nedense yemek çubuklarıyla yediği kocaman bir paket sıcak Cheetos. Bunu sorgulamadım ve diğer her şeyle birlikte onları da paketledim.

Hazel yol boyunca on beş kadar şekerini sinirli bir şekilde çiğnedi ve ben onu durdurmadım. Sadece burada olduğumu hatırlatmak için elimi kalçasına koydum.

Aklımda bir varış noktası yoktu. Arabayı sürdüm ve şehrin kaybolmasına izin verdim. Kıyı şeridini kucaklayan pahalı evler sonunda gözden kayboldu. Orman, düz araziden görkemli bir şekilde yükseliyor ve engebeli kuma iniş sarp ve dik bir hal alıyordu. Kıyı kasabalarının yanından kıvrıla kıvrıla geçtik ve hepsini görmezden geldik. Medeniyetin kakofonisine ihtiyacımız yoktu.

Sadece deniz, gökyüzü ve tek bir asfalt şeridi.

Yaklaşık iki buçuk saat sonra, sıradan bir otoparka girdim. Küçüktü, sadece bir araçlık yer vardı. Sörf-can kurtarma kulübü, tuvalet ya da duş olanakları yoktu. Sadece kumdan çok kaya olan bir plaja inen cılız görünümlü ahşap bir merdiven vardı.

Hava şartlarından yıpranmış bir tabela sahilin *Maren Koyu* olduğunu ilan ediyordu. Kafamızı yarı yolda sıyırmamız diye sık, aşırı büyümüş çalılıkları kenara ittik.

Hazel son basamakta durmuş, grimsi kuma bakıyordu. Hazır olduğunda tutması için elimi uzattım.

"Gel hadi."

Kısa, kırık bir andan sonra ayağı kuma çarptı.

Engibeli, kayalık araziden geçtik. Rüzgâr çok soğuktu ve parmakları benimkilerin içinde buz gibiydi.

Küçük bir kayalıkta durup karanlık suyun yakındaki uçurumun kenarına beyaz ve köpüklü bir şekilde çarpmasını izlemek doğru geldi.

Ritmikti. Hipnotik. İçeri ve dışarı.

Yumuşak bir nefes alma ve yüksek sesle nefes verme.

"Adrian'dan beri sahile gitmedim." İçinde çok derin bir hüznü vardı.

"Biliyorum."

"Zor olacağını düşünmüştüm ve öyle de oldu."

Deniz esintisinin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin verdim ve bekledim. "Ama burası da çok güzel."

Onu kollarımın arasına aldım ve alnımı onunkine yasladım. Kırmızı, rüzgârda uçuşan burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"İkisinin de olması sorun değil."

Kokusu, sert rüzgar ya da tuzlu su spreyi ile rekabet edemezdi. Ama yine de küçük, belli belirsiz bir his yakalamayı başardım.

Hindistan cevizi palmyeleri ve limon kabuğu rendesi. Bana hatırlattığı plaj, bizim bulunduğumuz plaja hiç benzemiyordu. Ama deniz aynı atan kalpti, güneş parlarsa da parlamasa da bizim için oradaydı.

Hazel onu öpmeme izin verdi.

Ve okyanusun onu iyileştirmesine izin verdi.

"Şimdi geri dönmek ister misin?"

Arabaya geri döndük, kaloriferi yakıp buzları çözmeye çalışıyorduk. Hazel düşünceli görünüyordu. "Yarın işe ne zaman başlıyorsun?" "1'e kadar değil."

Bu onu memnun etmiş benziyordu. "Kalacak bir yer bulalım. Erken kalkıp senin vardiyandan önce eve gidebiliriz."

Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

Sezon dışıydı ve önemli turistik yerlerin yakınında değildik. Yirmi dakika uzaklıkta kısa süreli boş bir aile yanı bulmayı başardım ve bir uygulama aracılığıyla rezervasyon yaptırđım.

Yol üzerindeki büyük bölgesel şehir merkezlerinden birinde durduk ve parlak beyaz bir mağaza gördüğünde yüzü aydınlandı.

Bir gecelik konaklama için gerekli eşyaları almak üzere plan yapmıştık. Heyecan *saçtığı* göz önüne alındığında, her şeyin dağılmak üzere olduğunu biliyordum.

Sanırım *eğlenmek* istedi - hafifçe yüzümü buruşturdum -.

"Dur!"

Alışverişe gidecektik. Bundan hoşlanmadım.

Hazel zıpladı, gerçekten de içeri *zıpladı*. Her şey cafcacflıydı, tabelalar bana bağıırıyordu ve ürün sıraları hiç bitmiyordu. Beni yönlendirdiği bölümü fark ettim ve bilinçaltımda topuklarımı içeri soktum.

"Hayır, Hazel. Bunu bana yapma."

Beni hala çekebiliyordu. Ne zaman bu kadar güçlendi?

"*Bu* kıyafetlerle uyuyamayız," dedi saçmalıyormuşum gibi.

"*Hiçbir* şeyle uyumak zorunda değiliz, sadece çıplak olalım," diye umutsuzca karşı çıktım.

Hazel sanki bunu hiç düşünmemiş gibi olduğu yerde durakladı. Bu bana umut verdi.

Ama sonra daha az kararlı olmadan devam etti. "Hayır. Hâlâ çıplak kalabiliriz ama bu gerçekleşiyor."

Beni giydirecekti. Onu durduramadım.

Hazel'in nefesi kesildi. Onun baktığı şeye baktım ve midem bulandı.

"Hayır."

"Evet."

Tanrım, eşleşecektik. "Bedeniniz kaç?"

"Ben beden değilim."

Hazel üzerinde karikatürize edilmiş bir hamburger ve patates kızartması olan bir tişörtü havaya kaldırdı. "Sadece senin için patates kızartmam var!" diye ilan etti heyecanlı görünen patates kızartması büyük bir konuşma balonundan.

Gömleğin omuzlarını sanki bu canavar vücuduma girecekmiş gibi omuzlarımla hizaladı.

"Ve bak, işte benimki!"

Kendi göğsüne doğru tuttuğu gömleğe baktım.

"Oh! Sen tam bir hamsisin!" dedi hamburger, patates kızartmasına çapkınca kirpikler fırlatarak.

Cehennemdeydim.

İkisini de bizim için satın aldım çünkü aptalın tekiydim.

Ve o aptal dudak bükme hareketini yaptığı için. Onu uzun zamandır bu kadar şakacı görmemiştim. Nasıl karşı koyabilirdim ki? Umarım Remy bunu öğrenmezdi çünkü muhtemelen ona borçlu olacaktım.

Ayrıca diş fırçası, diş macunu ve diğer gizemli kremler ve karışımlar gibi bazı *gerçek* temel malzemeleri de almayı başardık Hazel

istedim. Onu omzuma atıp o anda oradan ayrılmak istememe neden olan dantelli şeyler. Ayrıca o kadar kalın yeşil bir battaniye vardı ki, Hazel ona sarıldığında yüzünü göremiyordum.

İçeri girdikten sonra onu kapıya doğru ittim ve vücudundan aşağı kaydım.

"Bu pijamaları beğenmene sevindim," dedim, kot pantolonunun fermuarını açarken ortaya çıkan teninin her santimini öperek. "Ama onları giymemize hiç gerek kalmaması için bu gece çok çalışacağım."

ALEKS

Hazel'in telefonu çaldığında tüm dünyada en sevdiğim yerdeydim.

Yanımızdaki masanın üzerine atılmış olan yere baktım. *Remy*. Görüntülü arama da. Korkunç isimli grup sohbetini doğurmanın yanı sıra bizi telefon görüşmesi yerine görüntülü görüşme yapmaya da şartlandırmaya çalışıyordu.

Başımı tekrar eğmeden önce boşta kalan elimle vızıldayan telefonu onun eline tutuşturdum.

"Cevap vermelisin," dedim ve işime geri döndüm. Hazel bana kaba ve hak etmediğim isimler taktı. "Hey...

Remy," diye cevap verdi, sesi gergindi.

"Hey bebeğim! Sen ve... o seni yiyor değil mi?"

Kahkahamı tutamadım. Hazel titreşimlerin gıdıklamasıyla kıvrandı.

On

u. "Nereden biliyorsun?" Hazel sızlandı.

Remy bundan son derece rahatsız olmuş gibiydi. "Neden benim gibi davranıyorsun?"

Kukunu yedirirken nasıl bir yüz ifadesi takındığını bilmiyor musun?" Sesi daha da yükseldi, hoparlörden çatırdıyordu. "Sanki ben bunu senin için *düzenli olarak ve büyük bir şevkle* yapmıyorum?"

Dikkatimin dağılmasından yararlanarak iki parmağımı kaygan amına soktum.

"Şimdi seni parmaklıyor, bana yanıldığımı söyle."

Hazel saçlarımı daha sıkı kavradı. "Remy," dedi sinirli bir şekilde.

"Hayır, bebeğim. Kaba olma. Seni kimin iyi hissettirdiğini söyle bana."

"Aleks," dedi nefes nefese.

Alfa değildim ama bu *kesinlikle* içimde bir şeylerin vahşileşmesine neden oldu. "İyi bir kız olup yüzüne boşalacak mısın?"

Hazel telefonu daha fazla tutamadı, bir kenara fırlattı, böylece Remy'nin duyduğu tek şey keskin, ağlamaklı çığlığı ve parmaklarımın kabaca içine girip çıkarken çıkardığı ıslak ses oldu.

"İşte şimdi sertleştim." Remy'nin teslim olmuş sesi nefes nefese sessizliği bozdu.

Telefonu açtım. "Git tek başına bir video çek. Hazel ve ben gece burada kalacağız. Ben'e söyle."

"Tamam, ama kesinlikle işiniz bitmedi-"

"Hayır. Ama gösteri bitti."

Telefon seksinin erdemlerini övmek üzereyken telefonu yüzüne kapattım.

Kalçasını ve karnını öptüm ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Vücudu sıcaktı ama el ve ayakları hâlâ soğuktu.

"Duş." Bu fikri düşündükçe daha çok hoşuma gitmeye başladı. "Şimdi."

Onu kollarıma aldım ve banyoya giderken sadece iki yanlış dönüş yaptım.

Onu yere bırakırken Hazel bana, "Bugün çok otoritersin," dedi.

Sütyeninin kopçasını açtım ve tatlı göğüsleri ortaya çıktı. "Ne?" dedim. Dedim, umutsuzca dikkatim dağılmıştı.

"Boş ver."

Hazel'ın tüm yönlerini gerçekten sevdim. Bitki istifçisi Hazel. Kucak düşkünü Hazel. Pijama satın alan Hazel'ı bile umursamadım, doğrusu.

Ancak çıplak, ıslak Hazel, hızla en sevdiğim Hazel haline geliyordu.

Duşa önce o girmişti. Ellerini ve diğer eşyalarını cama bastırdı ve çiy tutmuş kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Geliyor musun?"

Üzerimdeki son giysileri de çıkardım. "Umarım henüz değil," diye homurdandım. Gülüşü güneş ışığı serpintisi gibiydi.

Daha önce ne zaman *birlikte* olduysak, her zaman önce onun zevk aldığından emin olmaya odaklanmıştım. Ve ikinci. Ve genellikle üçüncüyü de.

Duşa girer girmez dizlerinin üzerine çökmesine hazırlıklı değildim.

"Ne yapıyorsun?"

Aptalca, aptalca, tamamen retorik bir soru.

"Onunla oynamama hiç izin vermiyorsun," diye surat astı Hazel. Ne diyeceğimi bilemedim. "Özür dilerim mi?"

"Bunu daha fazla yapmak istiyorum."

Şaftımı parmaklarıyla çevreledi ve bana uzun, kapsamlı bir vuruş yaptı. Azı dişlerim ağzımın içinde parçalanmaya başlamıştı bile.

"Ne istersen alabilirsin Hazel."

Başparmağı başın altındaki hassas noktada küçük daireler çiziyordu. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi ve kendimi duş duvarına daha sıkı yasladım.

"O çok güzel." Sikimi yanağına dayadı ve iri kahverengi gözleriyle bana baktı. Aletimin uzunluğunu yüzünde gördüğümde neredeyse boşalacaktım. "Çok büyük ve sert," diye alay etti. "Boğulmam için mükemmel boyutta."

Egom asla iyileşmeyecekti. Hayat karşıma ne çıkarırsa çıkarsın, devasa ve çekilmez olmaya devam edecekti.

Hazel'in sıcak ağzı ucumun üzerine kapandı ve dili hemen başıma masaj yapmaya başladı.

"Siktir!"

Beni daha derine götürüyordu. Dudaklarının aşağıya doğru kayışını izlerken büyülenmişim. Sikim boğazının arkasına çarptı ve öğürdü. Yüksek sesle.

"Sen-"

Hazel göz kırptı. Bana göz kırptı.

O beni ağzıyla emerken, yalarken ve becerirken nefeslerim sert, hızlı pantolonlarla çıkıyordu. Yüksek bir sesle çekildi ve beni sertçe okşamaya başladı. Şişmiş, hassas ucumda küçük bir bükülme hareketi. Başını aşağı indirdiğinde sarsıldım ve sıkışmış kesemi nazıkçe ağzına aldı.

Bu yüzden daha önce yapmasına izin vermemiştim. Beni mahvediyordu.

"Yaklaştım. Çoktan. Siktir, muhteşem."

Beni tekrar ağzına alarak takdirle mırıldandı. Dudakları aletimin tabanında çalışmaya devam ederken, boğazı başımın etrafını yuttu. Dili uzunluğum boyunca geniş, süpürme vuruşlarıyla kaydırıldı.

Ve sonra inledi, sanki bu onun için cennetti.

Ben... yok edilmişim. Bitmişti. Islak saçlarını avuçladım ve kalın döllerimi boğazından aşağı fıskırttım. Kalçalarım yüzüne karşı sallanıyordu ve o benim düzensiz, istemsiz itişlerimi kolayca aldı.

"Mm, tadına bayılıyorum."

Lanet olsun, hiç bitmiyordu. Yavaş, harika bir ölümle ölecektim ve ölüm ilanında sadece *onun beynini siki aracılığıyla emdiği* yazacaktı.

Bana göz kırptı. "Bunu yakında tekrar yapabilir miyiz?"

"Biz..." Onu yukarı çektim ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Islak, kaygan vücudunun benimkine sürtünmesi inanılmaz derecede şehvet vericiydi. Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyordum ve onu daha sert öptüm.

"Seni parmaklarımla becermeme izin ver," diye ısrarla teklif ettim.

Başımın arkasına hafifçe vurdu. "Hayır! Suyu boşa harcama."

Daha sonra bunu ona nasıl telafî edebileceğimi düşünerek inledim.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Hazel kulağımı ve boynumu ısırmaya başladı. "Bu senin ve benim içindi Aleks. İnan bana." Eğildi ve daha önce aldığımız şampuanı eline aldı. "Eğer yardımı olacaksa saçımı yıkayabilirsin."

Bunu yapabilirim.

"Arkanı dön," dedim omzunu öperek.

Köpükleri kafa derisine masaj yaparak yedirirken Hazel bana karşı rahatladı. Parmaklarımla saç kremi uzun saç tellerinde gezdirmeden önce suyun altında durulanması için ona rehberlik ettim.

"Bugün için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Omega'mın artık daha oturmuş olduğunu hissediyorum."

Kalbim göğsümde çılgınca çarptı.

Onu sevdiğini söyle.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım.

Çok erken. Alfa'sını kaybetmeyi ve bizi hayatına kabul etmeyi daha yeni kabullendi.

Ama duygular geçmedi, kollarımda olduğu sürece büyüdükçe büyüdü.

Eve dönerken ikimiz de biraz melankoliktik. Daha 24 saat bile dolmamıştı ama ikimiz de bir gün öncesinden çok farklı hissediyorduk. Elimi kalçasının üzerinde tutuyor, arada bir beni öpmek için kaldırıyordu.

"Diğerlerine... pijamalardan bahsedecek misin?" Endişeyle sordum.

Evet, onları giydik.

Evet, fotoğraf çekmeyi başardı.

Kimse görmeden onları daireye nasıl sokacağımı planlıyordum. Ve daha sonra açıklanmayan bir yerde şüpheli bir yangınla çakışan bir mazeret uydurmak.

"Hayır," diye beni temin etti. "Belki," diye ekledi bir süre sonra. Harika.

"Şaka yapıyorum!" Bileğimi okşadı. "Ama beni kızdırırsan işler değişebilir..."

Bir ileri bir geri gitmeye dayanamıyordum. "Hangisi, Hazel?" diye sordum. Hâlâ cevap vermedi ve sadece *güldü*.

Kötü, şeytani yaratık.

Evrenin bu anı yaşamamıza neden biraz daha izin vermediğinden emin değildim. Riverside 101'deki yeraltı otoparkına girdik ve Hazel yukarı çıkarken posta kutusunu kontrol etmek için durdu.

Tek bir mektup çıkardı. Pulsuz bir zarf. *Elden teslim edilmiş*.

Hazel oracıkta yırtıp açtı ve yüzü tamamen kansız kaldı. "Aleks," diye kekeledi.

Beyaz kağıt üzerine kalın siyah yazı tipi.

**HI HAZEL WU
YOKSA SIERRA ECHO MU?**

HAZEL

Çok öfkeliydim. Yıkılmıştım.

Tabii ki bu kendini sürekli kusma ihtiyacı hissi olarak gösterdi. Göğsüm sıkışıyor, kan kafatasıma hücum ediyor.

Bir şekilde külot satışından geçmiş olmalı. Gerçek hayatımla *Sierra* arasındaki en zayıf bağ buydu. Yurtiçi siparişlerime iade adresi koymazdım ve uluslararası siparişler için hiç kontrol etmediğim bir posta kutusu kullanırdım. Belki de postanedeki hasta herifin tekidir?

Ben'in eli omzuma geldi. "Hazel, durmalısın."

Elini salladım. Son siparişlerimin her birini Google'da ararken ekrana bakmaya devam ettim. İsimler. Adresler.

Saatlerdir uğraşıyordum.

Ne aradığımı bile bilmiyordum. Nerede yaşadıkları önemli miydi? Profesyonel iş geçmişleri? Bir keresinde HSP yapmak için sonsuza kadar süren bir kebab dükkanını inceledikleri mi?

Sadece *bir şeyler yaptığımı* hissetmem gerekiyordu.

Her fotoğrafta bir kamyonun önünde poz veren bir adamın anlamsız sosyal medya paylaşımları arasında gezinirken beynimde bir şeyler koptu. Faremi fırlatıp attım ve çığlık attım.

"Hesabımı kapatmak zorundayım." Kelimeler boğazımda kara bir katran gibi düğümlendi. "Bu beni daha da kızdırıyor çünkü kazanmışlar gibi hissediyorum." Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım acı içinde avuçlarıma battı. "Ya her şeye rağmen adımları ve adresimi sızdırırlarsa? Bu iş *boka* sardı!"

İnsanlar abone olmaktan ve içeriğimden keyif almaktan çok mutlu oldular. Ama gizlilik sınırlarıma saygılı olmak? Görünüşe göre bunu istemek çok fazla.

Remy sandalyemi döndürdü ve göz hizamıza gelecek şekilde çömeldi. Elleri rahatlatıcı bir şekilde kalçalarımın altına aşağı yukarı gezindi. "Şimdilik hesabını durdur. Ben de benimkini durduracağım. Söylememiz gereken tek şey bir gizlilik ihlaliyle karşı karşıya olduğumuz." Mektubun masanın üzerinde durduğu yere baktı. "Ne istediklerini bilmiyoruz. Durmanızı mı istiyorlar?" Gözleri kararırken sesi gerginleşti. "*Seni* mi istiyorlar?"

"Katılıyorum," dedi Aleks sessizce. Kollarını kavuşturmuştu, duruşu sert ve gergindi. "Çok az bilgiye dayanarak geri dönüşü olmayan kararlar vermeyin. Ama kendinizi elinizden geldiğince koruyun ve sonra ne olacağını görün."

Gözlerimin arkasındaki donuk ağrıyı silmeye çalıştım. "Sadece... bekle? O zamana kadar ne yapmam gerekiyor? Sonsuza kadar bu boktan belirsizlik durumunda mı kalayım?"

Öfkemin onlara değil duruma yönelik olduğunu anlamalarını umuyordum.

Ben parmaklarımızı birbirine bağladı. "Dikkatini dağıtacak ve kendini biraz daha az boktan hissettirecek bir şeyler yapmaya ne dersin? Kısa bir süreliğine de olsa."

Umutsuzca ona baktım. "Ne gibi?"

"Neredeyse...neredeyse

." "Çok yakın!"

"Ben, neden bu kadar çok koydun?!"

"İsteyerek yapmadım, elim kaydı!"

Soju şişesini elime alarak homurdandım. Bu hassas bir işti.

Kusursuz bir uygulama gerektiriyor.

Ve oldukça sarhoştum.

"Hazel, boku yedin."

"Evet, üzgünüm Hazel."

Juno bana inanan tek kişiydi. "Yapabilirsin!"

Soju dolu shot bardağı, büyük bira bardağının içinde tehlikeli bir şekilde yüzüyordu. Şişeyi elden ele dolaştırıyor ve her seferinde biraz daha ekliyorduk. Başlarken

tüm şeyi batırmaya daha yakın.

Kaybeden bardağın tamamını içmek zorunda kaldı.

"Siktir et." Bardağa agresif miktarda soju döktüm, ta ki taşıp bardağın dibine muhteşem bir şekilde çökene kadar. Kimse bir şey söyleyemeden geri fırlattım.

"Lanet olsun bebeğim," dedi Remy, sesi hem şaşkınlık hem de inanmazlık içinde çıkıyordu. Sağlıklı bir başa çıkma mekanizması mı? Hayır.

Gerçekliğimden bir geceliğine uzaklaşmak için kabul edilebilir bir şey mi? Çok ihtiyacım var.

Ben, Juno'yu aramış ve sürüsünden herhangi biriyle birlikte doğaçlama bir gece için bize katılmak isteyip istemeyeceğini sormuştu. Sürü arkadaşlarından ikisini yanına aldı ve şehirde buluştuğumuzda bana kocaman sarıldı.

"Yapabileceğimiz bir şey varsa, sadece sorun. Tamam mı?"

Bu noktada ne isteyebileceğimden bile emin değildim. Yine de ona sarıldım. "Teşekkür ederim. Sarılacağım."

"Harika, şimdi sarhoş olalım."

Önerdiğimiz bar gezintisi ikinci lokasyonda soju olduğunu fark ettiğimizde aniden durdu. Son bir saattir içki oyunları oynuyorduk, gittikçe daha da sertleşiyor ve nedense birbirimizi daha da histerik buluyorduk. Masa şişe kapaklarıyla doluydu ve Juno'nun alfası Everett az önce kocaman bir patates kızartması siparişi verdiğini açıkladığında Juno ve ben neredeyse sevinçten ağlayacaktık.

"Onunla evlenecek misin?" Kolunu tutarak ağladım.

"Evlenmeliyim, değil mi?" diye soluk soluğa kaldı.

Diğer alfalarından biri - Ari - eğildi ve Everett'e ağzının kenarından bir şeyler mırıldandı. "Yanlarında gelen sosları öğrenene kadar bekle."

"Daldırma sosları mı?!" Juno çığlık attı.

Ben ellerini kulaklarının üzerine kapattı. "Tanrım, Juno. Bazılarımız bu geceden sonra duymak istiyor."

Remy, Ben ve Juno'nun etkileşimini izlerken şaşkıındı.

"Kız kardeşimi seviyorum. Kız kardeşini sevmiyor musun?"

Remy sordu. "Pek sayılmaz."

Bir buz küpü Ben'in alnının tam ortasına isabet etti. "Şimdi daha da az," dedi Ben, elindeki peçeteyle karşılık vererek.

Remy uzun bir süre ona baktı. "Sana inanmıyorum," dedi sonunda.

Aleks hepimiz arasında en az sarhoş olanımızdı. Olmasını istediğimizden değil. En iyi köpek yavrusu bakışlarıma rağmen ilk içkisinden sonra her şeyi reddetti.

"Bizimle ilgilenmek zorunda değilsin. Eğlenmek sorun değil." Beni öptü. "Sana bakmak eğlenceli."

Tam bir yalancı. Ama şimdilik kendini gerçekten bırakamamasını anlıyordum. Tüm bunlar bittiğinde onu dışarı çıkarmak ve iyice sarhoş etmek için aklıma bir not aldım.

Sonra garson patates kızartmasıyla geldi ve Aleks'in mırıldandığı *oh şükürler* olsun sözünü yakaladım.

Juno ve ben sosları çok ciddi bir şekilde analiz etmeye ve sıralamaya başladığımızda içki oyunlarını bıraktık. Onu özlemiştim. Çok fazla görüşemiyorduk, bu da ilişkiye girmenin doğal bir sonucuydu.

"Bunu daha sık yapmalıyız," dedim ona ciddiyetle.

Juno bir kızartmayı sallıyor, onunla dans ediyor ve dokuma yapıyordu. "Sen, ben ve *bu* haftanın herhangi bir günü, Hazie," dedi hülyalı bir şekilde. Ari birasını sessizce bir bardak suyla değiştirdi.

Bugünlerde çok hafif ve kaygısızdı ve daha azını hak etmiyordu. Ne yazık ki zihnim doğrudan benim dünyamın ona kıyasla boka sardığı gerçeğine atlamaya karar verdi.

"Affedersiniz." Gülmeye zorlayarak ayağa kalktım.

"Banyo." Ben hemen ayağa kalktı. "Seninle geleceğim."

Çünkü burada bu şekilde güvende olup olmadığımı bile bilmiyoruz.

Loş koridorda eli sırtımın alt kısmını buldu. "İyi misin?" Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bu aptalcaydı. Tabii ki değilsin." Çırpınırken alını kırıştı. "Şu an için iyi misin demek istedim. Bu... bu mantıklı mıydı?"

Burnumu göğsüne bastırdım ve iç çektim. "Ben, sen sarhoşsun."

"Evet, sanırım biraz öyleyim." Kollarını bana doladı ve beni içine çekti. "*Tanrım*, çok güzel kokuyorsun. Sana hiç söyledim mi?" Cevap veremeden devam etti. "Etrafında olduğum her an bir kedi gibi yüzümü sana sürtmek istiyorum."

Şaşkın bir kahkahayla geri çekildim. "*Bunu* bana hiç söylememiştin."

"Ve seni her zaman becermek istiyorum," diye iç geçirdi, ağır ağır. "Bu çok rahatsız edici."

Bu iş artık tehlikeli olmaya başlamıştı. Beni tutuş şeklini seviyordum, etrafımdaki sıvı ve baldan oluşan fon müziğiyle hafifçe sallanıyordum.

"Kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapıyor olabilirsin," diye mırıldandı Ben, umursamaz bir tavırla. "Ve merak etmeye başlıyorum, eğer ben sadece..."

Yakınına eğildim. "Sadece ne, Ben?"

Başının belaya gireceğinden endişeleniyormuş gibi gözlerime bakmadı.

"Tak şunu," diye fısıldadı.

"Aman Tanrım!" Elimi ağzının üzerine kapattım.

"Biliyorum," diye inledi avucuma karşı. "Ben bir şehvet düşkünüyüm." Şefkatle yanağını okşadım. "Ama sevimli biriyim."

Gözleri kapanırken Ben dokunuşuma doğru eğildi. "Ve senin mutlu olmana ihtiyacım var. En zoru da bu. Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Her zaman," diye yanıtladım hemen.

"Bazen yaptığın şeyle mücadele ediyorum."

Göğsüm dipsiz gibiydi, içindeki hava sıkılmıştı.

"Ama düşündüğün gibi değil Hazel," dedi hemen. "Remy ile ne kadar sıkı çalıştığını gördüğümü bilmeni istiyorum. İçeriğinizi olabilecek en iyi hale getirmek ve bu Sierra *fikrini* yaratmak için ne kadar kafa yorduğunuzu. Onun *sen* olmadığını biliyorum. Bunu görüyorum."

Çenesinin yan tarafındaki kas gerildi.

"Nefret ettiğim diğer herkes, Hazel. Sen onlara Sierra'yı verdiğin için bir şekilde Hazel üzerinde hakları olduğunu düşünmelerinden."

Benimle aynı şekilde hissettiği için onu nasıl suçlayabilirdim ki? "Biliyorum. Ben de zorlanıyorum," diye sessizce itiraf ettim.

Diğer saçmalıkların hiçbirisi olmadan yaratıcı güdümlü içerik tarafına sahip olmanın bir yolu olup olmadığını merak ettim.

"Bu şekilde kapımıza geldiğinde..." Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Juno'yu hayal kırıklığına uğrattığım zamanki gibi hissetmeme neden oluyor."

"Selam." Yanaklarından öptüm. "Bu tamamen farklı. Burada kimse senden gerçeği saklamıyor. Ve Juno iyi. İyiden de öte. Bak."

İkimiz de bakışlarımızı Juno'nun burnunu menüye daldırdığı, Everett'in ise Juno'nun sipariş etmesini istediği her şeyi takip etmekte zorlanıyormuş gibi görüldüğü bara çevirdik. Ari sonunda telefonunda bir liste yapmaya başladı. Uzun görünüyordu.

Ben iç çekti. "Yeterince çaba gösterip göstermediğimi bilmiyorum."

Tanrım, onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyordum. "Öylesin." Onu öptüm, bedenlerimizi olabildiğince sıkıca birbirine bastırdım. "Sen yeterlisin."

Sen benimsin.

Henüz söylemeye hazır olmadığım için ısırdım. Bunun yerine onu daha sert öptüm, dilimin ağzına girmeden önce alt dudağında gezinmesine izin verdim. Geniş omuzlarının gömleğini nasıl doldurduğunu izlerken parmak uçlarımin altında sert kaslarını hissedebiliyordum. Kendimi küçük, korunmuş ve ona sarılmış hissetmemi sağlayan bir tarzı vardı.

"Hazel." Adım dudaklarında erimişti. Ve bu gece kendimi sorumsuz hissediyordum.

"İstersen yapabilirsin," diye mırıldandım. "Ne yapabilirdim?"

"İçine koy."

Gözbebekleri hızla büyüdü, burun delikleri açıldı. "Yapma," dedi uyarırcasına. "Halkın içindeyiz."

Başımı tek kabinli tuvaletlere doğru eğdim. "Orada olmazdık."

Onaylamayan sözlerine rağmen beni duvara yasladı. Kollarını başımın iki yanına dayadı. "Etrafımız kız kardeşimin sürüsüyle çevrili."

"Pek sayılmaz. Altıda iki ve ikisi de şu anda dolu," diye karşılık verdim.

Ben nefes almayı tamamen bırakmış gibiydi.

"Üçüncü bir bahane bulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır."

Bir dakika sonra banyoya çekiliyordum. Kilidin metalik tıkırtısı, fermuarın açılma sesi ve ellerimin aynaya çarpması.

"Beni hızlıca götüreceksin-"

Eteğimin altından külotumun narin ipini bir tarafa doğru çekiyordu.

"Ve sert."

Arkamdan tek ve güçlü bir hamleyle içimi doldururken nefesim aynayı buğulandırdı. Ben, o içime bir canavar gibi girerken yüzümde değişen her duygunun titreşimini izledi. İstedğim her şeydi ve tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Akılsız, kaba ve pis. Kendimi sersemlemiş hissediyordum ve tek yapabildiğim dayanmak ve dışarıdaki müziğin kısa, keskin çılgınlıklarını bastırmasını ummaktı.

"Damlatıyorsun, Hazel." Sıcak nefesi boynuma çarptı. "Seni böyle kullanmam hoşuna gidiyor mu?"

Tek yapabildiğim başımı hafifçe sallamak oldu.

"Seni burada düğümleyemem, bu yüzden iyi bir küçük cumslut gibi beni içeceksin."

Tanrım, Remy ile not alışverişi falan mı yapıyordun?

"Evet alfa," diye nefes nefese kaldım.

Hakimiyetinin dışarıya doğru dalgalandığını hissedebiliyordum. Sonra saçlarım yumruğuna dolandı. İçimden kayarak çıktı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. İçgüdüsel olarak ağzımı açtım ve onu derinlere aldım, her tarafındaki kayganlığı tattım. Dilimin üzerine dökmeden önce amıma gösterdiği özenin aynısıyla boğazımı sikti. Sıcak, tuzlu ve nane çikolatası kokusunun ağızda bıraktığı tat. Onu yalayarak temizledim, mümkün olduğunca titiz olmaya dikkat ettim.

"Kalk, Hazel."

Ben hâlâ saçımı tutuyordu. Keskin bir çekiş ve boynum ona açıktı. Başımı bir aslanın ağzına sokan bir koyun gibi hissettim. Boğazımı hafifçe ısırды ve kendini orada *tuttu*. Derimi kıracak ya da iz bırakacak kadar yakın değildi. Sadece omega'mı alfasına karşı kontrolsüzce vahşi kılmaya yetecek kadar baskı uyguladı.

Isır beni, işaretle beni, sahiplen beni.

Parmakları içime daldı. İçimdeki o hassas, titreyen noktayı intikam hırsıyla işlerken kör edici bir zevk duyuyordum. Sert, düzensiz bir hıçkırıyla boşaldım ve neredeyse tırnaklarımla omzundan kan çekecektim.

Banyonun eski püskü tavanı gözlerimin önünde yeniden canlanırken beni öpüyor, yalıyor ve kokusuyla işaretliyordu. Sonrasında hep böyleydi. Ben onun olduğum inkar edilemez olana kadar ikimizi harmanlamaya niyetliydi.

"Bu da mı?"

"Tam da ihtiyacım olan şeydi."

Döndüğümüzde Juno hasta görünüyordu ve ben de onun yanındaki kabine geri kaydım. Ne yaptığımız burnu olan herkes için son derece açıktı. Ben'in saçlarına baktım, elektrik prizine çatal sokmuş gibi görünüyordu.

Tamam, belki gözler de.

Her neyse. Sanki Ari bütün gece Juno'nun kıcını sinsice ellememişti.

"Çok daha iyisini yapabilirsin Hazel," dedi Juno, sesi mide bulandırıcı geliyordu. "Diğer iki aptalını da al ve kaç."

Ama gözleri aksini söylüyordu. *Lütfen ona zarar verme.*

"Hayır." Ben'in masanın karşısından beni izlediğini fark ettim. "O da benim aptallarımdan biri."

Gözlerindeki sahiplenici parıltı alevlendi ve dişlerinin hayaletini boynumda hissettim.

HAZEL

BABA

Buluşabilir miyiz?

Daha önce babamdan hiç mesaj almamıştım. Ne annemle grup sohbetinde ne de onun *başlattığı* bireysel bir mesaj zincirinde.

Aklıma hemen ölüm ve ölümcül hastalık geldi.

İyi misin?

BABA

Şahsen daha iyi.

Bu ne anlama geliyordu? Metinlerin tonunu çözmek zaten yeterince zordu. Ancak 59 yaşındaki Asyalı bir adamın mesajlarının tonunu çözmek kesinlikle imkânsızdı.

Bu bir numara olabilir. Ama öyle hissettirmedi. Annem beni görmek için babamı kullanabileceğini düşünseydi bunu uzun zaman önce yapardı.

Şehre gelebilir misin?

BABA

Buraya gel, tamam mı?

Babam önemli olduğunu düşündüğü bir konuda bile kendini rahatsız etmek istemiyor muydu? Şimdi kendi isteğiyle elini uzattığına daha da ikna olmuşum. Eğer annem onun omzuna tünemiş olsaydı, görüşmeye açık olduğum anlaşılır anlaşılmaz evet derdi.

Aptalca bir karar olmadığını umduğum bir karar vermeden önce alt dudağımı kemirdim.

Yarın saat 1'de Sunbrook Plaza'da. Garip at görünümlü heykelin önünde.

BABA

Ta
ma
m.

Asla lafı dolandırmazdı.

Çocuklar benimle gelmek için ısrar ettiler tabii ki. Sanırım ne ile karşılaşacaklarını bilmedikleri için panikliyordlardı. Yolda bana o kadar çok fantastik, dünyayı sona erdiren senaryolar anlattılar ki sonunda hepsine susmalarını söylemek zorunda kaldım.

Erken vardık ve onları plazanın sıradan köşelerine doğru kovaladım. Keşke onlara daha az ürkütücü takipçiler gibi davranmalarını söyleseydim çünkü kesintisiz göz temasları son derece rahatsız ediciydi. Grup sohbetine mesaj attım (henüz yeniden adlandırılmadı).

Daha normal ol!

Onları kontrol etmek için geri döndüm. Her şey çok daha kötüye gitmişti. Remy ağaçtaki bir kuşu işaret ederken çenesini ovuşturuyordu. Aleks yakındaki bir yangın musluğunun üzerine oturmanın daha normal görüldüğünü düşünüyordu. Ben telefonunu havaya kaldırdı ve sanırım kaydırma yapıyor gibi görünmeye çalıştı. Ancak telefonu tuttuğu aç, onun yerine *çekim yapıyormuş* gibi görünmesine neden oldu.

Omg hepiniz umutsuz vakasınız.

"Hazel?"

Bir sesin insanı geçmişe götürmesi ne kadar komik. Anneme söylememem gereken bir buzlu direği yiyen 10 yaşındaki halim gözümün önüne geldi.

"Merhaba baba."

Saç çizgisinin ne kadar geriye kaydığını, yüzüne kazınan yeni çizgileri görmek sarsıcıydı. Aramızdaki kayıp yıllar bir uçurum gibi geliyordu.

"Seni görmek güzel. Sağlıklı görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Ne cevap vermem gerektiğini gerçekten bilmiyordum.

Boğazını temizledi. "Yaptığın şey hoşuma gitmiyor Hazel."

Hemen kılandım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Babam bir elini kaldırdı, diğeri alnının çizgilerinde geziniyordu. "Bekle, ben... izin ver... bu benim için kolay değil Hazel," diye homurdandı sonunda. "Yaptığın şeye katılmıyorum. Ama şunu bilmelisin ki annen öğrendiğinde-"

Damarlarımı ürpertici bir soğuk kaplıyordu. "Neyi öğrendin?"

Ağzı gergin bir çizgiydi, dudakları birbirine bastırdığı için bembeyazdı. Hoşnutsuz bir *tsk* ile arkasını dönmeden önce bir eliyle vücudumda aşağı yukarı bir hareket yaptı.

Ah.

Sierra Echo olarak çalıştığımı biliyorlardı. Tek yol...

"Sanırım yanlışlıkla gönderdiğim mesajı gördünüz," diye iç geçirdim.

Aptalca.

Ne kadar aptalca bir hata yapmışım.

Babam omuzlarımı tuttu, gözleri aceleyle açılmıştı. "Anlamıyorsun Hazel. Annen öğrendiğinde çılgına döndü. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Senin ruhun için her zaman çok endişelendi Hazel."

Gözlerimi kafatasımın arkasına yuvarlamamak için her şeyi yaptım.

"Ama bir alfa ile konuşurken kulak misafiri oldum. Seninle *ilgilenmesi* için planlarından bahsediyorlardı çünkü senin daha fazla günah içinde yaşamana izin veremezdi."

DM'ler.

Beni ifşa etme tehdidi.

Beni ezmeye çalışan araba.

Bunu sindiremedim bile.

"Az kalsın beni *öldürtüyordu*, baba!" Tersledim.

Yüzü düştü, tüm rengi soldu. "Ne?" Tanrım, ne kadar ileri gittiğinin farkında bile değildi.

"Bundan sonra benim için ne planlıyor?" Soğuk bir şekilde sordum. "Bilmiyorum."

Kaşlarımın arasındaki noktaya masaj yaparak kafamdaki çınlamayı durdurmaya çalıştım. "Bu alfa da nereden çıktı?"

"Bizim kiliseye gidiyor." "Kulağa pek Hristiyan gibi gelmiyor."

"Hazel, bunu benimle başlatma."

Hala dindar o zaman.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Gözleri geniş ve yalvarırcasına bakıyordu. "Sen hâlâ benim kızımsın. Her şeyden sonra bile."

O anda bana çok küçük göründü. Bir babanın kızını seçmesi şaşırtıcı ya da beklenmedik bir şey olmamalıydı. Ama ne yazık ki bizim için öyleydi.

"Onu savunmak yerine bana anlattığın için teşekkür ederim," dedim sessizce.

Babam uzanıp bana dokunacakmış gibi bir hareket yaptı ama duraksadı. Yerde, aramızdaki bir noktaya baktı. "Gerçekten her şeyi berbat ettim. O tesiste olanlarla."

Sesinde daha önce hiç bu kadar çok duygu duymamıştım ve gözlerimdeki sıcak iğnelenme hissini bastırdım.

"Sen... sen çok incindin. İyi değildi."

Yüzümden bir damla yaş süzüldü. Bunun onun özür dileme şekli olduğunu biliyordum. Doğru kelimeleri bulamadı ama ben anladım.

"Teşekkür ederim, baba."

Sonunda gözlerimle buluştu. Dürüstlüğüne rağmen aramızdaki uçurum daha da genişledi. İki ömrün kapsayamayacağı kadar çok söylenmemiş sözle doluydu.

"Senin için endişelenmeyi hiç bırakmadım."

Bunun katartik olması gerektiğini biliyordum. Ama sözleri kalbimi yeniden kırdı.

HAZEL

Annem bir zehirdi.

Düşüncelerimi istila etmenin bir yolunu bulmuştu. Yapışkan siyah bulanıklık kararlarımı bulandırıyor ve her seçimimi lekeliyordu.

Beni ifşa etme tehdidinin arkasında onun olduğunu bilmek, profilimin hiç tehlikede olmadığı anlamına geliyordu. Külot satış yöntemim güvenliydi ve çok ileri giden bir takipçi abone yoktu.

Tekrar göndermeye

başlamalıyım. Tekrar

göndermeye başlamak istedim.

Ama şimdi beni izlediğini biliyordum... Bunu yapamazdım.

Bu ona tam olarak istediği şeyi veriyor olsa bile.

Çekim yuvamın kapısına baktım ve onu açmaya bile cesaret edemedim.

Alçak bir ateşin örtücü sıcaklığı beni arkamdan kucakladı. "Konuş benimle," dedi Remy rahatlatıcı bir şekilde.

Gözlerimi kapattım ve kokusunun üzerime sinmesine izin verdim.

Sırlarımızı paylaşırken bir şişeden çektiğimiz viskinin tadını alabiliyordum. Onları bir milyon ölmeyen yıldızın sessizliğinde güvende tuttum.

"Her şey lekelenmiş gibi geliyor,"

dedim sonunda.

"Neden lekelenmiş hissediyorsun?"

"Ne yaptığımı görebildiğini bilmek." Arka dişlerimi sertçe ısırdım. "Ve beni yargılıyor."

Remy parmaklarıyla elimin arkasında küçük halkalar yapıyordu, yumuşak, tekrarlayan hareket beni merkeze alıyordu. "İçerik üretmeyi düşündüğünüzde, bu bir angarya gibi mi geliyor? Yoksa daha çok fikirlerin var ama bir engel mi var?"

"Kesinlikle ikincisi. İsa aşığı Çinli bir barikat anası," diye homurdandım.

"Vücudunu göstermemenin bir faydası olur mu?" Geri çekildim, kafam karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?" Profilimin tüm amacı bu değil miydi?

"Bir fikrim var, eğer kabul edersen." Remy elimi çabucak öperken sessizce umutlu görünüyordu. "Eğer durmak istersen, dururuz. Ve sen %100 onay vermediğin sürece hiçbir şeyin yüklenmeyeceğini söylemeye gerek yok."

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. "Denemek istemeni takdir ediyorum ama işe yaramayabilir."

"Bu da sorun değil," dedi hiç istifini bozmadan. "Şimdi hazır mısın?" Her şey *annemin* düşünceleri içinde yuvarlanmaktan daha iyiydi. "Evet. Sana güveniyorum."

Cevap olarak verdiği gülümseme içimin altın sarısı olmasını sağladı. Evde sadece biz vardık ama Remy planlarını henüz bana açmadı. Onun yerine beni öptü, dudaklarını dudaklarıma nazıkçe bastırdı. Arada bir dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ya da başparmağıyla çenemi okşuyordu. Tekrar minderlerin üzerine düşmemiz sonsuza kadar sürdü.

Bu, genellikle çekim seanslarımıza başlama şeklimize hiç benzemiyordu. Onun sertliği ve benim kaygan uyarılmışlığım, şefkatli dokunuşlarımız karşısında tamamen ikincil plandaydı. Aramızdaki bağ geliştikçe gelişti, ikiz alevler tutuştu.

"Bana bir saniye ver," dedi Remy sonunda. "Geri geleceğim."

Ayağa kalktığı anda ağırlığını tekrar üzerimde hissetmek istedim.

"Fikir aklıma geldiğinde bunları kiralamıştım." Bir çift katlanmış tripod ve sert siyah bir ekipman çantasıyla döndü. "Bunu gelecekte yaparsak, muhtemelen sadece rol yapmak ve senaryoları okumak daha kolay olacak. Ama bunun neresi eğlenceli?"

Çantayı açtığında üzerindeki mandallar yüksek sesle tıkırdadı. İçindeki köpüğün içinde üç mikrofon korunaklı bir şekilde duruyordu.

Remy en büyüğünü açtı ve masanın üzerine koydu. Diğer ikisini de sehpa üzerine yerleştirdi. İşini bitirdiğinde, o kanepede çıkaracağımız seslerin tamamen yakalanacağından emindim.

Hepsini teker teker açtı ve ses seviyelerini kontrol edebilmesi için bir şey söylememi istedi.

Onun gözlerinin içine baktım. "Çok ateşlisin."

Yetkinlik sapkınlığı diye bir şey vardı, değil mi? Onun üç ayaklı bacaklarını açmasını izlemek bende *bacaklarımı* açma isteği uyandırdı.

Sırıttı. "Sonunda ışığı görmene sevindim."

Remy kanepede bana yeniden katıldı ve beni kucağına çekti. "Kamera yok," dedi.

"Kamera yok," diye tekrarladım.

"Sadece sen ve ben. Kimse bir şey görmeyecek." Elleri sırtımdan aşağı kaydı ve geniş yanaklarımı kavradı. "Ama bu kıcı ilk kez aldığımı duyacakları kesin."

Nefesim kesildi.

Odanın enerjisinde derin, sismik bir değişim oldu. *Ryder Hard* mantosunu giyerken tüm yumuşak öpücükleri ve tatlı sözleri kayboldu.

İyi bir omega olup onu memnun etmek istemediysem ne olayım.

"Bir gün yapacağımı söylemiştim, değil mi?" Remy hafifçe ayağa kalkmamı işaret etti. Sert bir hareketle taytımı ve külotumu dizlerimin dibine indirdi. Onları olabildiğince hızlı bir şekilde tekmeleyerek çıkardım ve o da beni kalçalarının üzerine yeniden oturttu. "Sana dölleri hissetmeyecek tek bir parçan bile kalmayacak demiştim. İkimiz de o tatlı amcığını düğümlediğimi ve dilinde benim tadımı sevdiğini biliyoruz."

Çıplak kıcıma şaplak atarken haykırdım. Ses keskindi, mikrofonlara kadar yankılanıyordu. Remy bana karanlık bir şekilde, "Şimdi bu küçük, dar göt deliğini sikeceğim ve benim yapacağım," diye söz verdi.

"Evet," diye tısladım. Daha mı yüksek sesle söylemeliydim? "Evet," diye tekrarladım, bu sefer daha net. "Ona ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Senin sikin. Geriliyor ve kıcıyı dolduruyor." Parmağı aşağıya indi ve ben inledim.

"Peki başka ne var?"

Bana yapmasını istediğim her şeyi yüksek sesle söylemek ruhumda bir şeyleri açıyordu. *Ne istiyorsan iste. İsteddiğini al.* Bunu başlatan Remy olmuştu ama yapmak üzere olduğu her şey *benim yüzümdendi*.

Dizlerimin üzerinde doğruldum, gömleğimi çıkardım ve sütyenimi çözerek bir kenara attım. Gözleri çıplak bedenimde alev alev yanıyordu ve inledi

Kendimi onun üzerine yeniden yerleştirdiğimde, göğüslerim nazikçe yüzüne yaslanıyordu.

"Kıçımı düğümlemeni ve içime derinlemesine boşalmanı istiyorum," diye mırıldandım.

"Evet," diye tısladı Remy. "Ben seni doyurana kadar tatmin olmayacaksın, değil mi?"

Avucumla çenesini kaldırdım ve parmaklarımla çenesinde gezindim. Bu güzel alfa sinirlenmişti ve bana ihtiyacım olanı vermeye hazırđı.

"Hayır," dedim, mikrofonlar için sesimin daha nefes nefese çıktığından emin olarak. "Lütphen beni yalvartma, alfa. Ne istersen yaparım."

"Tanrım." Kelime boğazından vahşice koptu. Beni sertçe öptü.

"Mükemmelsin," dedi dudaklarıma karşı. "O kadar mükemmelsin ki."

Övgüsü karnımda sıcak ve alçak bir şeyi sıktı. Çıplak tenime öpücükler kondurmadan önce kıyafetlerini çıkardı. Bana vücudumun ne kadar güzel olduğunu, göğüslerim ve kıvrımlarım için ne kadar çok yaşadığını söyledi. Ben onun içinde tamamen eriyene kadar her kelimesi bir okşama gibi geldi.

"Benim için sunum yapmanı istiyorum, Omega. Bana ait olanı göster." Sesinin perdesini alçalttı, böylece olduğundan daha tehditkâr çıktı. Kabuğunun en ufak bir izi bile gözden kaçtı.

"Evet alfa," dedim itaatkâr bir şekilde ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek. "Böyle mi?" Kıçımı havaya kaldırdım ve yüzümü minderlerin üzerine indirdim.

"Mm, şu haline bak. Sen sadece mükemmel küçük bir sikiş bebeğisin, değil mi?" Avuç içi sağ yanağıma sertçe indi ve kanepede çığlığımı boğdu. Remy bunu hemen düzelitti, saçımı avucunun içine aldı ve başımı geriye doğru çekti.

"Bunun seni ne kadar ıslattığını görebiliyorum." Bir tokat daha, keskin ve kırbaç gibi. Bu sefer *yüksek sesle* çığlık attım.

Remy bana hiç merhamet göstermedi, kıçımı hızlı, acı tokatlarla hızlı bir şekilde kapladı. Bir yandan da kıçımın kıpkırmızı olduğunda ne kadar güzel göründüğünü ve amımın ne kadar kayganlaştığını söylüyordu. Acı ve zevk, ben onun altında inleyen bir karmaşa olana kadar karışmaya ve kaynaşmaya başladı.

Remy'nin parmakları girişimi buldu ve içeri dalmaya başladı. Amcığım müstehcen bir ıslak ezme sesi çıkardı.

"Oh, Tanrım," diye boğuldum. Yanaklarım alev alev yanıyordu ve o kıkırdadı. Beni parmaklarıyla sikmeye başladı, zevk için değil, ne kadar sırlıklam olduğumu göstermek için.

"Kendini duyuyor musun?" Remy kayıtsızca sordu. *Evet, duyabiliyordum ve lanet olsun, eğer ses daha da yükselmeseydi.* "Kayganlaştırıcıya bile ihtiyacım yok. Zaten sıırıslıklamsın ve benim için mükemmelsin."

Tükürdüğünde ürperdim. Kıçımın çatlağına düştüğünü hissettim ve başparmağı ıslaklığı arka deliğıme bastırdı.

Sonra tamamen geri çekildi. Arkamı döndüğümde kayganlaştırıcı şişesine uzandığını gördüm.

"Bu kısmı keseceğim." Göz kırptı. Ama yanaklarımı okşayış şekli hayranlık uyandırıcı ve dikkatliydi, bu deneyimin benim için iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadım. "Sana her zaman

göz kulak olacağım."

Öpüştük. Sevgi dolu, hafif ve sadece ikimiz için. "Devam etmeye hazır mısın?"

"Evet." Sırıttım. "Gel kıçımı mahvet."

Küçük şeffaf şişeyi sertçe işaret etti. "Affedersiniz, tam anlamıyla bir kayganlaştırıcı molası verdim!"

"O kadar büyüksün ki, fark etmez."

Remy onu tamamen yenmişim gibi başını öne eğdi. "Tanrım, bazen ne kadar bela olabildiğini unutmuşum."

Çenemi kollarıma yasladım ve kıçımı havaya kaldırdım. "Bakalım beni becerebilecek misin?" diye meydan okudum. Sonra popomu kıpırdattım, sadece gerçekten ovmak için.

Parmaklarını kabaca tekrar amıma sokup kendini uyarılmamla kapladığında biraz daha az ukalaydım.

Nefesim sık, düzensiz pantolonlarla çıkmaya başladı, kaygan kaplı parmaklarını aldı ve her seferinde bir tane kıçıma bastırmaya başladı.

"Evet omega," diye övdü beni. "Beni almak için çalıştığını görebiliyorum. Seni becermem için çok heveslisin."

Bunu kayıt için yaptığını biliyordum ama vücuduma ne yaptığına dair durmaksızın yaptığı yorumlar beni mahvediyordu. Sözleri ve elleriyle beni yavaşça baştan çıkarırken her his bir şekilde ikiye katlanmış gibi hissediyordum. O her yerdeydi, kaçınılmazdı ve bana bir parmak, sonra iki, sonra üç parmak aldığını söylediğinde daha yüksek bir düzleme yükseldim.

Eminim onun için hazırdım?

"Lütfen." Bacaklarım titremeye başlamıştı.

"Lütfen ne?"

Ne istediğini ve sahnemizin neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Lütfen," diye yalvardım. "Kıçımda sikine ihtiyacım var. O senin, alfa. Becer beni, kullan beni, *sahip ol bana*."

Remy eğildi, göğsünün sırtıma değmesiyle aramızda şimşekler çaktı. "Yalvarırken çok güzel oluyorsun," dedi hayranlıkla.

Kayganlaştırıcı şişesinin açılma sesi tekrar duyuldu. Ve boyunu kayganlaştıran ıslak bir ses.

Artık onu içimde arzulanmanın mümkün olduğunu düşünmüyordum.

Bana doğru iterken ucu parmaklarından çok daha kalın hissettirdi. Yine de Remy beni iyi hazırlamıştı. Aletin başı herhangi bir direnç göstermeden kas halkamdan geçerken yüksek sesle nefes verdim. Ama durmadı, derinlere inmeye devam ederken bir eliyle beni sırtımda sabitledi.

"*Fuuuuck*." Yavaşça içimi dolduruşuyla eşleştirerek çıkardı. "Çok daracıksın. Sikimi alan şu mükemmel kıçına bak."

İlk doğru itiş cennetti. Kademeli olarak dışarı doğru çekmesi. Sonra tekrar sertçe içime girdi, düğümü kıç yanaklarıma bastırdı. Beni yavaşça öldürüyordu ve tek istediğim bunu tekrar yapabilmesi için yeniden doğmaktı.

"Remy," diye inledim hızı arttıkça. Ne yaptığımızı, bunu neden yaptığımızı unutmuştum. Kim olmamız gerektiğini.

Tek düşünebildiğim oydu.

"Tanrım, Hazel."

"Remy, bu çok iyi. Bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?"

"Kahretsin Hazel, beni çok hızlı boşaltacaksın." İkimiz de kaybediyorduk.

"Gelmene ihtiyacım var," dedi umutsuzca. Remy bileğimi tutarak parmaklarımı klitorisime doğru indirdi. "Kendine dokun." Sesi alçak ve tehlikeliydi, alfa kabuğunun emri tekrar içeri sızıyordu.

İnledim ve hassas, şişmiş etimde sıkı daireler çizmeye başladım. Onun dürtüsü bu hissi başka bir dünyaya ait kılıyordu - bu benim elimdi ama aynı zamanda bir şekilde *onun işiydi*, zihnimi zevkten ayırıyordu.

"Benim sikime boşalmak ister misin, omega?"

"Evet," diye sızlandım, sesim yüksek ve gergindi.

"Seni sikimin üzerine boşaltmamı ister misin, omega?"

Eğer alfa komutasının bir ipucu bu kadar iyi hissettiriyorsa, tüm ağırlığını üzerime yüklemesinin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum.

Ona bakmak için döndüm. "O kadar sert boşalmak istiyorum ki sonrasında hareket edemeyeceğim, konuşamayacağım ya da *düşünemeyeceğim*."

Gözlerinde yanan ateşler yükseldi, kokusu beni tamamen sararken çatırdadı ve ısındı. Remy bir elini boynuma dolayarak yüzümü kendisine doğru çekti. Öpücüğü diğer her şeyle çok uyumsuzdu, taparcasına ve vericiydi.

Düğümü içime doğru itmeye başladığında nefesim kesildi. Beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla geriordu.

"Bu *senin*, Omega. Beni *her yere* götürmek için yaratılmışsın." Zorlama. Baskı. Onun yerine kilitlendiğini hissetmenin *doğruluğu*.

Remy'nin parmakları benimkileri kapladı ve klitorisimin üzerinde hızlı, sıkı vuruşları devraldı.

Havlaması hiç beklediğim gibi değildi. Nazik ama her şeyi tüketen. Sadece ikimizin olduğu bir dünyanın ağırlığını taşıyan yumuşak bir istek.

"*Gel, Hazel.*"

Kadın Hazel ve omega Hazel vardı ve Remy havlamasıyla bir üçüncüsünü yarattı.

Onun olan bir Hazel.

Çünkü tüm bedenimdeki hızla çözülen, kıvrılan his onundu. Hiç bitmeyen serbest düşüş *onundu*. Yol boyunca yanımdaydı, vücudumdaki her kasılma onun düğümlemiş sıkından arzuladığım spermi sıkıyordu.

Emriyle benden her şeyi talep etti ve ben de titreyen, titrek bir kabuğa dönüşene kadar verdim, verdim.

"Şşş." Remy beni kokuyla işaretliyordu. Yanağımda, boynumda, omzumda. "Çok iyiydin."

Tekrar kelimeleri oluşturabilmem için uzun bir süre geçmesi gerekti. Ve o zaman bile tam bir cümle kuramadım.

"Bu... bu..."

Remy anlayışla saçlarımı öptü, nasıl bitireceğimi bile bilmediğim bir cümleyi tamamlamama gerek yoktu.

"Tanrım," diye inledim birden. "Biz... Ben seni aradım..."

"Sorun değil," diye çabucak güvence verdi Remy. "Daha sonra düzenleyeceğim. *Hiçbir şey* bizi tanımlamayacak, söz veriyorum."

Bizi nazikçe kanepede kaşık pozisyonuna getirdi ve düğümünün rahatsız olup olmadığını kontrol etti. "Biraz, ama iyi bir rahatsızlık" cevabını verdiğimde dudak büktü ve sırtıma ve omuzlarıma masaj yapmaya başladı. Bir eli karnımdan aşağıya doğru kayarak ön tarafıma ulaştı. Diğeri boğazımı çevreledi. Tamamen onun merhametine kalmıştım, düğümlemiş ve boğulmuştum. Klitorisimin etrafında dönmeye başladı, tekrar yukarı kaymadan önce iki parmağını amıma sokmak için aşağı daldı.

"Bir kez daha gel, Hazel. Sadece benim için."

Kulağımda onun sessiz övgülerinin sesiyle dağıldım.

Sonunda çekilecek kadar yumuşadığını hissettiğimde, bacaklarımı hızla birbirine kenetledim ve sperminin dışarı kaymaması için sıkıca kenetlendim.

"Bir resim çek. Sese eşlik etmesi için."

İnledi. "Hayır. Fotoğraf yok. Zaten söylemiştik."

"Ben istiyorum," diye dudak büktüm. "Görmek istiyorum."

Tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, omzumun üzerinden yarı kapalı gözlerle ona baktım. "Bunu hatırlamak istemiyor musun?"

Remy'nin göğsü, kıkımdan yavaşça akan damlalara bakarken düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu. "Fotoğraf çekeceğim çünkü sen istiyorsun. Ve bu şekilde çok ateşli olduğun için. Ama bunlarla ne yapacağımıza *daha sonra*, orgazmdan kafanız iyi değilken karar vermenizi istiyorum. Eğer hepsi silinirse benim için sorun değil. Çünkü resimler olsun ya da olmasın, bunu sonsuza dek hatırlayacağım."

Remy telefonumu aldı -onun değil- ve sanırım onu biraz seviyor olabilirim.

HAZEL

Fotoğrafları kullanmadık. Yine de onları saklamaya karar verdim. Ertesi gün regl dönemim geldi ve çenemde yeni bir volkan olarak kategorize edilebilecek hormonal bir sivilce çıktı. Kendimi daha iyi hissetmek ve iltifat almak için çıplak fotoğrafları grup sohbetine hiçbir giriş, uyarı ve açıklama yapmadan gönderdim.

REMY

İkinci raunt
mu?

BEN

Bir dahaki sefere Aleks'i ya da beni ara, senin kukuna da aynı muameleyi yapalım.

Üzgünüm bana güzel
olduğumu söyle

REMY

ÇOK GÜZELSİN.

EN PRETTİEST

BEN

Çok güzelsin ama o resimler çok iğrenç. Şikayet
etmiyorum. Kesinlikle şikayetçi değilim.

Bende daha çok var!

ALEKS

HAZEL, HASTANEDEYİM.

Hay aksi.

Remy sonraki birkaç günü düzenlemeyle uğraşarak ve bana çikolata yedirerek geçirdi. Görünüşe göre gerçek isimlerimizi çok söylemişiz. Süreci mükemmelleştirene kadar devam etmek için bir neden daha.

Sonunda bitmiş başyapıtına eşlik etmesi için vücutlarımızın birbirine bastırıldığı zevkli bir siyah beyaz çıplak fotoğrafta karar kıldık. Daha fazla kadın hayranı olduğu için fotoğrafı hesabına yükledik ve endişeyle bekledik.

Olabileceğini düşündüğümüz gibi tepkiler karıştı. Ama kadınlar ezici bir çoğunlukla bayıldı. Kirli konuşmasının bu sefer başka bir seviyede olduğunu (gerçekten öyleydi) ve tüm deneyimi porno izlemekten çok daha sürükleyici bulduklarını söylediler.

Ama en iyi yanı, bunun kendimi tekrar yaparken görebileceğim bir şey olmasıydı. Remy ile yeni sahneler planlamak ve en iyi içeriği elde etmek için farklı yollar denemek beni heyecanlandırıyordu. Dönemim bittiğinde, yaklaşan ateşim için öfkeyle video hazırlamak zorunda olmadığım için rahatlamış hissettiğime şaşırdım.

Yaptığı maskaralıkların kariyerime yeni ve daha mutlu bir yön vermeme yardımcı olduğunu bilse annemin çok sevineceğinden emindim. Kısıtladığım hesap - annemin yardım istediği *alfa* olmalıydı - daha fazla soruna neden olmamıştı. Ama ikisinin de paylaşım yapmayı bırakmadığımı bildiklerini varsayıyordum.

Umarım iyi bir kulaklığa yatırım yapmışlardır.

Bir gece üçüyle birlikte yuvamda kıvrılmış yatıyordum. Aleks uzun bir vardiyadan sonra arkamda horluyor, Remy kitap okuyor ve Ben gece görevine çıkmadan önce bana sarılıyordu.

Kucaklaşmamızın rahatlığına rağmen, endişe kucaklaşmamızın sıcaklığını çaldı. Çalkantılı enerjisinin içimize işlediğini hissedebiliyordum, çoğu Ben'den kaynaklanıyordu.

"Endişelisin," dedim, yanağını en hafif dokunuşla sıyrarak. Çikolata kokusu kırılgan ve acıydı. Doğru miktarda basınçla kırılabilirdi.

"Elbette endişeliyim," dedi Ben ağır bir sesle. "Elimizdeki tek şey babandan aldığımız ikinci el bilgiler. Yetkililere gidecek kadar değil. Ama her zaman arkamızı kollamamız ve her zaman birimizin senin yanında olması gerektiğini hissetmemize yetecek kadar."

"Bu benim için sorun değil, biliyorsun. Nedenini anlıyorum." Bana bakabilmesi için çenesini kaldırmak zorunda kaldım. "Tek başıma kaçmak gibi aptalca bir şey yapmayacağım."

Ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey verdim.

O da karşılık vermedi. "Özür dilerim," dedim kısık bir sesle.

Bu onun altında bir ateş yaktı. "Sakın buna cüret etme," dedi şiddetle. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil Hazel."

Remy ağır bir iç çekişle yer imini yerleştirdi. "Bazı boktan insanların yaptıkları yüzünden kendini mi suçluyor?"

"Evet," diye onayladı Ben.

Ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum ama kitabının köşesiyle dönüp burnuma vurması listede yoktu. "Bu çok aptalca, balkabağım."

"Biliyor musun, aslında yarın Kerry ile terapiye gitmeyi dört gözle bekliyorum," dedim birden.

Remy gözlerini kırptırdı. "Vay canına, 'balkabağından' bu kadar nefret edeceğini tahmin etmemiştim."

"*Belli* ki bundan bahsetmiyor." Ben bana dönmeden önce ona dirsek attı. "Bu harika, Hazel."

Ben muhtemelen annemle olan her şey hakkında konuşmak istediğimi düşündü.

Ama aklımda başka bir konu vardı.

Aleks ve Ben hastaneye giderken beni saat 16:00'daki randevuma bıraktılar.

"Remy seni alacak," dedi Ben, beni öperek vedalaşırken.

Ona gülümsedim. "İyi vardiyalar."

Sonra cilalı taşların olduğu kaseye geri döndüm. Bugün nedense onlara o kadar kızgın hissetmedim.

"Hazel, seni görmek ne güzel," diye selamladı Kerry beni. "Ben, Remy ve Aleks nasıl gidiyor? Ben ve Remy sonunda alfalarına kavuştular mı?"

Bu sorunun nasıl çözüldüğünü hatırlayarak kızardım. "Um, evet. Onlar yaptı." Kulaklarım dayanılmaz derecede sıcaktı. "Ben birinci sınıf."

"Çok ilginç." Kerry'nin kalemi bir şeyler karaladı. "Sen de aynı fikirde misin? İçgüdüleriniz size ne söylüyor?"

Kısa bir süre düşündüm. "Bunu çözmek onlara bağlıydı ve çözdüklerine sevindim. Omega'm dördümüzün artık daha istikrarlı hissetmesinden kesinlikle mutlu."

"Bu harika. Onlar hakkında ne hissediyorsun? Aleks'in de diğerlerine uyum sağlayıp sağlamadığını öğrenmek isterim."

Son birkaç seansta erkeklerle ilgili daha fazla şey anlatmaya başlamıştım. Koruyucu bir mekanizma olarak ayrıntıları sıkı ve yüzeysel tutmak.

Ama bugün Kerry'nin onları *benim* bildiğim gibi bilmesine ihtiyacım vardı.

Aleks ve okyanus.

Remy ve yeni kariyer yönümüz. Ben

ve bizi yönlendirdiği yol.

Bu kadar çok konuşmaya alışık olmadığım için bir yudum su içtim.

"Sürü olarak çok güzel bir şekilde bir araya geliyorsunuz gibi görünüyor." Kerry sesindeki gururu bastıramadı.

Toplanın. Bize böyle seslenmek artık beni

korkutmuyordu. "Kerry."

"Evet, Hazel?"

"Sanırım onları seviyorum." Beyninin patlamadığından emin olmak için Kerry'ye hızlıca bir göz attım. Hayır. Sonuna kadar profesyoneldi. "Ben... henüz onlara söylemedim," diye ekledim.

"Seni geri tutan ne?"

Saate bir göz attım. "Ne kadar vaktimiz var?" Şaka yaptım. Ama Kerry'nin ifadesi soğukkanlılığını koruyordu. Bağ çözme ekibinden gelen dosyayı okumuş olmalıydı. Ona o kadar çok kelimeyle anlatmamış olsam bile neler yaşadığını biliyordu.

"Korkutucu, değil mi? Sevdiğimiz birini kaybetmeye karşı yeniden savunmasız olma düşüncesi."

"Bu sefer sadece bir kişi değil," dedim elimdeki minderin kenarıyla oynayarak. "Üç kişi."

"Çok yol kat ettin Hazel. Ve çok çalıştın. Aşk aynı zamanda çok acı verici ve korkutucu olmasaydı böyle bir güç olmazdı. Onlara karşı zaten bu hisleri besliyorsun. Bunu tamamen kucaklamak güzel olmaz mıydı? Geleceğin hiçbiriniz için ne getireceğini bilemezsiniz. Ama birbirinize olan sevginizden emin olabilirsiniz."

Ona kısık gözlerle baktım. "Sanki terapist falanmışsın gibi," dedim suçlayıcı bir şekilde.

Kerry sıcak bir şekilde güldü. "Size bu konuda yardımcı olabilmek benim için büyük bir zevk."

"Bunu yapacağım." Devam ederken sesim daha da güçlendi. "Onlara onları sevdiğimi söyleyeceğim. Bu gece."

"Senin için inanılmaz heyecanlıyım Hazel."

İşimi bitirdiğimde Remy dışarıda değildi. Telefonumu kontrol ettim ve beni bekleyen bir sürü mesaj olduğunu fark ettim. Hemen onu aradım.

"Remy, her şey yolunda mı? Daha yeni çıktım."

Sesi stresli geliyordu. "Şehirde bir Alfa Kardeşliği protestosu var. Bütün blokları kapatmışlar. Bu yoğun trafikte diğer heriflerle birlikte sana ulaşmak için uzun yoldan gitmek zorundayım!"

"Sorun yok," diye onu rahatlattım. "Seni burada bekleyebilirim." "Kahretsin, üzgünüm Hazel. Elimden geldiğince çabuk olacağım."

"Bu nasıl senin hatan oluyor? Yakında görüşürüz, tamam mı?" İyimsermiş gibi davranarak söyledim. Telefonu kapattığımda yüzüm düştü. Kerry'nin gün içindeki son randevusuydum. O ve asistanının işlerini bitirmeden önce yapmaları gereken bazı evrak işleri olabilirdi ama çok yakında yalnız kalacağımdan emindim.

On beş dakika sonra, Kerry neredeyse ön basamakta oturan halimin üzerine düşüyordu.

"Hazel! Yıllar önce gittiğini sanıyordum," dedi telaşla ceketini yeniden düzelterek.

"Remy trafiğe takıldı," diye açıkladım.

İkimiz de gökyüzüne baktık ve aynı sonuca vardık. Gece hızla ilerliyordu.

"Burada tek başına iyi olacak mısın?" Kerry bana sordu, endişeli görünüyordu. "Kalırdım ama kocam-"

Bir elimi kaldırdım. "Lütfen, buna gerek yok. Bir omega araba servisi çağıracağım."

Rahatlamış görünüyordu. "Harika bir fikir. Onlar hakkında olumlu şeyler duydum. İyi geceler Hazel."

Uygulamayı açmadan önce Remy'yi tekrar aradım. "Bebeğim?"

Arka planda agresif bir bip sesi duyabiliyordum. Pek şansı varmış gibi görünmüyordu.

"Hava kararıyor ve ofis şu anda kapalı." O sözümü kesmeden devam ettim. "Omega araba servisini arayacağım. Onları çok kullandım ve şoförlerini araştırıyorlar. Yerimi takip edebilirsin, tamam mı?"

Remy derin bir iç çekti. "Sanırım bunu yapmak zorunda kalacaksın. Orada açıkta beklemen fikri hoşuma gitmiyor."

"Sadece geri dön ve benimle evde buluş. Yani, benim de uzun yoldan gitmem gerekiyor, bu yüzden biraz zaman alabilir," dedim, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

"Lanet olası düğüm kafalılar. Pekâlâ. Seni bir şahin gibi izliyor olacağım."

Bu noktada verdiğim tepki otomatikti. "Aww, umursadığını bilmiyordum."

"Hazel," dedi Remy, ciddiyeti sesini daha da derinleştirerek. "Senin hakkında ne hissettiğim konusunda kafan biraz olsun karıştıysa, düşündüğümünden daha az dikkat ediyorsun demektir."

"Remy..."

"Servisi ara. Yakında görüşürüz. Tamam mı bebeğim?" Telefonu kapattığında kendimi biraz yapış yapış hissettim.

Eve git ve hepsini anlatabilirsin.

Protestoya rağmen müsait sürücülerin olacağını umarak uygulamayı açtım. İki dakika uzaklıkta bir tane vardı ve beni hemen araca kabul ettiklerinde rahat bir nefes aldım. Gülümseyen profillerinden bağlanmış bir beta erkek oldukları anlaşılıyordu. Bu genellikle bir normdu. Kadın bir sürücü isterdim ama ne yazık ki nadir bulunuyorlardı.

Camlar karartılmıştı ama arka koltuğa geçmeden önce plakayı üç kez kontrol ettim.

Kapı kilitlendi.

Beta *olmadığı* kesin olan sürücünün keskin kokusu bana çarptı.

Annem dönüp yolcu koltuğundan bana baktı. "Nihayet. İşte buradasın, Hazel."

Hay sikeyim.

Belli ki uygulama sürücülerini yeterince iyi incelememiş.

HAZEL

"Telefonunu ver!"

Sürücü koltuğundaki iri yarı alfa hemen bana havladı. Yüzü bana dönük olmasına rağmen emir tüm gücüyle bana çarptı. Kolum itaatkâr bir şekilde uzanırken, boğazımda öfkeli ve yakıcı bir küfür sıkışıp kaldı. Annem onu avucumdan kolayca aldı ve çantasına yerleştirdi.

Omega biyolojisini siktir et.

Remy'nin yakında neler olduğunu fark edeceğine güvenmek zorundaydım. Bulunduğum yeri izlediğini kendime hatırlattım.

Senin için gelecek.

Gözlerim alfanın kafasının arkasına dikilmişti. Annemin beni korkutmasına yardım etmeyi kabul eden namuslu Hristiyan o olmalıydı. Neden tanıdık geliyordu?

Arkasını döndü. Tuğla gibi bir çene ve kaşında o aptal çentik.

Damien.

Annemin birlikte çalıştığı alfanın o olduğunu bilmeliydim.

Maskesi artık tamamen düşmüştü, bana asılan o nazik adamdan eser yoktu. Onun yerine yırtıcı ve açtı, sümüksü bakışları bedenimin üzerinde geziniyordu.

"Bu adam bir psikopat, beni ezmeye çalıştığını biliyorsun, değil mi?"
Anneme çıkıştım.

Başını alfaya doğru çevirdi. "Sen ne?" İlginç. Bilmiyor muydu?

En azından bu annemin cinayetten suçlu olmadığı anlamına geliyordu. Gerçekten rahatladım.

"Sessiz ol," diye hırladı Damien. Dudaklarım kapandı.

Cidden, omega biyolojisini cehennemin dibine kadar sikeyim.

"Dramatik davranıyor," diye açıkladı anneme küçümseyerek. "Herkesin içinde diğer alfanın üzerine atladı. Sadece onu biraz korkutmak istedim."

"Damien, *bunu* yapabilesin diye onu takip etmeni istemedim," diye onu sertçe azarladı.

Beni takip mi edeceksin?

"Onu yakaladık, şikayet etmeyi bırak, yeesh."

Yanımdaki çantaya baktım ve sanki pulları çıkmış gibi irkildim, omzumdaki sürüngen kavrayışını sıkılaştırdı. Muhtemelen ilk karşılaşmamızda çantayı geri vermeden önce içine bir şey koymuştu.

Kahretsin, kızgınlığımın öncesinden beri beni takip ediyordu. Hiçbir programım yoktu, her gün olmam gereken belirli bir yer yoktu, günlerimin çoğunu daireme kapanarak geçiriyordum. Ben'le spor salonuna gittiğimde, onun vardiyalarına bağlı olarak düzensizdi. Rutinim için gerçek bir kafiye ya da sebep yoktu.

Remy ile iş günlerimizde yaptığımız kahve turları hariç.

Haftalık postane damlalarım.

Ve düzenli terapi randevularım. Tüm zayıflıklarımı kullandı.

Bir süre gergin bir sessizlik içinde yol aldık. Beni nereye götürdüklerini sormak istedim. Kaçırmanın amacı neydi? Annemin neden bu kadar iğrenç bir kaltak olduğunu.

Bunların hiçbirini yapamadım.

"Protesto ne kadar sürecek?" diye sordu annem. "En az bir saat daha," diye homurdandı.

Harika, demek o da Kardeşlik piçlerinden biriymiş. Mükemmel. Tabii ki omega güvenliği hakkındaki konuşması da yalandı.

Şehrin ışıkları geniş siyah gökyüzünü bir mücevher saçılımı gibi süslüyordu. Düşünceli bir şekilde dışarıya baktım ve kendimi ayrıışmış hissettim. Yaklaşan cinayetim için gerçekten de doğru bir zemin değildi. Annemin beni hayatta tutmaktan memnun görünmesi, Damien'in haydutluk yapmayacağı anlamına gelmiyordu. *Tekrar.*

Saçlarımı çekiştirdim, tellerini gevşettim ve halı kaplı zemine düşmelerine izin verdim. Ayak parmaklarımla onları liflerin arasına sıkıştırdım. Kuru derim pul pul olana kadar dirseğimi kaşıdım ve sonra koltuk minderine sürttüm. Parmak ucumu gizlice yaladım ve tükürüğümü cama silerek bir iz bıraktım.

Eğer bu gece kendimi bir çukurda bulacaksam, o zaman davama bakan müfettişe hayatının en kolay işini verecektim.

Sonunda sıradan bir banliyö evine geldik. Son saatlerim için ürkütücü bir depo bile mi yok?

Belki de tek, sallanan bir ampulü olan bir bodrumu vardı.

Damien, "Beni evin içine kadar takip edin," diye bağırdı.

Onun emriyle sarsılarak arabadan indim.

"Normal konuşabiliyor musun yoksa konuşma becerilerin kuduz bir köpeğinkiyle aynı mı?" Şakayla karışık sordum.

Etlı eli boğazımdaydı, iri parmakları çenemi eziyordu. "Ben olsam o ağzına dikkat ederdim, omega." Artık daha yakın olduğu için dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. Yakınıma eğilip düz burnunu boynumda gezdirdiğinde ona tiksintimin tatminini yaşatmamak için kendimi zor tuttum. "Mm, *kokun*. Gerçekten senin düğümlere aç bir fahişeden başka bir şey olduğuna inandığımı mı sandın?"

Eve gelir gelmez endüstriyel sınıf bir koku nötrleştirici alıyordum.

"Damien," dedi annem uyararak.

Endişe mi,

gerçekten mi?

"Burada değil."

Tabii ki. *İnsanların görebileceği bir yere değil, aptal!*

Son istirahat yerim çok sıradan görünüyordu. İnsanların broşürlerden seçerek yaptıkları evlerden biriydi. İyi kalpli müfettiş için girişe saçımdan birkaç tel ve kusursuz bir şekilde detaylandırılmış bir ayak izi bıraktım.

Damien bana "Otur," diye emretti ve ben de kıcıımı yavan, düz gri kanepeye yasladım.

Annem içeri girdi, yüzünde biraz tatsız bir ifade vardı. Ah, çünkü içeride ayakkabı giyiyorduk. Damien, ayakkabılarımızın halıdaki hissini ikimiz için de hiç hoş olmadığını anlamayacak ya da umursamayacaktı.

"Hazel, neden bu kadar sorun çıkarman gerektiğini anlamıyorum," diye söze başladı.

Bir anda boğazımda milyonlarca cevap düğümlendi. Ağzımı açtım ve-
"Sessiz ol," diye araya girdi Damien.

Tanrı aşkına.

"Evet, teşekkür ederim." Annem üzüntüyle başını salladı. "O hep böyleydi."

Bu kadınla aynı DNA'yı paylaşmamak için neler vermezdim.

"Hazel, seni yalnız bırakmanın bir hata olduğunu görebiliyorum," dedi ellerini resmi bir şekilde birbirine kenetleyerek. "Yaptığın onca şeyden sonra bile seni kilisede tutmak için daha çok çalışmalıydım. Şimdi ne kadar uzaklaştığına bir bak."

Konuşamıyordum ama kesinlikle gözlerimi devirebiliyordum.

"Kızımın bu şekilde günah içinde yaşamasına izin veremem. Bu yüzden Damien'dan seninle ilgilenmesini istedim. O senin günahlarını görmezden gelmeye ve sana bağlı bir alfa olmaya istekli."

Ne oluyor lan?

Demek benimle "ilgilenilmesini" isterken kastettiği buydu.

Beni öldürmek değil.

Bundan çok, çok, çok, *çok* daha kötü.

"O iyi bir alfa ve iyi bir Hristiyan," diye devam etti annem, kafatasımdan akan buhara aldırmadan. "Seni tekrar doğruluk yoluna sokabilecektir."

Kadın ona bir işaret verir gibi başını salladı ve adam odadan çıktı. Ne için bir işaret?

Annemin acıyan bakışlarıyla gözümü kırpmadan karşılaştım ve etrafımızı belli belirsiz işaret ettim.

"Bu pek *İsa'nın yapacağı bir şey gibi* görünmüyor. Yoksa Pazar okulunda dikkatimi vermediğimde kaçırma ve zorla bağlanma ile ilgili ayetleri kaçırdım mı?"

Omuzları dikleşti, bir amaca yöneldi. "Damien'ın rehberliğinde Tanrı'ya dönüş yolunu bulacaksın. Zamanla, yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacak ve bana teşekkür edeceksin. Yaptığım *her şey* senin için kızım."

Kendini beğenmiş cadalog.

Damien yeniden ortaya çıktığında ağır ayak sesleri ve bir döşeme tahtasının gıcirtısı duyuldu.

İki şişeyle

birlikte. Ve bir

şırınga.

"Bunlar da ne böyle?" diye tısladım.

Damien beni görmezden geldi. "Sana itaatkâr bir omega olmayı öğreteceğim. Bu dünyaya gelme amacın olan alfana ve Tanrı'na hizmet etmeyi."

"Burada kızışacaksın Hazel. Bittiğinde her şey yoluna girecek."

Annemin yatıştırıcı sesi bana yeni kabuslar yaşatırdı.

Ben.

Sanırım beni duvara tırmanmaktan alıkoyan tek şey kovulmuş şeytan, onlara korkumun tatminini vermediğim ve vermeyeceğim içindi.

"Isı indükleyicileri mi? Bu reçeteyle satılan bir ilaç," dedim sesimin titrememesi için kendimi zorlayarak. "Nereden aldın bunu?"

Damien sırttı. "Kardeşliğin kendine has yöntemleri vardır."

"Bu iyi bir şey Hazel," dedi annem ciddiyetle. "Aksi takdirde bir sonraki kızgınlığına kadar beklemek zorunda kalacaktık. Yaptığın her şeyi duyunca kendimi ne kadar çaresiz hissettim biliyor musun? Bunun için dua ettim ve Tanrı yanıt verdi."

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Savaş ya da kaç çaresizce devreye girmeye çalışıyordu. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, gözlerimi açtığımda bana doğru ilerleyen alfa dışında bir şey görmeyi diledim.

Beni bağlasa bile, daha önce bir bağı kopardım.

Bunu tekrar yapabilirim... değil mi?

Ama bunu düşünmek bile yürek parçalayıcıydı.

Benden önce başka bir bağı koparmak zorunda kalmak... Benden önce... Sürümün yüzleri gözlerimin önünden geçti ve dalgalandı.

Bu şekilde değil.

Lütfen. Bu şekilde olmaz.

BEN

Sandalyeme çöktüm ve gergin kaslarımı gevşetmek için avuç içimi enseme bastırdım. Tanrım, umarım bugün kendi el yazımı deşifre edebilirdim. Yıpranmış, kesinlikle yıpranmış defterime baktım ve üzgün görünümüyle empati kurdum.

Vardiyamın henüz başındaydım ve şimdiden o günlerden biri olmuştu.

Gözlerimi ovuşturduğumda bilgisayar ekranım bulanıklaştı ve kırıştırdığımda tekrar odaklandı. Boş hasta girişi üzerinde yanıp sönen imleç benimle alay ediyor gibiydi. Eve dönüp Hazel'ın yeşil yuvasında, uyurken onun poposuna sarılmak için neler vermezdim.

Ama önce bunu halletmem gerekiyordu.

Yüksek sesle nefes vererek ilk sayfaya geçtim.

Ve hemen kapı çalınarak bölündü. "Ne-"

Ürkek görünümlü bir hemşirelik öğrencisi kafasını içeri uzattı, o kadar korkmuştu ki neredeyse titriyordu. "Patty beni ailenin burada olduğunu söylemem için gönderdi."

Lanet olsun.

Kapıya doğru o kadar hızlı hareket ettim ki gıcırdadı ve dengesini kaybetti. "Özür dilerim," diye çabucak özür diledim.

"Ne taraftan?"

"Aşağı..." Aceleyle işaret etti. "Hemşire istasyonunun yanında." Onları görmeden önce duydum.

"*Doktor Ben Liu*. Sağır mısınız? Size onun oğlum olduğunu ve onu görmek istediğimi söyledim."

Oh Tanrım. Annem bugün tam bir sürtük modundaydı.

Patty'ye özür dileyen bir bakış attım - elini sallayarak endişelenmememi söyledi. Ama kattaki herkesin bunu 0,2 saniye içinde öğreneceğini de biliyordum - ve arkalarından yaklaştım.

"Burada ne halt ediyorsun?" İnanamayarak sordum. Babam daha da kelleşmişti, eğer bu mümkünse son beş saç telini de tıraş etmeliydi. Annemin yüzündeki gergin, az önce limon emmiş ifade beni görünce değişti.

"Ben, *sonunda*." Mandarin diline geçti. "Personeliniz çok beceriksiz," diye ekledi küçümseyici bir hışımla.

Bir insan nasıl bu kadar kendinden emin bir şekilde yanılabılır, emin değilim. "Onlar benim personelim değil," diye cevap verdim, etrafımızdaki insanların anlamayacağına şükrederek. "Ve tekrar ediyorum, burada ne halt ediyorsunuz?"

"Ben, bütün bunlar..." Babam aramızda eliyle işaret etti, garip bir şekilde kız kardeşimi üç yıllık bir cehenneme satmaları gibi berbat bir durumu anlatacak doğru kelimeleri bulamıyordu. "Bu kadar yeter, tamam mı? Eve gelmen gerekiyor."

"Kolların neden bu kadar büyüdü?" Annem öne doğru eğildi ve utancımın beni *kokladı*. "Sen bir alfa mısın? Ne zaman? Neden bize söylemedin?"

"Ne?" Babam kişisel alanıma annemden bile daha fazla girdi. "Sen! Buna inanmıyorum. Bir alfa oğlu," dedi harikulade bir şekilde. Parmaklarını yüksek sesle şaklattı. "Artık bizi sokabileceğin sosyal kulüpler var! Şu David arkadaşım, her zaman alfa oğlunun onu özel etkinliklere götürmesiyle övünür. Ona göstereceğiz, değil mi? Ayrıca David'in oğlu çok zayıf görünüyor, eminim sen ondan daha güçlüsündür, Ben."

"Evet, evet bunların hepsi kulağa çok hoş geliyor." Annem onu kenara çekti. "Ben, aldığımız şu mektuba bakmanı istiyorum, devletten bu ikramiye ödemesini almaya hak kazandığımız yazıyor! Ama bu web sitesine başvurmamız gerekiyor." Mektubu bana doğru itti. Sonra tekrar, daha kasıtlı olarak, ben almadığımda. "Çok geç olmadan bunu bizim için yapmalısın."

Babam annemi umursamadan ve hâlâ aynı düşüncelerle yoluna devam etti. "David'in oğlu çok zayıf olabilir *ama* yaşlandıkları için her iki haftada bir David'e biraz para yardımı yapıyor. Biz

Ben de gençleşmiyor, biliyorsun. Belki bankada böyle bir şey ayarlayabiliriz?"

İkisini de dirseklerinden tutup en yakındaki boş odaya götürürken öfkeli homurtularını duymazdan geldim.

"İkiniz de Juno'ya yaptıklarınızı kabul etmediniz," diye tısladım ikisine de. Babama döndüm. "Nasıl olur da o iğrenç talk show'a çıkar ve onu kendi rızası dışında bağlayan alfayı *savunursun!*"

Babam beni yatıştırmaya çalışarak, "Kız kardeşinle olan durum yüzünden benim kötü adam olduğumu düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ama artık bir alfa olduğuna göre, omegaların bir sürünün istikrarına ihtiyaç duyduğunu anlamışsındır. Ben sadece ona göz kulak oluyordum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Aynı zamanda kumar borcunuzun da silindiği gerçeğini tamamen görmezden gelmeniz çok hoş."

Babam uzaklara baktı, kulakları ve alnı kızarmıştı. Annem onunla yüzleşmek için döndüğümde hafifçe irkildi. "Ve sen! Eminim Ba, Juno'nun 'gerçek' kızı olmadığına dair saçma sapan bir bahane uyduracaktır ama sen Juno'nun onlara gitmesine izin mi verdin? Ve eğer Ba'dan *yirmi beş yıl önce* başka bir adamın çocuğunu doğuracak kadar nefret ediyorsan, o zaman neden birlikte kaldınız?"

Aile dramım şu anda muhtemelen bir haftalık değersiz gündüz kuşağı televizyonuna sığabilir.

"Biz *boşanmayız*." Annem bu kelimeyi sanki yüksek sesle söylemek ağzını kirletiyormuş gibi fısıldadı. "İnsanlar konuşurdu."

Neredeyse gülmek zorunda kalacaktım. "Yani hepsi bu, öyle mi? Yaptığın her şey - Ba'nın kumar oynadığını saklaman, başka bir adamdan çocuk sahibi olman, kızını satman - kimse öğrenmediği sürece sorun değil mi?" Birden aklıma bir fikir geldi ve eğildim. "Kaç arkadaşın benim doktor olduğumu biliyor? Ve kaç tanesine benim bir alfa olduğumu söylemeyi planlıyorsun?"

Bir cevaba bile ihtiyacım yoktu. Ağır sessizlik her şeyi anlatıyordu. *Hepsinin*. Çünkü bu onlara prestij ve sosyal değer kazandırıyordu.

Geri taşınmamı istemelerine şaşmamalı.

"Biz senin ebeveynleriniz," diye homurdandı babam. "Sen de bizim çocuğumuzsun. Kararlarımızı anlamak zorunda değilsin ama yine de bize saygı duymalısın."

Kendimi tam boyuma kadar çektim. "*Bir bok* yapmama gerek yok." Annemin nefesi kesildi. "*Küfür* etme, Ben."

Asla öğrenemeyeceklerdi. Olayları asla kendi bencil dar bakış açılarından başka **b i r** açıdan görmeyecekler. "Yapmanız gereken

Gidin," dedim onlara sakince. "Bir uçağa atlayıp eve gitmeniz ve benimle bir daha asla iletişime geçmemeniz gerekiyor."

Mazeret ve açıklamalardan oluşan bir kakofoni içinde patladılar.

Hemen açılmadan önce kapıya çılgınca bir vuruş oldu. Aleks içeri düştü, sanki hastanenin diğer tarafından koşarak gelmiş gibi nefes nefese kalmıştı.

"Ben, ne oluyor lan, sana ulaşmaya çalışıyordum. Telefonunu duymadın mı?" dedi telaşla. "Remy çılgına döndü. Sanırım Hazel'ın başı dertte."

O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Omega'mın bana ihtiyacı vardı ve ona gitmeliydim.

"Ben, parayı transfer edecek misin?" Annem geri çekilen arkamdan seslendi.

Onlara dönüp bakmaya bile tenezzül etmedim.

HAZEL

"Peki, madem benim alfam olacaksın, beni ilk gördüğünde ne düşündün?" Saçlarımı parmaklarımın arasında döndürdüm ve kirpiklerimi kııptım. Elinde beni kimyasal bir ateşin içine atmak için tasarlanmış bir maddeyle dolu bir şırıngayla bana doğru ilerleyen alfabayla flört ediyordum. "Güzel olduğumu mu düşündün?"

Evet, deliriyordum. Elimde başka bir şey kalmamıştı. Damien kısa bir süre durdu, afallamış görünüyordu. "Ne?"

Utana sıkıla gözlerimi kaçırdım. "Ah hadi ama. Bana abone olduğunu *biliyorum*." Öne doğru eğilirken ellerimi kalçalarımın gezdirdim ve göğüslerimi biraz birbirine yaklaştırdım. "İlk hangi videoyu izledin? Daha önceki solo videolarımdan birini mi? Ryder'la telefonda yaptığımız spontane videonun çok popüler olduğunu biliyorum."

"Hazel," diye tersledi annem. Onu görmezden geldim.

Gözleri sertleşti. "Senin gibi fahişeler yerlerini öğrenmeli."

"Evet, ama beni izledin, değil mi?" Bakışlarımda vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşmasına izin verdim. "Ve videolarımın her birine yorum yaptın."

Alnında ince bir ter tabakası oluşmuştu. Metalik kokusu yoğunlaşmış, uyarılmış halini gizleyemiyordu.

"Sadece izlemekle kalmadın, aynı zamanda keyif de aldın." Alt dudağımı yaladım. "Bunu söyleyebilirim."

"Kapa çeneni." Havlamadan eser yoktu, çok gergindi. Bir yanı devam etmem için çok istekliydi.

"Damien," diye mırıldandım. "Bana o ısı indükleyicilerinden vermene gerek yok. Ateşimi takip ediyorum ve yakında geleceğini söyleyebilirim. Her şeyi *doğal*, Tanrı'nın istediği şekilde sürdürmek daha iyi olmaz mı? Beni daha önce koklamıştın. Tekrar kontrol et, yalan söylemediğimi anlayacaksın."

Boynumu ona göstermek, başımı giyotine koymak gibi bir şeydi. O yaklaştıkça ellerim titriyor ve çenemi yukarıda tutmak için mücadele ediyordum. Eğer şırıngayı ondan almaya çalışabileceğim kadar yaklaşırsa, belki bir şansım olabilirdi.

"Hadi, Damien," diye fısıldadım. Neredeyse ulaşabileceği mesafedeydi ve bana o kadar dikkatle odaklanmıştı ki iğne elinde gevşekçe sallanıyordu. "Sana söz veriyorum, amım görüldüğü kadar sıkı ve ıslak."

Vur.

Annemin avuçları yanağımı acıttı. "Bu kadar yeter, Hazel."

Bir tane daha indiğinde bunun şoku beni hazırlıksız bıraktı. Bu sefer daha sert, tam olarak aynı noktaya.

"Yeterince şey yapmadın mı? Yeterince hayatı mahvetmedin mi? Senin gibi bir kızı hak etmek için ne yaptım ben?"

Bana üçüncü kez tokat attı ve zihnimde bir çatlak açıldı. "İtaatsiz.

Günahlarınla *gurur* duyuyorsun. Yabancıların seni görmek için para ödemesine izin veriyorsun.

ve herkesin görmesi için o *iğrenç* şeyleri yapıyor!" Bir annenin eleştirisi gibisi yoktu. "*Adrian senden çok utanırdı.*"

Kendimle ilgili sakladığım ve nefret ettiğim her şey düşüncelerimde simsiyah dönüyordu.

Özür dilerim, özür dilerim.

Boynumdaki iğnenin batmasıyla keskin bir nefesle sarsıldım.

Hayır.

"Bunu düzelteceğim, *bao bei.*"

Çocukken yaptığı gibi saçlarımı okşadı. Ellerim, boynumda yuvalanan minik böcek kümesini endişe verici bir şekilde kazıdı. Sadece dağılmış gibi görünüyorlardı, derimin altında sıçradılar ve vücudumun her yerinde binlercesi çoğaldı.

"Her şey yoluna girecek."

İlaçlar beyin sapıma çarptığı anda anladım.

Beni Hazel yapan her şeyi kaybettim.
Zihnim çatladı.
Açık parmaklarımın
arasından kayıp gitti. Elimde
kalan tek şey
Öyleydi
İçgüdü

REMY

Bu lanet bir tuzaktı.

Biliyordum işte.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ensemdeki o tüylerin diken diken olma hissi bin kat artmıştı, alfam savaşmak için acele ediyor, ısıyor, yırtıyordu.

Yanlış, her şey yanlıştı. Hazel'ın batıya yöneldiğini gördüğüm an anlamıştım. Benden uzağa.

Ben ve Aleks'in hastaneden ne kadar hızlı kaçabileceklerini bilmiyordum.

Tek yapabildiğim, hayatımın aşkının gülümseyen yüzüyle titreşen haritadaki o küçük noktaya doğru hızla ilerlemektir. Oraya vardığımda güvende olması için dua ediyordum.

Aleks aradığında telefonu hemen açtım. "Ben bir güncelleme istiyor," dedi aniden.

"Nehri yeni geçtik," diye cevap verdim, trafiğin arasında tehlikeli bir şekilde sallanarak. "Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama protestonun bizi ondan uzak tutacağını biliyor olmalılar."

"Biz ayrıldık ama sizden çok gerideyiz. Protesto sona erdi ve yollar normale döndü." Bir duraklama. "Ben manyak gibi araba kullanıyor bu arada."

"Oraya gitmek istiyor musun, istemiyor musun?" Ben'in arka planda bağırıldığını duydum. "Ona ikinizin de Hazel için bir işe yaramadığınızı hatırlatın."

kafa kafaya çarpışma," dedim ona hastalıklı bir şekilde.

"Ona kendini anlat-"

Telefonun boğuk sesi duyuldu. "Remy."

Sırtım içgüdüsel olarak dikleşti.

Tanrım, birinci sınıf olmak çok garipti. Beynimin ilkel bir kısmı aydınlandı. Sürüm için serbest bırakılmaya hazır bir saldırı silahıydım.

"Kızımızı alabileceğini sanan alfa sik kafalıyı yenebilirsin."

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı. Motivasyon damarlarımda benzin gibi çalkalanıyordu.

"Remy!"

"Evet, anladım," diye tersledim. İntikamımı ve kanlı yumruklarımı çok canlı bir şekilde hayal edebiliyordum. "O lanet olası öldü."

"Güzel. Orada görüşürüz." Sonra telefonu kapattı.

Kendimi arabadan dışarı atarken kendi sağlığını bu kadar az önemsemem şaşırtıcıydı. Garaj yolunda park etmiş gümüş bir sedan vardı.

Bir şehir kavşağında uçtuğunu ve Hazel'in yolun ortasında donup kaldığını gördüm.

Hazel'i ezmeye çalışan piç bu.

Çevresel görüşüm tamamen yok oldu, alfa sadece onunla omega arasında duran her engeli yok etmeye odaklandı.

Ön kapıya giden yol büyük kayalarla kaplıydı. Bir tanesini elime aldım, kapının yanındaki cam pencereye sertçe indirmeden önce elimde ağırlığını hissetmek için kaldırdım. Bir kere. İki kez. Üçüncüsünde paramparça oldu. Ceketimi çıkarıp koluma doladım ve kapının kilidini açmak için uzandım.

İçeri girerken kalbim kulaklarımda sıvı ve kıvamlı bir şekilde çarpıyordu. Her adım bir öncekinden daha büyük bir korku hissi veriyordu. Yakınlarda tartışan sesler duyabiliyordum.

Öldüler. Hepsi öldü.

Köşeyi döndüğümde hayatımda gördüğüm en kötü şeyle karşılaştım.

Sonunda ona eziyet eden alfayla göz göze geldim. Bükülmüş bir şırıngayı kurtarmaya çalışıyor gibi görünürken küfrediyor, bir şişeye sokmayı başaramıyordu. Bir de Hazel vardı, onu kontrol altına almaya çalışan ufak tefek, yaşlı bir kadının kollarında.

Çünkü o tamamen vahşiydi. "Sen," diye hırladı alfa, gözleri şişkin.

Beni tanıması bir an için kafamı karıştırdı. Ta ki beni Hazel'la birlikte izlediğini fark edene kadar.

Birden, sırf bu şerefsiz bizden küçük bir parça aldı diye internetteki tüm izlerimizi silmek istedim.

Yerdeki ikinci *boş* şişeyi gördüm. "Ona ne yaptınız böyle?" Kükredim.

Bakışlarımı takip etti ve dudak büktü. "Lanet sürtüğ ilk atışta çılgına döndü ve-"

Hazel'in ikinci iğneyi yapmalarını engellemek için ne yaptığını hiçbir zaman öğrenemedim çünkü o kendini beğenmiş ağzına bir yumruk atmıştı.

Benden çok daha büyüktü ve umurumda bile değildi.

Bana doğru hamle yapıp tüm vücut ağırlığıyla ikimizi de yere serdiğinde biraz daha umursamaya başladım. Cüssesinin avantajını sonuna kadar kullandı ve boğuşurken beni savunmada tuttu. Bu *modern* bir alfa yarışması değildi, baskınlığımız vahşiler gibi darbelerimizle artıyordu.

Dudağımı patlattı.

Ben de onun gözünü kararttım.

Kafatasının eklemlerimi parçalamasının acısını memnuniyetle karşıladım. Kanı parmaklarımın arasında benimkine karıştı ve darbelerimi kayganlaştırdı.

Eli dışarı fırladı ve boğazımı buldu. Yanlış yere doğru basınç uyguladı ve gücüm tükendi. Ben boğuldum ve o daha sıkı sıkı.

Hayır.

Yüzü üzerimde bulanıklaşırken kafamın içinde alarm zilleri gereksiz yere çaldı.

Ne kadar tırmalasam ve çekiştirsem de acımasızdı.

Hazel'in sana ihtiyacı var.

Parmaklarım çılgınca yüzünde, boynunda, *herhangi* bir yerinde zayıf bir nokta bulmaya çalıştı ve klostrofobinin içeri girmesini, çok geç olmadan ciğerlerimden çekilen oksijeni durdurmaya çalıştı ve-

Birden üstümden bir ayak belirdi ve doğrudan saldırganın çenesine indi. Darbenin şiddetiyle boynu geriye doğru kırıldı ve acı dolu bir iniltiyle üzerimden yuvarlandı. Hava nefes boruma geri doldu ve görüşümdeki kararan noktalar temizlendi.

"Sürü arkadaşımın üstünden siktir git."

Vay anasını. Ben'in havlamasının ardındaki katıksız *güç* şaşırtıcıydı, alfam ikincil hasar karşısında irkildi. Nefesimi normale döndürmeye çalışarak öksürdüm, çığ ve şiddetli.

Pislik herif güldü. *Güldü.*

"Benim için yalvarıyordu," diye alay etti bizimle. "Bana boynunu gösterdi. O fahişe bacaklarını da açabilirdi-"

Mide bulandırıcı bir çıtırtı vardı. Ses çok içgüdüsel, kemik, kan ve et. Diğer alfanın burnundan akan kanı görmek için arkama baktım. Ben sessizce nefes aldı ve tüm odanın atmosferi inceldi.

"Sessiz ol," diye emretti Ben ona. Bir köpek gibi.

Yine de tatmin olmayan Ben, başparmaklarını neredeyse klinik bir şekilde uyguladı ve sert bir itişle kemik parçalarını yüzünün açıkta kalan zarlarının daha da derinliklerine soktu. Alfa kan donduran bir çığlık attı.

"Benim olana dokunma," diye öfkelenildi Ben.

Zavallı yumrudan hırıltılı bir inilti yükseldi ve iradesinin parçalandığını hissettim.

Ben bana elini uzattı, ben de tuttum ve kalkmama yardım etmesine izin verdim.

Bakışları üzerimde gezindi, yaralarımı listelerken daha da sertleşti. "Ben iyiyim." Onu başından savdım.

Ben bunu kabul etmedi. "Senin de iyi olman benim için önemli, Remy."

Beni sabit tutmak için kolu yanımda kaldı.

"Onu alamazsınız!"

Aleks Hazel'a ulaşmaya çalışıyordu. Ama annesi çığlık atıyor ve tekmeliyordu, doğrusu herkesten çok kendine zarar veriyordu. Hazel tıslıyor ve tükürüyor, annesinin tutuşuna karşı mücadele ediyordu.

"Kızına bak," dedi Aleks, ses tonu ölçülüydü. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Ben bir hemşireyim ve Ben de bir doktor."

Hazel'ın annesi, bakışları aralarında gidip gelirken mırıldandı.

"St. Elizabeths'de çalışıyoruz." Bir isim etiketi üretildi.

"Gördünüz mü?" "Onun için sadece en iyisini istedim," diye feryat etti.

Aleks sempatiyle başını salladı. "Elbette öyle. O halde yardım edelim."

Sonunda Hazel'ı serbest bıraktı, Hazel alçak bir mırıltıyla hepimizden uzaklaştı. Aleks ona yaklaşırken eğildi ve bileğini uzattı. Hazel şüpheyle kokladı ama Aleks'in yavaşça yaklaşmasına izin verdi, ta ki onu kolayca kollarına alana kadar. Başını Aleks'in omzuna yaslayışını izlerken göğsümde bir şeyler daraldı.

Aleks Hazel'ın annesine döndü. "Kendini daha iyi hissettiğinde size haber veririz, tamam mı?"

Gözleri minnettarlıkla parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Duyduklarıma inanamıyordum. Ama Aleks yanımdan geçerken mavi gözlerinin ardında bir duygu denizi kabardı.

"Bir daha asla Hazel'ın yanına yaklaşmayacak," diye söz verdi karanlık bir şekilde. Dördümüz o evden özgür ve canlı bir şekilde çıktık.

Yine de kabusumuz daha yeni başlıyormuş gibi hissediyorduk.

ALEKS

"Her nasılsa onu nerede bulacağını biliyordu! Omega araba servisini aradığını söylemişti, peki nasıl oldu da onun arabasına bindi?"

Remy, Hazel'ın annesinin ve birlikte çalıştığı alfanın Hazel'ı takip ettiği konusunda ısrar ediyordu. Sinirli bir çığlık atarak park halindeki arabanın lastiğini tekmeledi, sonra da ellerini yumruk yaparak cama odaklandı. Ben onu yakasından tutup cama yasladı. "Kendine daha fazla zarar verme," diye bağırdı. "*Topla kendini*. Hazel'ı hastaneye götürmeliyiz. Ve lanet olsun, yine de polisi aramalıyız, bu yanlarına kâr kalmamalı."

"Hazel'ı arabaya bindireceğim Ben," diye seslenerek durumu yatıştırmaya çalıştım.

Remy hareketsiz kaldı, Hazel'ın arka koltuktaki çantasına baktı. "Onun çantası. Dışarı çıktığında hep onu taşır. Baksana."

Ben bundan sonra arabanın camını kırmaktan çok mutlu oldu. Hazel kırılan camın sesiyle irkildi ve kollarımdan kurtulmak için çabaladı.

"Biliyorum, biliyorum," diye onu yatıştırmaya çalıştım, sesimi sakın tutarak. "İkisi de aptal, biliyorum. Seni önemseyen aptallar ama yine de aptallar." Arka kapıyı açabilmek için onu yere bıraktım. "İçeri gir."

Bacakları kilitlendi ve alçak bir tıslama sesi çıkardı. *Kahretsin*.

"Bu o olmalı!"

Remy elinde sıradan ama tanıdık olmayan bir USB tutuyordu. "Bununla ne yapmamız gerekiyor?"

"İçeri girmek istemiyor." Bana yapışan kıza baktım. *En azından kaçmaya çalışmıyor.*

Ben derin bir nefes aldı ve durumu değerlendirdi. "Aleks, önce arka koltuğa geç ve bakalım seni takip edecek mi? Ben sürerken polisi arayacağım ama önce Hazel gelsin."

Biz yola çıkarken Hazel bana karşı sessizdi, Remy de kendi arabasıyla arkamızdan geliyordu. Hazel'in yolculuğumuz sırasında aldığı yeşil battaniye hâlâ arkadaydı ve onu omuzlarına attığımda sakinleşmesine yardımcı olmuştu. Aşağı baktığımda kaymış olduğunu gördüm ve yeniden ayarladım.

Tepki vermedi.

Bütün yol boyunca böyle olmuştu. Odaklanmamış gözler pencereden dışarı bakıyordu, tamamen tepkisizdi.

Onun adını duymak bile bir tanıma titreşimi yaratmadı.

"Değiştirmek istemediğine emin misin?" Arabayı sürerken Ben'e sordum. "Sen onun koku eşisin. Bilmiyorum... Olabilir..."

"Sana karşı sakın, Aleks." Sesini nasıl bu kadar düz ve makul tuttuğunu bilmiyorum.

Onu nereye götüreceğimizi tartıştık. St Elizabeth's bariz bir seçim gibi görünüyordu ama genel bir hastaneydi. Eden Kadın Hastanesi daha uzaktaydı ama omega uzmanı kanadı vardı ve Ulusal Omega Komisyonu ile yakın bir şekilde çalışıyordu.

Sonunda Eden'i seçtik.

Ben elinden gelen her şeyi yaptı, Eden'in yolda olduğumuzu bilmesi için önceden aradı. Evden gelen şişeler - biri boş, biri dolu - orta konsolda tıkırdıyor, teslim edilmeye hazır bekliyordu. Ayrıca vahşi omegaların tedavisinde uzmanlaşmış bir doktor talep etti.

Hazel'dan bu şekilde bahsedildiğini duymak kalbimi kırdı.

Alnından öptüm ve dudaklarımı teninde tuttum, kokusunun neredeyse algılanamaz olmasından nefret ediyordum.

Başlangıçta arabaya binmek istememesine rağmen, Hazel arabaya vardığımızda arabadan inmeyi reddetti. Üçümüz kızgın bir kedi ordusu tarafından kuşatılmış gibi görünüyorduk ve o hastane girişine yaklaşmaya bile yaklaşamıyorduk.

Dr. Marshall onu görmek için otoparka gelecek kadar nazikti. Rahat mizacıyla çeliştiğini hissettiren vahşi, kabarık bir lüle yelesi vardı.

Beklemediğim şey, Hazel'ı gördüğünde onu hemen tanıması ve ardından acımasıydı.

"Hazel benim bir hastam," diye bilgilendirdi Dr. Marshall bizi. "Onu birkaç yıl önce tedavi etmiştim. Siz onun sürüsü müsünüz? Şu anda kendini savunacak durumda değil."

Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile. Evraklarımız yoktu, birlikte olduğumuza dair kanıtımız yoktu.

Bir sürü olduğumuzu göstermek için sahip olduğumuz tek şeyin aptalca adlandırılmış bir grup sohbeti olduğunu nasıl açıklayacağımdan emin değildim.

"Birbirimize bağlı değiliz ama birlikte yaşıyoruz," diye araya girdi Ben minnetle. "O bizim kızımız."

Dr. Marshall bunu kabullenmiş görünüyordu ama yine de dudakları büzüldü. "Yine de acil durum irtibat kişinin kim olduğunu kontrol etmem gerekecek."

Remy omzumu kavradı. "Ya ailesiyse?" dedi telaşla.

Hazel'in annesinin kızı adına karar vermeye hazır bir şekilde Cennet'e adım atması düşüncesi beni kesinlikle öfkелendirdi.

"Olmayacak."

Hazel'in yıllardır ailesiyle görüşmediğini kendime hatırlattım. Kanımın damarlarımda kaynamasının durmasını diledim.

Dr. Marshall, Hazel'in dosyalarını kontrol etmesi için bir hemşireyi arayarak bizi oldukça hızlı bir şekilde ızdırabımızdan kurtardı. "Hazel'in acil durum irtibat kişisi Juno Liu. Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?"

Ben yüksek sesle nefes verdi, rahatladığı her halinden belliydi. "O benim kız kardeşim."

"Onu arayın ve aşağı gelmesini sağlayın. Onunla kısaca konuşmamız gerekiyor ve sonra siz üçünüzün onun destekçileri olduğunuzdan emin olabilirsiniz." Dr. Marshall Hazel'ın hâlâ kıvrılmış olduğu arabaya baktı. "Önce onu içeri alalım, böylece bazı testler yapabilir ve onu izleyebiliriz."

Onu içeri nasıl sokacaklarını zaten biliyordum.

Onu sakinleştirdiklerinde, sedyeye yatırdıklarında ve hastanenin içine taşıdıklarında bakamadım. O böyle biri değildi. O canlılık ve yıldız ışığıydı. Beni kızdırmalı, beni diken üstünde tutmalıydı. Her gün yeni bir şekilde ona aşık olmamı sağlamalıydı.

Sanırım en kötü kısmı buydu.

Hepimiz onu korkutup kaçıracağımızdan endişeliydik. Hiçbirimiz onu ne kadar çok sevdiğimizi söyleyemedik.

BEN

Onu koydukları oda Hazel'ın nefret ettiği her şeydi.

Dr. Marshall bize bunun özel olarak tasarlanmış omega sütünlerinden biri olduğunu söyledi. Belki başka bir omega için, ama bizimki için değil. Çok fazla beyaz. Çarşaf lar çok kalındı ve hassas cildini tahriş edecek tuhaf küçük lifler çıkıyordu. Yatağın yeterli desteği yoktu, yayları zayıf ve çöküktü. Hazel kendi yatağını daha sert seviyordu ve daha az yastığa ama daha kalın yastıklara ihtiyacı vardı.

Ama böyle bir zamanda seçici olmaya hakkımız yokmuş gibi hissediyordum.

Şişeleri Dr. Marshall'a uzattım. "Yaklaşık bir saat önce bununla doz verilmiş," dedim ciddi bir ifadeyle, boş olanı göstererek. "Sanırım kalan kısa berraklık döneminde onlarla savaştı ve şırıngaya zarar verdi. İkinci iğneyi yapamadılar."

Kendini kurtarmak için çok uğraştı.

Suçluluk duygusu göğsümü buruşturdu, acı bir sıcaklık boğazımdan yukarı tırmandı.

Oraya daha erken gitmeliydik.

Dr. Marshall gözlüklerini düzeltti ve etiketi kontrol etti. "Isı indükleyicileri." İnanmayarak başını salladı. "Bunu nasıl ele geçirmişler?"

Şu anda buna odaklanamazdım. "Sadece onu vahşi bir duruma sokan ilk parçayı aldı. Etkisi geçtiğinde iyi olacak, değil mi?"

Dr. Marshall'ın yüzündeki ifadeyi gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Söylediğinden daha fazlasını biliyordu ama bana nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Benimle konuşmam gerek

meslektaşım. Dr. Baird'in kimyasal ısılar konusunda daha fazla deneyimi var ve bana yardımcı olabilir."

Juno kısa süre sonra geldi ve hemen hepimize izin verdi. Uyandığında kokusunun Hazel'ı rahatsız etme ihtimaline karşı bana sarılmamasını rica ettim. Bana kalbi kırık ama anlayışlı bir şekilde başını salladı.

İki sürü arkadaşı, Isaac ve Julian, onunla birlikteydi. *Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız*, dediler. Öyle demek istemediklerini biliyordum ama bu bana insanların cenazelerde başka nasıl başsağlığı dileyebileceklerini bilemediklerinde söylediklerini hatırlattı.

Her şey çok acımasızdı.

Dr. Baird'den hemen nefret ettim. Bana, insanlara doktor olduğunu söylemekten hoşlandığı için tıbbı girmiş biri gibi geldi ve kabalığını "eski okul" olmasına bağladı.

"Bunun Hazel'ın ikinci vahşi olayı olduğunun farkında mısınız?" Dr. Baird bizi bilgilendirdi.

İkinci mi?

Gözlerimi kapattım. *Tabii ki.*

"Kızgınlık dönemine müdahale edilmediği zamandı, değil mi?" Sessizce söyledim. Sağlığının bu kadar hızlı bozulmasının ve bağ çözülmesine maruz kalmasının bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Sürekli bir *savaş ya da kaç* durumunda olmak vücut için inanılmaz derecede zordu.

O zaman baskı yapmamıştım. Adrian'la yaşadıklarını bize anlatmak için zaten inanılmaz derecede cesur davranmıştı. Bunu neden kendine sakladığını anlıyordum. Omegalar zaten daha zayıf, daha değişken olarak görülüyordu. Vahşileşebildikleri, görünüşe göre insanlıklarını tamamen kaybettikleri ve temel içgüdülerine indirgendikleri gerçeği? Liderlik için, çalışmak için ya da kendi bedenleri hakkında karar vermek için uygun olmamaları için bir neden daha.

Bu, omega savunucusu grupların her gün mücadele ettiği kaygan bir yokuştur. Dr. Marshall başını salladı. "Geri kalanı için sakinleştirici verildi.

Omegalar kızgınlık dönemlerinde yabanileşme eğilimi gösterirler, bu da kızgınlık indükleyicilerinin ilk dozajının bir dereceye kadar taklit ettiği şeydir.

Kızgınlığı geçtiğinde

kendine de geri döndü."

"Yani bu sefer de kendi kendine mi geçecek?" Remy umutla sordu.

İçimdeki batma hissi hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. "Bir dereceye kadar taklit eder' dedin." Gözlerimi kısmıştım. "Endişeleriniz neler?"

Dr. Baird, "Doz Hazel'ı biraz vahşi bir duruma sokabilirdi ama bu ölçüde değil," diye araya girdi. "Sıkıntı içindeki bir omega'nın tüm belirtilerini sergiliyor, sıcağa bağlı bir hezeyan değil."

"Bir omega'nın vahşileşmesi onların en ilkel savunma mekanizmasıdır. Çoğu bunu hiç yaşamadan hayatlarına devam eder. Ancak bir omega bu duruma birden fazla kez düştüğünde, özellikle de travmayla ilgiliyse, bundan kurtulma şansı katlanarak azalır," diye açıkladı Dr. Marshall, sesi çekingendi. "Onlar... dünyayı güvensiz olarak algılıyor gibi görünüyorlar."

"Kısmen uyarılmış olsa bile mi?" Aleks dehşete kapılarak sordu.

"İlaçlar hala vücudunda. Onu izleyeceğiz ve seviyeleri düştüğünde, ki önümüzdeki 24 saat içinde düşmesi gerekiyor, yeniden değerlendireceğiz. Bu... eşi benzeri görülmemiş bir durum, anlıyorsunuzdur," dedi Dr. Marshall mümkün olduğunca nazik bir şekilde.

"Yani şimdi sadece bekleyeceğiz," dedim kesin bir ifadeyle.

İkisinin de sempati dolu bakışlarını fark ettim ve buna çok içlerdim.

"Neden bu arada onu tedavi edemiyoruz? Onunla yuva kurup güvenli. Vahşi omegalar için olağan hareket tarzı bu değil midir?" Ben zorladım. "Bağlanmış omegalar, evet. Eşlerinden ayrıldıklarında. Genellikle vahşi vakaların çoğunu tetikleyen şey budur. Yuvalanma ve alfalarının bağ yoluyla onlara ulaşmasının bir kombinasyonu en yüksek başarı şansına sahiptir," diye yanıtladı Dr. Baird yumuşak bir şekilde. "Siz bağlı değilsiniz."

"Biz onun sürüsüyüz."

"O zaman kızgınlığını tetiklemeyi bitirebiliriz, böylece bağ gerçekleşir." Üçümüz de patladık.

"Sikeyim hayır."

"Size neden burada olduğunu söylediğimizde dinlemediniz mi?" "Onu bağlamamızı ve rızası olmayan bir kimyasal ısıyla ilgilenmemizi mi bekliyorsunuz?" Alfa kabuğumun beni ele geçirmesini engellemek için her şeyimi verdim.

"Bunu *asla* yapmayacağız."

"Don, bu haddini aşmak olur." Dr. Marshall bile onun önerisinden rahatsız olmuştu.

Dr. Baird buldozer gibi konuşmaya devam etti ve ben de ağzını koli bandıyla sardığını hayal ettim. "Eğer 24 saat sonra hala kendinde değilse, yuvalamaya ek olarak onu geri ikna etmek için bazı antipsikotik ilaçlar vermeyi deneyebiliriz. Bağlanmamış omegalar için tedavi planı budur."

Birden onun burada olması yanlış geldi. Bir anlık bir karar vermiştim ve o anda mantıklı gelmişti. Ama Hazel evde bizimle olmalıydı, garip kokuların olduğu yabancı bir odada değil. Onu anlamayan ve bizi anlamayan garip insanlar.

"Sanırım onu taburcu etmeyeceksiniz ve onunla birlikte gitmemize izin vereceksiniz?" Soğukkanlılıkla sordum.

Dr. Marshall başını salladı. "Ne yazık ki hayır. Bu durumda başkalarına da zarar verebilir."

Yumruğumu sıktım ve alçakta tutarak içimde biriken öfkeyi gizlice dışarı atmaya çalıştım. Şimdi kendimi kaybedersem bunun hiç kimseye, en azından Hazel'a bir faydası olmazdı. "Lütfen bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

"Elbette." Dr. Marshall başını eğdi. "Hazel yaklaşık bir saat içinde uyanacak. Muhtemelen üzgün olacak. Etrafindakiler kafasını karıştıracak. Birinizin sürekli onun yanında kalmasını öneriyorum. Kontrolden çıkarsa çağrı düğmesini kullanın."

Hazel'in *kontrolden çıktığı* için bağlandığını hayal ettim ve ateş püskürtüp tüm hastane kanadını kül etmediğime şaşırdım.

Remy ve Aleks yenilmiş, şoka girmiş görünüyorlardı. Aksine, bir amaç uğruna yaşadığımı hissediyordum.

"Aleks, daireye geri dönüp onun yuva malzemelerini almanı istiyorum. Hepsini değil. Eve gittiğimizde ona biraz kalmasını sağla. Sonra bizim kokularımızı taşıyan ne kadar kıyafet bulabilirsen topla. Çamaşır sepetine bak, yerde ne bok bıraktıysak. Çöp poşetlerine koy ve buraya getirmeden önce ağzını *sıkıca* kapat." Parmaklarımı şıklattım. "Oh ve birkaç bitkisini de. Arbok, Fluffy ve Dennis sanırım. Yolculuktan sağ çıkmaları gerekir."

Aleks şaşkınlıkla bana baktı. Remy'ye döndüm. "Remy, Haven + Nest'e gitmeni istiyorum. Karartma perdeleri getir. Loş taşınabilir ışıklar. Pille çalışan küçük sahte mumlar en iyisi olur. Hoşuna gidebileceğini düşündüğün başka bir şey gözüne çarparsa onu da al. Özellikle de yeşilse."

"Ne... ne yapacaksın?" Remy bana yavaşça sordu.

"Uyanana kadar onunla kal." Kaşlarımı çattım. "Hayır, önce Isaac'le konuşmam gerek. Aleks, ben dönene kadar burada bekle. Uzun sürmez."

Hazel'in odasından çıktım ve Isaac'i bekleme odasında, kucağında burnunu çeken, kırmızı burunlu kız kardeşimle buldum. Julian da onlarla birlikteydi,

Juno'nun elini iki elinin arasında tutuyordu.

Juno beni görür görmez doğruldu ve hızla gözlerini sildi. "Ben, ne dediler?"

Onlara boş yere umut vermek istemedim. "Bu iyi değil. Sistemindeki ilaçların bitmesini beklemek kadar basit görünmüyor," dedim dudağım tiksintiyle kıvrılmadan önce. "Kızgınlık yaratmak istediler, böylece onu bağlayabilecektik ve bağı kullanarak onu geri çekmeye çalışacaktık."

Juno itiraz etmek için ağzını açtı ama o bir şey söyleyemeden ben araya girdim. "Açıkçası bunu yapmayacağız. Onu kendimiz geri getirmeye çalışacağız."

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"Yuva, kokular. Onun kim olduğunu ve bizim kim olduğumuzu hatırlatan şeyler." Söylediğimde aptalca gelmişti ama işe yarayacağına inanmak zorundaydım. Sesim fısıltıya dönüştü. "Sevildiğini ve güvende olduğunu hissettiren her şey."

Juno tekrar gözyaşlarına boğuldu ve Julian'ın elini öyle sert sıktı ki Julian irkildi. "Sana sarılamam ve *sarılmayacağım*," dedi şiddetle. "Ama sana sarılıyorum. Hem de çok sıkı."

"Teşekkürler, dangalak."

"Her zaman, seni babun kıcı."

Şüpheli USB'yi cebimden çıkardım. "Julian, bunun bir takip cihazı olabileceğini düşünüyoruz. Kontrol etmenin bir yolu var mı?" Muhtemelen uzak bir ihtimaldi ama aramızdaki en teknoloji meraklısı oydu, o yüzden sormak zorundaydım.

Julian kaşları birbirine çarparak onu inceledi. "Biraz..." Kenar boyunca uzanan girintili çıkıntıya tırnağını sokarak dikkatlice açmaya çalıştı.

"Dikkatli ol, istemezsin-"

"Her şey yoluna girecek, Ben," diye o nazik sesiyle beni temin etti. "Zarar vermeyeceğim. Neredeyse oldu."

Birkaç dakika sonra sessiz bir çatırtıyla açıldı. Bileşenlerin normal olup olmadığını anlayamadım ama Julian keskin bir nefes aldı. "Şunu görüyor musun?" Parmağıyla yeşil bilgisayar çipini çizdi. Kabuğu zar zor kaplıyordu. "Sadece bir USB olsaydı hepsi bu kadar olurdu. Gerisi..."

Julian yüzümdeki öfkeli ifadeyi yakaladı. "Bana bırak. Eğer ben çözemezsem, Isaac çözebilecek birini bulmama yardım eder."

Zihnim bir gürültü ve kaos kakofonisiydi, farklı yönlerde çekiliyordu. Bu da bir diğeri idi, bunun önceden planlanmış bir suç olduğunu doğruluyordu. İşlenen birkaç suçtan biri. Tanrım.

hatta bununla başa çıkabilecek kapasiteye sahipti ama bu da önemliydi. Evin enkazının sessizce temizlenmesi ve izler kaybolurken ikisinin de paçayı sıyırması düşüncesi kabul edilemezdi. Tek umudum polisin olay yerine gelmiş olmasıydı.

Bölgümlere ayırın. Delege et. Odaklan.

Burada önemli olan neydi? Cevap çok açıktı. Benim yapamadığımı başkaları yapsın.

Isaac'e döndüm. "Seninle konuşabilir miyim?" Juno'ya bir bakış. "Yalnız mı?" Isaac başını salladı ve Juno'nun kucağından kendini kurtardı.

"Ne olursa olsun bana söyleyecek, biliyorsun!" Juno arkamızdan seslendi ve ben de alfasının önünde onu taklit etmemek için kendimi zor tuttum.

Isaac kartlarını göğsüne yakın tutardı. Ama geçen yıl Zhao sürüsü Juno'yu tehdit ettiğinde onu güvende tutmak için elindeki her şeyi ne kadar çabuk seferber ettiğini görmüştüm. Benden *çok* daha fazla kaynağa sahipti.

Ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim.

Koridorda birlikte durduğumuzda Isaac'in artık korkutucu görünmediğini fark ettim. Eşit olmamızdan da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Annesine yaptıklarını nasıl ödeteceğimi bilmiyorum," dedim açıkça.

Isaac hiçbir şeyi kaçırmadı. "Ne kadar nükleer gitmek istiyorsun?"

Bir an düşündüm. "Toplumdan tamamen dışlanmak bana oldukça iyi geliyor. Ama Hazel dönene ve tetiği çekene kadar hiçbir şey yapmayın."

"Tamamdır," dedi Isaac hemen. "Takip cihazı bazı şeyleri değiştiriyor, eminim farkındasınızdır. Sanırım ilk aramanızdan bu yana polisle konuşacak zamanınız olmadı?"

Alfa'nın ellerimin altında çıtırdayan kemiklerinin anısı kafamda bir döngü halinde oynadı. Remy'nin kanlı eklemleri ve dağıttığı siyah ve mavi. Bir gram pişmanlık aradım ve kesinlikle bulamadım.

"Hayır, ama... Hazel'i geri alma sürecinde bazı fiziksel münakaşalar olmuş olabilir," dedim belli belirsiz.

Isaac etkilenmemişti. "Nesli tükenmekte olan omega'nı korumak nefsi müdafaa sayılır. Ben onunla ilgilenirim. Sen önemli olan şeyi yap, Hazel'a göz kulak ol."

"Teşekkür ederim," dedim minnetle.

"Juno da Hazel'ı seviyor. Ne olursa olsun bunu yapardım," dedi yüzünde hayalet gibi bir gülümsemeyle. "Başta senin hakkında şüphelerim vardı ama sen onlar için iyi bir prime'sın. Anlıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Boş ver." Isaac başını salladı. "Sürüne geri dön."

REMY

Doktorlar yaptığımız şeyi onaylamıyordu ve bizim de umurumuzda değildi.

Hazel öfkeyle uyandı. Anlaşılacağı üzere, oda tamamen yanıltı ve oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ben herkesi dışarı çıkardı ve Aleks ve ben bizden istediği şeyle dönene kadar onu sakinleştirmeyi başardı.

Ve Hazel biliyordu. Getirdiklerimizin yuvasının ve sürüsünün bir parçası olduğunu biliyordu. O Aleks'ten gelen çantaları karıştırırken ben de perdeleri kapatıp ışıkları onun için ayarladım. İncelediği ve sakladığı her giysimiz bize umut veriyordu.

Bize ait şeyler istiyor.

Bir parçası hatırlıyor.

Yuvasını inşa ederken içeri girmeye cesaret edemedik ve izin de isteyemedik. Hazel yatağı duvara dayamıştı ve bir köşede küçük bir koza oluşturunuyordu. Bir, belki de iki kişi için yeterince büyüktü. Onu izlememek mümkün değildi, ilaçlar vücudunda zehirli bir şekilde ilerlerken onu tanıyacak izler arıyor ve umuyorduk.

Ama çalışırken bizi görmezden geldi; ta ki giysilerden, battaniyelerden ve yastıklardan oluşturduğu duvar onu görmemizi tamamen engelleyene kadar.

Bir hemşire elinde bir tepsiyle geldi ve dudaklarını hafifçe onaylamaz bir şekilde bükerek bize yemek yediğinden emin olmamız gerektiğini söyledi.

Kahverengi güveç ve vıcık vıcık buharda pişmiş sebzelere bir bakışta hepimiz aynı sonuca vardık.

"Bunu yemeyecek." Ben kaşlarını çattı. "Eve gidip bir şeyler pişireceğim ve geri getireceğim. Siz de en azından yuvaya girip ona biraz su getirebilir misiniz bir bakın."

Aleks bu işte doğuştan yetenekliydi. Omuzlarına bir battaniye sardı ve su şişesini aldı. Girişte çömeldi ve bekledi. Kız ona baktığında bir yudum aldı ve sonra şişeyi ona uzattı.

Şaşkınlıkla öne doğru atıldı ve iki eliyle şişeyi kapıp içeri kaçtı. Yutkunduğunu duyduğumuzda birbirimize baktık.

Yüksek ses yok, diye mırıldandı Aleks, yüzü kocaman bir sırıtişla bölünmüştü.

Avuç içlerimizin en ufak dokunuşuyla birbirimize beşlik çaktık.

Ve sonra hiçbir şey. Ona gitmek için birçok kez ayağa kalktım, ona sarılmak ve onunla birlikte olmak istedim. Aleks her seferinde beni engelledi.

Aleks, "Yuvasını güvenli bir yerde tutmak için elimizden geleni yapmalıyız," diye düşündü. "Bunun dışında kalmak olsa bile."

Muhtemelen haklı olmasından nefret ediyordum.

Hazel'in yüzü birkaç saat sonra nihayet ortaya çıktı. İkimizi de yukarıdan aşağıya tararken kıpırdamadan durduk. Bakışları bana takıldı ve buyurgan bir el uzattı.

"Ne yap-"

"Al şunu, tabii ki," diye tısladı Aleks.

Elimi yavaşça onunkine koyarken nefesimi tuttum. Hazel bileğimi burnuna doğru tuttu, iri kahverengi gözleri beni koklarken kırpıştı.

Beni aşağıya sürükleyen sert ve keskin çekiş için tamamen hazırlıksızdım ve-

Onun yuvasındayım.

Bir kolu belime dolandığında, burnu göğsüme ileri geri sürtüldüğünde hareketsiz kaldım. Neler olduğuna tam olarak inanamıyordu. Diğer eli hafifçe dudağımdaki yarığın üzerinde gezindi ve küçük, sempatik bir huff'ın onu terk ettiğine yemin ettim.

Sonunda başını boynumun kıvrımına yerleştirdi ve bir iç çekişle rahatladı. Ancak o zaman onu geri çektim ve mırıltımın küçük alanda sessizce tıngırdamasına izin verdim. Hazel kendini daha da derinlerime gömdü ve kalbim umut dolu gökyüzüne doğru yükseldi.

Olmam gereken yer burası.

Sadece ŗimdi değil, her zaman.

BEN

Sanırım Remy döndüğümde daha fazla şaşırmamı istedi. Açıkçası onun adına mutluydum ve bunun anlamı için mest olmuştum.

Ama o ona aitti. Elbette bunu fark edebiliyordu, kendini gizlerken bile. Sonunda hepimiz onun yuvasına girdik. Hazel yavaş yavaş hepimizi sığdıracak şekilde yuvasını genişletti ve biz de bir şekilde onun bir parçası olduk, ona sokulacak sıcak bedenler olduk.

Dr. Baird 24 saat dolduktan sonra içeri girip onu izlemesine izin vermemizi emrettiğinde her şey on adım geriye gitti. Hazel bir topun içine kıvrıldı, koridordan gelen gürültü ve tuhaf kokular karşısında inledi.

Çok sinirlenmiştim. "*Bu odanın sadece onun sürüsüne ihtiyacı olmasının neresini anlamıyorsun?*"

"O sizin omega'nız ama aynı zamanda bizim *hastamız*," diye gürledi Dr. Baird, geri adım atmayı reddederek. "Ona karşı bir bakım yükümlülüğümüz olduğunu anlamalısınız *doktor*."

Onun alanına girdim ve o da bilinçsizce geri çekildi. "Hayati değerlerini izliyordum. Durumu gayet iyi. Sana söz veriyorum, eğer omega'ma yardım edebileceğini düşündüğüm bir şey olsaydı, hemen buraya gelip talep ederdim." Elinde tuttuğu not defterine baktım. "Eğer mesele lanet olası bir evrak işiyse, buradan defolup gitmeni sağlayacaksa sana istediğini vereceğim."

"İlaçlar vücudundan çıkmış olmalı. Ve o hala aynı, değil mi?"

Kelimelerim sıkıydı, tıpkı gerçek gibi göğsüme yakın tuttum. "Her saat daha iyiye gidiyor. Ve bu ortam korunduğu sürece de gelişmeye devam edecek."

Giderken gözleri kısıldı ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

Hemen Hazel'i kontrol etmek için koştum. Bana doğru uzandı, beni Remy ve Aleks'le olan koruyucu duvarına bir tuğla gibi ekledi. "Çok üzgünüm Hazel," diye fısıldadım kolumu ona dolayarak. Hâlâ ismine tepki vermemişti. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim ve başladığımızdan beri ilk kez küçük bir şüphe kırıntısı içeri girdi.

Yüzüme yansımaya izin vermedim. Gösteremezdim.

Yuvada yapboz yapıyorduk. Artık hepimizin rahatça uzanabileceği kadar büyüktü. Aleks'in düz bir yüzey olarak kullanabileceğimiz kadar büyük bir şeyi nereden bulduğunu bilmiyorum ama sanırım bir yerlerde beyaz tahtası eksik bir oda vardı.

Hazel merakla bizi izledi, ara sıra bir parçayı alıp inceledikten sonra tekrar yerine koydu.

"Demek... geçen günkü anne baban onlardı, ha?" Aleks sordu.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

"Evet. Bunlar onlar."

Remy bana şaşkın bir bakış attı. "Bu da ne?"

Telefonlarına cevap vermekte neden geciktiğimi açıkladım.

"Kahretsin," dedi Remy ben bitirdikten sonra. "Gerçekten ayrılıp eve döndüklerini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Fark etmez." Onları düşünmek beni on yıl yaşlandırdı.

"Her iki şekilde de onlarla işim bitti."

Beni aramaktan ve mesaj atmaktan vazgeçmediklerinde onları engelledim. Benim bir ailem vardı ve onlar değildi.

Yuva, yapboz parçalarının karışması ve ara sıra yerine otururken çıkan tıkırtı dışında sessizdi.

"Her şey yoluna girecek," dedi Remy sonunda. "Artık biz varız."

Aleks kolumu yumrukladı. "Evet, Ben. Seni futbol antrenmanına götüreceğiz."

"Sana bisiklet sürmeyi öğretirim."

"Parkta seninle yakalamaca
oynayalım."

"Münazara kulübü finalini kaybettiğin için üzüldüğünde git dondurma al."

İkisine de ters ters baktım. "İşiniz bitti mi?"

Remy elini omzuma koydu. "Asla... oğlum."

Aleks homurdandı ve ikisi de anlaşılmasa bir şekilde kendileriyle gurur
duyarak güldüler. "Oooh."

Hazel bir yapboz parçasını ait olduğu yere koyarken hepimiz ona baktık ve
gülümsedik.

Sanırım yakında bir şey olmazsa arayacaklardı.

"Sizin yönteminizi denedik, şimdi kendi yöntemimizle yapmamıza izin
vermelisiniz" diyeceklerdi. Dr. Baird'in kendini beğenmiş yüzünü şimdiden
görebiliyordum.

Tamam, şimdi bu adil değildi. Yardım etmeye çalışıyordu. İşini yapmaya
çalışıyordu. Bir hasta grubunun günlerce bir odaya kapanıp barikat kurmasının
nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Bize gösterdikleri hoşgörü beni şaşırttı.

Hazel mırıldayan göğsümde uyuyordu. Diğerleri yakındaydı ve uyanık
olan tek kişi bendim. Gecenin geç saatleriydi. Ya da belki sabahın erken
saatleriydi. Karartma perdeleri biraz fazla iyi çalışıyordu ve saatlerin birbirine
karışması çok kolaydı.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Tek bildiğim ona karşı nazik ve
sabırlı olmak istediğimdi. Bazı istatistiklerin ya da araştırma makalelerinin,
omegaların yabancı dönemlerinin uzamasının bu şekilde kalma olasılıklarının
daha yüksek olduğu anlamına geldiğini söylemesi benim için önemli değildi.
İçgüdülerimin bana omega hakkında söylediklerini dinlemek istedim. Her
geçen gün daha da mutlu olduğunu, etrafının onu seven ve ona değer veren
kişilerle çevrili olduğunu.

Ama kimsenin bunu görmesine izin veremezdim. Yakında sözüme
inanmayı bırakacaklardı. Getirdikleri yemeklerin hiçbirinin yenmediğini ama
Aleks'in bugün ona çubuklarla sıcak Cheetos yedirdiğini nasıl açıklayacaktım?
Hâlâ gözlerimizin içine bakmazken, kokusunun teninde bir fısıltıdan çıkıp
kendi sığınağı gibi tüm yuvasını doldurduğunu?

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı ve bunu bana verip vermeyeceklerini
bilmiyordum.

"Hazel," diye fısıldadım. "Böyle mi olması gerekiyordu? Koku eşleşmesi mi? Bir omega'ya sahip olmak? Sanırım ikimiz de bunun özel bir tür cehennem olduğu konusunda hemfikiriz. Çok uzun süredir alfa olmadığımı biliyorum. Ama sana bağlı olmayan bir hayat hayal edemiyorum. Hiçbir şey beni seninle ilgilendiğim, seni sevdiğim ve sadece seninle olduğum zamanlardan daha mutlu, daha tatmin olmuş ve daha canlı kılamaz."

Farkında olmadan uyumaya devam etti.

"Sürün seni bekliyor. *Ben* de seni bekliyorum." Gözümün kenarındaki bir damla yaşı sildim. "Lütfen bize geri dön."

Ertesi sabah uyandığımda kollarımda değildi.

Ayağa kalktım ve onun hâlâ yuvada olduğunu görünce rahatladım. Ayaklarının üzerinde oturmuş, neredeyse ilkel görünüyor, beni izliyordu. Uzandı ve sanki büyüme günlerime hayran kalmış gibi sakallı yüzümü okşadı.

Sonra bana baktı.

Onun ruhu benimkine çakmak taşı gibi çarptı.

Ve ağzından o güne kadar duyduğum en güzel şey çıktı.

"Merhaba Ben."

HAZEL

Günlerdir süren gerginlik, endişe ve korku Ben'in bedeninden bir anda eriyip gitti. "*Hazel*." Adım dudaklarında bir duaydı. İçime düştü ve ben onu yakaladım.

Kırık bir hıçkırık tüm vücudunu sararken kollarıyla başını bana yasladı.

"Seni seviyorum." Bir kez, iki kez söyledi. Yüzünü göğsüme bastırdı ve tekrar söyledi. "Onlar için güçlü olmak zorundaydım. Sanırım öyleydim, biliyor musun? Sanırım iyi yaptım. Ama gerçek şu ki, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım" diye itiraf etti.

Yüzünün yan tarafını okşadım ve yorgun başı ellerimin arasına düştü. Her yerini öptüm, gözlerinin altındaki morluk benzeri gölgeleri, artık çok uzun olan saçlarını, sert dikenli yanağını.

"Ben." Adını duyduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi bana baktı. "Çok iyiydin."

Son birkaç gün benim için bulanık geçti. Kendimin çok küçük, yalnız bir köşesine itildim. Hayali kokular ve anlaşılması zor hisler sisin içinden bana doğru yol buldu. Ruhumu çekiştiren sesler giderek netleşiyordu.

Benim çantam.

Kollarımdaki alfanın rehberliğinde beni eve geri götürüyor.

"Senin hakkında ne hissettiğimi bilmek ister misin?" Onu yeterince yakınımda tutamıyor gibiydim. Sarmaş dolaş olduğumuzda, kalbi benimkinin yanındayken ve yanağımı agresif bir şekilde kokumu gözeneklerinin derinliklerine almaya çalışırken bile. Hiçbir zaman yeterli gelmedi.

Maskaralıklarına sevecen bir şekilde gülmesi çok değerliydi. Yaşadığımız onca şeyden sonra duymak istediğim tek şey buydu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyordu. "Lütfen."

"Belki de sana göstersem daha iyi olur," dedim gizemli bir şekilde. Sonra dişlerimi boynuna geçirdim.

"Aman Tanrım. *Hazel*. Bu...*lanet olsun*." Tüm vücudu kavrayışımın altında kasıldı. Nazik değildim, ona hak ettiği şekilde sahip çıkıyordum. Tüm göğsümle, dilimde metalik kanı, tüm kalbimle.

"Sen benimsin." Taze yaradan sızan damlaları yaladım. "Ben de seni seviyorum."

Bunu yüksek sesle söylemek çok *özgürleştiriciydi*. Kaçmak, bastırmak, onunla uzun süre savaşmak çok anlamsız geldi. Neden kendimi bundan mahrum ettim?

"Hey."

Ona bakmanın neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum.

"Hiçbir pişmanlığım yok. Hiç pişman değilim. Tanışma şeklimizden, seni tanımak için harcadığım zamandan, bizi bir süre kol mesafesinde tutma ihtiyacından." Ben'in dudakları nazıkçe dudaklarımın üzerine eğildi, dokunuşu omurgamda gezindi.

Aramızdaki zayıf bağa rağmen tüm karmaşık duygularımı hissedebiliyordu. Onun tarafını tamamlamak bunu kalıcı hale getirecekti. Bunu istedim. Onun içimdeki küçük gölgesinin, olacağını bildiğim güzel, karmaşık olguya dönüşmesini istiyordum.

Herkesin onun benim olduğunu bilmesi için kokumun onunkine çok derin bir şekilde karışmasına ihtiyacım vardı.

Ellerim gömleğinin altından kaydı, dokunuşum keşiften açlığa dönüştü. Duygularımın ön plana çıkmasına izin verdim ki bunu hissedebilsin. Vücudumuzun temas ettiği her yere olan saplantım artıyordu. Parmaklarım onun gergin kaslarında geziniyordu. Göğüslerim onun yükselen göğsüne değiyordu. Göbeğim onun sertleşen uzunluğunun üstünde.

"Bana sahip çık, alfa. Seninim."

Boynumdaki dişlerini düşündüm ve tahrikim aramızda gür bir şekilde çiçek açtı.

Kontrolünün kaybolduğunu hissedebiliyordum.

Evet.

"Planlarım vardı," diye mırıldandı. "Kur hediyeleri, yuvanıza yeni eklemeler ve kesinlikle öncesinde bir tür büyük jest."

Ne dediğini dinliyordum. Ama aynı zamanda kıyafetlerimizi çıkarıyor ve tenini tenimde arıyordum.

"Kur hediyeleri... regl dönemindeki o çörekler oldukça güzeldi," diye düşündüm.

"Hazel, hayır. Demek istediğim-"

"Yuvama yeni katılanlar mı?" Pantolonumuzu çıkarabilmek için bir anlığına ayağa kalkarak devam ettim. "Bana *koca bir yuva* almadın mı zaten?"

"Evet, ama her zaman daha fazlasını yapabilirsin-"

Kendimi onun kucağına yeniden yerleştirdim, kaygan amım şaftının uzunluğunu kucakladı ve kalçalarının istemsiz olarak tekmelemesinin tadını çıkardım. "Ve omega'm tekrar güvende hissedene kadar beni sevmek ve benimle ilgilenmek için günlerini harcamak kadar büyük bir jest yapabileceğinden emin değilim," dedim sesimdeki tutukluğu gizleyemeyerek.

"Bunu gerçekten istiyor musun, şimdi ve burada?" "Seni *her zaman* istiyorum."

Ben'in her yönünü seviyordum. Ama agresif, beni aç bırakan alfa, içimde çok lezzetli bir şekilde ilkel bir şeyi ateşledi. Kalçalarımı kavradı, beni sert uzunluğunun üzerinde ileri geri hareket ettirmeye başladığında parmak uçları içeri girdi. Tacı klitorisime doğru mükemmel bir şekilde kayd, prekumu kayganlığım ile karıştı.

"O zaman önce beni ıslat," dedi. "Alfa'nın sikinin her tarafına boşal, aynen böyle."

İhtiyacım beni farklı yönlerle çekiyordu. Onu memnun etmek için umutsuzca ona bindim. Ama o kadar sıcak ve sertti ki, amım onun tarafından doldurulmak için ağrıyordu. Hareketlerim vahşiydi ve bazen horozunun başı tekrar kaymadan önce girişime karşı çentik atıyordu. Zevkimin peşinden koştum ve aynı anda hem onu elimden almasını hem de bana tamamen sahip olmasını istedim.

Ben boşalırken beni öptü. Her his, onun tadıyla öylesine bütünleşmişti ki. Eriyen çikolata ve canlı nane parmaklarımdan yalanıp temizleniyor ve sonrasında dilimde kalıyordu.

Ben beni derme çatma yuvama yatırdı. Artçı sarsıntılar devam ederken ağzı çenemde gezindi. Boynuma kadar. Nefesim düzensizleşti ve nabzım onunkine karşı sekti.

Isır beni, ısır beni, ısır beni.

"Sen benimsin, Hazel."

Bir nefeste boş ve istekliydim ve bir sonraki nefeste onun tarafından tamamen doldurulduğum. Aleti amıma gömülmüştü ve köpek dişleri boynumu deliyordu. Kendimi hiç o anki kadar savunmasız, kapana kısılmış, sahiplenilmiş hissetmemiştim. Tamamen onun itici hamlelerinin merhametine kalmış ve dişleri tarafından zaptedilmiştim.

Bunu ne kadar sevdiğimi saklayamazdım. Aramızdaki bağ örülürken, altın iplikler dalgalanırken, aramızdaki yeni bağlantılar canlanırken bükülürken değil. Ben onundum ama o da bir o kadar benim.

"Böyle olacağını hiç düşünmemiştim-"

Sözlerinin geri kalanını öptüm. Çünkü bunu hissedebiliyordum ve zaten biliyordum. Ellerim sırtının kaslı kıvrımından aşağıya, sert kıkına yerleşene kadar o tatlı dip boyunca kaydı. Onu içimde daha derine zorladım ve düğümünün girişimi geçmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Düğümle beni, Ben." Kulağının kabuğunu yaladım, titreyişinin tadını çıkardım. "İçime boşalmanı ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum."

"Siktir." Hızı daha da dengesizleştirdi. Dudakları yüzümün, göğsümün ve göğüslerimin üzerinde dağınık bir şekilde öpüşüyor, her zaman zorlayıcı bir şekilde bağ işaretine geri dönüyordu. Aramızdaki bağda, ihtiyacının sınırlarını kamçılayan evcilleşmemiş bir rüzgâr fırtınası gibi, o kızgınlık çılgınlığının bir ipucu vardı. Beni daha sert, daha derin darbelerle becerirken, düğümü her seferinde beni daha da gerdi. *Sonunda* yerine kilitlendiğini hissettiğimde haykırdım, vücudum onun etrafında bir mengene gibi kenetlendi. Sikin her zonklamasının içimi doldurduğunu hissedebiliyordum. Bu eziciydi - serbest bırakılmasının sıcaklığı, bağdaki titreyen zevki - ve kendimi hepsine verdim.

Nefesimizi tutarken burnumu boynunda gezdirdim. Bilmek zorundaydım, artık bağlandığımıza göre onun kokusu neydi? Hangi parçam sonsuza dek ona bağlanmıştı?

"Hindistan cevizi," diye güldüm. Tabii ki öyleydi.

"Öyle mi?" Ben'in utangaç gülümsemesi çok sevimliydi. Bana her yönünü utanmadan anlatmasına bayılıyordum.

"Tıpkı-" Burun kıvırdım ve biraz yaladım, kısık bir homurtu çıkardım. "Gelmiş geçmiş en lezzetli tatlı. Her gün yalamak istiyorum."

"Benim için sorun yok. Aslında, ısrar ediyorum."

O kadar *sersemlemişti* ki bulaşıcıydı. Artık böyle mi olacaktı? Tanrım, bu sadece bir bağdı. Üç tanesini hayal etmek...

Büyük bir gürültü koptu.

Kafalarımız yukarı doğru fırladı. Baş aşağı duran (en azından benim açımdan öyleydi) Remy'ye göz kırptım. Elinde tuttuğu her şey -taze giysiler, kahvaltı- yere saçılmıştı. Aleks gürültülü bir *oof* sesiyle sırtına çarptı, kahvemizin her yere dökülmesini ancak kurtarabildi.

Çıplak bedenlerimize ve kanayan boyunlarımıza bakarken Remy'nin sesi gergindi. "Lütfen bana geri döndüğünü ve Ben'i boğmak zorunda kalmayacağımı söyle."

Ona bir öpücük gönderdim ve parmaklarımı salladım. Hâlâ Ben'in altında olduğum için biraz beceriksizce. "Merhaba Remy."

Kısık bir çığlık attı ve yuvanın içine daldı. "*Bebeğim*." Düğümlenmiş olmak yüzümü ellerinin arasına almasına ve beni şiddetle öpmesine engel olmadı. "Sensiz kendimi kaybetmişim."

"Seni korkuttuğum için özür dilerim." Tutuşu çok sıkıydı, bırakırsa beni tekrar kaybetmekten korkuyordu. Avuç içimi ön kolunda aşağı yukarı gezdirdim, her seferinde onu rahatlatmaya çalıştım.

Ben buradayım. Ben iyiyim. Ben seninim.

Ben beni dikkatlice kucağında oturur pozisyona getirdi ve Aleks'in vücudunun sırtıma sarıldığını hissettim.

Titriyordu. "Ah, Aleks," dedim usulca.

"Bir şeye karar verdim Hazel," dedi, sesi saçlarım tarafından boğuklaştırılmıştı. "Sana ne kadar takıntılı olduğumuzu saklamayı bırakacağız ve sen de bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın."

Aşkın tuzaklarına çok uzun süre odaklanmıştım. Kerry'nin söylediği gibi, *derin acı verici ve korkutucuydu*. Ama aynı zamanda buna bir *güç* de diyordu ve ben bunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyordum.

Onlar tarafından sevilme hissi, orduları yükselten ve ulusları yöneten aynı güce sahipti. Okyanusu içine çekti ve ayı gökyüzüne kaldırdı.

Sonsuz. Dokunulmaz. Bizim.

HAZEL

Bana henüz eve gitmeme izin verilmediğini söyleyen alfa doktordan hoşlanmamıştım.

"Neden olmasın?" Kaba davranıyordum ve umurumda değildi. "Senin için de uygunsa sürünün geri kalanını becermek ve bağlamak istiyorum."

Remy ve Aleks gözle görülür bir şekilde boğulurken Ben kocaman bir kahkaha attı. "Gerçekten geri döndü. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye iç geçirdi. Doktor'a döndü.

Baird. "Hiç şansın yok. İnatçı olduğumu düşünseydiniz... sizin için en iyisini dilerdim ama değilim."

Dr. Baird şakağına masaj yaptı. "Eden'da protokol böyle, özellikle de uzun bir vahşi dönemden sonra. Tekrar kendin gibi hissettiğini biliyorum ama emin olmak için hormon seviyelerini kontrol etmek iyi olur."

"Özür dilerim." Gerçekten ciddiydim. Omega sağlık hizmetleri hükümet fonları için en büyük öncelik değildi ve muhtemelen ülkedeki bize adanmış tek hastanelerden birindeki doktorları kızdırmamalıydım.

Protokolü seven dev bir diken olsa bile.

En azından Dr. Marshall onun yanındaydı. "Sadece birkaç testten sonra seni buradan çıkaracağız," diyerek beni yatıştırdı. "Senin için bu kadar iyi gitmesi bizi çok mutlu etti. İleride vakalarla nasıl başa çıkacağımızı gerçekten değiştirecek, özellikle de bir omega senin gibi sadık bir sürüye sahipse."

Şimdi kendimi tam bir göt gibi hissediyordum.

Sonuçların gelmesini beklerken Ben'e geçici yuvadaki her şeyi eve götürüp yıkayarak kirlerden kurtulup kurtulamayacağını sordum.

hastane kokuları üzerine sinmiş.

"Tekrar bizim gibi kokması için bir sürü fikrim var." İşi tatlıya bağlamak için kaşlarını imalı bir şekilde salladım.

Ben teklif ettiğim yemi yutacak gibi görünmüyordu. "Beni senin için bir şeyler yapmaya ikna etmek için bunu söylemene gerek yok." Alnımdan öptü. "İstediğin her şeyi yaparım."

Artık inkâr etmediğim için beni nasıl jöle gibi yaptığına hâlâ alışamamıştım. "Tanrım, bana verdiğin güç çok fazla," dedim kendimi yelpazeleyerek.

"Sende hep vardı," dedi göz kırparak. Sonunda doldurulmuş çöp torbalarını omzuna atıp gitti ve ben onun seksi bir çamaşırcı Noel Baba'ya benzediğini düşündüm.

Aşık olmak çok iğrenç bir şeydi.

Yuvanın yıkılmasıyla hastane yatağına geri döndüm. Remy çürük deri sandalyeye uzanmıştı. Sırtının garip bir şekilde bükülmüş olmasından dolayı nasıl acı içinde bağırmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok rahat olduğu konusunda ısrar ediyordu. Aleks yatağımın üzerine tünemiş, elimi tutuyordu. Tüm sürülerim arasında bana sürekli dokunması gereken tek kişi oydu.

"Büyükanneni ziyaret edebildin mi?" diye sordum. Benim yüzümden düzenli ziyaretlerini ihmal etmediğini umuyordum.

"Gelmeyecektim ama çocuklar bana kaleyi koruyabileceklerini söylediler." Kendinden utanarak öksürdü. "Bunu yaptıklarına sevindim çünkü hemşireler zor bir sabah geçirdiğini söylediler, beni görmek o gün kesinlikle yardımcı oldu."

Dudaklarımı elinin arkasına bastırdım. "Bir dahaki gidişinde onunla tanışmayı çok isterim."

Aleks boştaki eliyle ensesini ovuşturdu. "Her zaman kendisi gibi değil."

"Fark etmez," dedim hemen. "Senin yanında olmam için bir neden daha." Simit yemiş Remy'ye baktım. "Sen de öyle. Aileni ziyaret ederken manevi desteğe ihtiyacın olursa bana haber ver. Kız kardeşinle de tanışmak isterim... eğer istersen."

Uzun uzun bakiştılar. O kadar uzundu ki kendimi küskün hissetmeye başlamıştım. "Ne?" Küstahça sordum.

Aleks dua ederken kaybolmuş gibi gözlerini kapattı. "Ben... Hazel'ın her şeyiyle başa çıkabileceğimizi sanmıyorum."

Remy bir inilti ile kendini açtı. "Biliyorum, sikim çok sertleşti." "Bağlılık aletini sertleştiriyor mu?" Sordum, gözlerim masumca Geniş.

Kendini yatağımın üzerine bıraktı, çıplak bir orta sayfa güzeli gibi uzandı. "Bana inanmıyorsan kontrol edebilirsin," diye teklif etti, elini alt bölgelerinde gezdirerek.

Kıkırdadım. "Belki sonra, Remy." Göz kırptı ve midemde küçük bir kelebek patlamasına yol açtı.

"Vay canına, gerçekten kötü durumdasın, değil mi?" Aleks gözlemlledi. "Sus, sen."

Ben sonunda döndü ama yalnız gelmedi, yanında birkaç ziyaretçi getirdi. Çılgılık atan sarı saçlı bir bulanıklık kendini bana doğru fırlattı.

"Sana sarılmaya iznim var mı?"

Bu nafile bir soruydu çünkü Juno beni karşılamaya ne kadar hevesli olduğunu göstermek için yatağımın neredeyse tamamen yatay duruyordu.

Sırtını sıktım. "Evet. Aslında bunu *talep* ediyorum."

Isaac de ona eşlik etmişti. Remy ve Aleks'le birlikte durmuş, üçü de kaybolmuş ifadelerle bizi izliyordu. Ben ise benim sevincim (iyi) ve kız kardeşinin sevinci (sinir bozucu) konusunda son derece çelişkili görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Juno kıyafetlerini tekrar yerine yerleştirdi. Boynumdaki bağ izine iki kez baktı. "Bir dakika bekle. Ben bir sürpriz olabileceğini söyledi." Gözleri yemek tabağı kadar büyüdü.

Ben'e baktı. Bana da. Ben'e. Bana.

Piton gibi sarılması ve saçlarının yüzüme yapışmasıyla bir kez daha boğuldum.

Juno, Ben'in de duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Eğer ayrılırsanız, velayetimin sende kalmasını istiyorum," dedi.

Ben ellerini havaya kaldırdı. "Kelimenin tam anlamıyla burada dikiliyordum," dedi kırılgan bir ifadeyle.

"Şaka yapıyorum, Tanrım, her şeyi çok ciddiye alıyorsun," diye homurdandı Juno, tekrar doğrulup otururken. Yüzünü sadece benim görebileceğim şekilde döndü. *Şaka yapmıyorum*, diye mırıldandı. İfademi düzgün tutmaya çalışırken neredeyse bir damarım patlayacaktı.

"Her neyse, Isaac'in hepiniz için güncellemeleri var." Juno yataktan atladı ve Isaac'e işaret etti. Sürülerini kimin yönettiğini bildiğim için bir gülümsememi gizledim.

"Merhaba Hazel, döndüğüne sevindim." Isaac omega'sına bir bakış attı. "Juno çok endişeliydi."

"Bir daha asla yapmayı düşünmüyorum, eğer yardımı olacaksa," dedim ona kayıtsızca.

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Öyle." Yüzü ciddileşti. "Sadece birkaç gün oldu ama bilmelisiniz ki davanızla ilgili soruşturma devam ediyor. Anladığım kadarıyla, bir şekilde

Annen ve Damien hepsinden kurtulmadan önce kanıt toplamak için olay yerindeki insanlar." Isaac kaşlarını çattı ve çenesini kaşdı. "Hazel'in orada olduğuna dair bir yığın fiziksel kanıttan da mı bahsettiler?"

Yanaklarım pancar gibi kızardı. Ellerimle kapatmaya çalıştım ve sıcaklık parmaklarımın arasından yayıldı.

"Hazel," dedi Ben kasıtlı olarak. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ben, şey..." Deli gibi görünmeden bunu nasıl ifade edebilirim?

"...öldürüldüğümü düşündüm, bu yüzden saçımı ve parmak izlerimi bıraktım...
ve

tükürük ve ayak izleri var."

Ben ve Remy ağzı açık bir şekilde bana bakıyorlardı ve Ben'in kaçırıldığında aklımın gittiği yerdeki sıkıntısını hissedebiliyordum.

Ancak Aleks'in yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "İşte benim kızım."

Isaac bu bilgiyle ne yapacağından emin değilmiş gibi görünüyordu. Boğazını temizledi ve devam etti. "Başmüfettiş hepinizin ifadesine ihtiyaç duyacak. Bunu atlatamazdım. Umarım haddimi aşmamışım dır ama bir saat içinde konuşmak için müsait olacağınızı söyledim ve o da buraya gelmekten mutlu oldu. Bunu daha önce halletmek isteyeceğinizi düşündüm..." Gözleri hepimizin başının üzerindeki boş bir duvar parçasına inmeden önce hepimizi inceledi. "...bilirsiniz."

Tüm o sevişmeler ve bağlar.

Juno'ya döndüm. "O benim favorim."

Güldü, adamın koluna sarıldı ve tamamen büyülenmiş bir halde ona baktı. "Oldukça mükemmel, değil mi?"

Isaac'in kulakları ilginç bir kızıl tonuna büründü.

Ben devreye girdi. "Yardımlarınız için size ne kadar teşekkür etsek azdır. Bundan sonra polis işlerini ben devralabilirim." İki başbakan el sıkıştı.

"Yine de bir avukata ihtiyacınız olacak..." Isaac belli belirsiz burnunu işaret etti. "İhtiyacınız olursa bir tane tavsiye edebilirim."

"Bunu kabul edebilirsin, Isaac."

Gözlerim şüpheyle Ben'in alnına dikildi. "Affedersiniz?" Isaac'in hareketini kendi yüzümde taklit ettim.

Remy sırtımasını engellemek için dudağını ısırıldı. "Ben sana olanlar yüzünden biraz sinirlendi."

"Lütfen bana kariyerini herhangi bir şekilde tehlikeye atmadığını söyle," dedim hayretle.

Ben'in sakinliği ürkütücüydü. "Omega'mı savunuyordum. Ve sürü arkadaşımı.

Tek yaptığım burnunu kırmak olduğu için şanslı."

Bunu o kadar ateşli buldum ki çileden çıktım.

Bunun yüzünüze yansımına ve gelecekte onurunuz için daha fazla şiddeti teşvik etmesine izin vermeyin.

Ama artık birbirimize bağlanmıştık ve Ben'in muzaffer memnuniyetine bakılırsa gizli duygu diye bir şey yoktu.

"Ben de istedi... nasıl ifade ettiniz?" Isaac sordu.

Ben hiç duraksamadan, "Tamamen toplumdan dışlanma şeklinde nükleer intikam," dedi.

Sıcak. Sıcak, sıcak, sıcak.

"Ancak soruşturmayı herhangi bir şekilde tehlikeye atmak istemedim.

Ama sonra? Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Pazar vaazının ortasında onu tutuklatmak çok mu ileri gitmek olur?"

Düşünceli bir şekilde çeneme vurdum. "Ve açgözlülük olduğunu biliyorum ama birinin her şeyi kaydetmesini *çok* isterim," diye ekledim.

Ben beni öptü. "Muhtemelen bunu teşvik etmemeliyim. Ama küçük, intikamcı Hazel şimdiye kadarki en sevdiğim Hazel olabilir."

HAZEL

Benim davamdaki müfettiş, işini çok ciddiye alan bağlı bir alfabıdı.

Çavuş Morgan ifadelerimizi aldıktan sonra, "Isı indükleyicilerinin alınması, Alfa Kardeşliği ile bağlantılı ciddi suç faaliyetlerinin ilk işaretidir," dedi. "Duvar yazıları ve protestolar bir yana ama bu her şeyi değiştirir. Başka bir şey hatırlarsanız ya da sorularınız olursa lütfen benimle irtibata geçmekten çekinmeyin."

Uzattığı elindeki kartı aldım. "Teşekkür ederim."

"Süreç hemen sonulanmayacak," diye beni uyardı. "Ancak sorumluları adalete teslim etmek için elimizden geleni yapacağımızdan emin olabilirsiniz."

O gittikten sonra Dr. Marshall iyi haberlerle döndü. Test sonuçlarım temizdi ve hormon seviyelerim normaldi. *Eve* gidebilirdim.

"Umarım bunu söylemem çok ileri gitmek olmaz," dedi Dr. Marshall gitmek için dönerken. "Ama seni son tedavi ettiğimde yaşadıklarından sonra, yeni srnle bu kadar iyi olduğunu görmek başlı başına bir dl. Her şey gönlünce olsun Hazel."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırdı.

Her ne kadar intikamımı haklı bir zafer ateşi içinde almak istesem de, burada daha büyük bir resim söz konusuydu. Bu yüzden annemin kendi cemaati tarafından katrana ve tüye bulandığı hayallerimi bastırdım ve önemli olana odaklandım.

İyiydim. Seviliyordum. Ve kendi geleceğim olarak şekillendirebileceğim bir geleceğe sahiptim.

İntikam için daha sonra zamanımız olacaktı.

Şu anda tek düşünebildiğim, Juno'nun hastaneden ayrılmadan önceki telaşlı fısıltısıydı.

"Aleks'e bağlanmak için kızışmanı bekle. Ve önce ısır. Güven bana."

Juno'nun iki beta arkadaşı vardı. Onları daha uzun ömürlü yapmanın bir yolunu bulmuş muydu?

Ben bizi eve bırakıyordu ve ben arka koltukta Remy ve Aleks'in arasında sıkışmışım. İkisinin de eli bacağımdaydı ve biraz daha yukarı çıktıkları kısma gelmeyi çok istiyordum.

"Sence daha büyük bir daire aramalı mıyız?" Ben söze girdim. "Ama siz zaten her gece benim yuvamdasınız, yani fazladan bir sürü yatak odasına ihtiyacımız yok."

Parmakları kalçalarımına saplandı. Ben titreyerek nefes verdi.

"Ne oldu?" Masumca sordum. "Ya da belki ortak bir paket hesabı hakkında konuşabiliriz? Acil durum bağlantılarımızı güncellemeyi?"

"Sana söylemiştik, değil mi?" Remy patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Destekleyici harika şeyler söylediğini ve bizi erekte ettiğini?"

Ben'in direksiyon simidindeki parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izledim. "Biliyorum ama bunu duymak... başka bir seviyede," dedi, sesi acı çekmiş gibiydi.

"Dairem bizde kalabilir ama neden boyamıyoruz? Ve yeni mobilyalar almalıyım?" Parlak bir şekilde devam ettim. "Gerçekten *bizim olsun*."

Aleks öfkeyle pencereden dışarı baktı. Hafif tatlı su kokusu buz gibi bir hal almıştı.

"Siktir et, eve gidene kadar bekleyemem."

Başımı sertçe kendine doğru çekip ağzımı yutarken kararlılığının çatırtısı o kadar enfesti ki. Dilim onu tatmak için uzandı ve açgözlülükle benimle buluştuğunda inledim, ikimiz de öpücüğün derinliklerine gömüldük. Buklelerini yumruğuma doladım ve o da başparmağıyla boğazımın çukurunda gezindi.

Remy'nin eli bel kemerimin altına kayınca sıçradım. Eliyle amımı kapattı ve külotumu bana doğru bastırarak kumaşı anında ıslattı.

"Burada neyimiz var?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Benden, Hazel," dedi Aleks dudaklarına karşı. Azarlamak için değil, meydan okumak için. *Remy seni muhtaç bir karmaşa haline getirirken odaklanmaya çalış.*

Remy yumuşak şeklini, klitorisimin şişmiş başlığının etrafını ve giriş yerimin etrafını hafifçe keşfetti. Pamuk hislerimi köreltti ve daha fazlasını arzularak kalçalarımı ona doğru ittim. Klitorisimin üzerinde -tıpkı benim sevdiğim gibi- bir daire çizdi ve küçük bir iç çekti.

"Gözünü yoldan ayırma Ben," diye azarladı Remy boynumu ısıtırıp emmeye başlarken.

"Siktir," diye homurdandı Ben, gözlerini dikiz aynasından ayırmadan. "Bir önerim var Remy," diye mırıldandı Aleks öpücükler arasında. "Öyle mi? Neymiş o?"

Remy'nin parmağı külotumun altından kaydı ve ilk kez nemli yarığımı sıyırdı. *Evet. Dokun bana, sik beni, boşalt beni.*

"Eve dönerken yol boyunca onu dikizlemeye ne dersin?"

Remy'nin eli klitorisime ulaşmadan hemen önce durdu.

Hemen sızlandım. "Aleks! Bu çok kaba!" Bir müttefik bulma umuduyla Remy'ye döndüm. "Remy, lütfen, ciddi olamazsın."

"Şaşırdım Aleks," dedi Remy, itirazlarımı tamamen görmezden gelerek. "Bunun tam tersini sevdiğini sanıyordum."

Aleks'in beni boşalttığı onca zamanı ve yolu bana hatırlatması çok kabaydı.

"Seviyorum." Eliyle kalçama aşağı yukarı masaj yaptı. "Ama onu tertemiz yuvasına soktuğumuzda sonunda ne kadar sert boşalacağını bir düşün." Nefesinin boynumda gezindiğini, sesinin tınısının derinleştiğini hissettim. "Belki de bizim için her yerine fişkırtacak ve gerçekten ev gibi hissettirecek."

Kalbim çılgınca çırpınıyor, nefesim kesiliyordu. "Yap şunu," diye araya girdi Ben.

Remy ve Aleks bana döndüler. Saf kötülüğün ikiz gülümsemeleri. "Başrolümüzü dinlemeliyiz." Aleks omuz silkti.

"Kesinlikle," diye kabul etti

Remy. "Hepinizden nefret ediyorum," diye yakındım.

Ben dikiz aynasından gözüme takıldı. "Hayır." Sırıttı. "Sen değil. Yolculuğun tadını çıkar Hazel."

Remy'nin parmakları bu kez külotumun altından düzgünce kaydı. Bacaklarımın arasında biriken nemi okşamaya ve kızdırmaya başladı. Aleks tişörtümü yukarı çekerek göğüs dekoltemin yumuşak kabarıklıklarını sıcak ve açık bir şekilde keşfetti.

Ağızlı öpücükler. Remy dudaklarımı sahiplendi, parmakları işkenceli baştan çıkarmalarına devam ederken beni iffetli, hafif gagalarla arzulamaya bıraktı.

İlki böyle inşa edilmişti. Yavaş yavaş. Nazikçe. Sıcak. Ballı bir zevk sarmalı aşağı, aşağı, aşağı, daha sıkı ve daha sıkı dönüyor-

Aleks sert bir sesle, "Dur," dedi.

Karnımda biriken kıvılcımlar sönüp hiçliğe karıştı.

"Hiçbirinize katlanamıyorum," diye somurttum.

Pantolonumu çıkarıp arabanın zemininde bir su birikintisi oluşturdular. Remy ve Aleks birer çıplak bacağına dizlerinin üzerine atmıştı ve şimdi ikisi de benim zavallı, açıkta duran amımı okşuyor ve alay ediyorlardı. Aleks klitorisimi hafifçe keşfediyordu, hareketleri görünüşte rastgele ama yine de uyarılmamı daha da artırmaya yetiyordu. Remy'nin böyle bir inceliği yoktu, iki parmağını ıslak bir şekilde içime ve dışıma pompalıyordu.

Beni ikinci kez reddettiklerinde tırnaklarımı iki bacağının *da derinliklerine* geçirdim. Alek'in emriyle tüm uyarımlar anında kesildi, elleri beni mahrum bıraktı. Vücudum gergin bir yay kirişi gibi hissediyordu, bir ok fırlatmak yerine kesilmişti. Yere yığıldım, hafif bir hıçkırık kaçtı.

"En azından biz seninle oynarken kendi başına orgazm olmanı engellemiyoruz," diye mırıldandı Remy kulağıma, omzumda bir melek gibi.

"Evet, cömert davranıyoruz, gerçekten." Aleks bana göre şeytanın vücut bulmuş haliydi. *Bana karşı* geldiğinde nasıl görüldüğüm, nasıl ses çıkardığım ve nasıl hissettiğim konusundaki ansiklopedik bilgisini kullanıyordu.

Bana karşı acımasızdılar. Beni yalayarak ve öperek kokladılar, içimdeki her tatlı noktaya vurdular, araba kokusuyla dolup taşana kadar kayganlığımdan daha fazla çektiler.

Sonra beni son zevkten mahrum bıraktı. Tekrar ve tekrar.

Sonunda otoparka girdiğimizde tam bir enkaz halindeydim. Yarı yarıya eminim ki tekrar çıldırmıştım.

Ben arabayı park etti, emniyet kemerini çıkardı ve beni öpebilmek için tüm vücudunu arka koltuğa attı.

"Delirdin mi sen?" Parmaklarının arkası yanağımda gezindi.

İnanmayan bir kahkaha attım. "Tamam, kızgıyım. Kızgın deli değil. Diğer kızgınlık. Çılgın deli," diye geveledim. Eğer bir an önce boşalmazsam birilerinin gözlerini oyacak ya da birilerinin taşaklarını çıplak yumruğumla ezecektim.

"Kulağa korkunç geliyor," diye yatıştırdı Ben, sanki sürü arkadaşlarına bana işkence etmeleri için izin veren o değilmiş gibi. Bana sakinliğini gönderdi

ve ürperdim. "Şimdi sana çok iyi bakacağız."

Yeniden giydirilip üst kata çıkarılmama itiraz etmedim. Remy ve Aleks'in içimde oluşturup büyüttükleri gerginlik yumağını çözmeleri için onlara ihtiyacım vardı.

Ben yuvamın kapısında durakladım. "Elimden geleni yaptım ama bizi içeri davet etmeden önce hoşuna gitmeyen şeyleri düzelttiğinden emin ol," dedi ve beni yere bıraktı.

Sırtımı kapıya yasladım, Ben'in yakasından tuttum ve vücudunu kendime doğru çektim. "Tek ihtiyacım olan çantam. Beni becermek. Beni düğümlemesi. *Beni boşaltmak.*" Bir elim kapı koluna dolandı ve büküldü. Odanın içinde geriye doğru tökezledik ve Ben beni tam zamanında yakalayıp kollarının arasına aldı.

Yuvamın neye benzediği gerçekten umurumda değildi. Arkama bile bakmadım. Sadece tanıdık yumuşaklığın üzerine indim ve kendimi tamamen sürüme verdim.

Muhtemelen bir çılgınlık gibi görünüyordu ama bir dans gibi hissettiriyordu. Bedenlerinin beni anlama, bana yol verme ve beni sevmeye biçimleri zahmetsizdi. O kadar çok el, o kadar çok ağız, hepsi bana tapınmaya adanmıştı. Aleks eve doğru kayarken Ben keskin nefesimi tüketti, kabaran göğüslerim Remy'nin aç ağzına doğru bastırdı.

"Bizim için gel, Hazel." Ben'in dokunuşu karnımı dağladı ve zeki parmaklarının arasında klitorisimi okşadı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve kendimi oluşmaya başlayan hislere bıraktım. Arabadaki ön sevişme içimde bir ihtiyaç uçurumu bırakmıştı ve şimdi yaptıkları her şey acele ediyor, dolduruyor, beni zevkle eziyordu, o kadar hızlı yükseliyordu ki, tepeye çıkıyordu, taşıyordu ve-

"Sikeyim evet." Ben boğuk bir çılgınlıkla boşalırken Aleks inledi, sikini, Ben'in elini ve altındaki çarşafı ezici bir kayganlık spreyiyle ıslattı. O kadar ki Aleks bir an içimden kaydı ve kendini tekrar içeri yönlendirmek zorunda kaldı, tüm vücudumu ele geçiren istemsiz titremeler boyunca beni acımasızca becerdi.

Orgazm devam etti ve devam etti, tüm vücudum boyunca uçtu ve kendi hayatını aldı. Remy ve Ben beni öpüyor ve okşuyorlardı, dokunuşları içimdeki her elektrik patlaması için paratoner gibiydi.

"Tanrım, Hazel." Aleks'in öpücüklerine zar zor karşılık verebiliyordum. "Hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim."

Sonunda yere yığıldım ve tamamen hareketsiz kaldım. Aleks yavaşlayarak durdu, siki hâlâ içimde sert ve kalındı. Göz kapaklarımı açmak imkânsız gibi geliyordu. Nasıl hissettiğimi dile getirmeye çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey saçma sapan bir mırıldanmaydı.

Remy güldü, bir avucunu göğsümün kıvrımında ve belimin alt kısmında gezdirdi. Hafifçe sarsıldım. Bu küçük temas bile o anda aşırı uyarılmış bedenim için çok fazlaymış gibi geldi. "Bu, gelecekte seni tekrar uçurabileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu tatlı tatlı.

Sonunda başımı kaldırıp aşağıya bakmayı başardım. *Her yere* boşalmıştım, sadece çarşafın üzerindeki utanç verici büyüklükteki ıslak yamaya değil, çantamın her yerine de. Gözlerindeki aç parıltıya bakılırsa hiç de umurlarında değilmiş gibi görünüyordu.

"Sanırım... Öncesinde iyi su içtiğimden emin olmalıyım," diye homurdandım ve geriye çekildim.

Aleks boynumun yan tarafını okşadı. "Seni böyle görmeye bayılıyorum. Doygun ve yumuşak."

Beni şefkatle öperken kolları beni sardı. Dudakları dudaklarımdan ayrılır ayrılmaz, Remy oradaydı, onları kendisi için çalışıyordu. Sonra Ben. Doldurulmama, öpülmeme ve sevilmememe rağmen ihtiyacım birikti.

"Mm, belki de o kadar doymamışşımdır," diye kıkırdadı Ben.

Aleks kalçalarını benimkilere doğru itti. İç duvarlarıma sürtünmesi içimde bir sızıya yol açtı.

"Bize daha fazlasını verebilirsin, değil mi?" Kendinden emin sırtışı ölümcüldü.

"Bir orgazm mı? Lütfen. Sanırım daha yeni başladığımızı biliyorsun."

Aleks kendini daha yukarı kaldırdı ve bana karşı sallanmaya başladı. Bir düğüm olmadan, vücutlarımızı birbirine sıkı ve mükemmel bir şekilde sığdırabiliyordu, pelvisi klitorisime sürtünüyordu.

"Bu neden bu kadar farklı hissettiriyor?" Başımı arkaya atarak inledim. İticileri derinden ziyade aşağıya doğru ilerliyordu ama bacaklarımın arasındaki her erojen nokta ısınmış ve canlı hissediyordu.

"İhtiyacım var..."

Elim uzandı, kavradı, kas çıkıntılarını sıyırdı ve kadife sıcaklığının etrafında kapandı.

"Bizim için mükemmel, açgözlü bir kız."

Ben dizlerinin üzerinde doğruldu ve onu ağzıma götürmeme izin verdi. Onu derinlere çektim. Onun tadına bağımlıydım, aramızdaki şehvet patlaması

bağ ve göğsünden çıkardığım inilti. Remy'nin boynumu bir söz verir gibi ısırıldığını hissedene kadar hala tamamlanmamıştım.

"Benim için tekrar gel." Aleks, bukleleri gözlerinin üzerine düşerken dedi. "O zaman mükemmel küçük amını kiminle sikmemi istediğini seçebilirsin."

Aman Tanrım.

"Gerçekten önemli değil." Remy yanağını boynuma ve omzuma uzun uzun değdirerek ve diliyle köprücük kemiklerimin üzerinde gezinerek beni kokuyla işaretliyordu. "Bu gece, dişlerim boğazında olup sana sahip çıkana kadar bitmeyecek."

Orgazm üzerimde *eridi*, Aleks'in istikrarlı hareketleri beni tekrar yuvaya sonsuza dek batana kadar uçurumun kenarına getirdi. Geri çekildiler ve ben Remy'nin yavaş, viski kokan iyileşme öpücükleriyle sarhoş oldum. Sessiz bir tartışmanın sürdüğünü duyabiliyordum ama beynim kulaklarımdan kopmuş, başka bir yerde yüzüyordu.

"Planlar değişti, tatlım."

Dikkatlice kaldırıldım ve sert bir göğsün üzerine yatırıldım. Memnun bir şekilde iç çektim ve burnumu Ben'in içine sokarak onun naneli, zengin kokusunu aradım. Birbirimize nasıl karıştığımıza kafayı takmıştım. Tenindeki terin hafif tuzu bile afrodisyak etkisi yaratıyordu.

Tek odaklanabildiğim Ben'in kokusunu almak ve boynundaki bağ izini hafifçe ısırmaktı. İçgüdülerim yüzeye çok yakın hissediyor, geri kalanım ise uzaklaşıyordu. Her boşaldığımda kim olduğumu unutmuş gibiydim.

Tekrar vahşileşme tehlikesiyle karşı karşıya mıydım?

Tanrım, lütfen hayır.

"Sorun nedir?" Ben, aramızdaki bağda hissettiği şeyle anında endişelenerek sordu.

Onu hırpalamamak için kendimi zor tuttum. "Yine aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum," diye güldüm mizahsızca.

"Hepimizi burada tutmak ve tekrar tekrar becermek istiyorsun gibi mi?"

Tıkladı ve kendimi aptal gibi hissettim. "Kızgınlık dönemine girmek üzereyim, değil mi?" Her şeyin dramı içinde regl dönemimin bir haftadan daha kısa bir süre önce bittiğini unutmuştum.

Ben burnunu boynumda gezdirdi. "Sanırım öyle. Kokun hızla değişiyor. Biraz erken değil mi? Genellikle biraz daha fazla uyarı alırsın. Belki de omega'n her şeyden sonra bakılmak ve rahatlatılmak istiyordur."

Adrian'dan beri yarışlardan korkuyordum. Şu anda gerçekliğin içinde ve dışında sürüklenme fikri korkutucuydu.

Ama bu sefer her şey farklıydı. Güzel yuvam çok özenle seçilmişti. İçini dolduran kokular benimmiş gibi hissettiriyordu. Bir bağım vardı ve istersem iki tane daha olabilirdi.

Ben yanıliyordum. Şu anda *güvence* istemiyordum.

"Bu çok hoş bir ifade tarzı." Vücudumu onunkinin üzerinde kaydırdım ve kırımın havaya kalkmasına izin verdim. "Ama sanırım benim omega'm becerilmek, düğümlemek ve senin döllerinle kaplanmak istiyor."

Remy önümde duran kıçımaya sert bir tokat atınca irkildim.

"Sana göz kulak olacağız Hazel. Neye ihtiyacın olursa olsun, senindir." Dışleri bir yanağımı hafifçe ısırdı. Kısa ve sarhoş edici bir an için beni boynumla birlikte oraya da bağlayıp bağlayamayacağını merak ettim. "Ve bence ihtiyacın olan şey hem Ben'i hem de Aleks'i aynı anda almak. İçine girmelerine ve seni tam da arzuladığın şekilde doldurmalarına izin ver."

Bu düşünceyle nefes nefese kaldım.

"Sonra seni becereceğim ve düğümleyeceğim, böylece süründen kazandığın tüm döller tam olarak ait olduğu yerde kalacak - o tatlı amcığında."

Kalçamdan aşağı kaygan bir sıvı aktı. Remy açgözlülükle yalayıp yutarken boğuk bir çığlık attım. Elleri beni genişçe açtı ve Ben'in bekleyen horozuna doğru çekti. Ben'in gözlerinin içine baktım, alfamı almanın ne kadar iyi hissettirdiğini tam olarak görmesine izin verdim.

"Amin onu öyle sıkı kavıyor ki," diye mırıldandı Remy. Sanki kendi kişisel seks şovuymuşuz gibi beni aşağı yukarı zıplattı.

"Lanet olsun, Remy." Ben'in çenesi titredi.

Güldü ve Ben'in devralabilmesi için beni serbest bıraktı. Sırtımda yeni bir dizi dudaktan öpücükler hissettim. Aleks'in siki bacağıma sürtündü.

"Yapın," dedim. "*İkiniz* de becerin beni."

Aleks'in ucu girişimi nazikçe yoklarken Ben'in övgülerinde *-iyi, güzel, mükemmel-* boğuldum. Bulabildiği küçük boşluğa kendini sokmaya çalışıyordu. Dikkatli küçük baskılar, başı içeri girene kadar kaygan deliğimi yavaş yavaş geriye geriye. Sızlandım ve tırnaklarımı Ben'in omzuna geçirdim.

"İyi misin?" diye sordu, avucunu alnımda gezdirerek.

Aleks daha derine daldı. Dolgunluk inanılır gibi değildi. Nefes almayı unutmamam gerekiyordu. Al ve ver. *Bayılırsan seni sismeyi bırakırlar ve buna izin veremeyiz.*

"Bu çok iyi," diye nefes nefese kalmayı başardım.

İlk başta dikkatliydiler. Aleks'in beni alıştırmak için yaptığı yavaş itişler. Sonra birlikte bir ritim buldular, Aleks her geri çekildiğinde Ben içime doğru itiyordu. Aşırı zevkten sıırıslıklam olmuştum. Üzerlerine damlıyor, ne kadar iyi hissettirdikleri hakkında saçmalıyor ve hiç durmamaları için yalvarıyordum.

"Onların siklerinin üzerine sertçe boşalacak mısın bebeğim? O güzel amcığınla onları boğacak mısın?"

Remy saçlarımı yumruğuna doladı. Gerçekten görmeden ona göz kırptım.

"Senin için ne kadar zor olduklarını hisset."

Vay anasını. Remy kayıt seansımızdan beri havlamasını üzerimde bu şekilde kullanmamıştı. Gelmemi emretmedi bile. Buna ihtiyacı yoktu. Sürümün beni ihtiyacım olan her şekilde becermeye hazır olduğunu bilmek beni uçurumdan aşağı savurmaya yetti.

"Kahretsin."

"Öyle hisset-"

"Kahretsin, beni böyle sıkarken dayanamıyorum."

Ben kabaca kalçalarımı aşağı yukarı yönlendiriyor, aynı anda her iki boyuyla da beni beceriyordu. Onlar beni pompalarken çığlığını boynuna bastırdım. Önce Aleks ısırdı ve *neredeyse* omzumdaki deriyi kırıyordu. İçime boşalırken tüm gerginliği bir anda Ben'i terk etti.

Yavaşça çekildiklerinde hala içimde dölleri hissedebiliyordum. Aklım ve içgüdülerim serbest düşüşte birbirine karıştı.

Paketle.

REMY

Hazel'ı dikkatlice sırt üstü yatırdık. Bacaklarının arasına yerleştirdim, ellerim sıcak teninin üzerinde geziniyordu. Uyluklarından yukarı, kalçaları ve beli boyunca, göğüslerini sıyırarak ve sonra tekrar sıkı karnının üzerinden aşağı. Vücudundaki küçük sarsıntılar geçene kadar tekrar tekrar. Aşına olduğum sıcaklığın neden olduğu çılgınlığa girip çıkıyordu. Yakında tamamen ele geçirecekti.

Sürü arkadaşlarımdan döllerini onun kırmızı, iyi kullanılmış amından sızıyordu. Tek istediğim onu tekrar becermek ve kendiminkini de eklemektir. Onu düşünmek ve kalp atışlarımız aynı hızla gelene kadar yakınımda tutmak.

Buna alışık değildim. Sahiplenme ve ezici sevginin bu garip ikilemine. İlkel dürtüler ve en karmaşık duygular. Onu becermek ve ona sahip olmak istiyordum ama aynı zamanda kendimi ayaklarının altına sermek ve ona dünyaları vaat etmek istiyordum.

Onu nasıl boşaltmak istediğimi anlatmak kolaydı ama iş nasıl hissettiğimi anlatmaya gelince kendimi kaybediyordum.

"Eğlenceli tartışmalarımız oldu, değil mi?" Onu şefkatle öpmek için eğilerek başladım. "Takma adınla ilgili tartışmamızı seviyorum. Pek çok iyi seçeneği geri çevirdin."

"Korkunç seçenekler," diye düzeltti beni hemen.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum," diye sırttım, hâlâ geri adım atmaması hoşuma gitmişti. "Ve bence sen *sadece* 'bebek' kelimesine tahammül ediyorsun."

"Kötünün iyisi bu," diye kabul etti Hazel. Yanağımın ve çenemin şeklini hafifçe çizirken gözlerinin kenarı kırıştı.

Sonraki sözlerimde boğazım düğümlendi. "Ama sanırım bundan sonra sana aşkım diyeceğimi kabul etmek zorundasın," dedim ona kalın bir sesle. "Çünkü seni seviyorum. Her gün seninle uyanamama düşüncesine dayanamıyorum. Bundan sonra iş için ne yapacağımızı bilmiyorum ama önemli değil. Seni her yerde takip ederim, aşkım."

"Remy," diye fısıldadı.

"Beni bağlayacak mısın?" Kalbim tüm göğsümü ele geçirmiş, kemiklerim sıkışana kadar göğüs kafesime doğru genişlemişti.

Kızgınlığı sırasında bizimkinin neredeyse yaptığı gibi pek çok bağ oluştu. Yalvaran, akılsız ve içgüdülerine teslim olan. Önce alfa ısırır ve omega'nın da bağın kendi tarafını tamamlayabileceği kadar eşit bir ilişkiye sahip olmalarını umarsınız.

Omega'sını seven bir alfanın önce onun ısırılmasını istememesi bana mantıksız geliyordu.

Hazel bana gülümsedi. Biraz tuhaftı, sanki benim bilmediğim bir sırrı varmış gibi. Başımı onunkine doğru yönlendirdi ve dudaklarımız şurup gibi hareket ederek öpüştük. Tadını çok sevmiştim. Mükemmel bir ekşi vuruşu olmasaydı kolayca ezici olabilecek tatlılık. Bu ona yakışıyordu; ateşi, mücadelesi ve yapabileceği tüm aşk.

Sikim ona doğru kaydı ve başı içeri girene kadar kıvrandı. O kadar ıslaktı ki, kaygan ve döl karışımı bir şeydi. Hepsini ait olduğu yere, içine geri bastırana kadar içine battım.

"Sen benimsin, Remy."

Aldığım tek uyarı buydu. O kadar sessiz bir yemin ki tam olarak anlayamadım bile. Hazel'in kafası öne düştü ve boynumdan keskin bir ağrı koptu. İnledim, canlı bir şeye dönüştüğünü hissettiğimde uzuvlarım titremeye başladı.

Küçüktü ama tanrım, hala *oradaydı*. Karanlık gökyüzüne bir işaret fişeği fırlatıldı ve siyah ufukta uzakta bir cevap görüldü. Onu tamamlama dürtüsü çok yoğundu.

Işığının tüm yıldızları utandırdığını görmek istiyordum.

"Remy."

"Evet, aşkım?"

"Ben de seni seviyorum, biliyorsun." Sesi o kadar savunmasızdı ki içim sızladı.

Benim güzel, vahşi omega'm, savaştığı kadar çok seven. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Çekil," diye yalvardı. "Lütfen. İhtiyacım var-"

İçine sertçe dalarken kalan kelimelerini ciğerlerinden çaldım.

Kesinlikle buna benzer bir şey yoktu. Bana olan aşkıyla iç içe geçmiş bağdan aldığı zevkin anlık görüntülerini alıyordum.

"Tanrım, bu nasıl şimdiden bu kadar... bu kadar..." Beni tamamen suskun bırakmıştı.

Ben.

Hazel ne düşündüğümü hissedince güldü. "Sadece bekle, Remy. Beni düğümlediğinde ve bağı tamamladığında sanırım dilsiz olacaksın."

Birbirimize *ömür boyu* bağlılığımızı kolayca kabul etmesi şaşırtıcıydı.

"Buna inanamıyorum," dedim aptalca.

"Ah, Remy. Ne kadar da yumuşaksın."

Zihnim anında onu düzeltti çünkü onun içinde hiç de yumuşak değildim.

"İşte o r a d a ." Gözleri yanıyordu, arzusunun sıcaklığı beni yalıyordu.

"Şimdi bana istediğimi ver."

Her şeyi istemesini sevdim. Çılgılık atana kadar onu becermemi ve teslim olana kadar onu sevmemi istiyordu. İtaat ettim, uzun, eşit tempolu vuruşlarla ona girip çıkmaya başladığımda parmaklarımızı bağladım. Amcığı bana yapıştıkça şaftımda artan basıncı hissediyordum. Ne zaman yaklaştığını biliyordum, göz bebekleri büyüyor ve o mükemmel göğüsleri daha hızlı ve daha hızlı yükselip alçalıyordu.

Sonunda sıkmaya ve beni ıslak sıcaklığının derinliklerine çekmeye başladığında, beni almasına izin verdim. Düğümümü kilitlenene kadar içeri ittim, pelvik bölgesinin kalın çıkıntıyı almak için şiştiğini hissettim. Boşalırken titreyen bir inilti benden kaçtı, düğümüm hepimizi omega'mızın içinde hapsederken tohumumu sürü arkadaşlarımızınkine ekledi.

"Lütfen. Şimdi, Remy." Boynunu bana uzattı, Ben'in iyileştirici bağ izi görüşümü yakıyordu.

Seninki de oraya ait.

Hayatımı onunkine bağlarken dişlerimi göstererek saldırdım.

Onu ilk kokladığımda günah olduğunu düşünmüştüm. Kışkırtıcı ve cüretkâr, çırpınan bir kirpik ve gezinen bir el. Artık onun ne cennet ne de cehennem olduğunu, ikisini de aşan bir tanrıça olduğunu biliyordum. Ağaçlar onun bir el hareketiyle meyve veriyor ve her adımda çiçekler açıyordu.

Onun mihrabında diz çöktüm ve asla ayrılmayacağımı biliyordum.

Tek odaklanabildiğim boynundaki ikiz hilal yaralarıydı. Onlarla ilgileniyor, omega'mı besliyordum. Aramızdaki bağda yükselen, tedirgin edici bir ihtiyaç hissetmeye başladım.

"Herkes nerede?" Hazel sızlandı. Parmakları sinirli bir şekilde beni tırmalıyordu. Yanağımı alnına koydum ve alnının yandığını fark ettim.

Etrafıma bakındım. Ben ve Aleks yuvadan ne zaman ayrılmışlardı? Kendi dünyama o kadar dalmıştım ki fark etmemiştim. Ve hâlâ onunla düğümlemişken onları bulmak için ayrılmamın hiçbir yolu yoktu.

"Al."

Ben'i gördüğüm için rahatlayarak hemen gevşedim. "Biz de tam onun ateşi için hazırlık yapıyorduk. İznimizi uzatmamız gerektiğini hastaneye bildirdik. Juno'nun önerdiği bir yemek bırakma servisine kaydoluyoruz," diye açıkladı. Diz çöktü ve Hazel onun bileğini tutup burnuna götürdü. "Şimdi doğru düzgün başlıyor, değil mi?"

Hazel'in düğümümün üzerinde kıvrınmasını, daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarını döndürmeye çalışmasını izledik.

"Kahretsin," diye küfretti Ben. "Zaten düğümlemişsin ve bu yeterli değil mi?"

Başparmağımı alt dudağına koydum ve hemen ağzını dudağının etrafına kapattı. "Bırak senin sikini emsin," diye önerdim.

Ben diz çöktü ve kızın başını kucağına yerleştirdi. Burnunu Ben'in kalçasının kıvrımına gömdü ve Ben'i koklarken aramızdaki bağdan sıcak bir ihtiyaç dalgası geçti.

"Alfa," diye yalvardı.

Ben'in sikinin ucunu dikkatlice kızın dudaklarının arasına yerleştirmesini izledim. Kız açgözlülükle ağzına alırken Ben homurdandı. Bir süre onu yaladı, onun zevki için değil, kendi zevki için, küçük minnettar inlemeleriyle ikimizi de öldürdü. Dili, birkaç santim derine sıkıca yerleşmeden önce her santimini keşfetti.

Gözlerinin kayışını ve kapanışını izledik.

"Gelme, Ben."

"Siktir git. Düğümün aşağı inmesine izin verme."

Ama doğrusu, ikimizin de olmayı tercih edeceği bir yer yoktu.

ALEKS

Elizabeth's'in yönetimi Ben ve benim daha fazla izne ihtiyacımız olması konusunda son derece anlayışlıydı. Çoğu iş yerinde böyle değildi. Eğer bir alfa iseniz ve "tıbbi bir olay" için beş ila yedi gününüzü ayırdıysanız, herkes bunun ne anlama geldiğini bilirdi.

Döndüğünüzde yorumlardan kaçınmak için iyi şanslar.

Aletin için buz torbasına ihtiyacın var mı? Eminim artık sadece buruşuk bir kuru üzümdür!

Sırtınız muhtemelen bir tırmık yığınının içine geri geri düşmüş gibi görünüyor! Evinize endüstriyel sınıf ıslak vakum göndereyim mi?

Hahahahaha.

Ve bunlar sadece yüzünüze söylenenlerdi. Herkes bunu çok *komik* buldu.

Hiçbiri anlamadı.

Çünkü Hazel'ı alfalarıyla birlikte izlediğimde tek görebildiğim ne kadar savunmasız olduğuydu. Kendisi üzerinde ne kadar az kontrolü olduğu ve bunun onu ne kadar korkuttuğu.

Aklı başında olduğu ve kızımın yanımda olduğu anlar için yaşadım. Sevildiğini ve güvende olduğunu bildiğinden emin olduğumda.

"Aleks," diye seslendi Hazel. Yan yatmış, arkasında Ben'le birlikte düğümlenmişti.

Bana doğru uzandığında çoktan oradaydım. "Hey güzel kız."

Terden sırlıslık olmuş yüzünü serin bir bezle dikkatlice temizledim ve yanan tenini öptüm. Hızla eriyen bir buz küpünü dilinin altına soktum ve o da itaatkâr bir şekilde emdi.

"Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı. İlki dağılır dağılmaz ona bir tane daha attım.

"Sana içecek bir şeyler de getireceğim, tamam mı?" Omzunun üzerinden Ben'e baktım. "Onu oturur pozisyona getirebilir misin?"

Başını salladı, Hazel kucağındayken yuvanın duvarını kullanarak kendini yukarı kaldırdı. Onun için bir smoothie'yi buz gibi soğuk tutan yalıtımlı bir şişem vardı. Acemice bir yudum aldı, acıkmış gibi bir ses çıkardı ve sonra da vahşice emdi.

"Çok hızlı değil, güzelim," diye uyardım. "Kendini hasta hissetmeni istemiyorum." El bezleriyle cildini kurulamaya devam ettim. Ben saçlarını dikkatlice ellerine topladı ve bir tanesini boynuna ve omuzlarına koydum.

"Kontrolsüz hissetmekten hoşlanmıyorum," diye itiraf etti yudumlar arasında sessizce. Göğsüm sempati ile gerildi. "Biliyorum. Artık bağların var.

Seni asla bırakmayacaklar, bunu hissediyor musun?"

Küçük bir gülümseme. "Seviyorum." Hazel elini çeneme koymadan önce parmak uçlarını dudaklarımda gezdirdi. "Sadece bir tane daha eksik."

İçimdeki kelekleri engellemeye çalışarak avucunu öptüm. "Nerede olursan ol hazırım, güzelim."

Aşağıya, Ben'in düğümünün içine dolduğu yere baktı. "Belki de içimde başka bir erkek varken olmaz," dedi kayıtsızca. "O bizim en iyimiz olsa bile."

Ben kolayca kıkırdadı ve onun omzunu öptü. "Siz ikiniz o anı yaşayacaksınız." Hazel'in inlemesine neden olacak şekilde hafifçe kıkırdandı. "Ne bileyim, bir on beş dakika daha mı?"

Hazel'in biraz yiyip içtiğinden emin olmak için zaman harcadım. Kendisini biraz daha normal hissetmesini sağlayacağını umarak, haberlere yeni çıkan onlarca yıllık bir kayıp vakasında çığır açan yeni bir gelişme hakkında onu bilgilendirdim.

"Ceset evin duvarlarının içinde miydi?" diye sordu fısıltıyla.

Ciddiyetle başımı salladım. "Sadece oraya tıklmış, bir muşambaya sarılmış ve tuğlalarla örülmüş."

"İşte benim düğümüm de gidiyor," dedi Ben, midesi bulanmış bir halde. Adam kadının içinden kaydı ve hiçbirimiz birleşik sıvılarının akıntısı karşısında gözümüzü kırpmadık.

Ben, Hazel'ı bana verdi ve Remy'nin battaniyenin altında horladığı yere baktı.

"Ben de biraz kestireceğim," diye iç geçirdi.

Hazel kollarını kuvvetlice boynuma doladı. Çılgınca hazırlıksızdım, momentum bizi geriye doğru savurmaya yetti. Üstüme düştü, göğüsleri yüzüme çarptı.

Havaya ihtiyacım yok. Bırak sonsuza dek bu yastık mükemmelliğinde kalayım.

Hazel ciyakladı ve ne yazık ki benim için geri çekildi.

Göz bebeklerinin sönmeye başladığını, yanaklarının kızarmaya başladığını görebiliyordum. Onu tekrar kaybetmek üzereydim.

"Bunu şimdi yapmak istiyorum," dedi acilen. "Hâlâ ne yaptığımı biliyorken. Bunu istediğimi bilmeni istiyorum, Hazel'ın kızgınlığında değil." Avuç içi göğsümü buldu, parmakları bana dokunmak için yayıldı. "Ve sen de kendi tarafını tamamlayacağına dair bana söz vermelisin."

Çenemi kaldırdım. "Ben seninim Hazel. Bir şeylere yeni başlamışız gibi görüldüğünü biliyorum. Ama bir süredir seninim."

Yüzündeki ifade sonsuza dek ruhuma kazınacaktı. Boynumu öptü ve başımı kucakladı. Dişleri hafifçe sıyırdı, sonra basınç ve keskin bir acı. Parmak uçlarım içgüdüsel olarak onun beline kenetlendi.

Bağın küçük bir çiçek gibi büyüdüğünü hissedebiliyordum. Topraktan küçük yeşil bir filiz çıktı, genişledi ve yükseldi, en küçük tomurcuk oluştu. Onlardan bir tarla istiyordu, sadece benim için, böylece her zaman başımı koyacak bir yerim olacaktı.

Gözlerimin kenarı yandı ve gözyaşlarımın kaçmasına engel olamadım. "Oh. Aleks," dedi usulca.

"Seni ne yapacağımı bilemediğim kadar çok seviyorum," diye itiraf ettim. "Ve hala yeterli gelmiyor."

"Bu kadarı yeter. *Sen fazlasıyla yeterlisin*," dedi bana şiddetle. "Ben de seni seviyorum."

Dudaklarımız buluştu, mükemmel bir uyum. Bağında, hissettiği tüm hassas duygulara yabancı gelen güçlü bir ihtiyaç nabzı vardı. Hazel gözlerini kırıştırdı, sıcaklığının onu esir aldığını hissediyordu.

"Seni seviyorum." Bana son bir öpücük verdi. Önce nazikti, sonra aç ve kavrayıcı bir hal aldı. Amcığı sikimin üzerinde mükemmel bir şekilde konumlanmıştı ve kendini onun üzerinde kaydırmaya başladı. O kadar sertleşene kadar beni kayganlığıyla kaplıyordu ki zar zor düşünebiliyordum.

"Omega'mın tekrar gelmesi gerekiyor mu?" Sesim sert çıkınca sordum.

Cevap vermedi, tamamen ateşinin pençelerine geri dönmüştü. Sonunda bir cevaba hiç ihtiyacım olmadı, çünkü kendini *doğru* şekilde konumlandırmayı başardı ve tüm uzunluğumu içine aldı.

"Oh, lanet olsun, Hazel." Normalde onu becermeden önce *en az* üç kez yemek isterdim ama şu anda ona ihtiyacı olanı vermeliydim. Ellerim kalçalarına doğru uçtu. "Böyle," diye mırıldandım, yukarı aşağı zıplamak yerine üzerimde ileri geri sürtünmesi için onu yönlendirdim. Bu pozisyonun onun ateşi için ne kadar mükemmel olduğunu sevdim - odak noktası klitorisini uyarmaktı ve bu onun için daha uzun süre dayanabileceğim anlamına geliyordu.

Düğümümün olmaması da burada *iyi* bir şeydi.

Üç orgazmdan sonra inliyordu ve kemiksizdi. Sadece boynuma sokulmaya yetecek kadar enerjiyle üstümde yatıyor, arada bir rüya gibi tatmin olmuş bir miyavlama çıkarıyordu.

Benim kokumu istiyor. Kızıştığında ve ben beta olduğumda bile.

Artık buradaki yerimden şüphe duymam için hiçbir neden yoktu.

Bunu istediğini biliyordum. Ama nemli saçlarını kenara itip boynunun yan tarafını ortaya çıkardığımda elim hâlâ titriyordu. Isırmak için alfa dürtüsünden tamamen yoksundum ve onu incitmek doğru gelmiyordu. Ben ve Remy'nin bağ izleri teninde belirgindi. Adrian'ın solmakta olan bağ işaretini taşımayan tarafını saygıdan dolayı işaretlemek hepimiz arasında konuşulmamıştı.

Bunu yaparsan her zaman bir ailen olur.

Bunu yaparsan sonsuza dek onun olursun.

Eğildim ve mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde ısırıklarımı sürü arkadaşlarımin diş izlerinin yanına ekledim.

Tek bir çiçek beyaz bir tarlaya dönüştü. Hiçbir fikrim yoktu.

Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bu duygu tartışılmazdı. Böyle hissederken kim bana bir sürüye ait olmadığımı söyleyebilirdi ki?

Hazel'in yüzünde memnun bir gülümseme vardı ve başını omzumun kıvrımlarına daha da gömdü. Küçük bir iç geçirdi ve sikim içindeyken uykuya daldı.

Hala gelmemiştim.

Bu *uzun* bir ateş olacaktı.

HAZEL

Yuvam çok mükemmeldi.

Büyük kabarık yorganlar kenara itildi. Yastıklar dağınık ama her zaman ulaşılabilir bir yerde.

Ama en iyi kısmı *onlardı*.

Alfalarım kızıışmıştı.

Benim betam da buradaydı. Sırtıma doğru kıvrılmış, arkadan derine gömülmüştü. Daha yüksek sesle inleyebilirdim ama alfamın boşalmasını sağlamaya çalışıyordum. "Seni istiyorum, alfa."

Boyu ellerimde zonkluyordu ve ucundan sızan damlaları yakaladım.

Tadı alev almış dumanlı likör gibiydi.

Parçalanmış bir inilti ve beni serbest bıraktı. Yüzüme, boynuma ve göğüslerime damladı.

Mükemmel alfa. Kokusunun tenime sinmesini istediğimi biliyordu.

Ateş, viski ve biraz da narenciye. *Benim kokum*.

"Ona düğümünü ver, Remy."

Hâlâ sertti çünkü ona ihtiyacım vardı.

Betam beni tekrar aldı, tam alfamın üstünde. Saatler, günler süren sıcaktan sonra çok kolay.

Çiçek gibi kokuyordu. *Benim çiçeklerim*.

Onu görmeden önce ana parçamın kıpırdadığını hissettim. O, ben merkezde olmak üzere bizi bir arada tutan ilk ve son parçaydı.

Onu memnun ettim, kolanını ağızıma sığdırmak için nasıl çalışmam gerektiğinin tadını çıkardım. Ona iyi ve değerli olduğumu göstermek istiyordum.

"Öylesin, Omega. Sen
mükemmelsin." İçimi çektim.
Hiç böyle olmamıştı.

EPILOGUE

HAZEL

Altı ay sonra.

"Hazel!"

Uzun boylu, güzel, coşkuyla el sallayan alfama sııttım. Buna gerçekten hiç gerek yoktu. Diğer sınıf arkadaşlarımla birlikte İşletme binasından çıktığımda avlunun köşesinde bekleyen tek kişi Remy'ydi.

Ama bu hoşuma gidiyordu, çünkü herkes onun benim olduğunu görebiliyordu.

Aramızdaki bağ baş döndürücü ve hafifti, bir derede akan milyonlarca küçük baloncuk gibiydi. Omuz çantamı çimlerin üzerine bıraktım ve doğruca kollarına atladım.

"Oof."

"Bayılıyorsun."

Başka bir şey söyleyip her şeyi mahvetmesine fırsat vermeden onu öptüm.

Beni yere bırakmak yerine, yakındaki beton çıkıntıya oturdu ve beni kucağına oturttu.

"İlk günün nasıldı?" Remy ışılandı.

Başımı salladım. "Hayır, ben seninkini duymak istiyorum!"

Remy ve ben yeni başlangıçlar yapıyor ve okula geri dönüyorduk. Remy, Southern Cross College of the Arts'tan ses prodüksiyonu diploması almaya çalışıyordu. Ben de Royal Brighton Üniversitesi'nde İşletme Lisans programına kabul edilmişim.

Bu 18 yaşındaki Hazel içindi. Tamamen aşk hastası olmasına rağmen çok çalışmış ve yüksek öğrenim şansını hak etmişti.

Ancak günümüz Hazel'i için, Remy ve ben planımızın bir sonraki aşamasını başlattığımızda sağlam bir temel arıyordum.

Bireysel OmegaFans ve OnlyA profillerimizi kapatmıştık. Ama sadece *daha fazlasını* yapmak istediğimiz için. Kadın izleyicilere hitap eden, sadece sesli pornolar üretmek gibi büyük hayallerim vardı. Zevk odaklı, ateşli bulduğumuz fantezilerle dolu.

Bu sayede hem sevdiğimiz işi yapmaya devam edecek hem de arzu ettiğimiz mahremiyeti koruyacaktık.

Remy ve benim bu işte harika olacağımızı biliyordum.

Şimdilik, en üst düzey katmanlar için kişiselleştirilmiş içerik ürettiğimiz ve bunları aylık bir ücret karşılığında bize sponsor olanların kullanımına sunduğumuz bir PatronFonu açtık. Bu, sahneleri test etmek ve nişimizde neyin yankı uyandırdığını görmek için harika bir yoldu. Daha riskli çalışmalarımız için kısaltılmış versiyonları havuç olarak halka sunduk.

İşe yarıyordu. Birkaç ay sonra bile orijinal hayranlarımızın ötesinde bir takipçi kitlesi oluşturuyorduk.

Şimdiye kadarki en popüler sahnemiz bir doktor/hasta rol oyunuydu. Ne kadar tahrik olduğum konusunda ekstra inandırıcı olmalıydım.

Nihayetinde, yeterince hayran kitlesi oluşturduktan sonra sadece aboneliğe özel bir uygulama yapmak istiyordum. Denemek istediğim çok fazla fikir vardı. Farklı aksanlarda okuması için ses yeteneği getirmek. Görsel bir bileşen ama basit tutulmuş - önemli sahnelerle aynı hizada gifler. Farklı vücut tiplerinin temsili. Bunlardan herhangi biri işe yarayacak mıydı? Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Juno çok heyecanlanmıştı ve bizim için bir logo tasarlamıştı bile. Biraz klitorise biraz da kulağa benziyordu. İki yönlü bir illüzyonu nasıl yarattı bilmiyorum ama kesinlikle mükemmeldi.

"Tipik bir ilk gün," dedi Remy elini sallayarak. "Ders programını gözden geçirdim, bazı giriş temellerini yaptım." Gözleri parladı. "Ama yılın ilerleyen günlerindeki Foley atölyesi için çok heyecanlıyım. Islak küçük pipinin sesini *tam olarak* neyin çıkaracağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

İki parmağımı dudaklarına bastırdım. "Yapma. Yapma. Bitirme. Bitirme. Cümleyi."

Yine de yaptı. "Pu-thy," dedi sesi boğuklaşarak. Remy elimi çekti, hiç etkilenmemişti. "Bana seninkini anlat aşkım."

Bana böyle seslendiğini duymak beni hâlâ aptalca bir gülümsemeye karşı koymaya zorluyordu. Aşık olma aşaması ne zaman bitecekti? Umarım hiç bitmez.

"Oradaki tek omega benim."

"Tabii ki öylesin."

"Sanırım beni hafife alıyorlar."

"Onların yanıldığını kanıtlayacaksın. Değil mi bebeğim?"

Onu öptüm. "Bana büyük bir kafa verme."

"Senin için büyük bir kafam var-"

Onu daha sert öptüm.

"Oh!" Remy'nin gözleri kocaman oldu. "Gray sonunda bana geri

döndü." "Ahh!" Heyecandan ona vurdum. "O nasıl?"

Remy beni küçük kız kardeşiyle tanıştırdığında onu hemen sevdim. En iyi arkadaş olmak için her türlü planı yaptım. O ise hayallerinin peşinden gidip bir İngiliz futbol kulübünde fizyoterapist olarak işe girerek bu planları mahvetti.

"Harika biri," diye heyecanlandı. "Görünüşe göre o kabadayılara kimin patron olduğunu göstermekte hiç zorlanmıyor."

Daha azını beklemiyordum. "Hatırlat da öğle yemeğinden sonra ona mesaj atayım." Remy yanağımı sevgiyle okşadı.

"Hatırlatacağım."

Ne yazık ki ailesinin geri kalanı da aynı durumdaydı. Ama en azından Remy'ye aile yemeklerinde babası ve ağabeyi yorumlarıyla özellikle alttan aldıklarında biraz destek sağlayabiliyordum.

Yine de annesine bağı hakkında doğrudan bir şey söylemeye cesaret edemedim. Ama belki sağlıklı bir alfa ve omega dinamiği görür ve kendisinin de bunu hak ettiğini fark eder diye umdum.

Remy ve ben hızla tramvaya atlayıp şehri geçerek Çin Mahallesi'ne gittik. Tramvaydan atlayıp Ben ve Aleks'in yanındaki küçük Rus kadına kocaman sarılmak için koştum. "Babulya, seni görmek çok güzel."

"Hazel." O da bana sarıldı. "Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun." Kızardım. "Sadece sana ayak uydurmaya çalışıyorum!"

"Biz de buradayız," diye mırıldandı Aleks. Remy onun saçlarını karıştırdı ve Ben de kimse zarar görmeden kavgayı ayırdı.

Hepsini görmezden geldim ve büyükannesiyile kol kola girdim. "Yum cha için hazır mısın? Bayılacaksın," diye teminat verdim.

Daha yeni oturmuştuk ki Remy nefes nefese kaldı ve dikkatimi çekmek için koluma vurdu. Dikkatimi, el arabalarıyla birkaç personelle konuşan sahibine benzeyen kişiye yöneltti.

"Ne?"

Sahibi arkasını döndü ve *kocaman* bir bıyığı vardı.

"Oh...aman." Etkilenmenin ötesindeydim. Böylesine muhteşem sakalları olan Çinli bir adamı ne kadar sık gördünüz? "Aleks," diye tısladım. "Aleks, bu senin yeni deden."

Hepimiz dönüp baktık. Aleks başını ellerinin arasına alarak inledi.

"Oh!" Yelena bir adım arkamızdaydı. "Bu çok güzel, değil mi?" "Babulya, hayır." Aleks çok üzgün görünüyordu.

"Geri dönmek zorundayız," diye karar verdi Remy.

"Evet," diye kabul etti Ben. "Haftalık. Bu senin için uygun mu

Yelena?" Alçak sesle kıkırdaması yeterli bir cevaptı.

Willowbrook'taki bakım masrafları artık dördümüz arasında paylaşılıyordu. Ben bunun gerekli bir masraf olduğu konusunda ısrar etmişti. Aleks'in babasının başına bir şey gelmesini istemiyorduk.

Onu bu şekilde dışarı çıkarabilecek kadar iyi olduğu zamanları çok seviyorduk. Aleks için onun yabancı bir ortama gelmesini ve eskiden olduğu gibi gelişmesini izlemenin ne kadar duygusal olduğunu biliyordum. Bazen tek istediği yolun aşağısındaki parka gidip tekrar geri dönmektir. Ve bu da sorun değildi.

Hızlı, saçma sapan arabacı kadınlar yanımızdan geçip gittiler. Çok geçmeden masamız doldu taşı ve siparişlerimizin yazılı olduğu küçük kâğıtlar dairelerle kaplandı.

"Sandalyende *dans* ediyorsun Hazel," dedi Remy ağzının kenarından, eğlenmiş görünerek.

Belli ki. Nerede olduğumuzu görmedi mi? Masadaki yemeği? Yelena'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ben dükkân sahibini işaret etti (Aleks ona bakmadı) ve buharda pişmiş karidesli pirinç ruloları da sipariş etti.

"Yani onlar geliyor ve sen istediğini mi seçiyorsun?" Yelena sonunda sordu.

Onun tabağına biraz siu mai ve Çin brokolisi koyduktan sonra kendi tabağıma da aynısından ekledim. "Evet, harika, değil mi?"

Ne zaman dışarı çıksak Aleks'in midesinin kaldırabileceğinin iki katını yemesini sağlamaya kararlı olduğunu düşünürsek, bunun ona çok yakışacağını biliyordum.

"İlk dersin nasıldı?" Ben sordu. Yelena'nın

kaşları havaya kalktı. "Birinci sınıf mı?"

"Bugün iş kursumu başladım," diye açıkladım.

"İş kursu..." Yelena Aleks'e döndü, hızlı tempolu bir Rusça dizisi döküldü ve devam ettikçe daha da sertleşti.

O bitirdikten sonra onlara baktım. "Ne dedi?" Aleks'e sordum.

Bir gülümsemesi vardı. "Benim için çok iyi olduğunu ve seni elimde tutmak için elimden geleni yapmam gerektiğini."

Bu kadar mı? Yelena bir buçuk dakika boyunca konuşmuştu. "Nedense özetinde pek çok şeyi atladığını hissediyorum," diye homurdandım.

Aleks omuz silkti. Ama bana karşı duyduğu gurur ve sevgi, bir gölün üzerindeki parıltıları tutuşturan mükemmel bir güneş ışığı gibi aramızdaki bağda parlıyordu.

"Biz bağlandık, babulya," dedim ona sıcak bir şekilde. Aleks elimi tuttu ve annesinin yüzüğünün parmağımda parladığı yeri yokladı. "O sonsuza kadar benim."

Bundan her bahsettiğimizde onu şaşırtıyordu.

"Alyoşa," dedi harikulade bir sesle. "Bu sadece-"

Kadın uzandı ve Aleks'in yanaklarını sertçe sıktı. Aleks buna tahammül etmekten başka bir şey yapamadı.

"Bu sohbetlere bayılıyorum," diye iç geçirdi Remy.

Yelena'yı Willowbrook'a bıraktıktan sonra 101 Riverside'daki evimize döndük. Remy ve Ben kira kontratlarını feshetmemiş ve geçen hafta resmen taşınmışlardı.

Kağıt üzerinde öyle. Gerçek hayatta, bağlandığımızdan beri benim yuvamdan başka hiçbir yerde uyumadılar.

Jesse bizi neşeyle, "Evine hoş geldin Maren sürüsü," diye karşıladı.

Bu ismi öneren Aleks'ti. O meşum kış günü beni sahile götürdükten sonra. Hiçbirimizin soyadı bize uygun gelmiyordu, bu yüzden tamamen yeni bir soyadı almak bize mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Yine de grup sohbeti *Pack BRAH* olarak kaldı. Ben'in dehşetine.

Tüm bitkilerim hâlâ duruyordu ve onları boyamaya hiç fırsat bulamamıştık. Ama şimdi dairenin her yerinde onlardan dokunuşlar vardı. Raflarda Ben ve Aleks'in tıbbi metinleri. Remy'nin komik ışıklı boks pedi duvarda. Alfa'ların iki tane aynı oyun konsolu. Tek banyo için çok tartıştık ve en son ne zaman yalnız duş aldığımı hatırlamıyordum.

Daha önce benim eski ofisim/Aleks'in geçici yatak odası olan yere şimdi akustik yalıtım yapıldı. Remy ve ben kayıtlarımızı burada yapıyorduk. Artık senaryoları okuyoruz ama düzenli olarak kendimizi kaptırdığımız da oluyordu.

Eğer yaptığınız işi sevmiyorsanız, ne anlamı vardı - değil mi?

"Yarın için nasıl hissediyorsun?" Ben beni arkamdan kucakladı ve bondmark'ını öperek sordu.

Yarın. Hüküm.

Derin bir iç çektim. Annem ve Damien suçlamalarla dişe diş mücadele ediyorlardı. Ben ve Remy'ye de evde saldırdıkları için bir şeyler yaptırmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Bir avukatı hukuk davasını almaya nasıl ikna ettiklerinden hâlâ emin değildim. Isaac'ın tavsiye ettiği avukata kıyasla o tam bir aptaldı. Dava fena halde başarısız oldu - Ben ve Remy'nin bana olan bağlılıkları, sadece omega'larını savunmak için gerekeni yaptıklarına dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Annemin intikamından zevk alacağımı düşünmüştüm. Ancak birkaç ay önce Müfettiş Morgan bize annemin adam kaçırma ve saldırı suçlarından tutuklanmak üzere olduğunu haber verdiğinde, ellerimi ovuşturup halka açık bir yerde olup olamayacağını sormadım. Bunun yerine, bu beni üzdü.

Isaac bize annemin sabıka fotoğrafının kilisedeki dedikoducu kadınlar arasında gizemli bir şekilde dolaştığını söyledi. Ayrıca annemin yaptıklarının ayrıntıları ortaya çıktığında papazın dehşete düştüğünü ve cemaatin benim adıma Ulusal Omega Komisyonu'na önemsiz sayılmayacak bir miktar bağışta bulunduğunu belirtti.

Tüm dindar insanları annemin yaptıklarının katranıyla boyayamazdım.

Ama bu bir daha asla parçası olmak istediğim bir şey olmayacaktı.

Uzun ve zorlu bir süreç olmuştu ama yarın sona eriyordu. Muhtemelen yıllarca hapiste kalacaktı. Mahkemede kürsüye çıktığım ve bana yaptıklarını herkese anlattığım zamanı düşündüm.

Birazcık bile pişman olduğunu düşünmedim.

"Yakında bitecek olmasına sevindim," dedim, sesim çekingendi. "Yine de babamın nasıl olduğunu kontrol etmeliyim."

O zamandan beri babamı birkaç kez görmüştüm. Garipti, ikimiz de ilişkimizden ne istediğimizi gerçekten bilmiyorduk.

Ben rahatlatıcı eliyle kolumu okşadı. "Sadece sen istersen. Emin değilsen her zaman Kerry ile konuşabilirsin."

Artık nihayet terapiyi benimsediğime göre, karşıma çıkan şeylerle başa çıkmak için daha iyi araçlarla donanmıştım.

Geç olması hiç olmamasından iyidir diye düşünüyorum.

Sonunda Kerry'ye Adrian'ı anlattım. Her şeyi. Bunun üzerinde çalıştıkça August Bay'e dönmeyi daha çok arzuluyordum.

Yaklaşık bir ay önce oldu. Benimle geldiler ve limon kokulu bir sakız ekmemi izlediler. Sonunda Adrian için kendi cenaze törenimi yaptım. Toprağı sıkıştırırken yağmur yağdı. Hafif bir yaz serpintisi.

Sanırım o da veda ediyordu.

Ben bir demet mürver çiçeği bıraktı ve bana göz kulak olacağına söz verdi.

August Bay'e bir daha adım atıp atmayacağımı bilmiyordum. Şimdilik cevabım hayırdı.

Ancak keder ve kaybın mutlaklığı yoktu.

Eğer bir gün geri dönme ihtiyacı hissedersen, yanımda olacaklarını biliyordum. "Öpeceğim. Bir sonraki seansta," diye söz verdim parmak uçlarımda yükselip öpmeden önce.

burnunu. Başımı eğip onu dinledim. "Oradan çıksak iyi olacak. Aleks, Remy'nin *Shifter Moon'un* yeni bölümünü onsuz izlediğini öğrenmek üzere."

Ben öfkelenildi. "Başından sonuna kadar görmemiş gibi davranabilme ihtimali var mı?"

"Hayatta olmaz."

O gece, hepsi etrafımda toplanmışken yuvamda uzandım. "Çocuklar, hayatımızda bir şeylerin eksik olduğunu hissediyor musunuz?" diye sordum.

Ben endişeyle alnımdaki saçları süpürdü. "Seni rahatsız eden bir şey mi var Hazel?"

Yastıklarımın birinin üzerindeki ipliği karıştırdım. "Bilmiyorum. Sayılır. Bitki annesi olmayı sevdiğimi biliyorsun."

Anne kelimesini söylemem yuvadaki enerjiyi tamamen değiştirdi. Hepsi bana baktı ve bağlarımızdaki endişe dalgalarını hissedebiliyordum.

Çocuk konusunu hiç konuşmamıştık. Ama sanırım tüm geçmişimize ve hissettiğim duygulara dayanarak biliyordum.

Bizim için değildi.

"Ama biliyorsunuz, bitkiler gerçekten *benim* bebeklerim. Onları ben seçtim. Onlara isim verdim. Onları ben büyüttüm," diye gevezelik ettim, biraz daha acı çekmelerine izin verdim. "Hepimize ait olan bir şeye bakmanın güzel olacağını düşünmüyor musun?"

Sanırım ilk fark eden Aleks oldu. "Hazel..." dedi uyarırcasına.

Onlarla yeterince dalga geçmiştim. Gerçekten paniklemeye başlamışlardı.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Onlara masumca gülümsedim. "Kedi mi alsak köpek mi?"

Remy tekrar yatağın üzerine yığıldı. "Bunu bize yaptığın için sen bir psikopatsın," dedi göğsünü tutarak ve hırıltılı bir sesle.

Aleks buklelerini çekiştirdi. "Yakında... bir hayvan barınağını ziyaret edebiliriz," diye ince bir öneride bulundu, ima ettiğim şey yüzünden sesi hâlâ gergindi.

Ben vücudunu benimkinin üzerine yerleştirerek beni içine hapsetti. "Kediler apartman yaşamı için daha uygundur," diye akıl yürüttü. Ses tonu hafıftı ama kalçasının bacaklarımı ayırıp bana doğru bastırması *öyle değildi*. Burnu benimkine dokundu. "Ayrıca kötülükleriyle de ünlüdürler. Tıpkı senin gibi."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Biliyorsun." Ben kalçamı hafifçe çimdikledi ve ben de ciyakladım. "Yarın gitmeye ne dersin?"

Cezayı düşünmek yerine sevimli hayvanlarla tanışabilirim. Büyük gelişme.

Şiddetle başımı salladım ve Ben kulağıma doğru eğilerek güldü. "Bu arada oyum köpekten yana."

Aleks elini kaldırdı. "Kedi."

Aleks'e deliymiş gibi bakan Remy'ye baktık. "Köpek, %100."

Yakınlaştılar, cevabımı bekliyorlardı. Vücutlarımız birbirine bağlandı, bir bacak buraya asıldı, parmaklar saçların arasından tarandı. Dokunmak kolaydı ama sevmek daha da kolaydı.

"Ben oyumu... ikisine de veriyorum."

Neden olmasın? Ne de olsa her şeye sahip olmaya alışmıştım.

SON

BONUS

Maren'in sonunda hangi sürüyü benimsediğini görmek ister misiniz? Hazel'ın içeriğine ilham veren baharatlı doktor/hasta rol yapma sahnesine ne dersiniz? İKİ ek bonus sahne için web siteme uğrayın:
www.elianaleeauthor.com/bonus.

Daha fazla sahne arkası bilgisi için Facebook Okuyucu Grubuma katılmayı unutmayın: <https://www.facebook.com/groups/elianaleereadergroup>

ACKNOWLEDGMENTS

Beni karşılayan ve tüm acemi sorularımı yanıtlayan harika yazarlar topluluğuna teşekkür ederim. DM'lerinde yaşadığım arkadaşlarıma - artık işgalci haklarım var ve asla ayrılmayacağım.

Beta okuyucularıma - Kai, Thea, Emmi, Emilia, Fallon, Marcella, SC, Marie ve Olivia. Belgelerinizin içinde dolaşmaya devam ederken bile Hazel'ın hikayesini şekillendirmeye yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Duyarlı okuyucularıma/danışmanlarıma - ne dediğimi biliyormuşum gibi konuşmamı sağladığınız için teşekkürler. Tıbbi sahneler için Emmi. Seks işçiliği temsili için SC ve Olivia. Ceza adaleti bilgin için Ashleigh ve bizi bağladığın için Sam. Malezya temsili için Kai ve Rus isimleri, ailesi ve yemekleri hakkındaki sorularımı yanıtladığı için Vlad. Hepiniz bu kitabı daha iyi hale getirdiniz.

Editrme - Kai, iki kitap bitti, umarım çok daha fazlası gelir!

Kapak sanatım Sandra'ya, yetenekli olduğun kadar sabırlı olduğun için!

Okuyucularıma - kitaplarımı inceleyen ve paylaşan ARC ekibime ve içerik oluşturucularıma. Beni başkalarına tavsiye edecek kadar nazik olanlara. Desteğiniz olmasaydı burada olamazdım, teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Eliana her türden hikâyeden ve her türden aşktan hoşlanıyor. Yardım edemeyeceğiniz ama destekleyebileceğiniz kahramanlar ve onun için gitmiş kahramanlar yazıyor.

Avustralya'nın Melbourne kentinde kocası ve bir çocuk kasırgasıyla birlikte yaşıyor ve kendisine benzeyen insanlar hakkında kitaplar yazmaya devam etmek istiyor.

THE BOND
dissolution
OMEGAVERSE

BONUS

THE
Heart
OF
Us

ELIANA LEE

THE BOND
dissolution
OMEGAVERSE

BONUS

THE Heart OF Us

ELIANA LEE

BİZİM ISIMIZ

BONUS SAHNE

BAĞIN ÇÖZÜLMESİ OMEGAVERSE

ELIANA LEE

Kitap griahimonas@gmail.com için hazırlandı

Telif Hakkı © 2024 Eliana Lee

Kapak Tasarımı Maldo Designs

tarafından yapılmıştır.

DerpyWickedFox Editorial tarafından düzenlenmiş ve
düzeltilmiştir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Teşekkür ederim.

1. HAYVAN BARINAĞI
2. DOKTOR VE HASTA

Daha fazlasını ister misiniz?

TEŞEKKÜRLER

The Heat of Us'ı okuduğunuz için size çok minnettarım! Bağımsız bir yazar olarak desteğiniz her şey demek.

Yazarken aklımda zaten baharatlı bir bonus sahne vardı. Ama sonra beta okuyucularım Sürü Maren'in hayvan barınağını ziyaret ettiğini görmek istediler.

Yani şimdi ikisini de alıyorsun.

Lütfen Hazel ve adamlarının ailelerinin yeni üyeleriyle tanıştığı son derece kabarık ve tatlı genişletilmiş sonsözün tadını çıkarın. Ardından tüm sürüyü içeren pis bir doktor/hasta rol yapma sahnesi.

Sadece 18 yaşından büyükler.

HAYVAN BARINAĞI

ALEKS

Bu bir hataydı.

"Belki onu günde altı kez yürütsek?" Hazel umutla Ben'e sordu. Alt dudağı sevimli bir şekilde dişlerinin arasına sıkışmış, kahverengi gözleri kocaman açılmış ve parlıyordu.

Ben meditatif bir şekilde nefes alıp verdi. "Hazel," dedi sakince. "Bir Husky/Alman Kurdu ve Tanrı bilir başka neleri bir apartman dairesinde karıştıramayız."

Dudağı titredi. "Ama..." Buz mavisi gözleriyle hepimizin ruhuna bakan canavar köpeğe baktı.

Remy elini duvara vurdu. "Sana bir ev alacağım, bebeğim."

Hazel sevinçle ciyakladı ve Ben aynı anda güçlü *bir hayırla* araya girdi. "Tatlım, onun çok güzel bir çocuk olduğunu biliyorum-"

"Çok güzel."

"Ama bizimle geçireceği yaşamın kalitesini düşünün. Bunu ona yapamayız," diye gerekçelendirdi Ben.

"Aslında yarın onunla tanışmaya gelecek bir çift var," diye araya girdi Sam, bize etrafı gösteren hayvan barınağı gönüllüsü yardımsever bir şekilde.

Hazel köpeğe baktı - *Odin*, kafesinin yanındaki levhadan anlaşıldığı kadarıyla - ve tekrar gönüllüye. "Büyük bir arka bahçeleri var mı?" diye sordu.

Ben, Hazel'ın arkasından gönüllüye vurgulu bir baş sallama hareketi yapıyordu. "Ye-es," dedi Sam, kelimeyi yavaşça uzatarak. Panosundaki bazı sayfaları çevirerek büyük bir gösteri yaptı. "Aslında doğuda, şarap diyarının yakınlarında yaşıyorlar. Koşacak çok yerleri var."

Hazel iç çekti. "Bu kulağa daha iyi geliyor."

Ben, Sam'e gizlice küçük bir başparmak işareti yaptı.

"Neden bunun yerine kedilere bakmıyoruz ve köpeklerle daha sonra geri dönmüyoruz?" Ben önerdim.

Yani, bundan daha kötüsü olamazdı, değil mi? İçeri girmiştik ve Hazel gördüğü ilk köpeğe bağlanmıştı.

"Sorun değil," dedi Sam, planlarımızdaki değişikliği anlayışla karşılayarak. "Beni takip eder misiniz?"

Remy yanıma geldi. "Ya bir kedi yavrusu görürse?" dedi komplocu bir tavırla bana.

Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim bile. "O zaman muhtemelen hangi bankanın sana ipotek için ön onay vereceğini düşünmeye başlamalısın," dedim kuru bir sesle.

Remy bir an için bunu düşündü. "Belki de kediler o kadar sevimli olmayacaktır."

Bu imkânsız bir hayaldi çünkü vardığımız ilk kafeste bir değil *iki* kedi vardı. Birbirinden ayrı sahiplenilemeyecek bir kardeş çift. Vücutları birbirlerine sarılmış ve kuyrukları birbirine dolanmış bir şekilde mutlu bir şekilde uyuyorlardı.

Boku yemiştik. *Ben* bile sevimli olduklarını düşünmüştüm.

"Aleks!" Hazel o kadar heyecanlıydı ki adım tiz bir hırıltı gibi çıkıyordu. "Birbirlerine *bağlanmışlar*."

Sanki bağlanmışız gibi bir ima vardı.

Gerçekliğe odaklanmak zorundaydım. *Bir apartman dairesinde yaşıyorsun. Ben ve Remy hâlâ köpek istiyor. Eve aynı anda üç yeni hayvan alamazsın.*

"Hazel, bilmiyorum-"

"*Helloooo*," diye mırıldandı Hazel, kafesin içinden bir tanesini parmağıyla okşayarak. "İsimleriniz nedir?"

Remy bir kolunu ona doladı. "Ben ikna oldum, aşkım. Mükemmeller."

Ne oluyor be! Ona kuşkulu bir bakış attım ve o da omuz silkti.

"Çok özür dilerim çocuklar!" Sam kafeslerine yapıştırılmış etikete dokunarak araya girdi. "Onlar için çoktan konuşuldu ve bu hafta içinde yeni sahipleri tarafından alınacaklar."

Hazel'in başı öne eğildi. "Aww."

Birden kendimi bir hayvanat bahçesinde yaşarken hayal ettim çünkü onu üçüncü kez üzgün görmeye dayanamadık.

Ben Sam'le konuşmak için eğildi, sesi duyulmuyordu.

"Aslında var," diye tereddüt etti. "Emin misin?"

"Bu konuda içimde iyi bir his var," dedi Ben gizemli bir şekilde.

"Pekala, bu taraftan gel."

Ben, Hazel'ın arkasına geçti ve elleriyle gözlerini kapattı. "Hey!"

İleriye doğru yürümeye başladı, gözlerini kör ederken vücudunun ona yol göstermesine izin verdi. "Oraya varana kadar bakmak ve dikkatini dağıtmak yok."

"Nereye?" Hazel parmak uçlarında ilerlerken kendini sabitlemek için onun kollarını kavrayarak sordu.

"Göreceksin."

Remy ve benim Ben'in gözlerini bağlama lüksümüz yoktu. Hâlâ yuvalarını bulmayı bekleyen tüm hayvanları atlamak çok zordu.

"Kırsal kesimde bol arazili bir eve mi taşınısak?" Remy sonunda sordu.

Bir köpek burnunu parmaklıklara dayadı ve elimi yalamaya çalıştı. "Sanırım bunu yapmak zorundayız," diye homurdandım.

Sonunda bir sıranın hemen sonundaki bir kafeste durduk. Ben ellerini Hazel'ın gözlerinden çekti, hepimiz aşağı baktık ve-

"Bu mu?"

"Onlar..."

"Aman
Tanrım."

Sam bize gülümsedi. "Bunlar Alfie ve Sable. Onlar bizim buradaki tek bağlı köpek ve kedi çiftimiz. Önceki sahipleri ne yazık ki vefat etti ve biz de onları ayırmamak için elimizden geleni yapıyoruz. Ama bu çok zor. Çoğu insan ya bir kedi ya da bir köpek istiyor, ikisini birden değil. Ayrıca siyah kediler en az sahiplenilen kediler ve Alfie'nin bir bacağı eksik. Ama bunu bilemezsiniz! O gerçekten mutlu bir ufaklık."

Hazel bağda tam bir duygu kasırgası yaşıyordu. Kör edici bir mutluluk ile gözyaşlarına boğulmanın eşiği arasında gidip geliyordu.

"Alfie'nin cinsi apartman yaşamına uygun mu?" Ben telaşla sordu. Nasıl bu kadar mantıklı ve sakin olabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözleri yok muydu? Sable'ın Alfie'nin guruldayan karnına nasıl mükemmel bir şekilde yaslandığını görmüyor muydu?

"Evet, kesinlikle. Neyin karışımı olduğundan %100 emin değiliz ama içinde kesinlikle biraz spaniel ve kaniş var. Her ikisi de sizin yaşam tarzınız için harika ırklar." Sam güldü. "Bence Alfie, Sable'ın etrafında bu kadar uzun süre kaldıktan sonra neredeyse yarı kedi oldu. Kesinlikle patron o!"

Hazel küçük, nefes nefese sesler çıkarmaya başladı. "Onları alacağız," diye patladım.

Bütün kafalar bana döndü.

"O-oh," dedi Sam şaşkınlıkla. Ben'e baktı, onun sürümüzün en iyisi olduğunu açıkça fark etmişti. "Bu senin-"

"Adamı dinle, onları alacağımızı söyledi!" Remy kükreyerek araya girdi.

Hazel konuşmaya çalışıyordu. "İstiyorum," diye hıçkırdı ve tekrar denedi. "Yapabilir miyiz..."

Ben gülümsedi. "Sam, lütfen onlarla dışarıdaki bahçede düzgün bir şekilde buluşabilir miyiz?"

Lanet olsun, çok iyiydi. Geri kalanımız saçmalayan aptallara dönüşmüşken onun görevde olmasının nedeni buydu.

Beş dakika sonra, yüksek sesle mırıldayan bir Sable'ın son derece duygusal bir Hazel'a sokulmasını huşu içinde izliyorduk.

"Biliyor musunuz, böyle bir şey okumuştum," diye mırıldandı Hazel. "Bir kediye evlat edinmezsiniz ama bir kedi sizi evlat edinir ve sanırım Sable'ın yaptığı da bu çünkü onun insanı olduğumdan oldukça eminim, çocuklar."

Alfie (biraz orantısız) daireler çizerek dönüyor, Ben'in elindeki ödülü kazanmaya çalışıyordu. Kırmızı tüy yumağı onu bir çırpıda yedi ve sonra bana doğru fırladı. Hiç düşünmedim bile, çömelip kollarımı uzattım.

Belirsiz bir şekilde bacağıma çarptı.

"Ah, dostum," dedim gülerek. "İyi misin?" Onu kucağıma aldığımda dili şakacı bir şekilde sallanıyordu. Kuyruğunun bana çarpma hissi küçük bir teknenin pervanesi gibiydi.

Sable şimdi Remy'nin omuzlarına sarılmıştı. Hazel ikisinin fotoğrafını çekiyordu.

"O... o iyi mi?" Remy endişeyle sordu, fazla hareket etmeden kediye bakmaya çalışıyordu.

"Evet. Kımıldama. İkiniz de mükemmelsiniz." Hazel'ın başparmağı çıldırmış, saatte milyonlarca mil hızla tıklıyordu. "Yemin ederim, gözleriniz *tamamen* aynı renkte," dedi vurgulayarak.

Az önce çektiği fotoğraflar arasında gezinmesini ve birini hemen duvar kağıdı olarak ayarlamasını izledim.

"Sürü fotoğrafımızı henüz bizim bile olmayan bir kediyle mi değiştirdin?" diye sordum.

Canlı versiyonu tam anlamıyla hala önünde olmasına rağmen yeni duvar kağıdına hayranlıkla bakmakla meşguldü. "Evet," dedi hülyalı bir şekilde.

Alfie ile Remy'nin yanına diz çöktüm. "En azından ikisiyle bir tane olsun," diye sııttım.

Hazel onun göğsüne saygılı bir el koydu. "Bazen Aleks... sana yeniden bağlanmak istememe neden oluyorsun," dedi ciddiyetle.

Ben arkamızdan geldi. "Neden Sam'e hepimizle bir fotoğraf çektirmiyoruz? Sakıncası var mı Sam?"

Tabii ki yapmadı. Hazel telefonunu uzattı ve bize doğru koşmaya başladı. Ben Alfie'yi tuttum ve Remy de Sable'ı ayarladı, böylece Hazel ikisinin arasında sıkışmış oldu. Ben, Remy ve ben hepimiz kadrja girebilmek için kafalarımızı birbirine yaklaştırdık.

"Peynir de!"

Yüzümüz acıyana kadar sııttık.

Üç saniye sonra Alfie'nin canına tak etti ve kollarımdan bir balık gibi fırladı. Başını kaşmak için bize geri dönmeden önce bahçede bir tur atarken gülüştük. Sable, Remy'nin üzerinden kayarak bir süre Ben'in bacağıının etrafında kıvrıldı ve ona sevgiyle sürtündü.

Hazel'in gözleri duygularla parlıyordu, bizi izlerken bağları son derece dokunaklı bir sevgiyle dolup taşıyordu.

"Yeni aile üyelerimizden memnun musun?" Ben bilerek sordu. Ben kolunu uzattı ve kız da Ben'in kucağına atıldı.

"Evet," diye kokladı. "Onları eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Alfie ve Sable başkaları için mükemmel olmayabilirdi. Biraz hırpalanmış, biraz istenmeyen ve biraz da geride bırakılmış.

Ama bizim için mükemmeldi.

DOKTOR VE HASTA

HAZEL

Sierra Echo yuvamı temizlemek bir dönemin sonu gibi hissettirdi.

Bana kesinlikle iyi hizmet etmişti. *Sierra Echo XXX* dairenin peşinatını ödemiş, önemli bir birikim oluşturmuş ve Omega Village'da yaşarken bile beni bağımsız tutmuştu.

Beni Remy'ye götürdüğü için her zaman minnettar olacağım.

Ama pembe peruğu resmen sonsuza dek asıyordum.

"Bütün bu eşyalarla ne yapmak istiyorsun?" Ben yorganın üstündeki örtüleri kaldırmama yardım ederek sordu.

"Eden Kadın Hastanesi'ne bağışlamayı düşünüyordum," dedim, büyüyen çamaşır yığınının üzerine bir yastık kılıfı atarak. "Oradaki hasta omegalara daha güzel yuva seçenekleri sunmak için."

Bir hastaneyi omega hastaları için en iyi yatak takımlarına sahip olmadığı için suçlayamazdım ama o nişastalı çarşafı düşünürken ürperiyordum. Eğer *bir* omega'nın bile içinde bulunduğu durum hakkında daha az boktan hissetmesine yardımcı olacaksa buna değdi.

Ben başımın arkasına bir yastık yerleştirdi ve beni kendine çekmek için kullandı. Dudaklarımız onun bizim için yarattığı gizli kabarık sığınakta buluştu. "Bence bu harika bir fikir." Gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Neden onu boğuyorsun?"

Birbirimizden ayrıldık ve Aleks'in elinde kuru bir sepetle bize şaşkınlıkla baktığını gördük.

"Şirindi," diye kendini savundu Ben oyunbazca. "Sevimli bir şey yapıyordum."

Aleks ikna olmuş görünmüyordu.

"Bence *ikiniz* de sevimlisiniz," diye yardımcı olmadan ekledim.

Aramızdaki bağda hafif bir kızgınlık ve yapışkan bir hayranlık karışımı hissedebiliyordum.

Remy başlangıçta bize yardım ediyordu. Ama hemen benim çekim ekipmanımı 'kaldırmaya' daldı ve şimdi oturma odasında kim bilir ne ile uğraşıyordu. Baktım ve onu dilini ağzının köşesinden dışarı çıkarmış halde buldum. O kadar sevimliydi ki fotoğrafını çekmek için içimden gelen ciddi dürtüyü bastırmak zorunda kaldım.

Ben ve Aleks yatak takımını kontrol altına almış görünüyorlardı. Çekmecelerimi açtım ve düğümlü dildolarımın en büyüğünü çıkardım. Parlak kırmızıydı, cehennem gibi damarlıydı ve almak için kendimi cömertçe yağlamam gereken bir düğüm vardı.

"Güle güle Gigantasaurus, seni özlemeyeceğim." Eski günlerin hatırına onu bir kez daha salladım ve soğanlı kafanın ileri geri sallanışını izledim.

"Tanrım." Aleks elimdeki canavarlığa tiksintiyle baktı. "Bu *beni* bacak bacak üstüne attırıyor."

Açık bir çöp torbasına attım ve ona ne kadar ödediğimi düşünmemeye çalıştım. Her şeyi atacak değildim ama bunun gitmesi gerekiyordu. "Daha büyük her zaman daha iyi demek değildir, güven bana," dedim hafif bir ürpertiyle.

Ben merakla çekmeceme baktı. "Orada başka ne var?"

Ona kaşlarımı çattım. Birbirine bağlı üç sürü arkadaşım *çok* iyi bakılıyordum ve kişisel nedenlerle bu çekmeceyi karıştırmaya hiç ihtiyaç duymamıştım.

Ama ya onlardan biri benim üzerimde kullanıyorsa? Bu tamamen farklı bir şeydi.

"Kendin bak." Çekmeceyi sonuna kadar açtım.

Yuva, bu çok daha heyecan verici girişim için terk edildi. Oyuncak koleksiyonumu keşfederken yakınımaya doluştular.

Aleks bir vibratör çubuğu tuttu ve çalıştırdı. Tanıdık gümbürtü aramızda büyüleyici bir ses çıkarıyordu.

"İlk vibratörler kadınlarda histeriyi tedavi etmek için kullanılmamış mıydı?" Ben kayıtsızca sordu.

Aramızdaki bağda aklının nereye gittiğine dair bir ipucu hissedebiliyordum. "Öyle miydiler?" Gerindim. Bu hareket tamamen doğaldı ama boynumdaki bağ izlerini açığa çıkardığını da biliyordum.

göğüslerimi havaya kaldırdım. "Bu sizin uzmanlık alanınıza giren bir şey gibi görünüyor *doktor*," diye ekledim.

"Hazel." Ben ağırlığını kaydırdı. "Bana böyle seslendiğinde hoşuma gittiğini biliyorum ama sana hastaneyi hatırlatmak istemiyorum... kötü bir şekilde."

Aleks hiçbir şey söylemedi. Aralarındaki bağda kaynayan arzunun altında güçlü bir endişe akımı vardı.

Geçmişime bakarak neden böyle düşündüklerini anlayabiliyordum. Ama *onlar* olduğunu bilmek her şeyi değiştirdi.

Gözlerim ağırbaşlı bir şekilde yere düştü. "Sanırım kötü durumda olan *benim* doktor," dedim boğuk sesime biraz endişe katarak. "İçimde bir *sızı* varmış gibi hissediyorum."

Belki biraz abartıyordum.

Tamam, çok.

Ama bu işin eğlenceli kısmıydı, değil mi?

Bir adım daha yaklaştım, bakışlarımın tereddütle onlara kaymasına izin verdikten sonra tekrar uzaklaştım. "Lütfen bana yardım edin doktor. Kendimi bu kadar boş hissetmemem için yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Aramızdaki boşluk tek bir anda, baş döndürücü bir şekilde yok oldu.

"Kendini iyi hissetmiyor musun güzelim?" Aleks elinin tersiyle alnımı okşadı.

"Yakın zamanda bir hastanede yattım," diye tereddütle itiraf ettim.

Ben ve Aleks birbirlerine baktılar, aralarında konuşulmayan bir şey geçti. Baş alfam doğruldu.

"Denemek istediğim özel bir terapi var," dedi Ben yumuşak bir sesle. "Ve bunun için gereken pek çok alet de burada."

"Öyle mi?" Çekmeceme bir göz attım. "Çok rahatladım. *Her şeyi* yaparım doktor. Lütfen bana yardım edin."

Remy'nin kafası kapının arkasından fırladı. "Ortalığı topladığını sanıyordum. Neden azdı?" diye sordu kuşkuyla.

"Harika zamanlama." Ben bana ters bir bakış attı. "Hazel, bunun filme çekilmesiyle ilgileniyor musun?"

"Bekle, ne?" Kekeledim. Bana sorduğu şeyi anlamaya çalışırken 'hasta' rolümü unutmuştum.

Öyle mi yaptı?

Aleks'e baktım. Sonra Remy'ye. Tekrar Ben'e. Hiçbiri zerre kadar şaşırmamıştı.

Bunun hakkında konuşmuşlar mıydı?

Yanlış anlamadığımdan emin olmalıydım. "Sen ve Aleks olmak istiyorsunuz..."

Ben yaklaşırken, "Bak, bence bu hastalığının bir nedeni de karşılanmamış ihtiyaçlarının olması," dedi. Ölçülü tonuna rağmen kadifemsi çikolata kokusu güçlüydü ve boynundaki sıcak şeritleri yalama isteğimle savaştım. "Grup sohbetinde bize göndermeyi sevdiğin tüm o çıplak resimler ve videolar," diye devam etti. "Karşılıksız kaldılar. Şey... Remy hariç. Aleks ve ben gerçekten ihmalkâr davrandık."

"Siz ikinizden bunu beklemiyorum," diye çabucak ona güvence verdim. "Bunun senin istediğin şey olmadığını biliyorum-"

Ben çenemi yukarı kaldırarak beni karanlık gözlerine bakmaya zorladı. "Anlaman gereken şey... biz senin için her şeyi yaparız. Ve bence birlikte nasıl görüldüğümüzü görmek için ölüyordun."

Başımı salladım. "Eğer sizin istediğiniz bu değilse, hayır," diye ısrar ettim.

Benim bunu istemem, onların kişisel sınırlarını ihlal etmeleri için yeterli bir sebep değildi.

Aleks konuştu ve aralarındaki bağdan hiç rahatsızlık duymadı. "Bu sadece bizim için olacak Hazel."

"Evet, ama öyle bile olsa-"

"Anlamıyor, değil mi?" Remy sırtıttı ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı. "Ben, ona tam olarak ne istediğini söylemelisin."

Ben'in baskınlığı odayı doldurdu ve dizlerimin arkası yuvaya çarparak istemsizce geri çekildim.

"Seni bu yatakta çıplak istiyorum."

Nefesinin sıcak çarpıntısı omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. "Sürünün sana istediğini yapmasına izin vermeni istiyorum."

Remy ve Aleks'in burun delikleri alevlenirken sert bir şekilde parfüm sıkmam gerektiğini biliyordum.

"Ve ne zaman içinde bir boşluk... boşluk... *sızıltı* hissedersen onu izleyebilmeni istiyorum," diye bitirdi Ben alçak bir homurtuyla.

Göğsümden binlerce kuş havalandı.

Bunu gerçekten yapacaktık.

"Bunu mu... bunu mu öneriyorsunuz doktor?" Bir kez daha nefes nefese sordum.

Ben de rolüne geri dönmüştü. "Evet, kesinlikle," dedi üzüntüyle. "Gerçekten başka yolu yok."

"Pekâlâ, doktor. Size güveniyorum."

Remy çoktan oturma odasına dönmüştü, muhtemelen kameraları almak için. Ben çekmeceye geri döndü ve Aleks önüme geçti.

"Merhaba," diye fısıldadım küçük bir gülümsemeyle.

Yüzü sertti ama öyle kalması için çok mücadele ettiği belliydi. Aralarındaki bağ heyecan ve şefkatle canlıydı.

Aleks kapüşonumu omuzlarımdan sıyrırken hiçbir şey söylemedi. Otomatik olarak gömleğine uzandım ve eli bileğime dolandı.

"Bırak da işimizi yapalım Hazel," diye azarladı Aleks beni. "Sana yardım etmek için buradayız."

Göbeğimdeki ağrı şiddetlendi ve acaba sadece telkin yoluyla bende bir şekilde semptomlar ortaya çıkarmayı mı başarmışlardı diye düşündüm. Beni soyma şekli her zamanki tavrına çok yabancıydı. Arkasında hiç öpücük bırakmadı. Kalıcı dokunuşlar yok.

Heyecanımı bir kat daha arttırdı. Bu oyunu oynadığımızı bilmek. Kendimi rolün içine bıraktım, kendimi onlara teslim etmek istedim.

Remy geri dönmüş, dikkati dağınık bir şekilde tripodun üzerine bir kamera kurmuştu. Elinde ikinci bir fotoğraf makinesi vardı. Gözleri vücudumun ortaya çıkan her santimetresinde geziniyor, doğrudan tenime vurulmuş kibritler gibi yanıyordu.

Tüm zaman boyunca sadece film mi çekecekti? Yoksa oynayacak mıydı?

"Islak mı?" Ben omzunun üzerinden Aleks'e sordu. Vücudu çekmeceyi kapatıyordu ve ne seçtiğini göremiyordum.

Aleks bakışlarımı tuttu ve iki parmağını yarığım boyunca kaydırды. Bir iniltiyi bastırdım, meme uçlarım acıyla gerildi. Elini aramızda tuttu, kayganlığım parlıyordu.

"Damlıyor."

İkimiz de bileğinden aşağı kayan bir nem damlasını izledik.

"Düşündüğümünden daha ciddi görünüyor," diye iç geçirdi Ben. Sesi çok farklı geliyordu. Her zamanki sıcaklığından eser kalmamıştı. "Onu yuvaya yatırın."

Çıplaktım ve onlar için yayılmıştım. Yuvada yatak yoktu, sadece ağır iskeletin üzerindeki çarşaf ve şilte vardı. Sürüm hâlâ giyinikti ve bana bakıyorlardı. İstedikleri kadar klinik, nötr ifadeler takınabilirlerdi ama bağlarındaki doymak bilmez açlık yalan söylemiyordu.

Kameraların üzerindeki ışık kırmızı yanıp söndü.

"Sizi önce ellerimle değerlendireceğim. Sonra seçtiğim birkaç aletle terapinize başlayacağım." Ben yanıma oturdu, ağırlığını yatağa verdi. "Zaman zaman bunaltıcı olabilir ama bu da sürecin bir parçası," diyerek beni rahatlatı.

İçimden, *sürecin* onların sikleri tarafından da sikilmeyi gerektirip gerektirmediğini sorma dürtüsüyle savaştım.

Bunun yerine itaatkâr bir şekilde "Evet, doktor," diye cevap verdim.

Memnun görünüyordu. "Çok iyi, Hazel," diye mırıldandı.

Ben kendini bacaklarımın arasına yeniden yerleştirdi. Beni açarken parmaklarının amıma ilk dokunuşunda tüm vücudum sarsıldı.

"Hasta halihazırda aşırı miktarda kayganlık üretiyor," diye gözlemledi.

"Bu bir endişe mi?" Aleks sordu.

"Hasta iyi bir sürtük olduğunda değil."

Bunu beklemiyordum. "*Siktir*, Ben," diye inledim.

"*Doktor*," diye sertçe düzeltti beni.

Tanrım, bunu nasıl atlatacaktım? "Doktor," diye tekrarladım belli belirsiz.

"Kahretsin, bu çok iyi. Bunu yazmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldandığını duydum Remy'nin.

Ben klitorisimi hafifçe çimdikledi. Alt dudağımı sertçe ısırdım.

Parmaklarının arasında yuvarladı ve ben haykırdım, kalçalarım titredi.

"Çok duyarlı," diye yorum yaptı Aleks. Bir eliyle göğsümü kavradı ve göğsüm onun dokunuşuna doğru yükseldi.

"Muhtaç da," diye ekledi Ben. "Bakalım bunlar yardımcı olacak mı?"

Kahretsin, Ben'in meme ucu kelepçelerini seçeceğini *biliyordum*. İzleyicilerim arasında çok popüler değildi, bu yüzden onunla çok fazla içerik yapmamıştım.

Sanırım şimdi onların parlama zamanıydı.

Aleks kelepçeyi takmadan önce meme ucumu parmaklarının arasında çekiştirirken bana bakmadı bile. Başlangıçtaki acı, daha sonra yerini daha hafif bir baskıya bıraktı. Nefes alışım düzensizleşirken işlemi diğer meme ucumla da tekrarladı. Onları birbirine bağlayan zincir göğüslerimin kıvrımından sarkıyordu, metal kızgın tenime karşı serindi.

"Remy," diye seslendi Ben. "Eğer sadece... evet, işte böyle. Teşekkür ederim."

Ben beni keşfederken o da amımı filme alıyordu. Dış dudaklarımı izliyor, klitorisimi ortaya çıkarmak için başlığı geri çekiyor ve damlayan girişimi daire içine alıyordu.

Beni becermeleri için yalvarmamak için dilimi dişlerime bastırarak gözlerimi sıkıca kapattım.

"Aleks? Asayla başlayalım." Odayı alçak bir vızıltı doldurdu.

"Aman Tanrım," diye bağırdım vibratörün klitorisime ilk dokunuşunda. Kalçalarım içgüdüsel olarak sarsıldı ve değnek ortadan kaydı.

"Aleks," diye bağırdı Ben.

Kalçalarımı kavrayarak bacaklarımı açık tuttular. Ben bu sefer ne kadar kıvranırsam kıvranayım vibratörün klitorisimden ayrılmasına izin vermedi.

Orgazm çok hızlı bir şekilde yükseldi. Sahnenin o kadar içindeydim ki, benden zorla aldıkları zevki onlara vermek için o kadar çaresizdim ki. Sıkı bir çığlıkla boşaldım, ellerim kıvrıldı ve çarşafları kavradı. Vibratör yavaşlayıp durduğunda bir titremeyle yere yığıldım.

"Bir taneye daha ihtiyacı var." "Farkındayım."

Alt dudağımın üzerinde bir şey vardı. "Aç."

Ben ağzıma bir popo tıkacı soktu. Şirin bir tane seçmişti, ucunda parlak pembe bir mücevher vardı. Dilimi etrafına sarıp ıslatırken ona baktım.

"Çok iyi gidiyorsun," diye beni övdü ve bir patlamayla dudaklarımdan dökülmesine izin verdi.

Konik ucun amımın etrafında iz bıraktığını hissettim.

Sadece içeri it. Sık beni onunla.

Ama yapmadı. Tek duyduğum, kayganlığımın onu nasıl güzelce yağladığı oldu.

Sonra aşağı kaydı. Ben onu büzülmüş girişime doğru bastırırken inledim. Her seferinde biraz daha derine iterek küçük dönüşler yaptı. Germe kademeli ve dikkatliydi, çok uzun sürmenin eşiğindeydi. Tam yalvarmak üzereyken sonunda yerine oturdu.

"Yapabilir miyim?" Remy'nin sesindeki açlık çok açıktı. "Devam et," dedi Ben, kenara çekilerek.

Bir eli kalçamın üzerinde genişçe yayıldıktan sonra altından kayarak yanağımı avuçladı. Remy tıkalı deliğime sabitlenmişti, başparmağı mücevherli uçla oynuyordu.

"Bana onu daha sonra becereceğimi söyle," dedi Ben'e, gözleri alev alev yanıyordu.

Tüm erkeklerim arasında kesinlikle en çok kıcıımı severdi.

"Eninde sonunda hepimizi alması gerekecek." Kalp atışlarım hızlandı ve düzensiz nefes alış verişim beni ele verdi. Aleks meme ucu kelepçelerimin zincirini sıkarken Ben vibratörü tekrar eline aldı. "Ama henüz hazır değil."

Aynı anda üç şey oldu. Vibratör klitorisime geri döndü. Aleks kelepçeleri çekiştiriyordu. Remy tıkaçı içimde daha derine itiyor.

Vay anasını.

Yalvarıyordum, ağlıyordum, gelmek istiyordum. Tırnaklarımı ulaşabildiğim her yere geçirirken isimlerini hıçkırarak söylüyordum. Orgazm gittikçe tırmanırken, tüm vücudum tuttuğum baskıyla gergin ve kırmızı hissediyordu.

Boşalırken kaygan bir sıvı fişkırdı ama bu bir şekilde yeterli değildi. Ne meme uçlarımdaki zevkli acı, ne de klitorisimdeki yoğun vızıltı. İstedğim şey doldurulmak, sertçe becerilmek ve neredeyse bayılacağım kadar sıkı düğümlemektir.

Orgazm bir rahatlama değildi, lanet olası bir alaydı.

Boşluk, istemsiz kasılmalar ve seğirmeler. Onlara olan ihtiyacım dayanılmazdı. Orada öylece durmuş izliyorlardı, *filme* alıyorlardı, sırlıslıkam deliğimin ve tıkalı kıcıımın her ayrıntısını çekiyorlardı. Üç çift zifiri siyah göz, göz bebekleri tamamen şişmişti. Hepsinin ne kadar tahrik olduklarını ele veriyordu.

"Şimdi sizi elle kontrol etmem gerekecek."

Ben'in bu kadar duygusuz konuşmayı nasıl başardığını bilmiyordum. Beni neden bu kadar tahrik ettiğinden daha da emin değildim.

Tüm deneyimi onlara devretmenin ve akışına bırakmanın özgürleştirici bir yanı vardı.

İki parmağını derinlere sokarken vücudum şiltenin üzerinde yükseldi. Yine de beni sikmedi. Parmakları sadece duvarlarıma masaj yaparak beni iyice boşalttı.

"Aleks, bir yardım lütfen."

Şimdi ikisi de. O kadar ıslanmıştım ki Aleks'in parmağı Ben'ininkinin yanında kolayca içeri kaydı. Tıkacın üzerine daha da fazla baskı uyguladı ve bacaklarım titredi.

"Aletlerinizi istiyorum." Gururun, haysiyetin ötesindeydim. "Çılgılık atana kadar beni sikmenizi istiyorum."

Geri çekildiler ve neredeyse hayal kırıklığı içinde ağlayacaktım. "Şşşt," dedi Ben yatıştırıcı bir şekilde, parmaklarıyla beni tadarak. "Aleks, ona emmesi için sikini ver. Bakalım bu onun durumuna yardımcı olacak mı?"

Evet, evet. Sikeyim evet. Delirmiş gibi hissettim çünkü hemen başımı ona doğru çevirdim, ağzımı açtım ve doldurmasını bekledim.

Aleks sadece kendini kurtaracak kadar fermuarını açtı. Hemen dudaklarımı açlıkla onun etrafına sardım. Dilimin üzerindeki tadı ve ağırlığı boğazımdan ürpertici bir inilti çıkardı. Ben orada, terli ve çıplak bir şekilde, kayganlığımın oluşturduğu bir su birikintisinin içinde yatıyordum ve o tamamen giyinikti. Kendimi çok yasadışı ve iğrenç hissediyordum, onun siki sadece beni doyurmaya çalışan bir araçtı.

İçime nazikçe girip çıkarken bir eliyle saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti. Gözlerimde kameranın objektifini görebiliyordum ve Remy'ye iyi bir gösteri sunmak için Aleks'in tüm uzunluğunu boğazladım.

Ben vibratörü tekrar klitorisime bastırırken çığlığım boğuklaştı. "Tek bir penis sana yetmiyor, değil mi?"

Kemer tokası şangırdadı ve çözüldü. İlmeklerinden çekerken çıkardığı kırbaç beni inletti. Sonunda geniş ucunun girişime doğru bastırdığını hissettim.

Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

"Ne kadar acıdığını görebiliyorum." Ben sikini aşağı yukarı kaydırarak her yerimde gezdirdi. "Sırılsıklam olmuşsun. Seni daha önce hiç bu kadar ıslak görmemiştim. Sikimin içine ne kadar kolay kayabileceğini hissedebiliyor musun?"

Neden yapmıyordu? Neden beni sikmiyordu? Bunun yerine titreşim biraz daha yükseldi ve Aleks'in sikinin etrafında inledim.

"Bunu anlıyor musun, Remy?" Ben sordu.

Kendimi Aleks'in üzerinden çektim, iki alfama bakarken yumruğumla onu okşamaya devam ettim. Remy vücudumda gezinirken Ben de kameradaki görüntüye bakıyordu. Göğüs ucu kelepçelerini hafifçe çekiştirerek göğüslerimi nasıl titrettiklerini göstermekten kendini alamadı.

Remy sonunda açılmış bacaklarımın arasındaki *her şeyi* yakından gördü. Klitorisimdeki vibratör. Kıçımdaki tıkaç. Ben'in siki *hala beni sikmeyi reddediyor*.

Remy dudaklarını yalarken doğrudan gözlerimin içine baktı. "Böyle güzel, muhtaç küçük bir amcık çırpınıyor ve doldurulmak için çaresiz." Sırıttı.

"Lütfen," diye yalvardım. "Artık yok, yapamam-"

Ben'in sikinin tek bir hamlesiyle boşaldım. O kadar kaygandım ki, hiç direnmeden içeri girdi. Durmadan içeri itiyor, amım açgözlülükle yutuyor ve şaftının etrafında sıkıyordu. Özenle hazırlanmış tüm gerginliğin doruk noktası beni tamamen yok etti.

Dinlenmeme izin vermediler.

"Şimdi Aleks," diye bağırdı Ben.

Aleks ağzımı doldurdu. Parmaklarımla kalçasını kavrayıp kendimi sabitlemeye çalışıyordum. Aynı zamanda, Ben'in düğümünün, sikinin içime her dalışında am dudaklarıma çarptığını hissedebiliyordum. Pantolonunun kaba kumaşı iç uyluğuma sürtünüyordu.

Tanrım, ikisi de hala giyinik.

Beni her iki ucumdan da sertçe siktiler. Orada uzandım ve hepsini aldım, onlar beni kullandıkça daha da mutlu bir duruma kaydım. Onlar tatmin olana kadar istedikleri kadar bana ne verirlerse alacaktım.

Tekrar boşaldığımda tüm vücudum gerildi, kalçalarım Ben'in kalçalarına yapıştı. Isınmış etimin üzerinde üç çift el dolaşıyordu. Bu kadar iyi yaptığım için beni öven üç ses.

"Son aşama için hazır mısın? Söz veriyorum bundan sonra tamamen iyileşeceksin," diye güvence verdi Ben. Aşağıya doğru eğildi ve bağlı alfa kokusu beni endorfinle doldurdu. *Benimkini*. Aşağı doğru nazik bir çekiş hissettim ve fişi dikkatlice çıkarırken hafifçe irkildim.

"Son aşama ne?" Çığlık atmaktan sesim kısılmıştı.

Aleks'in sert darbeleri yüzünden boğuk.

"Bütün deliklerine dölümüzü alıyorsun."

Sanırım ilk *düşüncemin dünyadaki en şanslı omega olduğum olması benim* hakkımda çok şey söylüyordu.

Sonunda soyunmak için zaman ayırdılar. Remy ikinci kamerasını kendi tripoduna yerleştirdi ve bir şişe kayganlaştırıcı ortaya çıktı. İçlerinden biri sürekli elini vücudumda gezdiriyor, beni yatıştırıyordu. Arada bir beni öpüyorlardı. Kelepçeleri biraz çekiyorlardı.

"Remy'yle birlikte yatak başlığına yaslan, güzelim," diye mırıldandı Aleks, bana yardım ederek. Alfa'mın sert göğsüne yaslandım, kucağına oturdum ve o da benim bağ işaretlerimi hafifçe ısırды. Ben yeni pozisyonun düzgün çekildiğinden emin olmak için kameraları bile kontrol ediyordu.

Asaletim işleri yarım yapmazdı.

Remy götümde kolayca dibe vurdu, beni alttan doldurdu ve kayganlaştırıcı ve kayganlaştırıcı ile hafifletildi. Kalçalarımı açık tuttu ve bana birkaç geçici itme verdi.

"Bu iyi mi aşkım?" diye sordu kulağımın arkasından öperek. "Evet," diye nefes aldım.

Ben önümde diz çöktüğünde kalp atışlarım düzensiz bir şekilde hızlandı.

Bi

z. "Nasılım doktor?" diye sordum.

Ben gülümsedi, eli yanağımı kavrarken eğildi ve Beni şefkatle öptü. "Sen mükemmelsin, Hazel."

Bedenlerimizin arasına uzandı ve sikini tekrar amıma soktu. Çok sıkıydı. Remy zaten kığımın derinliklerinde olduğu için daha yavaş bir süreçti. Ben amımı ona yer bulması için zorlarken kademeli, *harika* bir baskı. Sonunda tamamen içime oturduğunda yüksek sesle nefes verdi.

Sadece bir tane daha.

Ayakta duran Aleks'i tekrar ağzıma aldım, sonunda onu düzgün bir şekilde bitirmeye kararlıyım.

Kendimi tamamen onlara teslim ettim. Sürümü. Her parçam onlara aitti ve beni hayal edilebilecek her şekilde dolduruyor, geriyor, beceriyorlardı. Bugünlerde kokularımız olması gerektiği gibi birbirine karışmıştı. Ateş ve su, nane ve çiçekler. Başım Remy'nin omzuna yaslandı, Ben'in dişleri açıkta kalan bağ izlerimi buldu ve Aleks kelepçelerin zincirini avucunda çevirdi.

Onu kopardı ve kanın meme uçlarıma geri akması beyaz bir acı yalamasıydı. *Hay sikeyim.* Bu son katalizördü, onlara teslim olurken beni tamamen kenara itmek için yeterliydi.

Beni böyle sevdiler. Kendimi onlara bu kadar isteyerek teslim ettiğimde.

Ama geri adım atmamı da sevdiklerini biliyordum.

Elimi Aleks'in tükürüğümlle ıslanmış şaftının etrafına sardım. Mükemmel horozunun ucu precum ile parlıyordu. Yalayarak uzaklaştırdım ve onu okşadıkça daha fazlası birikti.

"Yüzüme gel Aleks," diye mırıldandım. "Ve ağzıma. Hepsini istiyorum."

"Siktir," diye homurdandı. İlk patlaması yanağıma indi, çenemden ve boynumdan aşağı damladı. Aleks hızla sikinin başını dudaklarımın yanından geçirdi ve ikinci yükü dilimin üzerinde patladı. Sıcak, tuzlu ve *bana aitti.*

"Mm, bizim için çok iyi bir cumslut'sun," diye övdü Remy beni, itişlerinin sürüş hızı hızlanıyordu.

Öyleydim, değil mi? Yüzüm ona dönük olmadığından, Ben'e ödülümü göstermek için gülümseyerek ağzımı açtım ve yuttum. Ben sert ve alçak sesle küfretti. Vücudundaki kaslar gerildi ve bir an için içime girip çıkma ritmini kaybetti.

"Daha önce yaptığımız her şeyin onu *daha az mutlu* etmek için olduğunu sanıyordum.

Azgınım," diye inledi Aleks, bitkin bir halde dizlerinin üzerine çökerek.

Kolumu Ben'in boynuna doladım. "Düğümleyin beni. İkiniz de," diye talep ettim.

Bunu daha önce hiç sıcak dışında yapmamıştık.

"Hazel, ben-"

"Bunu kaldırabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun," diye ısrar ettim.

"*Lütfen Alfa*. Bana istediğimi ver."

Zayıflıklarını biliyordum.

Beni uzun süre inkar edemeyeceklerdi.

Ben ve Remy derinlere doğru itmeye başladılar ve kör, paniklemiş bir an için çok fazla şey isteyip istemediğimi merak ettim. Ama onlar için yaratılmıştım ve bunun için *yaratılmıştım* ve *çok ıslaktım*. Onlar adımı inlerken düğümleri birbiri ardına yerine kilitlendi. Dölleriyle beni kendilerine ait olarak işaretlediklerinde, fazlası kalçalarımın aşağı damlayana kadar titreşip titreşip tekrar boşalmış olabilirim.

Ezici, güzel ve iğrençti ve istediğim zaman tekrar tekrar yaşayabileceğime inanamıyordum.

Şanslıyım. Çok şanslıyım.

Düğümüleri küçüldükten ve içimden çıktıktan sonra bana şefkatle baktılar. Ben seğirirken tatlı kokulu bir vücut yağı meme uçlarıma masaj yaptı. Eller beni yuvama götürmeden önce çok nazikçe yıkadı ve az önce olanların muazzamlığını işlerken beni tuttu.

"Seni seviyoruz." Ben avucumu dudaklarına götürdü ve öptü.

"İyileştin mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Hayır, sanırım sizde ne varsa bize aktardınız," dedi Ben hayıflanarak.

"Sorun değil." Elimi saçlarının arasından geçirdim ve çantama daha sıkı sarıldım. "Gerçekten iyi bir doktor tanıyorum."

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Sırada ne yazdığımıla ilgili güncellemeler için beni sosyal medyada takip edin!
www.elianaleeauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.